UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

7. beretning

2019

Forord

Ved formanden

Udlændingenævnets formandskab afgiver hermed sin syvende årsberetning om nævnets virksomhed. Beretningen omfatter kalenderåret 2019.

Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Udlændingenævnets praksis er i vidt omfang gengivet i beretningen, og det er tilstræbt, at der er eksempler fra praksis på størstedelen af udlændingelovgivningen, som Udlændingenævnet har beskæftiget sig med i 2019. Gennemgangen er ikke udtømmende, og der er i beretningen hyppigt henvisninger til praksis gengivet i tidligere årsberetninger, der kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside. Det kan derfor forekomme, at et område kun beskrives med henvisning til tidligere års praksis, hvis den fortsat må anses for retvisende.

Beretningen er omfangsrig, hvilket navnlig skyldes en udførlig gennemgang af praksis.

God læselyst.

Michael Kistrup

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold 1

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed 1

1.1.1. Kompetence 1

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse 1

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden 3

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 4

1.4. Formandskabet 6

1.5. Koordinationsudvalget 9

1.6. Udlændingenævnets sekretariat 10

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside 12

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser 13

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen 15

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration 17

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet 18

2.4. Sagens behandling 18

2.4.1. Klagefrist 20

2.4.2. Klagegebyr 23

2.4.2.1. Retsgrundlag 23

2.4.2.2. Gebyrundtagne sager 24

2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling 26

2.4.3. Samtidighedskravet 27

2.4.4. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen 27

2.4.5. Sagens oplysning 29

2.4.6. Urigtige oplysninger, oplysningspligt og konfiskation 30

2.4.7. Sagsbehandlingstid 37

2.5. Afgørelsesformer 38

2.5.1. Skriftligt nævn 38

2.5.2. Mundtligt nævn 39

2.5.3. Formandskompetence 41

2.5.4. Sekretariatskompetence 43

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger 44
3.1. Visum 44
3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser 44
3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i første instans 45
3.1.3. Hovedgrupper 46
3.1.3.1. Hovedgruppe 1 47
3.1.3.2. Hovedgruppe 2 48
3.1.3.3. Hovedgruppe 3 48
3.1.3.4. Hovedgruppe 4 49
3.1.3.5. Hovedgruppe 5 49
3.1.4. Afslagsgrunde 50
3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet 50
3.1.4.2. Manglende dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet i Danmark og til hjemrejsen 53
3.1.4.3. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser 56
3.1.4.3.1. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II) 56
3.1.4.3.2. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne 57
3.1.4.3.3. Tvangsægteskab og proformaægteskab 58
3.1.4.3.4. Ulovligt arbejde 59
3.1.4.4. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger 61
3.1.4.4.1. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene 62
3.1.4.4.2. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold 66
3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne 70
3.1.6. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold 74
3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler 77
3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser 79
3.2. Afvisning ved indrejsen i Danmark 83
3.2.1. Afvisning ved ydre grænser 83
3.2.2. Afvisning ved indre grænser 86
3.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse 87
3.3.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring 87

3.3.1.1. Ansøgning indgivet på ulovligt ophold 87
3.3.1.2. Ansøgning indgivet under en fastsat udrejsefrist....89
3.3.1.3. Ansøgning indgivet, hvor det er åbenbart, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse 89
3.3.1.4. Ansøgning tilladt indgivet som følge af Danmarks internationale forpligtelser....91
3.3.2 Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.92
3.4. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse 96
3.5. Alders- og identitetsfastlæggelse.... 100
3.6. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling 103
3.7. Familiesammenføring.... 106
3.7.1. Ægtefællesammenføring....106
3.7.1.1. Retsgyldigt ægteskab....109
3.7.1.2. Fast samliv af længere varighed 118
3.7.1.3. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede....123
3.7.1.4. Proformaægteskab 130
3.7.1.5. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring....135
3.7.1.5.1. 24-årskravet 136
3.7.1.5.2. Samliv på fælles bopæl....138
3.7.1.5.3. Referencen har dansk indfødsret 138
3.7.1.5.4. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år 138
3.7.1.5.5. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud....140
3.7.1.6. Selvforsørgelseskravet....142
3.7.1.7. Boligkravet 153
3.7.1.8. Integrationskravet....159
3.7.1.9. Besøgskravet....162
3.7.1.10. A-dommen....162
3.7.1.11. Overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse....164
3.7.1.12. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse 165
3.7.1.13. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever 166
3.7.2. Børn....169
3.7.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år....170

3.7.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år.....170
3.7.2.1.2. Selvforsørgelseskravet.....172
3.7.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration.....175
3.7.2.2. Børn mellem 15 og 18 år.....176
3.7.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil.....180
3.7.2.4. Barnets tarv m.v.....181
3.7.2.5. Voksne børn (børn over 18 år).....183
3.7.3. Anden familie.....186
3.7.3.1. Forældre.....186
3.7.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn.....187
3.7.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU- ...191
retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.).....191
3.7.3.1.3. Forældre til herboende mindreårige børn, der er anbragt uden for hjemmet.....197
3.7.3.1.4. Forældre til herboende voksne børn.....197
3.7.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer.....204
3.7.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.....211
3.7.4.1. Statsløse palæstinensere fra UNRWA mandatområdet.....215
3.8. Immigrationsafslag.....221
3.9. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.....229
3.10. Erhverv og beskæftigelse.....243
3.10.1. Positivlisten.....243
3.10.2. Beløbsordning.....247
3.10.3. Særlige individuelle kvalifikationer.....254
3.10.4. Etableringskort.....255
3.10.5. Jobsøgningsophold.....257
3.10.6. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser.....260
3.11. Studie.....263
3.11.1. Formodningsafslag.....264
3.11.2. Autorisation til at opnå opholdstilladelse som sundhedspersonale.....270
3.12. Medfølgende familie.....271
3.12.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse272

3.12.2. Medfølgende familie til en studerende 275
3.13. Religiøse forkyndere 280
3.14. Au pair 281
3.14.1. Registrering i karensregisteret 289
3.15. Working Holiday 292
3.16. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 294
3.16.1. Familiesammenføring 294
3.16.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse 296
3.16.1.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold 300
3.16.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve 303
3.16.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser 310
3.16.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v. 313
3.16.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af beskæftigelse m.v. 315
3.16.2.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet brug af falske dokumenter 321
3.16.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af opholdstilladelse som religiøs forkynder 323
3.16.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af studieopholdstilladelse 327
3.16.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem 332
3.17. Bortfald 334
3.17.1. Familiesammenføring 334
3.17.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser 338
3.17.2. Erhverv, studier m.v. 341
3.18. Administrativ udvisning med indrejseforbud 343
3.18.1. Kriminalitet 344
3.18.2. Ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer 345
3.18.3. Ulovligt arbejde 346
3.18.4. Subsistensløs 348
3.18.5. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden 350

3.18.6. Ulovligt ophold....351
3.18.7. Indrejseforbuddets længde....356
3.18.8. Udvisning af EU-borgere....360
3.18.8.1. Chenchooliah-dommen....362
3.19. Tidsubegrænset opholdstilladelse....366
3.19.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1....367
3.19.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3....371
3.19.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven –....373
udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5....373
3.19.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7....375
3.19.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8....379
3.19.6. Aktuel beskæftigelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9....383
3.19.7. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4....383
3.19.8. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12....385
3.19.9. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17....388
3.20. Ophold efter EU-reglerne....388
3.20.1. Persongrupper....389
3.20.1.1. Statsborgere fra EU, EØS-landene og Schweiz....389
3.20.1.2. Særligt om nordiske statsborgere....390
3.20.1.3. Særligt om tyske statsborgere....390
3.20.1.4. Persongrupperne i EU-opholdsbekendtgørelsen....390
3.20.2. Primær bevægelighed....391
3.20.2.1. Arbejdstagere....393
3.20.2.2. Selvforsørgende (personer med tilstrækkelige midler)....398
3.20.2.3. Familiemedlemmer....400
3.20.3. Sekundær bevægelighed....403
3.20.3.1. Reelt og faktisk ophold....404
3.20.3.2. Naturlig forlængelse....410
3.20.3.2.1. Altiner-dommen....410
3.20.4. Ophør af opholdsret....412
3.20.4.1. Arbejdstagere....413
3.20.4.2. Selvforsørgende....422

3.20.5. Tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af EU-reglerne 424
3.21. Motivationsfremmende foranstaltninger 426
3.22. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer 428
3.22.1. Fremmedpas 428
3.22.2. Tilbagerejsetilladelse 435
3.22.3. Laissez-passer 437
3.23. Om Danmarks internationale forpligtelser 437
3.23.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention 438
3.23.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 438
3.23.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 439
3.23.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 440
3.23.2. FN konventioner 441
3.23.2.1. FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder 441
3.23.2.2. FN's Børnekonvention 443
3.23.2.3. FN's Handicapkonvention 445
3.23.2.4. Øvrige FN-konventioner 447
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser 448
4.1. Udvalgte domme fra 2019 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet 449
4.2. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand 452
Kapitel 5 – Statistik 455
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2019 455
5.2. Sagernes behandlingsform i 2019 457
5.3. Indkomne sager i 2019 460
5.4. Sagernes udfald i 2019 463
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2019 466
5.6. Sagsbehandlingstider i 2019 475

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

I udlændingelovens § 52 b er udtømmende opregnet de typer af klagesager, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingeområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af med-lemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnet formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes

efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Udlændingenævnets formand har dog – ud over retten til genbeskikkelse i fire år – ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere fire år. Formanden har således mulighed for at være beskikket i 12 år i alt. Udlændingenævnets første beskikkelsesperiode udløb den 31. december 2016. De medlemmer, der har udtrykt ønske herom, er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år frem til den 31. december 2020.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2019,

fremgår af bekendtgørelse nr. 1126 af 4. september 2018[1] om forretningsorden for Udlændingenævnet.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2019 af en formand, 8 næstformænd og 18 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:
Dommer Lene Sigvardt
Dommer Charlotte Bliss Elmquist
Dommer Michael Toftager
Dommer Tove Horsager
Dommer Mads Bjerre Østergaard
Dommer Jette F. Skole
Dommer Jens Berg
Dommer Katrine Waagepetersen

Fratrådt:
Dommer Jens Bech Stausbøll
Dommer Niels Christian Baark
Dommer Henrik Munkholm

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:
Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen

[1] Udlændingenævnets forretningsorden kan findes her:
https://udln.dk/da/Lovgivning/Udlaendingenaevnets_forretningsorden.aspx

Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Fratrådt:
Advokat Gitte Espensen

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen
Souschef Øzlem Akar
Specialkonsulent Christoffer Bruus
Fuldmægtig Maria Caroline Lyck Larsen
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Sadaf Awais Sheikh (orlov)
Fuldmægtig Johanne Black (orlov)
Fuldmægtig Julie Ditte Andresen
Fuldmægtig Tanja Lücking (orlov)

Fratrådte:
Kontorchef Jesper Gori
Fuldmægtig Peter Christian Binau-Hansen

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2019 haft cirka 40 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2019 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:
Sekretariatschef Lars Lichtenstein
Souschef Susanne Topgaard
Chefkonsulent Dorthe Kania
Specialkonsulent Julia Jensen
Specialkonsulent June von Moos Petersen

Konsulenter og fuldmægtige:
Chefkonsulent Hülya Yarar
Specialkonsulent Signe Lindahl Markussen (orlov)
Fuldmægtig Naida Karamehmedovic

Fuldmægtig Tina Maria Laursen
Fuldmægtig Ditte Scheff Hansen (orlov)
Fuldmægtig Michelle Palmann
Fuldmægtig Rasha Eleish
Fuldmægtig Maria Elisabeth Willert
Fuldmægtig Ida Groth Bastiansen (orlov)
Fuldmægtig Delaram Ostadian
Fuldmægtig Louise Elmkjær
Fuldmægtig Christiane Weirsøe Fallesen
Fuldmægtig Linda Grace Favrbo Afranie (orlov)
Fuldmægtig Wegen Shiferaw Ahmed
Fuldmægtig Michelle Khaleque
Fuldmægtig Dlven Ali Alyas (orlov)
Fuldmægtig Laura Ulrich Østergaard
Fuldmægtig Sofie Luna Christensen
Fuldmægtig Sam Salehi
Fuldmægtig Christina Marie Sørensen
Fuldmægtig Tina Bertelsen
Fuldmægtig Bolette Andresen
Fuldmægtig Pia Sujata Lund Goldschmidt
Fuldmægtig Elizabeth Cray
Fuldmægtig Micala Schultz
Fuldmægtig Eva Vangsgaard Andersen
Fuldmægtig Esben Holtt Langlet
Fuldmægtig Diana Isabella Wangsøe Langekær
Fuldmægtig Cicilia Gliese Johnsen
Fuldmægtig Trine Rosenlund
Fuldmægtig Aysel Bugday
Fuldmægtig Katja Klarskov Egede Olsen
Fuldmægtig Adam Caning

Fratrådte:
Specialkonsulent Goran Kreso
Fuldmægtig Helle Riber
Fuldmægtig Katarina Birch Hartmann
Fuldmægtig Daniel Petring
Fuldmægtig Sara Elisabeth Ferrigno Eriksen
Fuldmægtig Lene Vestergaard Thomsen

Fuldmægtig Nana Marie Storm Johannsen
Fuldmægtig Nanna Hoppe Jørgensen

Kontorfunktionærer:
Overassistent Tina Marie Rütschi
Overassistent Betina Daisy Jensen

Fratrådt:
Afdelingsleder Anne Kramer

Studenter:
Stud.jur. Henrik Møll Bramming
Stud.jur. Sara Ayse Özel
Stud.jur. Cecilie Rønn Gervin

Fratrådt:
Stud.jur. Natasia Maria Nielsen
Stud.jur. Var Frida Egilsdottir Broca
Stud.jur. Marie Hammershøj Beck
Stud.jur. Vasfi Duvarci

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Nævnets formand er tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2019 afholdt formandskabet fire formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare proformaafslag efter beløbsordningen.
- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.

- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-6, stk. 8 og stk. 10, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i

de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Ud over Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2019 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet) og indtil den 18. marts 2019 af kontorchef Jesper Gori og med virkning fra den 19. marts 2019 kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen (Udlændinge- og Integrationsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstyper indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om:

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2019 afholdt fire møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2019 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige

nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler. Udlændingenævnet kan vælge at udsætte en mundtlig sag, hvor parten ikke har ønsket tolk, hvis nævnet ikke finder det forsvarligt at gennemføre mødet uden en tolks tilstedeværelse.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der udkast til afgørelse af de sager, som nævnet skal behandle.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af folketings-spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-8, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside – www.udln.dk – er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. Ud over de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer fra 2019 på Udlændingenævnets hjemmeside. Hjemmesiden bliver løbende udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis inden for et bestemt praksisområde.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere løbende statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Når der i denne årsberetning henvises til retsregler, er det de retsregler, der var gældende i beretningsperioden 2019.

Hvis der i denne årsberetning ikke findes et afsnit om et bestemt fagligt emne, kan der i stedet være en beskrivelse heraf med eksempler i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger, hvortil der i givet fald henvises.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b, hvilke konkrete typer af klagesager Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser der kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet. Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. dog stk. 1 og 3, eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – processuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som eksempel på praksis for, at udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i april 2019 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende to iranske statsborgere. Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren og an-

søgerens ægtefælle tilladelse til Schengenvisum, men på betingelse af, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke rejste til Danmark samtidig, men efter hinanden.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgernes klage ikke var omfattet af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 10. **Udlændingenævnet lagde hertil til grund**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke havde fået afslag på Schengenvisum til Danmark. Det forhold, at Udlændingestyrelsen havde vejledt ansøgeren om muligheden for at klage til Udlændingenævnet, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet denne type af afgørelser ikke var omfattet af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 10. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra de almindelige regler for klageadgang. ÅB/2019/1.

Der henvises derudover til ÅB/2019/105, der er gengivet i afsnit 3.9. Det fremgår heraf, at det ikke er muligt at klage til Udlændingenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en tyrkisk statsborger ikke har optjent rettigheder efter associeringsaftalekomplekset.

Der kan desuden henvises til ÅB/2014/1 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 2, ERH/2015/240 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2, FAM/2016/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2, og ÅB/2017/1 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til i forbindelse med behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v. af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Som eksempler herpå henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2, afgørelse ÅB/2015/1, Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2, afgørelse ÅB/2016/2 og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2, afgørelse ÅB/2018/1.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet. Udlændingenævnets kompetence omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlingens tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration falder også uden for Udlændinge-

nævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 1 og 3. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelserne.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan også behandle visse sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering, herunder i relation til Zambrano- og Chavez-Vilchez-dommene.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis personen har eller har ansøgt om at få opholdstilladelse som familiesammenført.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere og til udlændinge, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom, samt til udlændinge, der er gået på pension fra ansættelse i en herværende international organisation.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse. Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et

fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere.

Udlændingenævnet kan yderligere behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse, samt afgørelser om visse motivationsfremmende foranstaltninger for asylansøgere, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 11-14.

Udlændingenævnet behandler endvidere klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens[2] § 7, stk. 2-5, afgørelser om afvisning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 25, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, og § 9 q, stk. 11 og 12, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b. Udlændingenævnet er også tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34 og 35, og afgørelser om ophævelse af indrejseforbud.

Desuden kan Udlændingenævnet behandle klagesager om Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af opholdstilladelse for udlændinge, der ikke er anerkendt som flygtninge (det vil sige har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8), hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. udlændingelovens § 21 b (fremmedkrigere).

Endelig kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på sletning af optagelse på den offentlige sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 c (sanktionslisten).

[2] Bekendtgørelse nr. 317 af 27. marts 2019 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen) https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=208429

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Udlændingenævnet kan træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 2, 4 og 5. For en udtømmende gennemgang henvises til bestemmelserne.

Udlændingenævnet behandler f.eks. klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler også klager over afgørelser fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering, og afgørelser om, at der i en periode på to år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson (au pair-karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v.

Udlændingenævnet behandler desuden afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Endvidere behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans.

Som konsekvens af nedlæggelsen af Statsforvaltningen overtog Udlændingenævnet pr. 1. april 2019 ved lov nr. 173 af 27. februar 2019 klagesagerne på EU-området fra Udlændingestyrelsen. Det betyder, at Udlændingenævnet behandler klager over afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt klager over konstatering af, at en opholdsret efter udlændingelovens § 6 er ophørt,

jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 4, og stk. 5. Det fulgte af overgangsbestemmelserne til loven, at Udlændingenævnet også overtog behandlingen af de sager, der verserede i Udlændingestyrelsen på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse.

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet

Udlændingenævnet behandler klager over politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., jf. § 52 b, stk. 6.

Øvrige afgørelser, som politiet træffer i medfør af udlændingelovens bestemmelser, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Afgørelser truffet efter udlændingelovens § 28 er endvidere de eneste afgørelser, som hverken er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over.

2.4. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og databeskyttelsesloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.4.1., og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.4.2., før sagen kan tages under behandling.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, fordi ansøgeren var forsvundet og fortsat var efterlyst af politiet, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i juni 2019 at behandle en klage fra en irakisk statsborger over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren var i maj 2016 meddelt endeligt afslag på asyl i Flygtningenævnet, og i marts 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ham afslag efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at behandle klagen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8, da ansøgeren siden december 2018 havde været forsvundet og fortsat var efterlyst af politiet. **Udlændingenævnet meddelte herved**, at Udlændingenævnet på den baggrund ikke foretog sig yderligere i anledning af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse, at klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse først kunne behandles, når ansøgeren gav sig til kende over for udlændingemyndighederne på en sådan måde, at Udlændingenævnet blev bekendt med ansøgerens opholdssted, og at ansøgeren ville kunne stå personligt til rådighed i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af sagen. Udlændingenævnet ville herefter efter anmodning behandle en begæring om genoptagelse af klagen. ÅB/2019/2.

Ansøgeren kan vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for blandt andet ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Arbejdsgivere til udlændinge, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, og au pair-værtsfamilier skal altid indsende fuldmagt. Firmaer, kommuner og andre juridiske personer kan ikke være partsrepræsentanter, men udlændingen kan være repræsenteret ved fuldmagt af en medarbejder ved sådanne virksomheder, myndigheder eller øvrige juridiske personer. Udlændingen skal selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal specifikt gælde for Udlændingenævnets eller udlændingemyndighedernes behandling af sagen, således at det tydeligt fremgår, hvem parten har haft til hensigt, at fuldmagten skulle adresseres til. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/da/Fuldmagt.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet afviste at behandle en klage i en sag, hvor den herboende reference var mindreårig, da referencen fik en kopi af afgørelsen, men hvor referencen havde haft en værge samt hjælp fra andre voksne til at klage, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/2 i afsnit 2.4.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

2.4.1. Klagefrist

Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 8, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 6 og tabel 7, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen.

Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har afvist at behandle en klage på grund af overskridelse af klagefristen, hvor der var anmodet om forlængelse af klagefristen, henvises til ÅB/2018/2 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.1.1.

Pr. 1. november 2013 blev det obligatorisk for offentlige myndigheder at anvende digital post ved fremsendelse af breve til virksomheder, herunder advokatfirmaer, og pr. 1. november 2014 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til private borgere. I det omfang Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har sendt afgørelser med digital post, lægges det til grund, at afgørelsen er kommet frem til modtageren den dag, afgørelsen er registreret modtaget i brevmodtagerens e-Boks, og klagefristen regnes herefter fra denne dag.

Den 3. juli 2018 offentliggjorde Justitsministeriet vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Vejledningen indeholder retningslinjer for, hvornår klagefristen begynder at løbe fra, beregning af en klagefrists udløb, samt hvornår på døgnet en klage skal være modtaget. Vejledningen indgår i Udlændingenævnets vurdering af, om en klagefrist er overholdt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en klage, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i maj 2019 at behandle en klage over en afgørelse om afslag på udsættelse af frist for bestået af danskprøve A2 truffet af Udlændingestyrelsen primo februar 2019 vedrørende en afghansk statsborger. Udlændingestyrelsen sendte afgørelsen til ansøgerens e-Boks samme dag, som afgørelsen blev truffet. Udlændingenævnet modtog ansøgerens ægtefælles klage primo april 2019. Det var til støtte for klagen anført blandt andet, at fristen for bestået af danskprøve på A2-niveau skulle udsættes på grund af barsel, og at klagefristen måske var overskredet med en dag, men at weekender ikke burde regnes med i fristen.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet ægtefællens klage var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen primo februar 2019 meddelte ansøgeren afslag på udsættelse af frist for bestået af danskprøve A2, og at Udlændingenævnet først primo april 2019 modtog klagen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen fra primo februar 2019, at der senest skulle klages inden 8 uger efter, at ansøgeren havde modtaget afgørelsen. Det af ansøgerens ægtefælle anførte om, at weekender ikke burde regnes med i fristen, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at der dispenseredes fra klagefristen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagefristen på 8 uger er lovbestemt, at fristen udregnes i hele uger, og at der ikke forelå hjemmel til at fastslå, at weekender ikke skulle medregnes ved beregninger af klagefrister. **Udlændingenævnet fandt således**, at sidste rettidig klagedato var dagen inden Udlændingenævnet modtog klagen. Det forhold, at der var klaget en dag efter fristen, **fandt Udlændingenævnet** ikke i sig selv var en sådan særlig omstændighed, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2019/3.

Udlændingenævnet afviste i august 2019 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om familiesammenføring i primo marts 2019 vedrørende en eritreisk statsborger. Udlændingestyrelsen sendte afgørelsen til ansøgerens daværende partsrepræsentants e-Boks samme dag, som afgørelsen var truffet. Udlændingestyrelsen sendte endvidere samme dag en kopi af afgørelsen med brevpost til den herboende reference. Det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo marts 2019, at der var vejledt på både dansk og engelsk om at klage senest 8 uger efter, at afgørelsen blev modtaget. Udlændingenævnet modtog klagen ultimo juni 2019. Referencen havde til støtte for klagen anført, at han først ultimo juni 2019 blev opmærksom på, at Udlændingestyrelsen havde truffet en afgørelse, og at den daværende partsrepræsentant havde misligholdt sin partsrepræsentationsaftale ved bevidst at holde referencen i uvidenhed om Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i marts 2019 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring, og at Udlændingenævnet først ultimo juni 2019 modtog referencens klage. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik på både dansk og engelsk af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen fra marts 2019, at der senest skulle klages inden 8 uger efter, at afgørelsen var modtaget. Det anførte om, at referencen først ultimo juni 2019 blev opmærksom på, at der var truffet afgørelse, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at der skulle dispenseres fra klagefristen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det var referencens eget valg at lade sig repræsentere under Udlændingestyrelsens sagsbehandling. Hvorvidt den daværende partsrepræsentant havde misligholdt en indgået partsrepræsentationsaftale var herefter et spørgsmål mellem referencen og den daværende partsrepræsentant, herunder hvad et eventuelt erstatningsansvar angik. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingestyrelsen sendte en kopi af afgørelsen til referencen med brevpost den samme dato, som afgørelsen blev sendt til den daværende partsrepræsentants e-Boks, og at referencens klage også for så vidt angik denne fremsendelse var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke i denne sag forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2019/4.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger har henvendt sig til en anden myndighed og herefter har indgivet en klage til Udlændingenævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i maj 2019 at behandle en klage over en afgørelse om familiesammenføring truffet af Udlændingestyrelsen i december 2018 vedrørende en russisk statsborger. I januar 2019 kontaktede den herboende reference to gange telefonisk Udlændingestyrelsen, som vejledte om muligheden for at klage over afgørelsen til Udlændingenævnet, og at klagevejledningen også fremgik af afgørelsen. Primo februar 2019 skrev referencen til Udlændingestyrelsen via en kontaktformular og oplyste et konkret sagsbestillingsid samt "(Ankesag)". Henvendelsen var samtidig stilet til Udlændingestyrelsen, Ryesgade 53, København S. I henvendelsen var der desuden redegjort for, hvorfor afgørelsen efter referencens og ansøgerens opfattelse var forkert, og følgende fremgik afslutningsvis af henvendelsen: "Vi beder jer om at revurdere jeres afgørelse på baggrund af de oplysninger vi her har uddybet". Ultimo februar 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på genoptagelse af sagen. Udlændingenævnet modtog primo april 2019 en klage fra ansøgerens partsrepræsentant. Det var til støtte for klagen anført, at henvendelsen til Udlændingestyrelsen primo februar 2019 burde betragtes som en klage over afgørelsen fra december 2018, da der i henvendelsen til Udlændingestyrelsen indgik ordet "ankesag", og der var indbetalt et gebyr for at klage, hvorfor Udlændingestyrelsen burde have videresendt klagen til Udlændingenævnet, og klagen burde anses som kommet frem, da Udlændingestyrelsen modtog denne.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet partsrepræsentantens klage var indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i december 2018 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring, at afgørelsen samme dag blev sendt til referencens e-Boks, og at Udlændingenævnet først primo april 2019 modtog en klage. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik på både dansk og engelsk af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelsen fra december 2018, at der senest skulle klages inden 8 uger efter, at afgørelsen blev modtaget. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at det til klagen var anført, at henvendelsen til Udlændingestyrelsen fra februar 2019 burde betragtes som en klage. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at henvendelsen fra februar 2019 til Udlændingestyrelsen efter Udlændingenævnets opfattelse måtte anses som en anmodning om, at styrelsen skulle genoptage sagen, og ikke som en klage til Udlændingenævnet over afgørelsen fra december 2018, uanset at betegnelsen "Ankesag" var brugt i henvendelsen. **Udlændingenævnet henviste til**, at henvendelsen udtrykkeligt var stilet til Udlændingestyrelsen, samt at det var anført, at "vi beder jer om at revurdere jeres afgørelse på baggrund af de oplysninger vi her har uddybet". **Udlændingenævnet lagde derfor til grund**, at referencen havde bedt styrelsen om at revurdere styrelsens egen afgørelse. Det forhold, at der samtidig blev betalt et gebyr, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at henvendelsen fra februar 2019 skulle betragtes som en klage, henset til at der også skulle betales gebyr for at søge om genoptagelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke i denne sag forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2019/5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for yderligere eksempler.

2.4.2. Klagegebyr

2.4.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og stk. 3, skal en udlænding senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på familiesammenførings-, studie- og erhvervsområdet samt tidsubegrænset opholdstilladelse betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 860 kr. (i 2019-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, da der ikke var indbetalt gebyr for hver enkelt klage/anmodning, henvises til ERH/2018/12 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.2.1.

2.4.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 102 af 3. februar 2016, at:

> ”EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.
>
> Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.
>
> Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.
>
> Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og

regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.

Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.

Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., [nu § 9, stk. 25, 2. pkt.] i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det."

En klage over en gebyrfritaget sag er således også gebyrfritaget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at en ansøgning ikke var gebyrfritaget i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, henvises til ÅB/2019/42 i afsnit 3.6.

Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet af 12. september 1963, er endvidere ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark og tyrkiske statsborgere, der søger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, når den tyrkiske statsborger er økonomisk aktiv. Det gælder endvidere udlændinge, der ansøger om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteydere. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af Associeringsaftalen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/5.

2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.4.3. vedrørende samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om gen-optagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Efter Udlændingenævnets praksis vil en rettidig klage dog blive taget under behandling, såfremt indbetaling af gebyret sker, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse om at afvise klagen. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet modtog medio november 2019 en klage over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra primo november 2019, hvorved en kenyansk statsborger blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark som au pair. Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde i afgørelsen vejledt om, at der senest samtidig med en eventuel klage skulle indbetales et gebyr. Klagen var imidlertid ikke vedhæftet en kvittering for, at der var indbetalt det gebyr, der var påkrævet til behandling af klagesagen. **Udlændingenævnet vejledte** på baggrund af værtsfamiliens henvendelser primo december 2019 telefonisk værtsfamilien om,

at klagen var gebyrpålagt, og at klagen ville blive afvist, hvis gebyret ikke blev betalt. **Udlændingenævnet modtog** primo december en kvittering, der viste, at gebyret var blevet indbetalt ultimo november 2019, og Udlændingenævnet tog herefter sagen under behandling. ÅB/2019/6.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren. Hvis klagen er gebyrundtaget, og ansøgeren har indbetalt gebyr, tilbagebetales gebyret ligeledes til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 2.3.2.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 2.3.2.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2015 afsnit 2.3.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2.3.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.4.2.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.2.3., for eksempler.

2.4.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt.

Efter Udlændingenævnets praksis vil en rettidig klage dog blive taget under behandling, såfremt indbetaling af gebyret sker, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse om at afvise klagen.

Der henvises herved til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 2.3.3, Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 2.3.3., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.3., Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.4.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.3.

2.4.4. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse efter anmodning tage stil-

ling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse, og studier samt familiesammenføring til en flygtning meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Der henvises endvidere til Udlændingenævnets notat af 28. november 2018[3], der kan findes på Udlændingenævnets hjemmeside. De i notatet angivne regler finder ikke anvendelse, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 9, stk. 25 og § 9 c, stk. 6.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

En klage over afslag på udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten eller inddragelse af disse EU-opholdsdokumenter tillægges opsættende virkning efter EU-opholdsbekendtgørelsen, såfremt der er klaget inden for fristen på syv dage, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 3, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3.

Såfremt klagen over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse bliver indgivet senere end syv dage efter, at afgørelsen er kommet frem til den pågældende, vurderer Ud-

[3] Udlændingenævnets notat af 28. november 2018 kan findes i sin helhed her:
https://udln.dk/~/media/raw_udln/praksis%20for%20meddelelse%20af%20opsaettende%20virkning.ashx

lændingenævnet, om der er særlige grunde, der taler for, at klagen skal tillægges opsættende virkning efter omstændighederne, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foretages således en konkret og individuel vurdering af de forhold, der taler henholdsvis for og imod at tillægge klagen opsættende virkning. Elementer, der kan indgå i denne vurdering, kan for eksempel være varigheden af den periode, der er forløbet siden afgørelsen i første instans, om udlændingen er udvist af Danmark eller indberettet som uønsket i Schengeninformationssystemet, om der er samvær med herboende mindreårige børn eller mindreårige børn, der er under sygdomsbehandling i Danmark, eller om der i øvrigt er forhold, der taler for, at ansøgeren kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c.

Det følger af Danmarks EU-retlige forpligtelser, at en EU-statsborger og dennes familiemedlemmer ikke må stilles ringere end en dansk statsborger og dennes familiemedlemmer i en tilsvarende situation. Dette betyder, at Udlændingenævnet ved vurderingen af meddelelse af opsættende virkning i EU-klagesagerne altid vil overveje, om man efter praksis på det nationale område ville have meddelt opsættende virkning under de pågældende konkrete forhold.

Der henvises i øvrigt til "Udlændingenævnets notat om praksis for meddelelse af opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen i forbindelse med klager indgivet til Udlændingenævnet vedrørende EU-statsborgeres og deres familiemedlemmers ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen af 18. juni 2019", som findes på Udlændingenævnets hjemmeside.[4]

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 9. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.4.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige officialprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Som uafhængig myndighed har Udlændingenævnet ikke automatisk adgang til eller indhenter ikke oplysninger fra andre offentlige myndigheder,

[4] Udlændingenævnets notat af 18. juni 2019 kan findes i sin helhed her: https://www.udln.dk/-/media/raw_udln/Notat-om-opsttende-virkning-i-EU-klagesager.pdf?la=da&hash=7223220735683F845223E96505F770633AA6B20E

herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i førsteinstansen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har meddelt afslag på opholdstilladelse som au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.4.6. Urigtige oplysninger, oplysningspligt og konfiskation

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40 påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, blandt andet, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter udlændingeloven (den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2), eller eventuelt efter straffeloven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Som et eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/5.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse.

Som et eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 2.4.6, afgørelse ÅB/2017/7.

Som eksempler på afgørelser, hvor en ansøger havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark og på denne baggrund havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2017 om afslag om opholdstilladelse som studerende til en bangladeshisk statsborger. I forbindelse med ansøgningen havde ansøgeren vedlagt to arbejdsgivererklæringer, der begge beskrev ansøgerens arbejdserfaring, hvoraf den ene var en skrivelse fra marts 2017 fra en engelsk virksomhed og den anden en skrivelse fra august 2017 fra en bangladeshisk virksomhed.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at ansøgeren måtte anses for at have fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det indsendte dokument fra marts 2017 fra en engelsk virksomhed ikke fremstod professionelt henset til, at citatet indeholdt stavefejl/grammatiske fejl. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at virksomheden ikke havde en hjemmeside, hvilket yderligere indikererede, at der ikke var tale om en professionel virksomhed. **Udlændingenævnet tillagde det ydermere vægt**, at man ved søgning på google maps på virksomhedens adresse kom frem til et andet firma. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at virksomheden fremlejede kontorer af dette andet firma, at virksomheden havde et domænenavn, der var blevet etableret i august 2017 og udløb i august 2018, kunne sammenholdt med sagens øvrige oplysninger ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at virksomheden skulle have lejet kontorer hos det andet firma, men at der alene var fremlagt en e-mail herom, som angiveligt var fra virksomhedens direktør. **Udlændingenævnet henviste også til**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at der var tale om en professionel virksomhed, hvor der udførtes virksomhedsaktivitet. Det forhold, at der var fremlagt fotografier af arbejdspladsen til sagen, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da disse fotografier ikke dokumenterede, at der blev udført aktiv virksomhed i virksomheden. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at oplysningerne, der fremkom ved søgning på den bangladeshiske virksomheds navn på internettet virkede konstrueret og skabt til lejligheden. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at der blev udført virksomhedsaktivitet, og at dette ligeledes ikke var blevet dokumenteret under klagesagens behandling, selvom ansøgeren havde oplyst, at virksomheden havde fået en hjemmeside, hvilket også fremgik ved søgning på nettet. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse også vægt**, at der alene sås at være opslag på hjemmesiden i en begrænset periode i januar 2018, hvilket var umiddelbart før klagen var blevet indgivet til Udlændingenævnet. ÅB/2019/7.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juli 2018 om afslag på opholdstilladelse som studerende til en camerounsk statsborger. I forbindelse med ansøgningen havde ansøgeren vedlagt en kopi af sit pas udstedt i august 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var statsborger i Cameroun, et eksamensbevis fra The West African Examinations Council fra 2016 med et eksamensnummer og en affidavit-erklæring fra februar 2018 udstedt af Federal High Court Registry, Nigeria, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var statsborger i Nigeria, at ansøgeren erklærerede, at han havde gennemført uddannelsen ved The West African Examinations Council i 2016, ligesom der var påført et eksamensnummer, som var identisk med eksamensnummeret på selve eksamensbeviset.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på AP Degree in Marketing Management ved et dansk erhvervsakademi efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. udlændingelovens § 40. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at ansøgeren måtte anses for at have fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ifølge sit nationalitetspas var statsborger i Cameroun, men at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde fremlagt en affidavit-erklæring fra februar 2018 udstedt ved Federal High Court Registry, Nigeria, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var statsborger i Nigeria. Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde oplyst, at der forelå en trykfejl i affidavit-erklæringen fra februar 2018, og at ansøgeren med klagen fremsendte en ny affidavit-erklæring fra august 2018, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var statsborger i Cameroun, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der i affidavit-erklæringen fra august 2018 var oplyst et eksamensnummer, som ikke stemte overens med ansøgerens eksamensnummer på eksamensbeviset fra The West African Examinations Council fra 2016. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den udstedende myndighed, Federal High Court Registry i Benin, Nigeria, ikke på noget tidspunkt havde forsøgt at berigtige den anførte trykfejl. **Udlændingenævnet fandt**, at der på den baggrund var en bestyrket formodning for, at ansøgeren havde tilpasset dokumentationen til det ansøgte. Der var således en bestyrket formodning for, at den fremsendte dokumentation var udarbejdet alene med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. Det i klagen anførte om, at ansøgeren under interviewet på Den Danske Ambassade i Abuja, Nigeria, ikke var blevet gjort opmærksom på fejlen i affidavit-erklæringen fra februar 2018, og at ansøgeren ville have handlet straks, såfremt ansøgeren var blevet gjort opmærksom på fejlen, **fandt Udlændingenævnet kunne ikke føre til**

en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af referatet fra interviewet med Den Danske Ambassade i Abuja fremgik, at ansøgeren var blevet foreholdt de divergerende oplysninger, men at ansøgeren ikke kunne kommentere på, hvorfor ansøgerens statsborgerskab var angivet til at være nigeriansk i affidaviten. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren havde haft fyldestgørende lejlighed til at kommentere herpå. ÅB/2019/8.

Udlændingenævnet kan for yderligere eksempler henvise til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/7 og Udlændingenævnets årsberetning for 2018, afgørelse ÅB/2018/25 i afsnit 3.3.1.1., samt ÅB/2019/10 i afsnit 3.1.4.1., ERH/2019/23 i afsnit 3.10.4 og ÅB/2019/125 i afsnit 3.12.2.

Hvis en person indgiver et falskt eller et forfalsket dokument, eksempelvis et pas eller en vielsesattest, til Udlændingenævnet med det formål at opnå en bedre retsstilling, end ansøgeren ellers er berettiget til, kan handlingen være en overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk eller et forsøg på at begå dokumentfalsk, jf. straffelovens § 171, jf. § 21. Både anvendelse af et falskt og et forfalsket dokument anses for at være dokumentfalsk.

Hvis Udlændingenævnet vurderer, at der med rimelig grund må antages at være begået dokumentfalsk i forbindelse med en sag hos udlændingemyndighederne, vil Udlændingenævnet have mulighed for at beslaglægge dokumentet, jf. retsplejelovens § 807 a, med henblik på snarest at overgive dokumentet til politiet sammen med en anmeldelse for overtrædelse af straffelovens § 171, som via retten kan forestå evt. konfiskation af dokumentet.

Som et eksempel, hvor Udlændingenævnet har beslaglagt et dokument for herefter at overgive det til politiet sammen med en anmeldelse for overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk med henblik på, at der kan ske konfiskation af dokumentet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Den herboende reference blev i 2015 meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at der til sagen var fremlagt dokumentation, der med en vis sandsynlighed ikke kunne anses for at være ægte. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedøm-

melse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at den fremlagte eritreiske vielsesattest, udstedt af en administrativ eritreisk myndighed, den fremlagte eritreiske vielsesattest, udstedt af en eritreisk ortodoks kirke, samt eritreisk dåbsattest lydende på ansøgerens fulde navn og eritreisk dåbsattest lydende på ansøgerens fornavn ifølge Nationalt ID-centers dokumentbedømmelse med en vis sandsynlighed er falske/forfalskede. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der til støtte for klagen var anført, at det ikke skulle ligge referencen til last, at et offentligt landkontor i Eritrea havde en fejl i deres stempel, at dokumentet var underskrevet af en navngiven myndighedsperson, og at der var to yderligere underskrifter på dokumentet. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at referencen med stort besvær havde fremskaffet ansøgerens originale dåbsattest, at det var en tillidssag at aflevere sine personlige, originale papirer til prøvning, at referencen havde oplyst, at papirerne ikke var forfalskede, at det ikke ville være i parrets interesse at forfalske ansøgerens dåbsattest, som var udstedt længe før vielsesattesterne, hvorfor der på den baggrund skulle sættes lid til vurdering af de to vielsesattester, at der skulle tages størst muligt hensyn til referencen, at Nationalt ID-centers vurdering af dokumenterne måtte vægte meget lidt, at det var svært at skaffe originale dokumenter, at der må lægges vægt på referencens vidnesbyrd om ægtheden, og at referencen var vellidt og havde en høj moralsk integritet. **Det indgik ydermere i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde oplyst, at hun på Nationalt ID-centers hjemmeside, www.nidc.dk, havde fundet et notat af 10. april 2018, hvoraf de af notatet fremgående oplysninger var i lidt modstrid med de fortællinger, hun havde hørt fra flygtninge, hun havde kontakt med, at der ifølge notatet ikke var nævnt noget om fødsels- og dåbspapirer eller vielsesattester for ægteskaber indgået i Eritrea, og at det var skuffende at modtage en høring om, at dokumenterne med en vis sandsynlighed var forfalskede, selvom det ikke havde været muligt at lave en konkret ægthedsvurdering, men at man blot havde støttet sig til internationale efterretninger. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at Nationalt ID-center havde vurderet, at de indsendte dåbs- og vielsesattester med en vis sandsynlighed var falske/forfalskede, og at denne vurdering på konklusionsskalaen til dokumentbedømmelse var på niveau 6 ud af 8 antal niveauer, hvorfor det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen havde oplyst, at dokumenterne ikke var forfalskede, at det var svært at skaffe originale dokumenter, at referencen i øvrigt var vellidt og havde en høj moralsk integritet, og at Nationalt ID-centers vurdering blot blev støttet af internationale efterretninger. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det lå uden for Udlændingenævnets kompetence at vurdere måden, hvorpå Nationalt ID-center fremskaffede oplysninger om dokumenters ægthed, og at Udlændingenævnet alene forholdt sig til Nationalt ID-centers endelige dokumentvurdering. Det forhold, at partsrepræsentanten havde oplyst, at hun havde hjulpet en anden person med at få

familiesammenføring, at denne person fik familiesammenføring i 2019 på baggrund af en scannet vielsesattest en eritreisk ortodoks kirke, ansøgninger, kopi af pas og flybilletter, **fandt Udlændingenævnet,** ikke ændrede vurderingen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Udlændingenævnets afgørelser bliver truffet på baggrund af en konkret og individuel vurdering ud fra samtlige oplysninger og omstændigheder i sagen, og at det ud fra det til sagen oplyste i øvrigt ikke var muligt at vurdere, om de to sager var sammenlignelige. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen i oktober 2015 oplyste, at der ikke blev udstedt dokumentation for ægteskabet, at ægteskabet ikke blev registreret ved en administrativ myndighed, men at der til sagen alligevel var indsendt "Marriage Certificate" udstedt i februar 2014 af en administrativ eritreisk myndighed, hvor stemplet fra februar 2014 indeholdte en åbenbar stavefejl, idet community var stavet "community". Det forhold, at referencen havde oplyst, at der var problemer med tolkningen ved oplysnings- og motivsamtalen, **ændrede ikke Udlændingenævnet vurdering**, idet referencen ved sin underskrift havde vedstået sig indholdet af referatet af familieskemaet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen til oplysnings- og motivsamtalen havde oplyst, at han og ansøgeren ikke havde boet sammen, og at ansøgeren blev boende hos sine forældre, mens det i ansøgningen var oplyst, at ansøgeren og referencen havde boet sammen i ni måneder hos referencens familie, hvorfor der var afgivet divergerende oplysninger om referencen og ansøgerens samliv, at der ikke var dokumentation for referencen og ansøgerens samliv, og at ansøgeren og referencen derfor ikke havde sandsynliggjort at have samlevet også henset til, at der var fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med henblik på opnåelse af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var en bestyrket formodning for, at ansøgeren og referencen har tilpasset dokumentationen til det ansøgte, og at ansøgeren og referencen således havde udbygget grundlaget for ansøgningen. Der var således en bestyrket formodning for, at ansøgeren og referencens fremsendte dokumentation var udarbejdet alene med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren og referencen ikke under klagesagens behandling havde afkræftet formodningen for, at de havde fremlagt urigtige oplysninger, der var konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet meddelte derfor ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med referencen, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. Det forhold, at referencen havde besøgt ansøgeren i august 2018, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at samliv under ferie- og besøgsophold afbrudt af perioder uden fælles samliv ikke som udgangspunkt efter praksis kan medregnes i udregningen af, hvorvidt der foreligger et fast samliv af længerevarende karakter. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund ikke anledning til at tage stilling til**, om ansøgeren opfyldte betingelserne for familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund heller ikke anledning til at vurdere**, om det kunne lægges til grund, at der havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og referencen, idet der til

sagen var indsendt dokumenter, som Nationalt ID-center havde vurderet til med en vis sandsynlighed at være falske/forfalskede, og da der var oplyst divergerende oplysninger om samlivet. Det konstateredes i øvrigt, at der var oplyst divergerende om ansøgerens navn ved henholdsvis oplysnings- og motivsamtalen, i ansøgningerne, på fødselsattesten og på vielsesattesterne. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke kunne anses for godtgjort, at referencen og ansøgeren har etableret et familieliv, som Danmark var nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, idet der ikke var dokumentation for retsgyldigt ægteskab eller for samliv, eller at parret i øvrigt havde forpligtet sig over for hinanden. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet havde vurderet, at referencen og ansøgerens forhold ikke udgjorde et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. Det anførte om, at ansøgeren var indtrådt i familiemæssig sammenhæng med referencen og ifølge eritreisk familiekultur var indgået i referencens familie, herunder at hun havde passet hans syge mormor, indtil hun døde, at Danmark var det nærmeste land til at beskytte referencens og ansøgerens familieliv, at de ikke havde mulighed for at bo sammen i hjemlandet, at referencen i en periode i august 2018 besøgte ansøgeren, og at referencen altid havde forsørget ansøgeren, kunne ikke føre til et andet udfald, **idet det var Udlændingenævnets vurdering**, at der ikke var tale om et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. På baggrund af de samlede faktiske forhold, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke var uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRKs artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun burde meddeles opholdstilladelse. ÅB/2019/44.

2.4.7. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har ved udgangen af 2019 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på ti måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2019 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 205 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 21, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2019 fordelt på hoved-sagsområderne.

2.5. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage på nævnsmødet medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Nedenfor i afsnittene 2.5.1.-2.5.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2., hvor tabel 6 til 10 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2019 fordelt på behandlingsform.

2.5.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6, 2. pkt.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnssag en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.5.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24 i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

> ”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor op-lysningerne ikke kan verificeres.
>
> Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31 i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har såle-

des ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor både ansøgeren og ægtefællen afgav forklaring på mundtligt møde, da ansøgeren var indrejst og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises til afgørelse ÅB/2018/32 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.3.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling.

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende reference havde lovligt forfald, kan henvises til:

Udlændingenævnet indkaldte i juni 2019 den herboende eritreiske reference til et mundtligt nævnsmøde i juli 2019, hvor nævnet skulle behandle Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til referencens angivelige ægtefælle. Primo juli 2019 meddelte den herboende reference afbud til nævnsmødet, da han var udrejst til Etiopien for at besøge ægtefællen den dag, hvor der var indkaldt til nævnsmøde, og først ville være tilbage ultimo juli 2019.

Udlændingenævnet besluttede i juli 2019, at referencen havde lovligt forfald, og udsatte herefter sagen til mundtligt behandling på et nævnsmøde i august 2019. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen havde købt sin flybillet forud for indkaldelsen til det mundtlige nævn, at der var fremlagt dokumentation i form af indrejsestempler for referencen til Etiopien, og at referencen dermed havde dokumenteret, at han ville opholde sig i Etiopien på det tidspunkt, hvor han var indkaldt til mundtligt nævnsmøde. ÅB/2019/9.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller dennes partsrepræsentant.

I 2019 har Udlændingenævnet behandlet 38 sager på mundtligt nævn, jf. afsnit 5.2., tabel 6-10. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, eller formodning for proforma ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling i øvrige tilfælde, hvor det konkret har været vurderet, at en mundtlig behandling var bedst egnet til at belyse sagens omstændigheder, idet disse ikke alene kunne bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation. Der kan henvises til afgørelsen FAM/2018/43 i afsnit 3.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

2.5.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare proformaafslag efter beløbsordningen.
- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.

- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-6, stk. 8, og stk. 10, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.5.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, som sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.5.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-8, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen,
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet.

- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Visum

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer, at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

Reglerne om visum findes i udlændingeloven og bekendtgørelse nr. 1683 af 17. december 2018 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen)[5], samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)[6], som senest ændret ved forordning nr. 2019/1155 af 20. juni 2019. Endelig er der fastsat regler i vejledning om behandling af ansøgninger om visum til Danmark, jf. vejledning nr. 10182 af 17. december 2018[7].

Hvis en ansøger ikke opfylder betingelserne for udstedelse af et Schengenvisum, kan de danske myndigheder undtagelsesvis udstede et visum, som alene er gyldigt for ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 a og visumkodeks artikel 25. Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne udstedes et nationalt begrænset visum, henvises til ÅB/2019/11, der er gengivet nedenfor i afsnit 3.1.4.1.

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser

De danske repræsentationers afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i nogle tilfælde påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, mens afgørelserne i andre tilfælde

[5] Bekendtgørelse nr. 1683 af 17. december 2018 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=206121

[66] Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), som senest ændret ved forordning nr. 2019/1155 af 20. juni 2019 https://www.nyidanmark.dk/da/Laws/visa_code/visa_code_page og https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.L_.2019.188.01.0025.01.DAN&toc=OJ%3AL%3A2019%3A188%3ATOC

[7] https://www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2018/10182

anses for påklaget ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 7.

I de tilfælde, hvor repræsentationerne meddeler ansøgeren en afgørelse alene ved brug af en standardformular, jf. udlændingelovens § 4 e, stk. 1, anses afgørelsen for påklaget til Udlændingestyrelsen ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1, jf. § 29, stk. 1.

Når repræsentationerne udarbejder en individuel afgørelse i overensstemmelse med sædvanlige forvaltningsretlige principper, kan afgørelsen påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 2, jf. § 29, stk. 2-4.

Udlændingestyrelsens afgørelse er da endelig og kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i første instans

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i første instans i visse visumsager, der kræver nærmere undersøgelse, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-5.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i disse tilfælde påklages til Udlændingenævnet, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 4, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 10.

En afgørelse om ophævelse af et visum efter anmodning fra udlændingen selv kan dog ikke påklages, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 5.

Udlændingenævnet behandler ikke klager over vilkår eller længden på et meddelt visum, idet udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Der henvises til kapitel 2 og ÅB/2019/1, der er gengivet der.

Færøerne og Grønland deltager ikke i Schengensamarbejdet, og reglerne om visum til Danmark finder ikke umiddelbart anvendelse på ansøgninger om visum til Færøerne eller Grønland. Det gælder bl.a. reglerne i visumkodeks, udlændingeloven og visumbekendtgørelsen. Nogle af udlændingelovens bestemmelser om visum er dog sat i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger. Det gælder bl.a. reglerne om visumpligt og visumfritagelse, således at en ansøger, der er visumpligtig ved indrejse i Danmark, også er visumpligtig ved indrejse på Færøerne eller i Grønland.

En indrejse på Færøerne eller i Grønland vil som udgangspunkt ske med transit i et Schengenland, og de fleste ansøgere, der søger om visum til Færøerne eller Grønland, vil derfor både søge om et Schengenvisum og et visum til Færøerne eller Grønland.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum til Færøerne eller Grønland kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet i medfør af kongelig anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven med senere ændringer, henholdsvis kongelig anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven. Udlændingenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse sager, men vil skulle behandle klagen, for så vidt angår Schengen-reglerne.

Klagemyndigheden vil tydeligt fremgå af afgørelsen.

3.1.3. Hovedgrupper

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2, at en ansøger kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en samlet vurdering af alle de relevante omstændigheder, jf. § 16, stk. 1, vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb (bona fide).

I alle sager, hvor afgørelsen beror på en vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, har myndighederne således mulighed for at meddele visum, hvis det efter en konkret vurdering anses for ubetænkeligt.

Dette gælder for repræsentationerne såvel som Udlændingestyrelsen, men er i praksis af størst betydning for repræsentationerne, idet de sager, der forelægges for Udlændingestyrelsen til afgørelse i første instans, generelt er relativt komplicerede, hvorfor der typisk vil være en vis tvivl om ansøgerens hensigter.

Ved vurderingen af en visumsag skal myndighederne bl.a. lægge vægt på oplysninger om ansøgerens situation i hjemlandet, formålet med opholdet, omstændighederne omkring eventuelle tidligere ophold, eventuel tilknytning til herboende personer, de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Hvis gennemgangen af oplysningerne viser, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, bør der som udgangspunkt meddeles visum, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2.

Hvis gennemgangen ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, bør sagen overvejes nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Myndighederne skal i den forbindelse lægge vægt på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Visumbekendtgørelsens bilag 2 indeholder således en oversigt over de visumpligtige lande, hvori disse er oplistet i fem hovedgrupper, der blandt andet er fastlagt på baggrund af en generel vurdering af risikoen for, at ansøgere fra de oplistede lande eller regioner vil forblive i Schengenlandene efter udløbet af et meddelt visum. Hovedgrupperne kan ændres ved ændringsbekendtgørelse.

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 5, at myndighederne kan fravige hovedgrupperne i forhold til en ansøger, der i en længere årrække har haft fast, lovligt ophold i et andet tredjeland end det land, hvor den pågældende er statsborger. I sådanne tilfælde vil ansøgningen efter en konkret vurdering kunne behandles efter praksis for statsborgere fra opholdslandet.

Det er en forudsætning, at ansøgeren kan vende tilbage til opholdslandet efter visumopholdet. Den pågældende skal således være i besiddelse af en opholdstilladelse i det pågældende land, som er gyldig ud over tidspunktet for afslutningen af det planlagte visumophold.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har foretaget en vurdering af, i hvilket land en ansøger må anses for at have fast ophold, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.3., afgørelse ÅB/2018/7.

3.1.3.1. Hovedgruppe 1

Hovedgruppe 1 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe er det klare udgangspunkt, at der kan meddeles visum med henblik på både turistbesøg, privatbesøg, forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 1, kan nævnes Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Indonesien, Kina, Qatar, Saudi Arabien og Sydafrika.

3.1.3.2. Hovedgruppe 2

Hovedgruppe 2 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en vis risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos herboende personer, herunder også venner og bekendte, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 2, kan nævnes Congo (Brazzaville), Haiti, Mongoliet, Nepal, Thailand og Usbekistan.

3.1.3.3. Hovedgruppe 3

Hovedgruppe 3 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en væsentlig risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos relativt nære familiemedlemmer samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller

hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 3, kan nævnes Egypten, Filippinerne, Ghana, Indien, Tyrkiet og Vietnam.

3.1.3.4. Hovedgruppe 4

Hovedgruppe 4 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en høj grad af risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos de nærmeste familiemedlemmer, det vil sige ægtefælle, mindreårige børn og værtens forældre, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør under hensyn til formålet med opholdet foretage en vurdering af, om ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Der bør f.eks. meddeles afslag, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen senest ved visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 4, kan nævnes Algeriet, Bangladesh, Iran, Kosovo, Libanon, Nigeria og Sudan.

3.1.3.5. Hovedgruppe 5

Hovedgruppe 5 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særligt høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder.

I denne hovedgruppe bør der som udgangspunkt kun meddeles Schengenvisum i ekstraordinære situationer, som f.eks. i tilfælde af et herboende nærtstående familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald. Herudover meddeles der i visse tilfælde visum til en ansøger, der ønsker at besøge en ægtefælle, hvor ansøgeren tidligere har fået afslag på ansøgning om familiesammenføring alene på baggrund af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark. Der henvises til visumvejledningens afsnit 5.9.7.5.1.

Lande, der er i hovedgruppe 5, er Afghanistan, Eritrea, Irak, Pakistan, Somalia og Syrien.

3.1.4. Afslagsgrunde

Visumkodeks artikel 32 fastlægger rammerne for, hvornår der kan meddeles afslag på en ansøgning om Schengenvisum.

Der kan således kun meddeles afslag på en visumansøgning, hvis der foreligger en afslagsgrund som nævnt i visumkodeks artikel 32, stk. 1, jf. tillige visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-10.

Udlændingenævnet har i beretningsperioden hovedsageligt truffet afgørelser vedrørende visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og vi, og litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9.

3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke godtgør formålet med og vilkårene for det forventede ophold.

Ved vurderingen af, om ansøgeren har godtgjort formålet med det forventede ophold, lægger myndighederne bl.a. vægt på, om ansøgeren har indleveret relevant dokumentation, jf. visumbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Kravene til dokumentation varierer afhængig af formålet med opholdet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af, at formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en kinesisk statsboger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2 og nr. 3, idet ansøgeren ikke havde

godtgjort formålet med og vilkårene for det forventede ophold, og da ansøgeren ikke havde bevist, at hun havde tilstrækkelige midler i hele den forventede opholdsperiode og til rejsen tilbage til hjemlandet, eller at hun ville være i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.

Udlændingenævnet fandt, at der var en begrundet tvivl om formålet med det ansøgte ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne anses for dokumenteret, at ansøgeren havde tilstrækkelige midler til hele den forventede periode og til returrejsen til hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgik af ansøgningen med bilag, at formålet med ansøgerens ophold i Danmark var at besøge en virksomhed i Danmark, som havde et partnerskab med hendes arbejdsgiver i Kina. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke i tilstrækkeligt omfang var redegjort for, hvorfor der var behov for et forretningsbesøg, der løb over 88 dage, henset til at det i udateret skrivelse fra virksomheden indsendt i forbindelse med ansøgningen om visum var anført, at formålet med besøget var at øge forståelsen, fjerne uklarheder og fremme samarbejdet mellem virksomhederne, og henset til at ansøgeren i sit interview med Den Danske Ambassade i Beijing, Kina, i februar 2018 havde oplyst, at der havde været nogle kommunikationsproblemer mellem virksomhederne, hvorfor hun skulle til Danmark for at se, hvordan de arbejdede og for at forklare, hvordan de arbejdede i Kina, selv om hun efter det oplyste kun talte lidt engelsk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den i forbindelse med visumansøgningen fremlagte kontoudskrift ikke sås at dokumentere, at ansøgeren havde været i besiddelse af tilstrækkelige midler til hele den forventede opholdsperiode eller til returrejse til hjemlandet eller transit til et tredjeland, hvortil hun havde adgang. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at saldoen på kontoen i januar 2018 var på 37,34 yuan, svarende til cirka 36,19 kr., og at der på intet tidspunkt sås at være indgået 5.000 yuan om måneden, svarende til den løn ansøgeren efter det oplyste skulle oppebærer i sin ansættelse, og som ifølge hendes egne oplysninger til Den Danske Ambassade i februar 2018 blev indsat på hendes konto. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en visumsøger efter praksis som udgangspunkt skal dokumentere at være i besiddelse af cirka 500 kr. pr. døgn, hvis der er tale om et hotelophold, mens cirka 350 kr. pr. døgn ville være tilstrækkeligt, hvis visumsøgeren skal bo på et vandrehjem eller lignende. Et mindre beløb kan efter omstændighederne anses for tilstrækkeligt, hvis indkvarteringen er betalt i forvejen, eller der er tale om privat indkvartering, og værten har påtaget sig at indestå for alle udgifter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at de 50.000 yuan, svarende til 48.910 kr., som ifølge den i forbindelse med klagen fremlagte kontoudskrift var indgået på ansøgerens konto umiddelbart forud for klagen, ikke kunne anses som dokumentation for, at ansøgeren løbende under et eventuelt visumophold i Danmark ville være i besiddelse af tilstrækkelige midler, idet beløbet som anført var indsat umiddelbart forud for klagen, og der på intet tidspunkt forud herfor havde været et beløb større end 5.735,99 yuan, svarende til 5.609,98 kr. på ansøgerens konto. **Udlændingenævnet fandt**, på baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, at der var en formodning for, at den

fremlagte plan for ansøgerens ophold i Danmark, og det forhold, at saldoen på hendes bankkonto i maj 2018 steg med 50.000 yuan, var konstrueret til lejligheden med det formål at opnå et visum. ÅB/2019/10.

Efter praksis gives der som udgangspunkt visum med henblik på at deltage i et retsmøde, hvis der foreligger dokumentation for, at den pågældende er indkaldt til at afgive partsforklaring for retten. Dette udgangspunkt fraviges dog, hvis udlændingemyndighederne finder, at hensynet til at undgå misbrug af visumsystemet i den konkrete sag overstiger de interesser, der tilgodeses ved ansøgerens tilstedeværelse under retssagen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt der kan gives visum med henblik på deltagelse i et retsmøde, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en irakisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, eller et nationalt begrænset visum, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 1. Ansøgeren ønskede at overvære et retsmøde i Danmark og havde to gange tidligere fået Schengenvisum til Danmark som talsmand for sig selv og for de andre sagsøgere i retssagen.

Udlændingenævnet fandt, at formålet med og vilkårene for ansøgerens forventede ophold i Danmark ikke var tilstrækkeligt godtgjort. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Østre Landsret i retsbogen i januar 2018 havde anført, at ansøgeren ikke længere var talsmand for gruppen, og at ansøgeren således forsvarligt kunne afgive forklaring ved brug af videoforbindelse til Den Danske Ambassade i Libanon, hvor forklaring kunne afgives under betryggende former, jf. retsplejelovens § 305, jf. § 174, stk. 2, jf. § 192, stk. 6. Det forhold, at ansøgeren til støtte for sin klage havde henvist til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, 6 og 13, **fandt Udlændingenævnet** på den baggrund ikke kunne føre til en ændret vurdering. Det forhold, at ansøgeren til støtte for sin klage havde anført, at hans svækkede mentale helbredstilstand ikke harmonerede med visitering foretaget af uniformsklædt ambassadepersonale, **fandt Udlændingenævnet** heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at visitering foretaget på danske ambassader foregik på en skånsom måde, der ikke ville forringe ansøgerens mentale helbredstilstand yderligere. ÅB/2019/11.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af, at formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.1., afgørelse ÅB/2017/8, samt Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.1., afgørelse ÅB/2018/8 og ÅB/2018/9.

3.1.4.2. Manglende dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet i Danmark og til hjemrejsen

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 3, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke fremlægger dokumentation for, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse.

Vurderingen af subsistensmidler under det forventede ophold foretages på grundlag af varigheden af og formålet med opholdet, jf. afsnit 5.3 i visumvejledningen.

Ved indrejse i Danmark skal en visumindehaver som udgangspunkt dokumentere at være i besiddelse af cirka 500 kr. pr. døgn, hvis der er tale om et hotelophold, mens cirka 350 kr. pr. døgn vil være tilstrækkeligt, hvis visumansøgeren skal bo på vandrerhjem eller lignende.

Som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til et afslag på visum på baggrund af manglende dokumentation for, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og nr. iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, nr. 3 og nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde godtgjort formålet med og vilkårene for det forventede ophold, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort at have tilstrækkelige økonomiske midler til sin rejse og sit ophold i Danmark, og at der var begrundet tvivl om troværdigheden af de udsagn, der var fremsat til sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren dagen efter sit seneste besøg i Danmark havde fået indsat et beløb svarende til cirka 21.105 kr. på sin konto, at ansøgeren ikke kunne dokumentere, hvorfra disse penge kom, at ansøgeren i december 2017 havde oplyst, at pengene var fra hans mor, som ville hjælpe ham, og at ansøgeren i marts 2018 havde oplyst, at pengene var fra hans slægtninge, at værten i klagen havde oplyst, at det indsatte beløb på ansøgerens konto var en del af mellemregningerne i familiens landbrug, og at værten i juli 2018 havde oplyst, at det var ansøgerens egne penge fra salget af cafeen, som moren havde passet på. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i december 2017 havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at han havde ejet en bar for tre år siden, som var blevet solgt for tre måneder siden, og at værten i juli 2018 til Ud-

lændingenævnet havde oplyst, at værten og ansøgeren havde haft to cafeer, som var blevet solgt i maj 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst, at han ikke havde noget arbejde, og at han ikke behøvede at finde et arbejde, idet værten havde et rengøringsfirma, og at værten til klagen havde oplyst, at ansøgeren ikke var arbejdsløs, men arbejdede med landbrug sammen med sin familie. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens saldobalance fra primo februar 2018 var cirka seks kr., og at der ultimo februar 2017 var blevet indsat to beløb på cirka 21.082 kr., og at det heller ikke var dokumenteret, hvorfra disse penge kom. Det forhold, at værten havde oplyst, at ansøgeren ville få fuld forplejning i alle tre måneder i Danmark, og at værten havde betalt for ansøgerens flybillet og forsikring, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering** af sagen på baggrund af ovenstående forhold. Det forhold, at ansøgeren var rejst i overensstemmelse med sit visum i 2017 kunne således heller ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet der var begrundet tvivl om formålet med ansøgerens rejse til Danmark, om ansøgerens økonomiske situation på daværende tidspunkt og om troværdigheden af de udsagn, der var fremsagt til sagen af ansøgeren og værten. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der i sagen meddeltes et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/12.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en ghanesisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 3. Ansøgeren fremstillede perler, og værten havde oplyst, at ansøgeren havde arbejdet som "Quality Control Manager" i mere end 12 år for værten, og at ansøgeren under sit besøg skulle introduceres til nye design og teknikker samt studere fair trade systemet. Værten oplyste desuden, at hun ville dække ansøgerens rejseudgifter og forsikringer.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ønskede at opholde sig 37 dage i Danmark, men at der til sagen alene var fremlagt dokumentation for, at hun havde 24,18 GHS på sin konto, svarende til cirka 30 kr., og at der efterfølgende var indsat 5.000 GHS på hendes konto, svarende til cirka 6.149 kr., og at hun således alene var i besiddelse af 6.449 kr., hvilket svarede til 174 kr. pr. dag. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at beløbet var væsentligt lavere end hvad der fulgte af udlændingemyndighedernes faste praksis. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at værten havde anført, at hun ville betale for alle ansøgerens udgifter, at ansøgeren

skulle bo privat hos værten, og at ansøgeren ikke skulle bruge nogen penge i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet der ikke var tale om ophold hos nær familie eller lignende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/13.

Et mindre beløb kan efter omstændighederne anses for tilstrækkeligt, hvis indkvarteringen er betalt i forvejen, eller der er tale om privat indkvartering, og værten har påtaget sig at indestå for alle udgifter. Der foretages en konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, herunder hvilket forhold ansøgeren har til værten, og om ansøgeren tidligere har rejst problemfrit i Schengenlandene. Efter en konkret vurdering af alle sagens samlede omstændigheder kan cirka 150 kr. pr. døgn ved besøg hos en kæreste og cirka 250 kr. pr. døgn ved besøg hos en voksen søskende være tilstrækkelige midler.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser, idet det blev vurderet, at ansøgeren havde tilstrækkelige subsistensmidler til hele den forventede opholdsperiode, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en statsborger fra Sri Lanka.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark med én indrejse til ophold i 30 dage i en periode på 180 dage for at besøge sin kæreste, som var dansk statsborger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde 121.361 srilankanske rupees, som svarede til cirka 4.522 danske kroner, og at ansøgeren havde tilstrækkelige midler, når han skulle bo hos sin kæreste i Danmark, som desuden indestod for det økonomiske i forbindelse med ansøgerens rejse og ophold i Danmark. ÅB/2019/14.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en vietnamesisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark med to indrejser til ophold i 90 dage i en 180-dages periode med henblik på at besøge sin bror, som var dansk statsborger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde rejst pro-

blemfrit i Schengenlandene i 2017, hvor han også havde besøgt sin bror. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde cirka 260 kr. pr. døgn, og at dette var tilstrækkelige midler, når ansøgeren skulle bo privat hos sin bror, og når broren betalte for ansøgerens rejse og ophold samt indestod økonomisk for ansøgeren. ÅB/2019/15.

3.1.4.3. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser

3.1.4.3.1. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II)

Ifølge visumkodeks artikel 21, stk. 1, og stk. 3, litra c, skal myndighederne kontrollere, om ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS II[8] med henblik på at nægte indrejse, eksempelvis hvis den pågældende er meddelt et indrejseforbud.

Der foretages opslag i SIS II i forbindelse med oprettelsen af en visumansøgning.

Hvis ansøgeren fremgår som indberettet i SIS II, sendes der automatisk en høring til Rigspolitiets Sirenekontor, som herefter undersøger resultatet nærmere og meddeler, om det kan bekræftes, at ansøgeren er indberettet til SIS II, eller om der er tale om et falsk hit på søgningen som følge af et sammenfald i persondata eller lignende.

Hvis Sirenekontoret bekræfter en indberetning til SIS II, skal der tillige indhentes oplysninger om, hvilket land der har indberettet ansøgeren, idet ansøgeren skal oplyses om dette.

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra 1 nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 5, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren er indberettet som uønsket i SIS II.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum som følge af ansøgerens indberetning i SIS II henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.2.1, afgørelse ÅB/2018/10.

[8] SIS II betyder Schengeninformationssystemet, og det er et system, der anvendes af Schengenkonventionens medlemsstater til blandt andet at foretage indberetning af tredjelandsstatsborgere med henblik på nægtelse af indrejse og ophold i Schengenområdet. En udlænding, som er meddelt visum efter udlændingelovens § 4 eller § 4 a, kan uanset bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, indrejse i Danmark.

3.1.4.3.2. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne

Ifølge visumkodeks artikel 22, stk. 1, kan et Schengenland kræve, at andre Schengenlandes myndigheder hører dets centrale myndigheder under behandlingen af visumansøgninger indgivet af statsborgere fra specifikke tredjelande eller specifikke kategorier af disse statsborgere.

Det følger i forlængelse heraf af visumbekendtgørelsens § 14, stk. 1, at der ved behandlingen af en visumsag skal gennemføres høring af myndighederne i andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeks.

Et Schengenland kan endvidere bestemme, at landets egne visumudstedende myndigheder skal konsultere de centrale myndigheder med ansvar for sikkerhed. Efter visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, kan de danske udlændingemyndigheder foretage høring af efterretningstjenesterne i forbindelse med vurderingen af, om en ansøger udgør en sikkerhedsrisiko.

Høring af andre Schengenlande og/eller af efterretningstjenesterne fremsendes automatisk til de relevante myndigheder i forbindelse med oprettelsen af visumansøgningen.

Der kan ikke meddeles Schengenvisum, før alle hørte myndigheder har afgivet svar, eller fristen for at afgive svar på syv kalenderdage er sprunget.

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i Schengenlandenes nationale databaser.

I sager, hvor myndighederne meddeler afslag på visum som følge af, at der er fremsat indsigelser mod visumudstedelse i forbindelse med en høring af andre Schengenlande og/eller efterretningstjenesterne, skal begrundelsen for afgørelsen generelt begrænses, idet der ikke må udleveres oplysninger om, hvilke landes myndigheder der er blevet hørt, eller om de pågældende landes myndigheders svar på høringen. Disse oplysninger kan undtages fra begrundelsen ud fra afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. §§ 15-15 a.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum efter konsultation af de andre Schengenlande henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.2.2, afgørelse VIS/2017/89, og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.2.2, afgørelse ÅB/2018/11.

3.1.4.3.3. Tvangsægteskab og proformaægteskab

Hvis en ansøger tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællefamiliesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever i Danmark under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskab), jf. udlændingelovs § 9, stk. 11 (tidligere § 9, stk. 8), eller med henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12 (tidligere § 9, stk. 9), kan der efter praksis ikke gives Schengenvisum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, uanset hvilket land ansøgeren kommer fra. Dette gælder også, selv om ansøgeren tidligere er meddelt visum under henvisning til den samme eller en anden vært.

Myndighederne kan endvidere i helt særlige tilfælde meddele afslag på visum, hvis der i forbindelse med behandlingen af en visumsag fremkommer oplysninger, der tydeligt indikerer, at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, uanset at ansøgeren ikke tidligere har fået behandlet en ansøgning om familiesammenføring med ægtefællen. I sådanne tilfælde bør ansøgeren i forbindelse med afslaget vejledes om, at der alene er taget stilling til, om ægteskabet ud fra de foreliggende oplysninger kan danne grundlag for et visumbesøg, og at spørgsmålet vil blive undersøgt nærmere i forbindelse med en eventuel sag om familiesammenføring.

Uanset at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, kan der i helt særlige tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle eller samlever har fællesbørn, der er bosat her i landet, og hvor hensynet til fællesbarnet taler afgørende derfor, meddeles visum med henblik på besøg hos fællesbarnet. Sådanne forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos det herboende fællesbarn, kan eksempelvis være, at fællesbarnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet på et mundtligt nævn har taget stilling til opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 12, og hvor det havde betydning for meddelelse af visum til Danmark, henvises til ÅB/2019/56, som er gengivet i afsnit 3.7.1.4.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af en formodning for tvangs- eller proformaægteskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en marokkansk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32,

stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, idet der var bestemte grunde til at antage, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælles ægteskab var et proformaægteskab, og at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i Schengenområdet eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden derfor talte imod at meddele ansøgeren visum.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at Udlændingenævnet primo marts 2018 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse fra ultimo september 2017 vedrørende afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet henviste til**, at Udlændingenævnet i afgørelsen fra marts 2018 havde lagt vægt på, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde kendt hinanden personligt i cirka en måned, da parret besluttede at indgå ægteskab, at parret alene havde kendt hinanden i cirka tre måneder, da de indgik ægteskab, at ansøgerens ægtefælle var gift med en anden kvinde, da han mødte ansøgeren, at han først blev skilt fra sin tidligere ægtefælle medio januar 2017, og at parret ikke kunne antages at have haft et så indgående personligt kendskab til hinanden, som normalt vil kunne forudsættes forud for indgåelse af et ægteskab, samt at der var 26 års aldersforskel. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at parret medio februar 2018 var blevet forældre til en pige. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke kunne meddeles visum til en ansøger, som var meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark under henvisning til, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etablering af samlivsforholdet var at opnå opholdstilladelse (proforma). **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ægtefælle havde mulighed for at rejse til Marokko for at besøge ansøgeren og deres fællesbarn, og at ansøgerens ægtefælle havde mulighed for at ledsage barnet til Danmark, hvis barnet skulle besøge ham i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/16.

Som yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af en formodning for tvangs- eller proformaægteskab, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.2.1., og ÅB/2017/24 i afsnit 3.3.1.6., samt Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.2.3, afgørelse ÅB/2018/12, ÅB/2018/13 og ÅB/2018/14.

3.1.4.3.4. Ulovligt arbejde

Det følger af udlændingelovens § 13, at en udlænding som udgangspunkt skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for at udføre tjenesteydelser her i landet. Enkelte former for arbejde er dog undtaget fra kra-

vet om arbejdstilladelse. Det gælder f.eks. videnskabsmænd og foredragsholdere, for så vidt angår undervisning eller lignende virksomhed, hvortil de er indbudt, og kunstnere, herunder musikere, artister og lignende og tilknyttet personale, såfremt de har større betydning for en væsentlig kunstnerisk begivenhed, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2, jf. udlændingelovens § 14, stk. 3. Det er således kun tilladt at arbejde under et visumophold, hvis den pågældende form for arbejde er undtaget fra kravet om arbejdstilladelse i medfør af de ovennævnte bestemmelser.

Hvis myndighederne ved behandlingen af en visumsag vurderer, at der er en begrundet formodning for, at ansøgeren vil arbejde under visumopholdet uden fornøden tilladelse, bør der meddeles afslag på visumansøgningen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af en formodning for ulovligt arbejde, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Island til en thailandsk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at der var en begrundet formodning for, at ansøgeren ville benytte et meddelt visum til at udføre arbejde, der krævede en arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgik af ansøgningen, at formålet med ansøgerens ophold i Island var, at hun skulle passe værtens søn, mens denne og barnets far var på arbejde i sommerferieperioden, og at værten foretrak denne ordning frem for at betale for egentlig børnepasning, da det ville styrke relationen mellem ansøgeren og barnet, som samtidig ville lære at tale thai. **Udlændingenævnet lagde samtidig vægt på**, at der i forbindelse med tidligere visumophold i Island var sket relativt store pengeoverførelser fra værtens konto til ansøgerens konto, herunder primo september 2016, hvor værten havde overført 81.340 THB (godt 17.100 kr.) og ultimo december 2017, hvor værten havde overført 326.450 THB (68.700 kr.). Til sammenligning var ansøgerens månedlige indkomst i Thailand godt 9.000 THB (cirka 1.800 kr.) for sit arbejde som gartner og sælger af sæbe på internettet. Det forhold, at værten til støtte for klagen havde anført, at beløbet, som i december 2017 var blevet overført til ansøgerens konto, skulle videreformidles til værtens tante, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værten i februar 2018, i juni 2018 og i juni 2018 havde oplyst, at formålet med ansøgerens forventede ophold var at besøge værten og passe dennes søn i sommerperioden, mens værten og barnets far skulle arbejde, og at ansøgeren i brev i juni 2018 ligeledes havde oplyst, at formålet med opholdet var at passe værtens søn. **Udlændingenævnet henviste til**, at udlændinge efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skulle have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det

var aktivitetens faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der blev udbetalt løn herfor eller om det foregik i private rammer, der var afgørende for vurderingen af, hvorvidt der var tale om arbejde. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at de aktiviteter, som ansøgeren efter det oplyste skulle udføre under sit ophold, ikke var omfattet af undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse i udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2. Ansøgeren var på denne baggrund ikke fritaget for krav om arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det forhold, at ansøgeren tidligere havde besøgt Island, hvor hun muligvis havde arbejdet uden den fornødne tilladelse, ikke kunne føre til, at hun kunne meddeles visum på baggrund af den aktuelle ansøgning. ÅB/2019/17.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af en formodning for ulovligt arbejde, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.2.4, afgørelse ÅB/2018/15 og ÅB/2018/16.

3.1.4.4. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, som ansøgeren har fremlagt, eller hvis der er begrundet tvivl om rigtigheden af indholdet eller om troværdigheden af de udsagn, som ansøgeren har fremsat.

Bestemmelsen giver – ligesom artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii – mulighed for at meddele afslag på visum, hvis det ikke kan lægges til grund, at formålet med opholdet er det, som ansøgeren har angivet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6 og nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at der var en begrundet formodning for, at ansøgeren ville arbejde under visumopholdet uden fornøden tilladelse, og at det oplyste i redegørelsen om formålet med og vilkårene for det forventede ophold ikke var pålidelige og ansøgeren kunne derfor ikke gives visum i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der under og efter ansøgerens to seneste visumophold i Danmark var blevet indsat beløb svarende til henholdsvis 97.931 og 147.482 dan-

ske kroner, hvilket ikke svarede til ansøgerens angivne løn på 18.000 THB om måneden. Det forhold, at ansøgeren oplyste, at de høje beløb blandt andet var sammenlægninger af ansøgerens løn, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet de indsatte beløb var for høje i forhold til ansøgerens angivne løn. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det oplyste i redegørelsen om formålet med og vilkårene for det forventede ophold ikke var pålidelige. Ansøgeren kunne derfor heller ikke af denne grund gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** det anførte om transaktionerne på ansøgerens konto, og at der ikke var redegjort tilstrækkeligt for disse, herunder at det ikke var dokumenteret, hvad transaktionerne dækkede over. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i sit ansøgningsskema havde oplyst, at hun var uden beskæftigelse, at hun efterfølgende til Den Danske Ambassade i Bangkok, Thailand, havde oplyst, at hun arbejdede som lånehaj, og at hun kun modtog kontante betalinger, hvorfor hun ikke kunne dokumentere sin indkomst, og at der ved klagen var vedlagt et brev, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været i beskæftigelse som sekretær siden august 2015. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at såfremt ansøgeren havde været ansat som sekretær siden 2015, måtte det være muligt for hende at kunne dokumentere sin indkomst. Det forhold, at ansøgeren havde besøgt Schengenlandene adskillige gange siden 2011, **fandt Udlændingenævnet** på baggrund af ovenstående forhold i sagen, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremstod usandsynligt, at ansøgeren kunne være på visumbesøg i Danmark fra ultimo august 2016 til ultimo november 2016, fra ultimo marts 2017 til ultimo juni 2017, og fra primo oktober 2017 til ultimo december 2017, og samtidig passe sit arbejde i Thailand. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde et visum, eller at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser talte for, at der i sagen blev meddelt et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/18.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger, henvises til afgørelse ÅB/2017/10 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.3. Der henvises desuden til afgørelse ÅB/2018/17 i afsnit 3.1.4.3. og afgørelse ÅB/2018/19 i afsnit 3.1.5. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

3.1.4.4.1. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Denne bestemmelse omfatter bl.a. sager, hvor ansøgeren tidligere har overtrådt reglerne om indrejse og ophold, og sager, hvor der i øvrigt vurderes at være en immigrationsrisiko som følge af ansøgerens forhold og de generelle forhold i hjemlandet, jf. inddelingen i forskellige hovedgrupper.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, samt bilag 2 til bekendtgørelsen.

Udlændingenævnet henviste til, at der efter praksis som udgangspunkt blev meddelt visum for thailandske statsborgere med henblik på privatbesøg hos en her i landet fastboende vært. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, samt bilag 2 til bekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var thailandsk statsborger og dermed fra et land, hvis statsborgere udgjorde en vis risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2 til bekendtgørelsen. **Udlændingenævnet havde ved afgørelsen navnlig lagt vægt på**, at det ikke var tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgeren havde et sædvanligt kæresteforhold til værten. **Udlændingenævnet lagde hermed vægt på**, at ansøgeren i 2016 og 2017 havde søgt om Schengenvisum til Danmark for at besøge sin tante og onkel, og at ansøgeren i forbindelse hermed havde fremlagt dokumentation for, at hun var blevet gift i 2012. **Udlændingenævnet lagde dertil vægt på**, at de seneste oplysninger, Udlændingenævnet havde om ansøgerens ægteskabsstatus, var, at hun blev gift i 2012 med en thailandsk statsborger, som var far til ansøgerens yngste datter på knap tre år, og at ansøgeren havde oplyst, at den fremviste fotodokumentation for ansøgerens og værtens personlige møde var falsk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var en ikke ubetydelig aldersforskel på 26 år mellem ansøgeren og værten. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at aldersforskellen mellem ansøgeren og værten ikke i sig selv var udslagsgivende, men alene indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt forholdet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå et Schengenvisum til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var muligt at lægge ansøgeren og værtens kæresterelation til grund for meddelelse af et visum. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren og værten var forlovede, ændrede ikke ved ovenstående vurdering af forholdet. **Udlændingenævnet fandt**

ikke, at det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at værten havde besøgt ansøgeren i Thailand to gange, senest på grund af ansøgerens afslag på Schengenvisum og at værten garanterede, at ansøgeren alene ville på besøg i Danmark, og at hun ville rejse hjem igen, kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt det derfor retteligt** at vurdere ansøgerens tilknytning til hendes hjemland. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens tilknytning til hendes hjemland ikke kunne anses for at være af en sådan styrke, at det med tilstrækkelig sikkerhed blev fundet sandsynliggjort, at hun ville rejse tilbage til Thailand efter visumopholdet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret sit arbejde, og at der var tvivl om ansøgerens ægteskabsstatus, herunder hvem der tog sig af ansøgerens børn. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/19.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til to thailandske statsborgere, der var inviteret på besøg i Danmark hos deres danske ven, og som Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9.

Udlændingenævnet fandt således, at ansøgerne kunne meddeles Schengenvisum til Danmark med én indrejse til ophold i 25 dage inden for en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne på ansøgningstidspunktet var henholdsvis 77 år og 52 år, at det til sagen var oplyst, at ansøger A på tidspunktet for ansøgningen var i beskæftigelse som buddhistisk "master monk" i Thailand, at ansøger A havde været buddhistisk munk i sit hjemland i 28 år, at ansøger A i de seneste 12 år havde været overhoved på et buddhistisk tempel, at ansøger A forinden sin beskæftigelse som buddhistisk munk havde været gift i 25 år, at ansøget A havde fire voksne børn fra sit ægteskab i alderen mellem 44 år til 52 år, og at ansøger A mødtes med sine voksne børn to gange årligt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøger B i over 13 år havde været aktiv buddhistisk munk i Thailand, at ansøger B havde været tilknyttet ansøger A's tempel, at ansøger B fungerede som frivillig og ulønnet i ansøger A's tempel, at ansøger B forinden sin munketilværelse havde været gift i en 15-årig periode, at ansøger B havde en søn og en datter på henholdsvis 25 år og 18 år fra sit ægteskab, og at ansøger B så sin søn cirka fire gange årligt, og at ansøger B, så sin datter en til to gange årligt. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at der i ansøgningsskemaet alene skulle oplyses om mindreårige børn, hvorfor Udlændingenævnet fandt det troværdigt, at ansøgerne ikke på et tidligere tidspunkt hav-

de oplyst om deres respektive voksne børn. **Udlændingenævnet fandt dermed**, at ansøgerne havde tilstrækkelig tilknytning til deres hjemland, således at der ikke var høj grad af risiko for, at de ville benytte et meddelt visum til uden lovlig grundlag at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. ÅB/2019/20.

Udlændingenævnet hjemviste i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en mindreårig thailandsk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 14 år, og at det ikke udtrykkeligt fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse, hverken i afsnittet med regler og praksis eller i Udlændingestyrelsens begrundelse, at dette var indgået i vurderingen, hvilket Udlændingenævnet fandt beklageligt. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at det som udgangspunkt ikke medfører afslag på visumansøgningen, hvis udlændingemyndighederne vurderer, at der er holdepunkter for at antage, at immigrationsrisikoen kan afgrænses til en af de typer af opholdstilladelse, der efter udlændingelovens § 4 c, stk. 4, ikke medfører en karensperiode, herunder ægtefællesammenføring, familiesammenføring med en fast samlever, familiesammenføring, hvor ansøgeren var et mindreårigt barn under 15 år, opholdstilladelse med henblik på at studere eller på grundlag af beskæftigelse, eller opholdstilladelse på grundlag af fribyordningen. **Udlændingenævnet fandt** det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderede sagen på ny i første instans. ÅB/2019/21.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en tyrkisk statsborger, som ønskede at besøge sin bedstefar, som var syg, og som var indlagt i Danmark, og som Udlændingestyrelsen havde givet afslag i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16, og bilag 2.

Udlændingenævnet fandt efter en helt konkret og individuel vurdering, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark med én indrejse til ophold i 14 dage i en 90-dages periode. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var fremlagt dokumentation for, at ansøgerens bedstefar var blevet opereret for en tumor i hjernen, og at han var terminalt syg. **Udlændingenævnet fandt**, at der var tale om en nær relation, idet det var ansøgerens bedstefar, der var syg. ÅB/2019/22.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.4., af-

gørelse VIS/2017/11, VIS/2017/14 og VIS/2017/58, og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.4., afgørelse VIS/2018/17, VIS/2018/58, VIS/2018/66, VIS/2018/67 og VIS/2018/73.

3.1.4.4.2. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold

Udlændingelovens § 4 c indeholder regler om fastsættelse af karensperioder for udlændinge, der på nærmere angivne måder benytter visumophold til andet end det tiltænkte formål. Karensperioden er enten tre eller fem år, jf. nedenfor.

Udlændingelovens § 4 c finder anvendelse i situationer, hvor en karensbærende adfærd er sket efter indrejse på et dansk Schengenvisum. Ved dansk Schengenvisum forstås i denne sammenhæng visum udstedt af danske repræsentationer, visum bemyndiget af Udlændingestyrelsen efter forelæggelse fra den modtagende repræsentation – uanset om det er en dansk eller udenlandsk repræsentation – samt bona fide visum med Danmark som hoveddestination udstedt af et andet lands repræsentation på vegne af Danmark i medfør af en repræsentationsaftale.

Karens kan meddeles, når et tidligere dansk udstedt Schengenvisum ikke er overholdt, uanset om den manglende overholdelse er sket i Danmark eller et land, som Danmark repræsenterer. Som et eksempel herpå henvises til VIS/2018/60, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.4.1.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt., kan en udlænding som udgangspunkt ikke få visum i 3 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til en måned ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 5 år, hvis opholdet varer mere end en måned ud over det angivne tidsrum, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3. Perioderne på henholdsvis 3 og 5 år regnes fra tidspunktet for udlændingens udrejse af Schengenområdet.

Udlændingen kan dog meddeles visum, hvis den pågældende godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, eller at der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til overskridelsen af visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor udlændingen har haft til hensigt at udrejse inden for visummets gyldighed, men ikke har haft mulighed for det som følge af f.eks. strejker, vejrliget eller sygdom, eller hvor baggrunden for den nye visumansøgning er livstruende sygdom, dødsfald eller lignende hos et herboende nærtstående familiemedlem.

I visse tilfælde tildeles der endvidere ikke karens i forbindelse med kortvarige førstegangsoverskridelser af det antal dage, som et visum er udstedt for. Det gælder således i tilfælde, hvor en udlænding opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til 15 dage ud over det antal dage, som visummet er udstedt for, såfremt den pågældende udrejser af Schengenområdet inden udløbet af visummets gyldighedsperiode, og såfremt den pågældende i fornødent omfang kan godtgøre at have misforstået tidspunktet for visummets udløb samt kan anføre andre forhold, der understøtter, at den pågældende har været i god tro. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det må lægges til grund, at der har været vejledt forkert eller ufyldestgørende om visummets udløb.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, kan en udlænding ikke få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen i Danmark udvises ved dom eller administrativ beslutning efter udlændingelovens kapitel 4.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 2, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i Danmark eller et andet Schengenland. Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis den pågældende medvirker til asylsagens oplysning og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 6.

Endelig følger det af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag end asyl. Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. Hvis udlændingen indgiver flere ansøgninger om opholdstilladelse, regnes perioden fra den senest indgivne ansøgning.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis der er tale om en ansøgning om familiesammenføring med en ægtefælle, med en fast samlever eller et mindreårigt barn under 15 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, eller § 9 c, stk. 1, opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, eller stk. 3, opholdstilladelse på grundlag af fribyordningen, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 4, opholdstilladelse med henblik på at studere eller deltage i en ph.d.-uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1 og 2, opholdstilladelse meddelt på baggrund af internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., eller opholdstilladelse til udlændinge, der er gået på pension fra ansættelse i en herværende international organisation og deres familiemedlemmer, jf. udlændingelovens § 9 q, stk. 1-3. Udlændingen pålægges endvidere ikke karens, hvis udlændingen efter indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det ud-

stedte visums gyldighed, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 4.

Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med at søge opholdstilladelse er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 5.

Som yderligere eksempler på afgørelser, hvor ansøgeren fik karens i 3 år, henvises til ÅB/2019/30, som er gengivet i afsnit 3.1.8.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens for en periode på 5 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Norge til en marokkansk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet fandt, at der var en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag ville tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Norge eller et af de øvrige Schengenlande, og at der dermed var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren ved sit seneste meddelte danske Schengenvisum havde opholdt sig i en samlet periode på 152 dage inden for en 180-dages periode, og at ansøgeren derfor uden fornøden tilladelse havde opholdt sig i Schengenlandene i 62 dage ud over visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at Udlændingestyrelsen med rette havde meddelt ansøgeren, at han ikke kunne meddeles visum i en periode på fem år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldtes omstændigheder, som ikke kunne lægges ansøgeren til last, og som havde gjort det umuligt for ham at forlade Schengenlandene inden for visummets gyldighedsperiode, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel ikke burde meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det var visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der var knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke blev overskredet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det var fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtog en vejledning fra repræsentationen, som udstedte Schengenvisummet om, hvordan visumstickeren skulle læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum var gyldigt til. Det forhold, at ansøgeren

og ansøgerens ægtefælle havde anført, at ansøgeren ikke kendte betingelserne for sit visum, at ansøgerens ægtefælle havde det engelske informationsark vedrørende visum, at hun var analfabet, og at ansøgeren ikke kunne engelsk, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Det forhold, at ansøgerens svigerdatter og ansøgerens søn påtog sig ansvaret for, at ansøgeren ikke havde overholdt betingelserne for sit seneste meddelte visum kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt endvidere** at der ikke forelå omstændigheder, der kunne godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beroede på en undskyldelig misforståelse, der konkret kunne begrunde fravigelse af karensreglerne. **Udlændingenævnet fandt heller ikke**, at der forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles visum til Norge. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at han var 79 år, at selvom han var ved godt helbred i forhold til sin alder, så forventede han ikke, at han ville kunne besøge sine børn og børnebørn i Norge og Spanien i flere år fremover, at en karensperiode på 5 år derfor var uforholdsmæssig streng, og at dette ville afskære ansøgeren for at besøge sin familie resten af sit liv, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/23.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en tyrkisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 3, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet fandt, at der var en høj risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag ville have taget fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, og at der dermed var begrundet tvivl om hans hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgeren under sit seneste meddelte Schengenvisum havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse som familiesammenført under henvisning til sin far, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og derefter ikke var udrejst i overensstemmelse med visummets gyldighed. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren ikke havde søgt om en af de typer opholdstilladelser, der efter udlændingelovens § 4 c, stk. 4, ikke medfører en karensperiode. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og faren var vejledt om, at en indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark til et barn over 15 år, som opholdt sig i Danmark på et visum, kunne have den konsekvens, at barnet ikke kunne få visum til Danmark i en periode på fem år, jf. udlændingelovens § 4 c. Ansøgeren havde i forbindelse med sit seneste visumophold overtrådt udlændingelovens § 4 c, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren ikke kunne meddeles visum i en periode på fem år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der

ikke var oplyst om sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles visum til Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren ved sit seneste visumophold i Danmark indrejste i Danmark medio august 2017, at han med et visumophold på 31 dage senest skulle have været udrejst medio september 2017, og at han udrejste af Danmark ultimo januar 2018, uanset at Udlændingestyrelsen midt november 2017 havde meddelt ham afslag på hans ansøgning om opholdstilladelse, hvorved han blev pålagt at udrejse af Danmark senest ultimo november 2017, og at Udlændingenævnet henholdsvis ultimo november 2017 og midt januar 2018 havde meddelt partsrepræsentant, at klagen ikke blev tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at partsrepræsentanten havde henvist til, at en karensperiode var uproportionelt, idet ansøgeren i perioden ville være afskåret fra at besøge sin far, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, idet faren kunne besøge ansøgeren i hans hjemland eller i et tredjeland, og idet der ikke på sagen forelå oplysninger om, at faren og ansøgeren ikke kunne udøve familielivet i Tyrkiet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/24.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.4.4.1., afgørelse VIS/2017/43 og VIS/2017/51, samt Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.4.1., afgørelse VIS/2018/17 og VIS/2018/18.

3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne

Visse tredjelandsstatsborgere har ret til at få deres ansøgning om visum behandlet efter EU-reglerne. Dette gælder for visse familiemedlemmer til en statsborger fra et EU-land, et EØS-land eller Schweiz, hvis visumansøgeren ledsager eller slutter sig til EU-statsborgeren, mens EU-statsborgeren udnytter sin ret til fri bevægelighed inden for EU.

Reglerne om visum til familiemedlemmer til en EU-borger er reguleret i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om EU-borgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet).[9] Direktivet er implementeret i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 318 af 27. marts 2019 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).[10]

[9] EU-opholdsdirektivet kan findes i sin helhed her:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=LV
[10] EU-opholdsbekendtgørelsen kan findes i sin helhed her:
https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=208470

EU-reglerne finder anvendelse på følgende familiemedlemmer til en EU-statsborger:

- EU-statsborgerens ægtefælle.
- EU-statsborgerens registrerede partner.
- EU-statsborgerens faste samlever, hvis begge parter er over 18 år og samlever på fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed.
- Efterkommere (dvs. børn, børnebørn osv.) af EU-statsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis efterkommeren ikke er fyldt 21 år eller forsørges af EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Slægtninge i opstigende linje (dvs. forældre, bedsteforældre osv.) til EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis slægtningen forsørges af EU-statsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- EU-statsborgerens andre familiemedlemmer (dvs. søskende, fætre, kusiner osv.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af EU-statsborgeren eller er optaget i dennes husstand, eller hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU-statsborgeren personligt plejer de pågældende.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visumansøgninger omfattet af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en myndig pakistansk statsborger og til den pakistanske statsborgers mindreårige datter. Værten, en britisk statsborger, var bror til den myndige pakistanske statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke opfyldte betingelsen i EU-opholdsdirektivets artikel 3, nr. 2, litra a, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5, om forsørgelse. Ansøgerne kunne derfor ikke anses som "familiemedlem" til en unionsborger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgerne blev forsørget af en EU-statsborger i et sådant omfang, at de kunne anses som værende omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ambassaden i januar 2018 havde taget telefonisk kontakt til den myndige ansøger, som havde oplyst til ambassaden, at hun ikke havde mulighed for at tale i telefon den dag, og at hun, da ambassaden ringede tre dage efter, ikke besvarede opkaldet. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det fremgik af sagen, at ambassaden ligeledes havde skrevet en e-mail til den myndige ansøger, som ikke var blevet besvaret. Det forhold, at den myndige ansøger i forbindelse med ansøgningens indgivelse havde oplyst, at hun ønskede at blive kontaktet pr. e-mail, såfremt ambassaden havde yderligere spørgsmål, kunne på denne baggrund ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde forsøgt at tage telefonisk kontakt til

værten, men at opkaldene gik direkte på telefonsvareren, og at Udlændingestyrelsen derfor havde anmodet ambassaden om at kontakte den myndige ansøger med henblik på at få et telefonnummer til værten. Det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgerne havde været økonomisk afhængige af værten i tre år, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved også vægt på**, at det ikke var dokumenteret, hvorfra værten havde sin indkomst og formue, og om værten dermed opholdt sig i Danmark som enten selvforsørgende eller som led i arbejdskraftens frie bevægelighed, ligesom det på en af transaktionerne fra juli 2017, hvor ansøgerne havde modtaget 26.750.00 PKR fra værten, fremgik, at værten havde adresse i London, selvom værten i december 2016 havde fået udstedt et registreringsbevis som arbejdstager i Danmark. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det ikke var tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgerne kunne anses som værende omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsen, selvom der var fremlagt dokumentation for, at der måtte være overført penge til den myndige ansøgers bankkonto. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at de beløb, der var overført i perioden fra september 2013 til juni 2015, var gået til forsørgelsen af ansøgerne, idet beløbene var overført direkte til værten, selvom der var anført "Family support" på overførslerne. **Udlændingenævnet kunne derfor ikke lægge til grund**, at ansøgerne opfyldte betingelsen i EU-opholdsdirektivets artikel 3, nr. 2, litra a, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5, om forsørgelse, og ansøgerne kunne derfor ikke få Schengenvisum efter EU-reglerne. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at Udlændingestyrelsen med rette tillige havde vurderet ansøgningerne efter de almindelige regler om Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt,** at der var begrundet tvivl om ansøgernes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgerne kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, samt bilag 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne var statsborgere i Pakistan og dermed fra et land, hvis statsborgere blev vurderet til at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kunne være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå sådanne ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum. Det forhold, at den umyndige ansøger efter det oplyste gik i skole i Pakistan, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at der for pakistanske statsborgere alene burde meddeles visum, hvis der forelå ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen var indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som led af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skulle deltage i et nært familiemedlems begravelse. ÅB/2019/25.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på Schengenvisum til Danmark til tre statsborgere fra Bangladesh, der var søskende. Ansøgerne var født i henholdsvis januar 1998, januar 2001 og juni 2004.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne efter EU-reglerne ikke kunne anses som "familiemedlemmer" til en unionsborger, jf. EU-opholdsdirektivets artikel 2, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 2, da **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke var tilstrækkeligt dokumenteret, at værten var far til ansøgerne. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgerne i forbindelse med visumansøgningen havde afgivet mangelfulde oplysninger om værten, så ansøgernes kendskab til ham fremstod som begrænset, idet ansøgerne, til trods for at ansøgerne og værten oplyste, at værten var far til ansøgerne, ikke vidste, hvornår værten var rejst til Spanien, hvor længe han havde boet der, eller hvordan han var blevet spansk statsborger, at ansøgerne og værten havde oplyst forskellige årstal for, hvornår de sidst mødtes, at ansøgerne ikke vidste hvilket hotel, værten havde arbejdet på, at ansøgerne ikke kendte værtens adresse i Danmark, at ansøgerne ikke vidste, om han boede i ejer- eller lejebolig, at ansøgernes oplysning om, at værten boede alene, var i modstrid med oplysninger fra Det Centrale Personregister, hvorefter fem personer var registreret på adressen, og at ansøgerne havde oplyst, at værten havde boet i Danmark siden 2012, selv om værten først i juni 2015 var indrejst i Danmark. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne ikke havde fotografier af deres forældre fra deres barndom, at en af ansøgerne bar den samme bluse på henholdsvis et pasfoto fra 2018 og billeder – angiveligt taget i 2014 – vedlagt ansøgningen, hvilket gav anledning til at tro, at billederne var taget senere end 2014, og at ansøgernes mors dødsattest var udstedt og underskrevet af den udstedende myndighed i medio marts 2018, ti år efter hendes død og kort tid inden, at ansøgerne ultimo marts 2018 søgte om visum, og at ansøgernes fødselsattester var udstedt ultimo juni 2017 og underskrevet af den udstedende myndighed otte dage før ansøgerne indgav ansøgning om visum i 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det i klagen var anført, at Udlændingestyrelsen ikke havde anmodet om en dna-prøve, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste hertil**, at Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 40 c, alene havde hjemmel til at foranstalte dna-undersøgelser i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, eller § 9 c, med henblik på at få dokumenteret en eventuel familiemæssig tilknytning. Da ansøgerne ikke kunne antages at være omfattet af EU-reglerne, og derfor ikke kunne meddeles visum efter EU-reglerne, **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgningerne skulle behandles efter de almindelige regler om Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at der var begrundet tvivl om rigtigheden af de oplysninger, ansøgerne havde givet i forbindelse med visumansøgningerne, hvorfor det ikke kunne anses for tilstrækkeligt dokumenteret, at værten var ansøgernes far. Ansøgerne kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at der

var begrundet tvivl om ansøgernes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgerne kunne derfor heller ikke af den grund gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, samt bilag 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne faldt uden for den persongruppe af statsborgere fra Bangladesh, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved også vægt på**, at ansøgerne var statsborgere i Bangladesh, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 4, og dermed fra et land, hvis statsborgere i stor udstrækning søgte videregående ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2. **Udlændingenævnet fandt**, at der var en høj grad af risiko for, at ansøgerne ville benytte et meddelt visum til uden lovligt grundlag at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgerne alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/26.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visumansøgninger omfattet af EU-reglerne, henvises til afgørelse VIS/2017/17 og VIS/2017/18 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.5, og afgørelse ÅB/2018/18 og ÅB/2018/19 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.5.

3.1.6. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold

Visumsystemet er alene beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlande. Der kan således maksimalt meddeles Schengenvisum for 90 dages ophold i Schengenlandene pr. 180 dage, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1.

Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse i overensstemmelse med gyldigheden af det oprindelige visum, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1. Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan endvidere forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 2, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 2.

Hvis et Schengenvisum er udstedt for 90 dage, vil yderligere forlængelse alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Statsborgere fra visse lande kan indrejse i Schengenlandene, herunder Danmark, visumfrit. De fleste af disse udlændinge vil herefter kunne opholde sig i Schengenlandene, herunder Danmark, i 90 dage inden for de seneste 180 dage. Forlængelse af et sådant visumfrit ophold i Danmark udover 90 dage vil ligeledes alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Efter praksis kan forlængelse af retten til ophold i Danmark som udgangspunkt kun ske, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det er en forudsætning for forlængelse af retten til ophold i Danmark, at der er tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at visumindehaveren således ikke har haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumfri udlænding, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af retten til ophold i Danmark i medfør af udlændingelovens § 3, stk. 1, og § 4 b, til en australsk statsborger, der var på besøg hos sin kæreste.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Schengenlandene i 56 dage fra medio maj 2019 til medio juli 2019, og at ansøgeren igen fem dage senere i juli 2019 var indrejst i Schengenlandene via Danmark, hvorfor ansøgerens 90 dages visumfrie ophold udløb medio august 2019. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren og værten havde planer om at rejse tilbage til Australien sammen, når værten var færdig med sit arbejde i Danmark i slutningen af september, og at en forlængelse af ansøgerens ophold i Danmark desuden ville give

ansøgeren mulighed for at deltage i planlagte familiearrangementer, hvilket betød meget for ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at dette kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at der ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for indrejsen, og som ansøgeren og værten således ikke havde haft mulighed for at tilrettelægge opholdet efter. ÅB/2019/27.

For et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumfri udlænding, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.6, afgørelse ÅB/2018/20.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumpligtig person, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et Schengenvisum til Danmark til en statsborger fra Kenya, som ønskede at løbe IAAF World Cross Country Championship i en dansk by.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens visum ikke kunne forlænges, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at der ikke forelå force majeure eller humanitære hensyn, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne få forlænget sit ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kunne begrunde en forlængelse af visumopholdet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b**. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren ønskede at deltage i et maraton i en tysk by ultimo april 2019. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at der ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, da det fremlagte brev fra arrangøren af maratonet i Tyskland var fra ultimo marts 2019, og at ansøgeren således havde haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter. ÅB/2019/28.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger, som ønskede at forlænge sit ophold i Danmark for at hjælpe med at passe og pleje værten, der var hendes ægtefælle, i forbindelse med værtens sygdom.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens Schengenvisum ikke kunne forlænges i medfør af visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren havde opholdt sig i Schengenlandene i 56 dage fra ultimo april 2019 til medio juni 2019, og at hun igen ultimo juli 2019 var indrejst i Schengenlandene via Danmark, hvorfor hun ultimo august 2019 havde benyttet det meddelte visum i det maksimale antal dage på 90 dage inden for en periode på 180 dage. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at der var tale om en pludselig opstået situation, som ansøgeren ikke havde haft mulighed for at tilrettelægge sit visumophold efter, herunder at ansøgerens visum var blevet udstedt for perioden fra ultimo maj 2016 til ultimo maj 2020, og at værten var blevet akutindlagt medio maj 2019 med blodprop i hjertet, som havde medført alvorlig nyresvigt og dialyse behandling tre gange ugentligt samt nedsat evne til at klare sig selv, hvorfor han havde brug for, at ansøgeren passede og plejede ham. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren efter værtens akutindlæggelse medio maj 2019 havde været udrejst af Danmark i perioden fra medio juni 2019 til ultimo juli 2019, og at værten således ikke i denne periode havde været afhængig af ansøgerens hjælp til at passe og pleje ham. Det forhold, at værten til støtte for klagen havde anført, at han var blevet indkaldt til undersøgelse primo november 2019 med henblik på en nyretransplantation, og at ansøgeren var blevet accepteret af hospitalet som donor af sin ene nyre til værten, **fandt Udlændingenævnet på samme baggrund** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet der ikke var oplyst om ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne få forlænget sit ophold i Danmark. ÅB/2019/29.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumpligtig person, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.6., afgørelse VIS/2017/10, og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.6., afgørelse ÅB/2018/21, VIS/2018/64 og VIS/2018/72.

3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler

Danmark har ikke en viseringsbemyndiget repræsentation i alle lande, men har nogle steder valgt at indgå repræsentationsaftaler med andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeks artikel 8, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt. og 3. pkt.

Når Danmark har indgået aftale med et andet Schengenland om at blive repræsenteret af det pågældende land, betyder det, at repræsentationen for det pågældende Schengenland kan modtage og behandle visumansøgninger på Danmarks vegne.

Når en visumansøgning indgives via et andet Schengenlands repræsentation, foretager repræsentationen den indledende vurdering af, om der kan meddeles visum. Sagen behandles i disse tilfælde i overensstemmelse med de fælles Schengenregler (herunder visumkodeks) og det repræsenterende Schengenlands nationale regler og praksis.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få visum, meddeler det pågældende land visum på Danmarks vegne.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at der ikke kan meddeles visum, afhænger det videre forløb af, om det pågældende Schengenland er tildelt afslagskompetence i repræsentationsaftalen med Danmark. Hvis landet har kompetence til at meddele afslag på Danmarks vegne, færdigbehandler repræsentationen sagen og meddeler afslag. Hvis landet alene er tildelt kompetence til at meddele visum – men ikke afslag – forelægges ansøgningen for Udlændingestyrelsen i Danmark, som herefter træffer afgørelse i sagen. Udlændingestyrelsens afgørelse træffes i så fald i overensstemmelse med Schengenreglerne og de danske regler og praksis.

Hvis en ansøger ikke ønsker at benytte sig af de indgåede repræsentationsaftaler, kan ansøgeren vælge at rejse til den nærmeste danske viseringsbemyndigede repræsentation for at indgive ansøgningen der, forudsat at ansøgeren har lovligt ophold i det pågældende land.

Information om Danmarks repræsentationsaftaler med andre Schengenlande kan findes på Udenrigsministeriets hjemmeside via https://um.dk/da/rejse-og-ophold/visum-og opholdsregler-i-danmark/indlevering-af-ansoegning/

Det følger af visumkodeks artikel 32, stk. 3, at klagesager på visumområdet skal føres mod det Schengenland, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen, og i henhold til det pågældende Schengenlands nationale lovgivning.

Når de danske myndigheder meddeler afslag på visum til et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer i medfør af en repræsentationsaftale, skal en klage over afgørelsen således indgives til enten Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet i overensstemmelse med reglerne i visumbekendtgørelsens § 30. I disse tilfælde kan de danske myndigheder ikke tage stilling til, hvorvidt der kan udstedes et nationalt begrænset visum til det pågældende land.

Når et andet Schengenland, der repræsenterer Danmark på visumområdet i medfør af en repræsentationsaftale, meddeler afslag på en ansøgning om visum til Danmark, skal en klage over afgørelsen indgives til klageinstansen i det pågældende Schengenland.

For eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse vedrørende en ansøgning om Schengenvisum til et andet land end Danmark, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.7., afgørelse VIS/2017/52, Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.4.4.1., afgørelse VIS/2018/60, og ÅB/2019/17, der er gengivet i afsnit 3.1.4.3.4. Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse vedrørende en ansøgning om Schengenvisum til et andet land end Danmark, kan nævnes VIS/2018/60, der er gengivet i afsnit 3.1.4.4.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 og ÅB/2019/17, der er gengivet i afsnit 3.1.4.3.4.

3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser

Der skal altid gives visum til en ansøger, hvis et afslag på visumansøgningen vil indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) vedrørende EMRK artikel 8, at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det kan endvidere udledes af EMD's praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

Beskyttelsen efter EMRK artikel 8 tager primært sigte på den traditionelle kernefamilie, således som den er blevet modificeret i moderne familiepraksis – dvs. ægtefæller, faste samlivspartnere og deres mindreårige børn – samt de helt særlige tilfælde, hvor der foreligger et afhængighedsforhold, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, mellem f.eks. et voksent barn og dets forældre.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt et afslag på visumansøgningen ville indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herun-

der Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til tre pakistanske statsborgere, som ønskede at besøge deres far og dennes ægtefælle i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne faldt uden for den persongruppe af pakistanske statsborgere, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, og at der på den baggrund var begrundet tvivl om ansøgernes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgerne kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, § 16, samt bilag 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne var statsborgere i Pakistan, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 5, der omfattede personer, som blev vurderet at udgøre en høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kunne være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2. **Udlændingenævnet lagde hertil vægt på**, at statsborgere fra Pakistan som udgangspunkt efter dagældende praksis alene kunne meddeles visum i ekstraordinære situationer, f.eks. i tilfælde af det herboende familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplysninger om ekstraordinære omstændigheder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne ikke var omfattet af undtagelsen vedrørende pakistanske statsborgere, der ønskede at besøge en herboende ægtefælle, hvor der tidligere var ansøgt om familiesammenføring på baggrund af ægteskabet, og det i forbindelse med behandlingen af ansøgningen om familiesammenføring var konstateret, at ægteparret opfyldte betingelserne for familiesammenføring, bortset fra kravet om, at ansøgeren skulle have en selvstændig tilknytning til Danmark. Det var også i den forbindelse en forudsætning, at ægteskabet kunne anerkendes efter danske retsprincipper. **Udlændingenævnet lagde i denne vurdering vægt på**, at der ikke var ansøgt om familiesammenføring på baggrund af ægteskabet med værten. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgerne i forbindelse med et tidligere visumophold i Danmark i 2014 havde undladt at udrejse i overensstemmelse med visummet og først var udrejst af Danmark ultimo november 2014. Det forhold, at ansøgerne over for Den danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, havde oplyst, at ansøgerne troede, at de kunne opholde sig i Danmark i hele visummets gyldighedsperiode fra primo september 2014 til primo december 2014, og at ansøgerne var meget kede af misforståelsen, da det ikke var deres mening at blive ulovligt i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ligeledes ikke kunne begrunde, at ansøgerne kunne meddeles visum til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der var knyttet til et visum, herunder sikre sig, at visummets gyldighed ikke blev overskredet. Det forhold, at ansø-

gerne havde anført, at de ikke havde nogen intentioner om at blive i Danmark, da de havde forældre og bedsteforældre i Pakistan, som de skulle sørge for, da de var ældre, kunne ikke begrunde et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgerne kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et visum til Danmark. Det forhold, at værten i invitationerne til ansøgerne havde oplyst, at der var særlige omstændigheder i sagen, idet ansøgerne tidligere havde besøgt ham i Danmark, at han havde sin egen lejlighed, at han havde haft fast arbejde i syv år, at han havde en stabil og solid indkomst i Danmark, at ansøgerne ikke ville søge om familiesammenføring i Danmark og bo sammen med ham, da han besøgte ansøgerne cirka to gange om året i Pakistan, og at han indestod økonomisk for ansøgernes ophold, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke ville være forbundet med uoverstigelige hindringer at henvise værten til at besøge ansøgerne i Pakistan. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der alene burde meddeles visum, hvis der forelå ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen var indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som led af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skulle deltage i et nært familiemedlems begravelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. Udlændingenævnet skulle vedrørende det af ansøgerne anførte om, at ansøgerne var uforstående over for, at Pakistan var i hovedgruppe 5, hvor der som udgangspunkt ikke kunne meddeles visum til børn og ægtefæller, og at det var imod de grundlæggende menneskerettigheder, oplyse, at baggrunden for afgrænsningen af den persongruppe, der efter praksis som udgangspunkt kunne meddeles visum til Danmark, var, at udlændingemyndighederne havde inddelt de lande, hvis statsborgere var visumpligtige til Danmark, i fem hovedgrupper – en hovedgruppe 1, en hovedgruppe 2, en hovedgruppe 3, en hovedgruppe 4 og en hovedgruppe 5. Hovedgruppeinddelingen af visumpligtige lande og regioner var foretaget på baggrund af en generel vurdering af graden af risiko for, at ansøgere fra de pågældende lande ville tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Således var placeringen af landene i de enkelte hovedgrupper baseret på antallet af registrerede asylansøgere og antallet af registrerede ansøgninger om familiesammenføring fra de enkelte lande, herunder antallet af personer, der havde søgt om asyl eller familiesammenføring, efter at have været indrejst i kraft af et visum. Endvidere blev der ved placeringen også lagt vægt på erfaringerne med de praktiske udsendelsesmuligheder og muligheden for at behandle en eventuel asylansøgning i en særlig hasteprocedure (åbenbart grundløs-proceduren). Herudover blev der ved placeringen af landene også taget hensyn til immigrationsrisikoen og sikkerhedsrisikoen i forhold til andre Schengenlande. **Udlændingenævnet kunne i den forbindelse oplyse**, at inddelingen i hovedgrupper alene havde vejledende karakter. Der ville således efter en konkret og individuel vurdering kunne meddeles visum til en paki-

stansk statsborger, som ikke efter den beskrevne hovedgruppepraksis ville kunne få visum. Forhold, der kunne begrunde en sådan fravigelse, kunne f.eks. være et tidligere problemfrit visumophold i Danmark eller de øvrige Schengenlande. **Udlændingenævnet kunne endvidere oplyse**, at Udlændinge- og Integrationsministeriet løbende vurderede, om der var grundlag for at ændre visumpraksis, herunder inddelingen af lande i de fem ovennævnte grupper. **Det indgik ligeledes i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne mente, at det var en hård straf at give ansøgerne en tre-årig karensperiode for et overstay på 12 dage i 2014, idet der normalt kun blev givet en karensperiode ved et overstay på over 30 dage. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det følger af loven, at en karensperiode meddeles for tre år, hvis overskridelsen var op til en måned, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1. ÅB/2019/30.

I en række sager vil det familieliv, som udlændingen søger at udøve med herboende personer, ikke have et tilstrækkeligt omfang eller den fornødne intensitet til, at udlændingen har krav på en opholdstilladelse. I disse tilfælde vil udlændingen blive henvist til at udøve familielivet i sit opholdsland eller ved besøgsophold i Danmark.

Dette gør sig f.eks. gældende, hvor der er fastsat eller aftalt samvær mellem en udenlandsk forælder og dennes herboende mindreårige barn med så langt mellemrum, at forælderen i stedet kan henvises til at udøve familielivet med barnet under besøgsophold, og et sådant besøgsophold ikke kan gennemføres i den udenlandske forælders opholdsland. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis den udenlandske forælder skal deltage i et retsmøde, en forældreevneundersøgelse el.lign. i Danmark med henblik på at opnå samvær med et herboende barn.

Forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos et herboende barn – herunder et barn, hvis anden forælder udlændingen fortsat er gift med – kan også være, at barnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Også ægtefæller kan have krav på beskyttelse af deres familieliv efter EMRK artikel 8. Dette vil kunne gøre sig gældende, hvor den herboende i en kortere periode er forhindret i at udøve familielivet i et andet land på grund af f.eks. alvorlig sygdom, men hvor hindringen ikke har en varighed, der kan danne grundlag for opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anser normalt ikke et familieliv mellem ægtefæller som beskyttet, hvis ægteskabet er indgået proforma eller under tvang.

Der henvises endvidere til afgørelsen VIS/2017/118 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.1.8., og afgørelsen ÅB/2019/16 i afsnit 3.1.4.3.3.

3.2. Afvisning ved indrejsen i Danmark

En udlænding kan afvises ved indrejsen i Danmark efter reglerne i udlændingelovens § 28. Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, er det vedkommende politidirektør, som træffer afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.

3.2.1. Afvisning ved ydre grænser

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, *kan* afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, mens en udlænding, som er statsborger i et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, i en tilsvarende situation *skal* afvises efter samme bestemmelser, jf. udlændingelovens § 28, stk. 2.

En udlænding kan efter udlændingelovens § 28, stk. 1, afvises, hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt., hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7, eller hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

En udlænding kan endvidere afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, eller hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Endelig kan en udlænding afvises efter bestemmelsen, hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II[11] som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

[11] Der henvises til note 7.

Afvisning kan alene finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indrejsen fra et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen. Såfremt en udlænding først standses eller pågribes efter indrejsen, kan udlændingens indrejse ikke afvises, og det må i stedet overvejes, hvorvidt udlændingen skal udvises administrativt efter udlændingelovens regler herom.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, kan der ske afvisning af en udlænding, som er udvist af Danmark med et indrejseforbud. Dette gælder uanset, om udlændingen i øvrigt er omfattet af den persongruppe, som har adgang til visumfrit ophold i Danmark. Bestemmelsen omfatter ikke de tilfælde, hvor en udlænding er indberettet i SIS II, jf. udlændingelovens § 58 g, idet disse er særskilt reguleret i § 28, stk. 1, nr. 6.

Hvis en udlænding ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan den pågældende afvises, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. Efter bestemmelsen kan blandt andet en udlænding, som ved indrejsen ikke er i besiddelse af et visum, er i besiddelse af et udløbet visum, eller som har udnyttet det antal indrejser, et visum er gyldigt til, afvises ved indrejsen. Bestemmelsen finder også anvendelse for udlændinge, som har ret til ophold i Danmark, men som ved indrejsen ikke kan fremvise den fornødne rejselegitimation.

Ved afvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om afvisningen er forenelig med EU-retten. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.18.8., hvor der er redegjort nærmere for blandt andet proportionalitetsvurderingen ved indgreb i retten til fri bevægelighed for EU-borgere.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, da udlændingen ikke opfyldte de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 politiets afgørelse om afvisning af en statsborger fra Pakistan ved indrejsen i Danmark, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at politiet med rette havde afvist klageren ved indrejsen til Danmark i februar 2018. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at klageren var statsborger i Pakistan med et britisk EU-opholdskort, og at statsborgere fra Pakistan ikke er fritaget for visum ved indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at klageren ved indrejsen i

Danmark i februar 2018 ikke var i besiddelse af visum, og at klageren som tredjelandsstatsborger med et EU-opholdskort ikke var ledsaget af, eller at der var oplysning om, at klageren skulle slutte sig til sin ægtefælle i Danmark. ÅB/2019/31.

Der henvises til ÅB/2017/80 og ÅB/2017/81, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2017 afsnit 3.16.6, og ÅB/2018/129, ÅB/2018/130 og ÅB/2018/131, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2018 for yderligere eksempler.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet stadfæstede en afgørelse truffet af politiet efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, idet der efter det oplyste om udlændingens forhold var grundlag for at antage, at den opgældende ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 politiets afgørelse om afvisning af en statsborger fra Pakistan ved indrejsen i Danmark, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet fandt, at politiet med rette afviste klageren ved indrejsen i lufthavnen i januar 2018. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på,** at klageren ikke var i stand til nærmere at dokumentere formålet og de nærmere omstændigheder ved opholdet i Danmark, og at der var grund til at antage, at klageren ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at klageren, på trods af flyselskabets tilbud om at ombooke billetten så klageren kunne komme til Nice som planlagt, valgte at flyve til København, at klageren havde to forskellige forklaringer på, hvorfor klageren ville til København, herunder at klageren derfra ville købe en billet til Nice, og at klageren ville besøge venner. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren derudover forklarede, at klageren ønskede at rejse fra København til Sverige. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på,** at klageren ikke kunne redegøre for formålet med at rejse til Nice. ÅB/2019/32.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, idet udlændingen ikke kunne forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 politiets afgørelse om afvisning af to israelske statsborgere ved indrejsen i Danmark, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4.

Udlændingenævnet fandt, at klagerne i forbindelse med deres indrejse ikke var i stand til at dokumentere formålet med og de nærmere omstændigheder ved opholdet i Danmark. **Udlæn-**

dingenævnet lagde herved vægt på, at klagerne ikke havde en hotelreservation i Danmark eller en returbillet til Israel, at de ikke ønskede at tale med politiet hver for sig, og at de derfor ikke ønskede at samarbejde med politiet. Det forhold, at klagerne til støtte for deres klager havde anført, at der var kommunikationsproblemer, og at det ikke var en god afvisningsgrund, at de ikke havde en returbillet eller en hotelreservation, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en ændret vurdering, idet klagerne ikke havde ønsket at samarbejde med politiet om at belyse formålet og de nærmere omstændigheder ved deres ophold i Danmark. ÅB/2019/33.

Der henvises til ÅB/2017/82, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.6., og ÅB/2018/132, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.19.2., for yderligere eksempler.

3.2.2. Afvisning ved indre grænser

Reglerne i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og for nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, ved indrejse fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3.

Med bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 3, er der tale om en særlig kontrol på landegrænsen af den såkaldte indre grænse i overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens afsnit 3, kapitel 2. Som følge af flygtninge- og migrationssituationen besluttede den danske regering den 4. januar 2016 at indføre midlertidig grænsekontrol ved den tyske grænse, der fortsat er opretholdt. Med denne midlertidige indre grænsekontrol blev det særlige regelsæt, der følger af bekendtgørelse af en mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland afsluttet overenskomst om udbringelse af personer fra Danmark til Forbundsrepublikken Tyskland og fra Forbundsrepublikken Tyskland til Danmark af 31. maj 1954 (grænseoverløberoverenskomsten) [12], bragt i anvendelse. Ifølge denne grænseoverløberoverenskomst kan udlændinge, der ikke har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark, afvises og tilbagesendes til Tyskland på grænsen på en hurtigere og formløs procedure.

Som følge af eksplosioner og bandeskyderier i hovedstadsområdet indførte den danske regering den 12. november 2019 også midlertidig grænsekontrol af rejsende fra Sverige til Danmark gældende i seks måneder.

[12] Grænseoverløberoverenskomsten kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/ltc/1954/37

Der henvises til ÅB/2018/133, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.19.2., for et yderligere eksempel.

3.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.3.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter udlændingelovens § 9, stk. 25, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste tre måneder.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

3.3.1.1. Ansøgning indgivet på ulovligt ophold

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2019/108 i afsnit 3.9.

Som et eksempel på en afgørelse om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af overstay på et visumophold kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2019 om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 6, til en statsborger fra Armenien, der var født i 1932, og som søgte om familiesammenføring med sin herboende voksne datter. Ansøgeren var i maj 2018 indrejst i Danmark på et visum, der var gyldigt for 90 dage. Udlændingestyrelsen forlængede i august visummet indtil ultimo september 2018. Medio oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på yderligere forlængelse og pålagde ansøgeren at udrejse senest ultimo december 2018. Ansøgeren indgav herefter en ansøgning om familiesammenføring medio december 2018.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen i december 2018 havde opholdt sig ulovligt i Danmark, idet ansøgeren i oktober 2018 af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på sin ansøgning fra september 2018 om forlængelse af sit Schengenvisum, og at hun i den forbindelse blev meddelt en udrejsefrist, hvorefter det påhvilede ansøgeren at udrejse af Danmark senest i december 2018. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ukendskab til bestemmelserne i udlændingeloven, herunder bestemmelserne om visumfrit ophold, ikke kunne begrunde, at betingelserne efter udlændingeloven ikke skulle stilles, og at ansøgeren således ikke kunne antages at have fået en berettiget forventning om, at ansøgningen kunne tillades indgivet i Danmark. Det forhold, at der til støtte for klagen var anført, at ansøgerens ansøgning burde være tilladt indgivet henset til, at der forelå sådanne personlige forhold for ansøgeren, at Danmarks internationale forpligtelser tilsagde det, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke tilsagde, at ansøgerens ansøgning burde tillades indgivet her i landet. Efter Udlændingenævnets opfattelse indebærer Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kunne bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indgive ansøgning om familiesammenføring ved en dansk repræsentation i Armenien, hvor ansøgeren havde levet hele sit liv, og hvor ansøgeren var statsborger. Det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at der var tale om en ældre kvinde på 86 år, hvis tilstand var meget svækket, at ansøgeren opholdt sig hos sin herboende danske datter, som forsørgede og drog omsorg for hende, at ansøgeren ikke havde familie eller netværk i Armenien, hvorfor hun ville blive stillet i en reel nødsituation efter en hjemrejse til Armenien, samt

at hjemrejsen til Armenien vurderedes som værende "absolut urealistisk sådan som hun ser ud nu" af en dansk læge, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i maj 2018 var indrejst i Danmark på et visum gyldigt i 90 dage, at hun i august 2018 fik forlænget sit visum til september 2018 under henvisning til sine helbredsmæssige forhold, og at hun på trods heraf først i december 2018 indgav ansøgning om familiesammenføring. ÅB/2019/34.

3.3.1.2. Ansøgning indgivet under en fastsat udrejsefrist

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan der henvises til afgørelserne FAM/2014/194 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.1., ÅB/2015/7 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1., ÅB/2016/50 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.1. og ÅB/2018/83 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.13.1.

3.3.1.3. Ansøgning indgivet, hvor det er åbenbart, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af, at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse indgivet i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 25 (tidligere § 9, stk. 21), til en statsborger fra Marokko, som i april 2018 søgte om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. Udlændingestyrelsen afviste i april 2018 at behandle ansøgningen, under henvisning til at det var åbenbart, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i marts 2017 af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på sin første ansøgning om familiesammenføring, at Udlændingenævnet i januar 2018 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, og at ansøgeren søgte at indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse her i landet kun knap tre måneder efter, at Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. Det fremgår af forarbejderne, at særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis udlændingen allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om. **Udlændingenævnet fandt**, at det på tidspunktet for

Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2018 ikke efter en umiddelbar vurdering af sagen var åbenbart, at det forhold, som begrundede afslaget, havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i forbindelse med ansøgningen fra april 2018 var fremkommet væsentlige nye oplysninger om referencens helbredsmæssige forhold eller modtagelse af offentlige ydelser, ligesom det fremgik af ansøgningsskemaet, at referencen havde et begrænset samvær med sine to særbørn. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det ved opslag i eIndkomst fremgik, at referencen indtil juni 2019 havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der i sagen ikke var oplyst om forhold, der kunne begrunde, at Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige, at ansøgningen skulle tillades indgivet i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at parrets fællesbarn var født i november 2017 i Danmark, og at det i forbindelse med klagen var anført, at styrelsen i afslaget ikke havde forholdt sig til fællesbarnet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet fællesbarnet ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at dette kunne føre til, at ansøgeren burde kunne indgive sin ansøgning her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at børn efter Udlændingenævnets praksis først anses for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det ved opslag i Det Centrale Personregister fremgik, at fællesbarnet i maj 2018 var registreret udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at Udlændingenævnet i sin afgørelse fra januar 2018 vedrørende ansøgeren havde inddraget fællesbarnet, og herunder vurderede fællesbarnets selvstændige tilknytning til Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde to særbørn i Danmark, hvoraf det ene særbarn var 16 år og mindreårig. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaet fra april 2018, at referencen havde samvær med det 16-årige særbarn, hver lørdag, uden at samværet var regelmæssigt, ligesom han havde samvær i ferier efter nærmere aftale med den tidligere ægtefælle, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var tale om et kontinuerligt og fast samvær. Det forhold, at det fremgik af et mødenotat fra Statsforvaltningen fra februar 2019, at særbørnene tog hjem til referencen, når de havde lyst, hvilket nogle gange var en gang om ugen og andre gange to til tre gange om ugen, kunne ikke føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet tillagde det herved vægt**, at der aldrig havde været en skriftlig samværsaftale mellem referencen og den tidligere ægtefælle, og at det faktiske samvær mellem ansøgerens ægtefælle og dennes særbarn ikke havde en sådan fasthed, varighed eller udstrækning, at dette i sig selv bevirkede, at det måtte anses for uproportionalt og i uoverensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indgive ansøgningen fra hjemlandet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familie-

sammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familien ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet henviste endelig til**, at ansøgeren ikke herved var afskåret fra muligheden for at blive ægtefællesammenført med sin ægtefælle, idet udlændingelovens § 9, stk. 25, er en regel af proceduremæssig karakter. ÅB/2019/35.

3.3.1.4. Ansøgning tilladt indgivet som følge af Danmarks internationale forpligtelser

Ved vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018 om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse indgivet i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 25, til en statsborger fra Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at der var grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse, idet ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse skulle have sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark afvist under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 25, uanset at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet i august 2018. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens samlede omstændigheder, herunder at ansøgeren og referencen havde et fællesbarn, som var født i juni 2008 i Tyrkiet, at fællesbarnet ifølge Det Centrale Peronregister var registreret indrejst i Danmark i november 2012, og at fællesbarnet i september 2013 var meddelt opholdstilladelse i Danmark med virkning fra november 2012 under henvisning til referencen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der til støtte for klagen var oplyst, at fællesbarnet siden sin indrejse i Danmark havde opholdt sig fast i Danmark, og at han siden maj 2013 havde været tilknyttet henholdsvis et sprogstimuleringstilbud, børnehave og skole. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der til støtte for klagen var fremsendt kopi af en skoleudtalelse fra november 2018 vedrørende fællesbarnet, hvoraf det fremgik, at han efter halvandet år i modtagerklasse var blevet udsluset i normalfeltet, hvor han nu gik i 3. klasse, at han aktivt deltog i timerne, at han var velforberedt til undervisningen, at han fagligt lå middel eller over middel i fagene dansk, engelsk og matematik, og at han hver dag kom i skolefritidsordning, hvor han deltog aktivt i aktiviteter

og bidrog positivt til fælleskabet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgerens ansøgning indgivet her i landet. ÅB/2019/36.

Som eksempler på øvrige afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan der henvises til afgørelserne FAM/2013/37 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.8., FAM/2014/12 og FAM/2014/171 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.1., FAM/2015/69, FAM/2015/213 og FAM/2015/246 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1., FAM/2016/24 og ÅB/2016/51 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.1., FAM/2017/5 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.11.1, og FAM/2018/65 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.13.1.

3.3.2 Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne[13] – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5 (erhverv), § 9 i, stk. 4 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (Working Holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse), § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse) og § 9 p, stk. 2 (Danmarks internationale forpligtelser).

Som eksempler på afgørelser om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning af ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelser som medfølgende familie indgivet i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 9 m, stk. 2, til to mindreårige statsborgere fra Serbien, som var født i henholdsvis 2012 og 2014.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, at ansøgerne burde kunne indgive og få behandlet deres ansøgninger om forlængelse af deres opholdstilladelser som

[13] Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, herunder erhverv, studie, au pair, m.v., dog med undtagelse af EU-sagerne.

medfølgende familie her i landet, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgernes opholdstilladelser som medfølgende familie udløb i august 2017, og at ansøgerne på tidspunktet for ansøgningernes indgivelse i maj 2018 havde opholdt sig ulovligt i Danmark i knap ti måneder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, der er indgivet på et tidspunkt, hvor udlændingen ikke havde lovligt ophold i Danmark, skal afvises, medmindre der er oplyst om undskyldelige omstændigheder, eller hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger, at ansøgningen skal tillades indgivet her i landet, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke til sagen var oplyst om undskyldelige omstændigheder, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgningerne skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne personlige, herunder helbredsmæssige forhold som i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 kunne tilsige, at ansøgernes ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der til støtte for klagen var anført, at ansøgernes far havde misforstået vejledningen på politiets hjemmeside vedrørende opholdskort til børn, hvoraf det fremgik blandt andet, at børn under 18 år, der havde fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, var fritaget for bevis for opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på engelsk udtrykkeligt fremgik af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser fra november 2015 vedrørende ansøgerne, at deres opholdstilladelser var gyldige i perioden fra november 2015 til og med august 2017, og at en ansøgning om forlængelse indgivet i Danmark efter opholdstilladelsernes udløb, som udgangspunkt ville blive afvist. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse også vægt på**, at politiet ikke var den relevante myndighed, og at ansøgernes far tidligere rettidigt havde søgt om forlængelse af den ene ansøgers opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det var ansøgernes fars eget ansvar rettidigt at indgive ansøgninger om forlængelse af ansøgernes opholdstilladelser, at der ikke var oplyst om undskyldelige omstændigheder, der havde hindret en rettidig indgivelse af børnenes ansøgninger om forlængelse, og at der var blevet vejledt behørigt om konsekvenserne af at indgive en forlængelsesansøgning efter udløbet af opholdstilladelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgernes far havde anført, at ansøgerne ikke kunne klare sig i Serbien uden ansøgernes far og hans ægtefælle, og at ansøgernes far og hans ægtefælle samt parrets yngste fællesdatter havde opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgernes far til støtte for klagen havde anført, at ansøgerne hele tiden havde opholdt sig i Danmark med undtagelse af perioden fra oktober 2017 til og med november 2017, hvor familien var i Serbien med henblik på at få fornyet ansøgernes nationalitetspas, at den ene ansøger havde gået i dagsinstitution i Danmark, at hun nu gik i skole i Danmark, at den anden ansøger samt ansøgerens far og hans ægtefælles yng-

ste fællesdatter fortsat gik i daginstitution i Danmark, og at børnene endvidere gik til gymnastik i Danmark. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der var fremlagt kopi af erklæring fra december 2018, hvoraf det fremgik, at den ældste ansøger havde været barn i kommunalt dagtilbud i en institution i perioden fra september 2014 til og med juni 2018, at hun nu gik i skole, og at den yngste ansøger siden januar 2016 ligeledes havde været barn i kommunalt dagtilbud i en institution. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at børn først efter seks til syv års sammenhængende ophold her i landet med opholdstilladelse, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det vil være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at tillade ansøgningerne indgivet i Danmark, uanset at børnenes opholdstilladelser var udløbet. **Det indgik i den forbindelse tillige i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgernes far og hans ægtefælles opholds- og arbejdstilladelser i Danmark var blevet forlænget til september 2019, men **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at udlændingelovens § 9 m, stk. 2, er en processuel regel, som alene forholder sig til, hvor ansøgningen kan indgives. Der var således ikke ved afgørelsen af, om ansøgernes ansøgninger om forlængelse kunne tillades indgivet i Danmark, foretaget en vurdering af, om der ved korrekte indgivet ansøgninger kunne meddeles forlængelse af deres opholdstilladelser i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville være uproportionalt eller stride imod ansøgernes, ansøgernes far, hans ægtefælles eller parrets yngste fællesdatters ret til familieliv, at henvise ansøgerne til at indgive ansøgerne om forlængelse fra hjemlandet. ÅB/2019/37.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie indgivet i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 9 m, stk. 2, til en statsborger fra Tunesien. Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2017 om afslag på opholdstilladelse som familiesammenført vedrørende ansøgeren, og tillod i den forbindelse, at ansøgeren kunne indgive en ny fuldt ud oplyst ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til Styrelsen for International Rekruttering og Integration indenfor en fastsat frist i april 2018. Ansøgeren indgav imidlertid sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie én dag efter den fastsatte frist i april 2018, på et tidspunkt hvor hun således befandt sig i Danmark på en fastsat udrejsefrist.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om forlængelse af hendes opholdstilladelse som

medfølgende familie her i landet, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2018, at ansøgeren efter omstændighederne fik mulighed for indenfor den fastsatte frist at indgive en fuldt ud oplyst ansøgning om forlængelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at det af sagen fremgik, at ansøgeren først indgav en ansøgning om forlængelse én dag efter den fastsatte frist i april 2018, hvor ansøgeren opholdt sig i Danmark på en meddelt udrejsefrist. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, der er indgivet på et tidspunkt, hvor udlændingen ikke har lovligt ophold i Danmark skal afvises, medmindre der er oplyst om undskyldelige omstændigheder, eller hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger, at ansøgningen skal tillades indgivet her i landet, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke til sagen var oplyst om undskyldelige omstændigheder. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at der til støtte for klagen var anført, at ansøgeren indgav en ansøgning inden for den frist, som Udlændingenævnet havde meddelt hende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet pålagde ansøgeren at indgive en fuldt oplyst ansøgning til Styrelsen for International Rekruttering og Integration indenfor en fastsat frist, der udløb i april 2018, og at hun i modsat fald skulle udrejse senest fire dage efter fristens udløb, hvorfor hun befandt sig i Danmark på en udrejsefrist, da hun dagen efter udløbet af den fastsatte frist indgav sin ansøgning. **Udlændingenævnet fandt**, at det var ansøgerens eget ansvar rettidigt at indgive en forlængelsesansøgning, at der ikke var oplyst om undskyldelige omstændigheder, der havde hindret en rettidig indgivelse, og at der var blevet behørigt vejledt om konsekvenserne af at indgive forlængelsesansøgning efter udløbet af fristen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne medføre, at ansøgningen skulle tillades indgivet her i landet. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der til støtte for klagen var oplyst, at ansøgerens og hendes ægtefælle havde to børn på henholdsvis ni og 11 år, at børnene talte flydende dansk, at de gik i dansk skole, at de siden 2010 havde opholdt sig i Danmark, og at det var vigtigt, at børnene havde deres mor. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at børn efter Udlændingenævnets praksis først efter seks til syv års sammenhængende ophold her i landet med opholdstilladelse, hvor børnene har gået i daginstitution eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det vil være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, at tillade en ansøgning indgivet i Danmark, uanset at denne ikke er indgivet på lovligt ophold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens børn i Det Centrale Personregister var registreret indrejst i Danmark første gang i juli 2010, at de var registreret udrejst til Tunesien i perioden fra august 2012 til august 2016, og at de senest i august 2016 var registreret indrejst på ny i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at udlændingelovens § 9 m, stk. 2, er en processuel regel, som alene forholder sig til, hvor ansøgningen kan ind-

gives, og at dette ikke kan finde sted i Danmark. Der var således ikke foretaget en vurdering af, om der ved korrekt indgivet ansøgning kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende imod ansøgerens ret til familieliv at henvise hende til at indgive ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor hun havde haft lovligt ophold i mindst tre måneder. ÅB/2019/38.

Som eksempler på afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på det øvrige erhvervs- og studieområde mv., kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.2., afgørelserne ÅB/2014/84, ÅB/2014/85 og ÅB/2014/86, Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.2., afgørelsen ERH/2015/83, Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.2., afgørelsen ERH/2016/65, Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.11.2, afgørelsen ÅB/2017/61, og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.13.2., afgørelserne ÅB/2018/85 og ÅB/2018/86.

3.4. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark, at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Det fremgår af de relevante ansøgningsskemaer, at ansøgeren skal udfylde og underskrive skemaet og vedlægge de nødvendige dokumenter. Ansøgningsskemaet underskrives på tro og love, jf. straffelovens § 161. Det fremgår endvidere, hvilke dokumenter ansøgningen skal vedlægges, herunder kopi af ansøgerens pas samt vielsesattest i kopi med oversættelse til dansk eller engelsk. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas ved ansøgningens indgivelse, eller når ansøgeren i forlængelse af ansøgningens indgivelse skal have optaget digitalt ansigtsfoto og fingeraftryk (biometri), således at myndighederne kan kontrollere ansøgerens identitet. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas, uanset om ansøgningen indgives i Danmark. En ansøgning kan afvises, hvis den ikke indeholder de nødvendige oplysninger eller dokumenter, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Fastlæggelse af ansøgerens identitet sker således bl.a. ved ansøgerens dokumentation af egen identitet i form af nationalitetspas eller anden rejselegitimation.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor udlændingens identitet ikke kunne fastlægges, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark, da ansøgerens identitet ikke med sikkerhed kunne fastslås. Ansøgeren var i besiddelse af henholdsvis et russisk og et kasakhisk pas og oplyste selv, at det kasakhiske pas var falsk, og at det russiske pas var ægte. I januar 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 40, idet Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgerens identitet ikke kunne fastslås.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 39 og § 40. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på,** at ansøgeren ikke havde fremvist et ægte pas eller anden ID-legitimation, hvilket er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1, og udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke forelå særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1 og 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det, som følge af principperne i udlændingelovens § 40 om ansøgerens oplysningspligt sammenholdt med udlændingelovens generelle betingelser for at kunne meddele opholdstilladelse, jf. herved blandt andet udlændingelovens §§ 10 og 39, må anses som en helt grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding, at udlændingens identitet kan anses for dokumenteret eller kan lægges til grund. Dette gælder i forhold til navn, fødselsdato og statsborgerskab. Såfremt dette ikke er opfyldt, vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse uanset ansøgningsgrundlag. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger, at det ikke var muligt at fastslå ansøgerens identitet og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele opholdstilladelse til ansøgeren var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at der var opgivet divergerende oplysninger om ansøgerens angivelige generalier, herunder navn, fødselsdato og nationalitet. Det fremgik således af sagen, at ansøgeren i forbindelse med sin asylansøgning i august 2008 indleverede en fødselsattest under navnet A, født i april 1989 i Grozny, Tjetjenien, og at ansøgeren ikke var i besiddelse af et pas, idet ansøgeren ikke havde fået dette med sig fra sin mosters bopæl. Det fremgik videre af sagen, at dansk politi og ansøgerens ægtefælle ad flere omgange havde rettet henvendelse til de russiske myndigheder med anmodning om, at ansøgeren kunne få udstedt et russisk rejsedokument og få bekræftet identiteten A, men at svaret alle gange havde været negativt. Det fremgik herudover af sagen, at dansk politi

under en ransagning af ansøgerens hjem fandt et pas med ansøgerens billede i, hvoraf det fremgik, at ansøgeren hed B og var født i maj 1988, og fødselsattester vedrørende ansøgerens to børn, hvoraf det fremgik, at børnenes mor hed B. Det fremgik desuden af sagen, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark havde fremsendt en kopi af et russisk nationalitetspas med sit billede, oplysninger, der svarede til de data, der var oplyst om A, og at ansøgeren havde oplyst, at passet var fremskaffet med hjælp fra en ret i Rusland, der havde udstedt det på baggrund af fuldmagter, på grund af ansøgerens særlige situation. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid med henvisning til ovenstående begrundelse, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der var afgivet divergerende oplysninger om ansøgerens generalier, da der i sagen var diverse dokumenter med ansøgerens billede, men med forskellige generalier, herunder to forskellige pas, og forskellige vielsesattester og fødselsdokumenter vedrørende ansøgeren, ansøgerens ægtefælle og parrets børn. **Udlændingenævnet tillagde det en vis vægt,** at Udlændingenævnet ved et brev i april 2019 anmodede ansøgeren om at fremsende sit originale pas, og at Udlændingenævnet ikke sås at have modtaget et svar på denne anmodning. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering,** at der for så vidt angik passet udstedt til B også var udstedt et fransk Schengenvisum med ansøgerens billede på, og at dette var blevet benyttet til ind- og udrejse af Schengen. **Udlændingenævnet bemærkede,** at både politiet og ansøgerens ægtefælle gentagne gange havde rettet henvendelse til de russiske myndigheder med henblik på at få udstedt et pas til A, og at dette alle gange var blevet afvist, og at det på baggrund af dette virkede betænkeligt, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om ægtefællesammenføring havde kunnet fremskaffe et pas, som efter ansøgerens egne oplysninger var fremstillet på baggrund af fuldmagter givet til ansøgerens ægtefælles familiemedlemmer i Rusland. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgeren ønskede at leve sammen med sin familie, og at ansøgeren havde henvist til, at ansøgerens børn havde selvstændig tilknytning til Danmark, hvorfor ansøgeren havde et retskrav på at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt,** at det forhold, at ansøgeren havde tre børn i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det var ansøgerens eget valg at etablere familie og få børn på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at børnene ikke var uden nære familiemedlemmer, idet børnenes far boede i Danmark. **Udlændingenævnet fandt,** at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af ovenstående faktiske forhold ikke var i uoverensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). **Udlændingenævnet bemærkede,** at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 26. april 2007, *Konstatinov mod Netherlands*, blandt andet, at der ved afvejningen af hensynene i vurderingen vedrørende ægtefællesammenføring også kan indgå

hensynet til medlemsstaternes mulighed for at kontrollere indvandring, herunder om ansøgeren tidligere har forbrudt sig imod immigrationslovgivningen, hensynet til statens sikkerhed og hensynet til den offentlige orden. **Udlændingenævnet fandt** herefter ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det ikke var uproportionalt som stridende imod EMRK artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, når ansøgerens identitet ikke var fastlagt med sikkerhed. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at et afslag på opholdstilladelse i Danmark for ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af FN's Børnekonvention, idet denne – efter Udlændingenævnets opfattelse – ikke medfører en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. ÅB/2019/39.

Senere i maj 2019 anmodede ansøgeren om genoptagelse hos Udlændingenævnet, idet ansøgeren indleverede et russisk nationalitetspas, hvoraf det fremgik, at ansøgeren hed A. Udlændingenævnet anmodede herefter Nationalt ID-center om at oplyse, hvorvidt det er muligt at få udstedt et ægte russisk pas ved hjælp af fuldmagt.

Udlændingenævnet meddelte i september 2019 afslag på genoptagelse af sagen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse fra maj 2019. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at ansøgeren havde anført, at passet var ægte, at passet var fremskaffet ved fuldmagt, at ansøgeren havde givet fuldmagt til ansøgerens ægtefælles kusine, at ansøgerens ægtefælles kusine havde skaffet passet via en advokat, og at ansøgeren havde betalt ekstra for denne tjeneste. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det fremgik af Nationalt ID-centers udtalelse, at det ikke var muligt at ansøge eller afhente et ægte pas ved stedfortræder eller ved fuldmagt i Rusland. Det af ansøgeren anførte om, at det fremgik af Nationalt ID-centers udtalelse, at korruption var meget udbredt i Rusland, og at betaling af bestikkelse var årsagen til, at passet var blevet udstedt ved fuldmagt, kunne ikke føre til genoptagelse af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at et pas udstedt på denne baggrund ikke kunne anses at godtgøre ansøgerens identitet. Det blev i den forbindelse bemærket, at dansk politi og ansøgeren ad flere omgange havde rettet henvendelse til de russiske myndigheder med anmodning om, at ansøgeren kunne få udstedt et russisk rejsedokument og få bekræftet identiteten A, men at svaret alle gange havde været negativt. Det forhold, at ansøgeren i januar 2019 nedkom med parrets fjerde fællesbarn, at ansøgerens øvrige børn trivedes på skolen og institutionen, og at de ingen udfordringer havde, at de fagligt fulgte godt med, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til ændret vurdering**, idet det allerede var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse af maj 2019, at parret havde fællesbørn, men **Udlændingenævnet fandt**, at

det ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det var ansøgerens eget valg at etablere familie og få børn på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/41.

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende en udlændings identitet henvises endvidere til afgørelse FAM/2017/109 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.2., og afgørelserne FAM/2017/109 og ÅB/2018/59 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, henholdsvis afsnit 3.2. og afsnit 3.3.3.2.

I sager, hvor ansøgeren ikke er i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, vil udlændingemyndighederne på baggrund af øvrige ID-dokumenter vurdere, hvorvidt ansøgerens identitet kan anses for tilstrækkeligt godtgjort. Derudover er det et formelt krav, at en udlænding under sit ophold i Danmark skal være i besiddelse af pas eller andet rejsedokument, der efter udlændinge- og integrationsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation, jf. udlændingelovens 39, stk. 1.

For eksempler på afgørelser, hvor en udlænding ikke var i besiddelse af et gyldigt nationalitetspas eller anden rejselegitimation, henvises til afgørelse ERH/2016/60 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.2.2., afgørelse FAM/2017/121 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.2., og afgørelse FAM/2018/23 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.2.

3.5. Alders- og identitetsfastlæggelse

Der stilles efter udlændingeloven krav om, at udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, eller som allerede er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato m.v. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, og en opholdstilladelse kan derfor ikke meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet. Disse oplysninger fremstår således som umiddelbart objektive oplysninger, der kan være enten rigtige eller forkerte. Der henvises til afsnit 3.4.

Idet oplysninger om identitet afgives på tro og love til udlændingemyndighederne af ansøgeren eller ansøgerens forældre, såfremt ansøgeren er mindreårig, kan oplysninger om identitet således ikke senere blot ændres.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til aldersændring, henvises til FAM/2017/114, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2017 i afsnit 3.18, og FAM/2018/25, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2018 i afsnit 3.24.

Udlændingenævnet har taget stilling til sager om familiesammenføring, hvor ansøgerne ikke opfyldte kravet om at have medvirket til dna-undersøgelser, eller hvor identiteten ikke er skønnet tilstrækkeligt fastlagt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have medvirket til en dna-undersøgelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Eritrea, da slægtskabet mellem referencen og dennes påståede barn ikke ansås for tilstrækkeligt godtgjort eller dokumenteret. Vedlagt barnets ansøgning om familiesammenføring var barnets dåbsattest. Udlændingestyrelsen anmodede referencen om barnets fødselsattest, men fik på ny tilsendt dåbsattesten. Udlændingestyrelsen havde på den baggrund besluttet at iværksætte en dna-undersøgelse af referencen og barnet. Barnet medvirkede ikke til dna-undersøgelsen, og Udlændingestyrelsen meddelte herefter barnet afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde meddelt barnet afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at der til sagen ikke var fremlagt tilstrækkelig dokumentation for slægtskabet mellem referencen og barnet, da der ikke var fremlagt en fødselsattest, men kun en dåbsattest, der ikke kunne anses som retsgyldig dokumentation for slægtskabet mellem referencen og barnet. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet,** at Udlændingestyrelsen med rette havde iværksat en dna-undersøgelse med henblik på at kunne fastslå slægtskabet mellem referencen og barnet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at Udlændingestyrelsen i juli 2017 havde iværksat en dna-undersøgelse af referencen og barnet, men at barnet endnu ikke havde medvirket til en sådan undersøgelse, jf. udlændingelovens § 40 c. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at referencen til sagen havde oplyst, at det ikke havde været muligt for barnet at rejse til Etiopien og medvirke til dna-undersøgelsen, men **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til ændret vurdering af sagen, idet udlændingemyndighederne ikke kunne meddele opholdstilladelse til personer, hvor rette identitet ikke var fastlagt, herunder slægtskabet mellem barnet og den herboende reference, uanset eventuelle økonomiske, logistiske eller sikkerhedsmæssige udfordringer. **Udlændingenævnet fandt således**, at hensynet til barnets tarv talte for at sikre, at slægtskabet mellem et barn og en herboende forælder var i overensstemmelse med det af forælderen oplyste. **Udlændingenævnet fandt endvidere ikke,** at der var grundlag for at vurdere, hvorvidt de øvrige betingelser for at meddele barnet opholdstilladelse i Danmark var opfyldt, før et eventuelt slægtskab mellem referencen og barnet var fastslået, idet det var en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som familiesammenført barn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at slægtskabet mellem barnet og forælderen kunne lægges til grund. Det forhold, at referencen havde påberåbt sig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's Børnekonventionen, kunne således ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet det ikke på daværende tidspunkt kunne lægges til grund, at barnet var referencens. ÅB/2019/40.

Der henvises i øvrigt i det hele til afsnit 3.7.2.1.1 vedrørende grundlæggende betingelser for opholdstilladelse til børn, og til FAM/2018/5 og ÅB/2018/44, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.1.1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens identitet, kan nævnes ÅB/2019/41 i afsnit 3.4.

Der henvises i det hele til afsnit 3.7.2.1.1. vedrørende grundlæggende betingelser for opholdstilladelse til børn, og FAM/2018/5 og ÅB/2018/44, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning for 2018, afsnit 3.3.2.1.1.

Der henvises yderligere til ÅB/2019/39 i afsnit 3.4.

3.6. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at en udlænding senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse, studie m.v. samt et gebyr for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Bestemmelsen opregner udtømmende i hvilke sager, der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Såfremt en gebyrpålagt ansøgning om f.eks. familiesammenføring eller opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse ikke senest samtidig med ansøgningens indgivelse er ledsaget af et indbetalt gebyr, idet udlændingen oplyser at være fritaget for betaling af gebyr som følge af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, men som Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering eller Integration afviser, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der klages over afgørelsen om afvisning på grund af manglende gebyrbetaling til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11, og § 52 b, stk. 2, nr. 9. En sådan klage til Udlændingenævnet er ikke gebyrpålagt.

I Udlændingenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding er gebyrfritaget, indgår blandt andet hensynet til den herboende ægtefælles samvær med herboende særbørn, retten til respekt for privatliv og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, FN's Handicapkonvention og Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om styrelserne med rette har krævet gebyr for behandling af en ansøgning, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring mellem en herboende dansk statsborger og hans mindreårige barn fra Togo, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 8, jf. stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at ansøgeren skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale

forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, jf. § 9 h. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsagde, at der ikke skulle indbetales et gebyr i forbindelse med ansøgningens indgivelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring ikke var oplyst om sådanne forhold, at Danmarks internationale forpligtelser kunne føre til, at betingelsen om betaling af gebyr kunne fraviges. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det i forbindelse med ansøgningens indgivelse var blevet oplyst, at ansøgeren ikke havde fast samvær med sine herboende mindreårige særbørn. Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at han ved ansøgningens indgivelse i Borgerservice i Udlændingestyrelsen var blevet vejledt om, at ansøgningen var gebyrfritaget, samt at han gerne ville indbetale gebyret nu, så ansøgningen kunne blive behandlet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af vejledningen i ansøgningen, at det kun var særlige tilfælde, hvor en ansøger kunne indgive en ansøgning om familiesammenføring uden at betale gebyr, og at dette eksempelvis kunne være tilfældet, hvis den person, der allerede boede i Danmark, havde opholdstilladelse som flygtning, eller den pågældende var alvorligt syg eller handicappet. Det fremgik videre, at ansøgeren også kunne være fritaget for gebyr, hvis den herboende havde et særbarn i Danmark, som han eller hun udøvede samvær med i et vist og regelmæssigt omfang, og at man kunne læse mere om, hvem der var fritaget for gebyr på www.nyidanmark.dk/gebyr. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det desuden fremgik af vejledningen i ansøgningen, at ansøgningen ville blive afvist, såfremt udlændingemyndighederne efterfølgende afgjorte, at ansøgeren ikke var fritaget for gebyrbetaling, og der ikke sås at være indbetalt gebyr. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af påtegningen fra Borgerservice i forbindelse med indleveringen af ansøgningen, at Udlændingestyrelsen havde vejledt ansøgeren om, at fødselsattesten skulle oversættes, og at der skulle fremlægges dokumentation for forældremyndighed, men ikke om, at ansøgeren ville være fritaget for gebyr. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådan alvorlig sygdom eller alvorligt handicap, som kunne medføre, at betingelsen om, at der skulle indbetales et gebyr samtidig med indgivelse af ansøgningen, kunne fraviges. ÅB/2019/42.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en forlængelsesansøgning fra en tidligere tyrkisk statsborger, der havde erhvervet dansk statsborgerskab, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afgørelse FAM/2018/19 i afsnit 2.4.2.2.

Udlændingenævnet har endvidere taget stilling til, at der skulle betales gebyr for en klage, der vedrørte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en forælder til en herboende myndig reference, der var dansk statsborger, som havde et mindreårigt særbarn, der havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Som eksempel herpå henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018 FAM/2018/54 i afsnit 3.3.3.1.4., hvor Udlændingenævnet fandt det beklageligt, at Udlændingestyrelsen ikke havde vejledt ansøgeren om at indbetale et klagegebyr i forbindelse med indgivelse af klage til Udlændingenævnet.

I gebyrpålagte sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler afslag på opholdstilladelse, nægter at forlænge en opholdstilladelse eller afviser at behandle en ansøgning, jf. for eksempel udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr, da klagen til Udlændingenævnet som udgangspunkt ligeledes vil være gebyrpålagt, medmindre eksempelvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring, hvor den herboende ægtefælle var tyrkisk statsborger, men ikke havde dokumenteret at være selvstændig erhvervsdrivende, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. § 40, stk. 1, kan der henvises til afgørelse FAM/2017/141 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.19.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om Udlændingestyrelsen med rette havde krævet gebyr for behandling af en ansøgning om familiesammenføring, som den herboende reference efterfølgende havde frafaldet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en nordmakedonsk statsborger ikke kunne få tilbagebetalt gebyret for en ansøgning om familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette i marts 2018 havde meddelt ansøgeren afslag på tilbagebetaling af gebyret, som pågældende havde indbetalt i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring i oktober 2017. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende reference i november 2017 havde anmodet om, at sagens behandling blev stoppet, og ansøgningen dermed skulle frafaldes. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at der ikke sker tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for ansøgeren. Det forhold, at referencen havde frafaldet ansøgningen allerede 20 dage efter indgivelsen af ansøgningen, da ægtefællens børn afgik ved døden i en tra-

fikulykke i hjemlandet, hvorfor hun havde været nødsaget til at tage tilbage til Nordmakedonien for at passe sine børnebørn, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at disse forhold, uanset alvorligheden, ikke i sig selv kunne føre til, at gebyret skulle tilbagebetales. Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt, at gebyret på 6.300 kr. dækkede omkostningerne ved myndighedernes behandling af ansøgningen, og at denne behandling påbegyndtes allerede ved indgivelsen af ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at Udlændingestyrelsens manglende vejledning om, at referencen ikke ville kunne få gebyret tilbagebetalt ved frafald af ansøgningen, ikke var af en sådan karakter, at gebyret af den grund skulle tilbagebetales. **Udlændingenævnet fandt det dog beklageligt**, at Udlændingestyrelsen ikke inden styrelsen traf afgørelse om afslag på tilbagebetaling af gebyr vejledte referencen om, at han ved frafald af ansøgningen ikke havde mulighed for at få gebyret tilbagebetalt, på trods af at han to gange under sagens behandling rettede henvendelse til Udlændingestyrelsen om tilbagebetaling af gebyret. FAM/2019/7.

3.7. Familiesammenføring

3.7.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde).

Udlændingenævnet har anlagt den forståelse, at udgangspunktet ved bedømmelsen af en konkret sag om ægtefællesammenføring, når der ønskes ægtefællesammenføring med en herboende person, altid er, at betingelsen om et retsgyldigt ægteskab eller længerevarende samliv skal være opfyldt. Såfremt betingelsen herom ikke er opfyldt, kan ansøgeren ikke meddeles ægtefællesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 1, uanset om de øvrige betingelser i § 9, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Først når det er konstateret, at udlændingelovens § 9, stk. 11 (tvang), og § 9, stk. 12 (proforma), ikke er til hinder for ægtefællesammenføring, og det dermed er lagt til grund, at der er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, vil de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16 og stk. 34-35 skulle vurderes.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

I forhold til vurderingen af, om der foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til at meddele opholdstilladelse, skal der først tages stilling til, hvorvidt der mellem parterne eksisterer/er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte.

Dette vil ikke være tilfældet i sager, hvor det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskaber), eller i sager, hvor ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11.

Dette vil heller ikke være tilfældet, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingelovens § 9, stk. 11 og 12, anses således som supplerende grundlæggende betingelser for at få ægtefællesammenføring, som har forrang forud for en vurdering efter udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selv om parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmulig-

heder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv års sammenhængende, lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkeligt samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.7.1.1. Retsgyldigt ægteskab

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed. Der henvises til afsnit 3.7.1.2. for så vidt angår fast samliv af længere varighed.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab.

I bemærkningerne til § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.1.) fremgår det, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt:

> "– Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet.
>
> – Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen.

> Hvis ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, anerkendes ægteskabet ikke, heller ikke selvom begge parter erklærer, at de er og ønsker at være gift med hinanden.
>
> Selvom ægteskabet opfylder disse betingelser, anerkendes ægteskabet ikke, hvis anerkendelse af det vil stride mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public)."

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.3.), at:

> "Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor parterne stilles i en urimelig situation, hvis det ægteskab, som de har indgået i udlandet, ikke anerkendes, fordi en af dem var mindreårig på vielsestidspunktet. Det foreslås derfor, at det helt undtagelsesvist skal være muligt at anerkende et udenlandsk ægteskab, der er indgået af en mindreårig, hvis der foreligger tvingende grunde herfor, og en manglende anerkendelse vil stille parterne i en urimelig situation.
>
> Det forhold, at parret har eller venter fællesbarn, vil imidlertid ikke alene kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes. Hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer således tungere end hensynet til parternes fælles barn, hvis retsstilling i øvrigt som nævnt i vid udstrækning er eller kan sikres efter den familieretlige lovgivning, uanset om forældrene er gift eller ej. Heller ikke parrets langvarige tilknytning til hinanden, herunder at de har levet sammen gennem længere tid, eller det forhold, at parret har indgået ægteskab i et land, hvor samfundsnormer tilsiger, at samliv kun kan foregå inden for rammerne af et ægteskab, vil kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes.
>
> Der vil alene kunne foreligge sådanne tvingende grunde til at anerkende ægteskabet, hvis dette ellers vil stille parterne i en urimelig situation. Er det således f.eks. på grund af en af parternes dødsfald umuligt at løse de retlige udfordringer, der opstår ved en manglende anerkendelse, kan det tale for, at ægteskabet alligevel anerkendes."

Det fremgår af overgangsbestemmelserne til § 22 b, stk. 1, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på ægteskaber og registrerede partnerskaber, som en dansk myndighed har anerkendt inden lovens ikrafttræden. For sådanne ægteskaber og registrerede partnerskaber finder de hidtil gældende regler anvendelse. Loven trådte i kraft den 1. februar 2017.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en dansk myndighed havde anerkendt ægteskab forud for den 1. februar 2017, henvises til afgørelse ÅB/2018/24 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.1.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt nævnet er bundet af en anden dansk myndigheds vurdering af et ægteskab indgået i udlandet, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en syrisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Det var i ansøgningen om ægtefællesammenføring oplyst, at parret var blevet gift i Syrien i april 1976. Der var til sagen fremlagt registreringsattest på arabisk, samt en engelsk oversættelse heraf, hvoraf det fremgik, at referencen i februar 2017 fik udstedt et "Statement of Marriage" af the Ministry of Interior, hvori det bekræftedes, at ansøgeren og referencen havde indgået ægteskab i marts 1976, og at ægteskabet blev registreret i april 1976.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og referencen ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret hverken havde indsendt en vielsesattest "Marriage Contract" udstedt på selve vielsesdagen fra Syrien eller dokumentation for ægteskabets efterfølgende registrering ved Civil Registry. De dokumenter, som parret havde indsendt til brug for ansøgningen om familiesammenføring og klagen til Udlændingenævnet, var alle udstedt i 2017 efter anmodning og bekræftede, at ægteskabet skulle være indgået i marts 1976. Et ægteskab skulle ifølge syrisk ret registreres både ved den religiøse ret og ved det civile register i "Civil Registry" for at være retsgyldigt. Det anførte om, at parret modtog to vielsesattester, hvoraf den ene var blevet udleveret til civil registrering og den anden var mistet i forbindelse med referencens flugt fra Syrien, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en anden vurdering, da der ikke var indsendt dokumentation for hverken den oprindelige religiøse vielse eller civile registrering i Syrien. Det forhold, at en kommune havde vurderet, at parrets vielse opfyldte de danske betingelser for anerkendelse af udenlandske vielser, **fandt Udlændingenævnet** heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet foretager en selvstændig vurdering af ægteskabsbetingelserne og dermed ikke er bundet af kommunens vurdering. ÅB/2019/43.

Efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved vielsen. Ægteskab indgået over telefonen og ægteskab indgået ved stedfortræder anerkendes ikke efter dansk ret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 5), at:

> ”Betingelsen om, at parterne skal have været samtidig til stede ved vielsen, og betingelsen om, at ægteskabet ikke anerkendes, hvis anerkendelsen strider mod grundlæggende danske retsprincipper, svarer til den gældende retstilstand som beskrevet i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1. For parter, som på tidspunktet for vielsen var myndige, foreslås der således ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand.”

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et ægteskab indgået ved stedfortræder kan anerkendes efter dansk ret, kan henvises til afgørelse FAM/2013/23 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.2., og afgørelse FAM/2014/85 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den fremlagte dokumentation for ægteskabets indgåelse, kan der henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Den herboende reference blev i 2015 meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i den fremlagte vielsesattest forekom stavefejl, idet stemplet på den fremlagte vielsesattest, som skulle stamme fra myndighederne i Eritrea, indeholdt ordet ”Communty” i stedet for ”Community”. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af National ID-centers vurdering af september 2019, at der ved undersøgelsen var fundet tegn på manipulation, og at flere af stemplerne i dokumentet med en vis sandsynlighed var falske. Det kunne på den baggrund ikke lægges til grund, at vielsesattesten var udstedt eller legaliseret af en eritreisk myndighed. Det måtte derfor antages, at vielsesattesten var konstrueret med henblik på en ansøgning om ægtefællesammenføring. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var godtgjort, at der var sket en registrering af ægteskabet ved en eritreisk myndighed. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at stemplerne i vielsesattesten fremstod utydelige og med eritreiske bogstaver, og at der var fremsendt adskillige bryllupsbilleder som dokumentation for ægteskabet mellem ansøgeren og referencen. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at referencen ikke var blevet partshørt om stemplerne i vielsesattesten forud

for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at det var en etableret retstilstand, at det var omfattet af høringspligten, når en oplysning bidrog til at supplere eller klargøre en sags bevismæssige grundlag. **Udlændingenævnet fandt,** at den omstændighed at referencen ikke blev partshørt om stavefejlen i den fremlagte vielsesattest, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at partshøringspligten udløses, såfremt en part må antages ikke at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af oplysninger, og at disse indgår i sagen. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at referencen ikke, efter at han blev bekendt med Udlændingestyrelsens afgørelse og stavefejlen i vielsesattesten, var fremkommet med oplysninger, der kunne føre til et ændret resultat, og at Udlændingenævnet efterfølgende havde fået vielsesattesten ægthedsvurderet og partshørt partsrepræsentanten herom, men at Udlændingenævnet ikke havde modtaget yderligere bemærkninger fra partsrepræsentanten vedrørende vielsesattesten. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at referencen og ansøgeren ikke havde haft et fast samlivsforhold af længere varighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af praksis, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed, at samlivet skal kunne dokumenteres, og at referencen ikke havde dokumenteret et fast kontinuerligt samliv på fælles bopæl med ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at referencen og ansøgeren ikke havde sandsynliggjort et samliv af længere varighed af fast og kontinuerlig karakter, idet referencen til sin oplysnings- og motivsamtale ikke havde oplyst om et samliv på fælles bopæl med ansøgeren, men blot havde oplyst, at referencen altid havde boet sammen med sine forældre og søskende, og at ansøgeren i 2013 flyttede ind hos referencens forældre. Ved personlig henvendelse i Udlændingestyrelsens Borgerservice oplyste referencen, at han havde boet sammen med ansøgeren i perioden fra april 2013 til april 2015. Til oplysnings- og motivsamtalen havde referencen oplyst, at han var i militæret fra april 2013 til den april 2015. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der var oplyst divergerende om referencen og ansøgerens samlivsforhold, og at samliv udøvet hos referencens forældre ikke kunne lægges til grund, idet der ikke var tale om samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at have meddelt de oplysninger, som var nødvendige til bedømmelse af sagen, idet referencen og ansøgeren ikke havde fremsendt retsgyldige dokumenter og ikke havde medvirket til dnaundersøgelse. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at forholdet mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke forelå et retsgyldigt ægteskab mellem referencen og ansøgeren, og at referencen og ansøgeren ikke havde sandsynliggjort at have haft et fast kontinuerligt samliv af længere varighed på fælles bopæl. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var oplyst divergerende om referencen og ansøgerens samlivsforhold, og at samliv udøvet hos referencen forældre ikke kunne lægges til

grund, idet der ikke var tale om samliv på fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og parrets angivelige fællesbarn ikke havde medvirket til dna-undersøgelse, hvorfor referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at have meddelt de oplysninger, som var nødvendige til bedømmelse af, om referencen og ansøgeren havde forpligtet sig over for hinanden på anden måde, herunder ved at stifte familie. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at referencen flere gange havde informeret om hindringerne for ansøgeren og parrets angivelige fællesbarns medvirken til dna-undersøgelse, at det fremgår af udlændingelovens § 47 b, stk. 2, at en ansøgning efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke kan afvises, hvis ansøgeren er fysisk ude af stand til at afgive fingeraftryk, og at det var partsrepræsentantens opfattelse, at det ikke er udlændingelovens § 47 b, stk. 2's, hensigt at udelukke anden form for fysiske beviser, herunder dna-undersøgelse, og at denne opfattelse understøttedes af Udlændingestyrelsens egen henvisning til udlændingelovens § 47 b i brev af august 2017 vedrørende fristforlængelse. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det var oplyst, at Udlændingestyrelsens afslag på fristforlængelse af februar 2018 ikke indeholdt en begrundelse, en henvisning til de anvendte retsregler eller en klagevejledning i overensstemmelse med forvaltningslovens §§ 22-24, samt at Udlændingestyrelsen i brev om fristforlængelse af august 2017 havde henvist til udlændingelovens § 47 b som hjemmel for, at sagen ville blive afvist, hvis fristen ikke blev overholdt, men at det fremgår eksplicit af denne bestemmelse, at afvisning ikke kan ske, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at medvirke. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde henvist til en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand vedrørende officialprincippet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt det beklageligt**, at Udlændingestyrelsen i brev af august 2017 havde oplyst at kunne afvise sagen efter udlændingelovens § 47 b. **Udlændingenævnet fandt**, at Udlændingestyrelsens brev af februar 2018 ikke var en afgørelse i forvaltningsretlig forstand, men var udtryk for et sagsskridt, hvorfor brevet ikke var underlagt kravene i forvaltningslovens §§ 22-24. Afslag på fristforlængelse kunne ikke påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b. Det bemærkedes imidlertid, at Udlændingestyrelsen forinden afslaget om forlængelse for foretagelse af dna-undersøgelse flere gange havde forlænget fristen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Udlændingestyrelsen havde overholdt sin forpligtelse til at undersøge sagen bedst muligt, og at det forhold, at Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på at forlænge fristen for at få foretaget dna-undersøgelse yderligere uden at være meddelt en tidshorisont for, hvornår referencen forventede at dette kunne lade sig gøre, ikke ændrede herved. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet lagde til grund, at referencen og ansøgerens forhold ikke udgjorde et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det ikke var uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8,

at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/45.

Der henvises endvidere til ÅB/2019/44 i afsnit 2.4.6.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et ægteskab indgået med en mindreårig kan anerkendes, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en syrisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Den herboende reference blev i 2015 meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at det angivne ægteskab mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ægteskabets indgåelse ikke efter dansk ret kunne anerkendes, idet ægteskabet stred imod grundlæggende danske retsprincipper. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ægteskab indgået i udlandet alene anerkendes i Danmark, såfremt vielsen i udlandet både opfylder de formkrav, der stilles i det pågældende land, og at ægteskabet ikke strider mod grundlæggende danske retsprincipper. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at det til sagen var oplyst og fremlagt dokumentation for, at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i juli 2012, at ansøgeren var født i 1995, og at hun således var 17 år på tidspunktet, hvor ægteskabet blev indgået. Det kunne i den forbindelse ikke føre til en ændret vurdering, at referencen havde oplyst, at referencen ikke elskede ansøgeren mindre, selvom hun var 17 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at et ægteskab ikke må stride mod grundlæggende danske retsprincipper, at dette er et absolut krav, og at et ægteskab strider mod grundlæggende danske retsprincipper, hvis begge – eller den ene part – er under 18 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet tog ikke herved stilling til**, om de øvrige betingelser for ægteskabets gyldighed var opfyldt. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå et fast samliv af længere varighed mellem referencen og ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen ved sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen i januar 2015 havde oplyst, at han var ugift, at han senest havde boet sammen med sin faster og sin fasters barn, og at han ikke havde nogen familie i hjemlandet. Det forhold, at referencen efter det oplyste ikke nævnte ansøgeren på dette tidspunkt, idet han troede, at hun var afgået ved døden, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen**, idet han på daværende tidspunkt kunne have oplyst dette til Udlændingestyrelsen. Det anførte om, at referencen frygtede for ansøgerens liv i hjemlandet, kunne ikke føre til en ændret vurdering, **idet Ud-**

lændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde et familieliv, som Udlændingenævnet fandt Danmark var nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at de forhold, som referencen havde oplyst vedrørende ansøgerens opholdssted i Syrien, måtte anses for at være asylretlige forhold, hvilket ikke kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet forholdet mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det angivne ægteskab mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og at der mellem referencen og ansøgeren ikke forelå et fast samliv af længere varighed umiddelbart forud for ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold hos ansøgeren i øvrigt, som medførte, at hun burde meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren ikke i forbindelse med sin ansøgning om familiesammenføring eller efterfølgende havde oplyst, om sådanne omstændigheder, at hun burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke led af nogen alvorlige sygdomme eller handicap, og at hun ikke var afhængig af, at nogen passede hende. Det forhold, at referencen var meget bekymret for ansøgeren, som opholdt sig i et område, som var hårdt ramt af luftangreb og i forhold til forsyning af vand og el, at der var dage, hvor der ingen strøm var, at ansøgeren opholdt sig sammen med sine forældre og to søskende samt hendes søskendes familier, og at familiens ene hus var ødelagt på grund af bombardementer, kunne ikke medføre en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at oplysninger af eventuel asylretlig karakter ikke kunne føre til, at der meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt og som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/46.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og referencen havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab i januar 2008, at ansøgeren var født i februar 1990, og at ansøgeren således var 17 år på tidspunktet, hvor ægteskabet blev indgået. **Udlændingenævnet fandt således**, at ægteskabets indgåelse ikke efter dansk ret kunne anerkendes, idet ægteskabet stred imod grund-

læggende danske retsprincipper, jf. § 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgik af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger, at en vielse indgået i Eritrea skulle registreres civilt ved det regionale folkeregisterkontor, idet ægtheden af vielsesattesten derved fastslås af en civil myndighed i Eritrea, og at den fremlagte religiøse vielsesattest således ikke kunne anses for tilstrækkelig dokumentation for ægteskabets retsgyldighed, når denne ikke var registreret ved en civil myndighed, hvorfor ægtheden af vielsesattesten ikke kunne fastslås. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forud for ansøgningstidspunktet havde været et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og referencen i perioden januar 2008 til oktober 2013 havde boet sammen og havde fået et fællesbarn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette samliv måtte anses for frivilligt afbrudt, idet referencen i perioden fra 2014 til 2015 havde boet sammen med en anden kvinde i Etiopien, som han i februar 2014 fik et særbarn med. Det til støtte for klagen anførte om, at referencen ikke frivilligt afbrød familie- og samlivet med ansøgeren, og at han ikke i flygtningelejren boede sammen med sit særbarn og dennes mor som familie, da kontakten skete på særbarnets mors initiativ, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen i denne periode fik et barn, ligesom han selv havde oplyst til Udlændingestyrelsen i november 2017, at han i perioden fra 2014 til 2015 havde boet sammen med særbarnets mor, og at han fortsat havde kontakt med hende. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at forholdet mellem ansøgeren og referencen ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå et retsgyldigt ægteskab, og at ansøgeren og referencens samliv havde været frivilligt afbrudt, i hvert fald siden han i perioden fra 2014 til 2015 indgik i et forhold med sit særbarns mor. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og referencen havde et fællesbarn, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering, da Udlændingenævnet havde fundet, at ansøgeren og referencens samliv frivilligt var blevet afbrudt, og at det var op til forældrene inden for rammerne af forældremyndigheden selv at bestemme, hvor deres barn skulle bo. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionelt og som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark ikke udgjorde en krænkelse af FN's Børnekonvention, idet denne – efter Udlændingenævnets opfattelse – ikke medfør-

te en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. ÅB/2019/47.

Der henvises endvidere til afgørelse ÅB/2019/52 m.fl., som er gengivet i afsnit 3.7.1.3.

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende indgåelse af retsgyldigt ægteskab henvises der til afgørelserne FAM/2014/10, FAM/2014/106, FAM/2014/60, ÅB/2014/13 og FAM/2014/222 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2., afgørelse FAM/2015/124 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.2., afgørelserne ÅB/2017/11 og FAM/2017/92 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.1.1., og afgørelserne ÅB/2018/25 og ÅB/2018/26 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.1.

3.7.1.2. Fast samliv af længere varighed

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en eritreisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Den herboende reference blev i 2016 meddelt opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra c. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var oplyst divergerende om datoen for ægteskabets indgåelse, idet referencen til Udlændingestyrelsen til sin oplysnings- og motivsamtale samt i ansøgningsskemaet havde oplyst, at referencen og ansøgeren blev gift i januar 2011, mens det fremgik af den oversatte religiøse vielsesattest, at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i februar 2006. Uanset at det blev lagt til grund, at parret blev viet religiøst i

januar 2011, kunne det ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgeren ikke havde fremlagt en civil eritreisk vielsesattest, og at referencen og ansøgeren ikke havde fremlagt et Certificate of Marriage, hvoraf det fremgik, hvor registreringen havde fundet sted. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgår af Udlændingenævnets baggrundoplysninger, at alle ægteskaber indgået i Eritrea skal registreres, og at et ægtepar – når ægteskabet er officielt godkendt – vil modtage et Certificate of Marriage, hvoraf det fremgår, hvor registreringen har fundet sted. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren ikke havde mulighed for at skaffe yderligere dokumentation for ægteskabet fra de eritreiske myndigheder, da det var forbundet med alvorlige repressalier at henvende sig til myndighederne, når ægtefællen var flygtet, og at ansøgeren levede i skjul for de eritreiske myndigheder, da ansøgeren var blevet arresteret i forsøget på at komme til Etiopien, kunne på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke var dokumenteret, at der var etableret et fast uafbrudt samlivsforhold af længere varighed mellem referencen og ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** referencens egne oplysninger om, at han på tidspunktet for oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen var i et forhold med en anden kvinde end ansøgeren, med hvem han havde to børn født i henholdsvis 2007 og 2012, og som han efter sin indrejse i Danmark havde haft kontakt med tre til fire gange om året. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse også vægt på**, at referencen i forbindelse med indgivelsen af ansøgningsskemaet havde oplyst, at han og ansøgeren mødte hinanden i 2009, at parret indgik ægteskab i 2011, og at parret efterfølgende boede sammen, indtil referencens udrejse af Eritrea i 2015, hvormed det kunne lægges til grund, at referencen således havde indgået ægteskab med ansøgeren på tidspunktet for fødslen af hans barn i 2012. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at disse oplysninger ikke stemte overens med referencens forklaring til sin oplysnings- og motivsamtale, hvoraf det fremgik, at referencen stak af fra nationaltjeneste i 2004, at han som konsekvens heraf blev fængslet i ni måneder, at han fire år efter sin løsladelse på ny forsøgte at flygte, at han herefter blev fængslet i tre år, at han efter løsladelsen vendte tilbage til sit arbejde, samt at han efter fire dage stak af til sin bopæl, hvorefter han på ny blev fængslet i et år og ni måneder. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at oplysnings- og motivsamtalen blev gennemført på tigrinya, som referencen oplyste, at han talte og forstod, og at referencen efterfølgende vedstod sig indholdet af samtalen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter halvandet til to års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet. Referencens forklaring afgivet til Udlændingenævnet i februar 2019 kunne på ovenstående baggrund ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Det forhold, at partsrepræsentanten havde henvist til FN's Flygtningeorganisations (UNCHR) Eksekutivkomites konklusion nr. 24, 1981, og nr. 88, 1999, om familiesammenføring, kunne på baggrund af ovenstående ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet vejledte generelt om, at det var en grundlæg-

gende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, at ansøgerens identitet var fastlagt. Identitet omfatter navn, alder og nationalitet. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at referencen havde oplyst divergerende om ansøgerens navn, idet referencen til sin oplysnings- og motivsamtale i november 2015 i Udlændingestyrelsen havde omtalt hende med et fornavn, mellemnavn og efternavn, mens referencen til ansøgningen om familiesammenføring havde omtalt hende med et andet fornavn og efternavn. ÅB/2019/48.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da referencen og ansøgeren ikke havde indgået ægteskab, og da der ikke forelå et fast samlivsforhold af længerevarende karakter frem til ansøgningens indgivelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgeren ikke havde dokumenteret fast samliv på fælles bopæl i halvandet til to år uden væsentlig afbrydelse, idet referencen og ansøgeren havde oplyst at have boet sammen i perioden fra februar 2013 til april 2017, hvor referencen udrejste af Kina til Danmark, og at referencen og ansøgeren således på tidspunktet for indgivelse af ansøgning om familiesammenføring i maj 2018 ikke havde levet sammen i et længerevarende fast samlivsforhold af halvandet til to års varighed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der skal være tale om kontinuerligt samliv umiddelbart op til indgivelsen af ansøgning om familiesammenføring, uden væsentlig afbrydelse. Det forhold, at referencen og ansøgeren havde boet sammen i Danmark i perioderne fra august 2017 til oktober 2017 og fra marts 2018 og frem til Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**, idet samlivet havde været frivilligt afbrudt, da referencen valgte at rejse alene tilbage til Danmark i april 2017. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at samliv under ferie- og besøgsophold afbrudt af perioder uden fælles samliv ikke kan anses for at være et egentlig samlivsforhold, og at det som udgangspunkt er en grundlæggende betingelse, at samlivet derudover har været uafbrudt. **Udlændingenævnet fandt således**, at referencen og ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om længerevarende samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvorefter faste samlevende skal dokumentere et fast samliv på fælles bopæl af som udgangspunkt halvandet til to års varighed. Det anførte om, at referencen var født og opvokset i Danmark, at referencen havde en længerevarende uddannelse og et fast job, og at det efter referencens opfattelse forekom uretfærdigt, at ansøgninger fra danske statsborgere, der havde boet i udlandet blev bedømt dårligere, end ansøgninger fra danske statsborgere, som aldrig havde boet i udlandet, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencens og ansøgerens sag var behandlet efter gældende praksis, og at der i alle sager blev foretaget en konkret og individuel vurdering af

sagens omstændigheder. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt**, at forholdet mellem referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt således**, at referencen og ansøgeren ikke kunne anses for at have etableret et samlivsforhold af en sådan fast og varig karakter, at det kunne anses for beskyttelsesværdigt i forhold til EMRK, eller at referencen og ansøgeren i øvrigt kunne anses for at have forpligtet sig overfor hinanden i en sådan grad, at der måtte anses at foreligge et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK's artikel 8. Det af referencen anførte om, at ansøgeren ikke var etnisk kineser, men tilhørte en etnisk minoritet og ikke delte samme kulturelle baggrund med hovedparten af den øvrige kinesiske befolkning, hvorfor ansøgerens tilknytning til hjemlandet var svækket, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**, idet der ikke herved var oplyst om forhold, der i sig selv ville kunne føre til et ændret resultat. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark. På den baggrund, og da der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det hverken var uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK's artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. ÅB/2019/49.

Samliv udøvet mellem en asylansøger på processuelt ophold og en herboende reference kan efter en konkret vurdering medregnes i beregningen af samlivets varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Dette gælder i det omfang, der af Udlændingestyrelsen er givet tilladelse til privat indkvartering.

Som et eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en etiopisk statsborger, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, idet parrets ægteskab ikke kunne lægges til grund. **Udlændingenævnet omgjorde samtidig** Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til ansøgeren under henvisning til parrets manglende samliv. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2017 ansøgeren afslag på familiesammenføring med sin herboende samlever, da det angivne ægteskab mellem den herboende samlever og ansøgeren ikke kunne anerkendes efter dansk ret, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der ikke mellem parret forelå et samliv af længere varighed, og da der ikke forelå ganske særlige grunde i øvrigt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt for så vidt angik vurderingen af parrets samliv, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå et samliv af længere varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren siden november 2016 fra Udlændingestyrelsen havde haft tilladelse til privat indkvartering hos referencen, at ansøgerens asylsag på daværende tidspunkt var endelig afgjort af Flygtningenævnet, og at ansøgeren således fra november 2016 og indtil styrelsens afgørelse i november 2017 opholdt sig i Danmark på processuelt ophold som følge af ansøgerens ansøgning om familiesammenføring, at ansøgeren havde haft processuelt ophold under Udlændingenævnets sagsbehandling, og at ansøgeren og referencen fortsat boede sammen. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren og referencen herved havde haft et fast samliv på fælles bopæl i en længere periode. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren og referencens parforhold havde en fastere karakter og havde haft dette gennem længere tid, hvorved betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. ÅB/2019/50.

Et fast længerevarende samliv kan først beregnes fra det tidspunkt, hvor både ansøgeren og referencen er fyldt 18 år. Der henvises til ÅB/2019/52 m.fl., der er gengivet i afsnit 3.7.1.3.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ægteskab indgået eller samliv etableret, inden ansøgeren og/eller referencen var fyldt 18 år, kan henvises til afgørelse FAM/2014/190 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2., afgørelse FAM/2015/115 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.2., afgørelse FAM/2017/145 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.1.1., og afgørelserne ÅB/2018/27 og ÅB/2018/28 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.1., samt afgørelse ÅB/2018/29 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.2.

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende samliv af længere varighed henvises der til afgørelserne FAM/2014/10, FAM/2014/106, FAM/2014/60, FAM/2014/191 og FAM/2014/224 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2., afgørelserne FAM/2015/124 og FAM/2015/75 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.2., afgørelserne FAM/2016/15 og FAM/2016/16 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.2., ~~og~~ afgørelserne ÅB/2017/11, ÅB/2017/12, ÅB/2017/13 og ÅB/2017/14 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.1.1., og afgørelserne ÅB/2018/25, ÅB/2018/26, FAM/2018/43, FAM/2018/59 og FAM/2018/63 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.1.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.4., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.4., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.4.

Der henvises til afsnit 3.7.1.1. for så vidt angår spørgsmålet om retsgyldigt ægteskab.

3.7.1.3. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

For et eksempel på en afgørelse vedrørende fortolkningen af begrebet nærtbeslægtede henvises der til afgørelse ÅB/2018/29 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.2.

Ved dom af 8. juni 2018 afgjorde Højesteret, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, ikke omfatter personer, som indgår ægteskab med deres stedforældres søskendes børn eller med deres forældres søskendes stedbørn. Højesteret fandt, at der i forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 11, var sket en præcis, objektiv afgrænsning af de grupper, der skal anses for omfattet af begrebet "nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede". Der henvises til kapitel 4, domstolssag 4, i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i vurderingen bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre m.v. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til formodningen for, at et ægteskab er indgået inder tvang, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring med en ægtefælle til en iransk statsborger. Ansøgeren og referencen var fætter og kusine.

Udlændingenævnet fandt efter en helt konkret og individuel vurdering grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 11 (tidligere § 9, stk. 8). **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren og referencen reelt havde boet sammen siden ansøgerens indrejse i Danmark i december 2015 på trods af, at hun i hele perioden formelt havde været registreret som indkvarteret på asylcentre. **Udlændingenævnet tillagde det ligeledes vægt**, at ansøgeren og referencen i november 2016 havde fået en datter sammen, ligesom de havde indsendt udfyldt ægteskabserklæring modtaget i kommunen i juli 2018. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at referencen på et mundtligt nævnsmøde i januar 2019 havde forklaret troværdigt om ægteskabets indgåelse og samlivet i Irak efter ægteskabets indgåelse og indtil hans udrejse til Danmark og samlivet i Danmark siden december 2015. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren og referencen havde udvist en sådan vilje til at fortsætte ægteskabet og samlivet, at formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters ønske, kunne tilbagevises. ÅB/2019/51.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring med en ægtefælle til en syrisk statsborger. Udlændingestyrelsen havde i april 2018 meddelt den syriske statsborger afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, da styrelsen havde lagt til grund, at det af referencen og ansøgeren indgåede ægteskab ikke var retsgyldigt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at den herboende reference og ansøgeren var nærtbeslægtede på en sådan måde som beskrevet i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., og at denne slægtsrelation var til hinder for at give opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at referencen og ansøgeren ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var fyldt 18 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse, idet det fremgik af sagen, at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i juni 2014, og at ansøgeren først fyldte 18 år i juni 2016. **Udlændingenævnet bemærkede**, at referencen og ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed mellem referencen og ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgeren efter det oplyste havde boet sammen fra juni 2014 til oktober 2014, hvor de sidst havde set hinanden, og at ansøgeren på daværende tidspunkt var 16 år gammel. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter halvandet til to års samliv på fælles bopæl, når begge ægtefæl-

ler er fyldt 18 år, kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte for meddelelse af opholdstilladelse, da det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet mellem referencen og ansøgeren var etableret efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 11, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde indledningsvist vægt på**, at der til sagen var opgivet divergerende oplysninger vedrørende referencens og ansøgerens slægtsskab. Det fremgik således henholdsvis af referatet af referencens oplysnings- og motivsamtale fra august 2015 og af ansøgningsskemaet fra august 2017, der var underskrevet på tro og love, at referencen og ansøgeren var beslægtede, at referencens og ansøgerens fædre var fætre, samt at ansøgeren var referencens fasters datter, og at referencen var søn af ansøgerens onkel. Det fremgik imidlertid af ansøgningsskemaet fra februar 2018, at referencen mødte ansøgeren i 2010, da ansøgerens familie kom på besøg i referencens by. Referencen havde endvidere til støtte for klagen anført, at referencen og ansøgeren ikke var fætter og kusine, men at de havde samme efternavn og kunne være i familie langt ude. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referatet af referencens oplysnings- og motivsamtale fra august 2015 blev oversat for referencen af en tolk, at referencen ikke havde nogen bemærkninger til samtalereferatet, og at referencen havde underskrevet alle sider af samtalereferatet med en tilkendegivelse af, at referencen vedstod indholdet af samtalen. **Udlændingenævnet kunne på den baggrund ikke lægge til grund**, at referencen og ansøgeren ikke var nært eller nærmere beslægtet i udlændingelovens forstand, idet referencen tidligere udtrykkeligt havde oplyst og med sin underskrift vedstået, at parret var beslægtet som fætter og kusine, og at deres fædre var fætre. Det forhold, at referencen til støtte for klagen havde anført, at parret ikke var fætter og kusine, men at referencen havde samme efternavn og kunne være i familie langt ude, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgningen fra august 2017 var underskrevet på tro og love, og idet der også var afgivet detaljerede oplysninger om slægtsskabet mellem referencen og ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var oplyst divergerende vedrørende referencens og ansøgerens kendskab til hinanden, og at der desuden var oplyst divergerende om, hvornår beslutningen om at indgå ægteskab blev truffet. Det fremgik således af ansøgningsskemaet af august 2017, at referencen og ansøgeren havde kendt hinanden siden referencen og ansøgeren var små, at der var mange familiebesøg mellem deres familier, at de ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, men at de plejede at se hinanden, når deres familier besøgte hinanden, og at referencen og ansøgeren selv besluttede at indgå ægteskab i marts 2014. Det fremgik derimod af ansøgningsskemaet af februar 2018, at referencen mødte ansøgeren i 2010, da ansøgerens familie kom på besøg i referencens by, at ansøgeren og referencen ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, at ansøgerens familie kom på besøg en gang om måneden, at ansøgeren og referencen havde talt i telefon en til to gange om ugen, inden ægteskabets indgåelse, og at referencen og ansøgeren selv besluttede at indgå ægteskab i 2013. **Udlændinge-**

nævnet kunne på baggrund af de divergerende oplysninger ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren havde haft et længerevarende og indgående kendskab til hinanden forud for brylluppet, der rakte ud over slægtskabet. **Udlændingenævnet fandt det på den baggrund ikke godtgjort**, at ægteskabet alligevel var indgået efter begge parters eget ønske. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse desuden vægt**, at ansøgeren var 15 år gammel, da hun blev gift, og at hun flyttede hjem til referencen og referencens moder efter ægteskabets indgåelse i juni 2014, hvilket efter Udlændingenævnets opfattelse også talte for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters eget ønske. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter omstændighederne vil kunne afkræfte formodningen for, at et ægteskab eller samliv er indgået eller etableret efter begge parters eget valg, hvis der efter samlivets etablering har været et samliv af betydelig varighed, og det må lægges til grund, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet. Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. I den forbindelse lægges der blandt andet vægt på, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl. **Udlændingenævnet fandt på baggrund heraf**, at der ikke forelå et beskyttelsesværdigt familieliv mellem referencen og ansøgeren, idet der var en formodning for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters eget ønske. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/52.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring med en ægtefælle til en tyrkisk statsborger. Udlændingestyrelsen havde i marts 2019 meddelt den tyrkiske statsborger afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, da styrelsen havde lagt til grund, at den herboende reference og ansøgeren var nærtbeslægtede på en sådan måde som beskrevet i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., og at denne slægtsrelation var til hinder for at give opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C-561/14, Genc, at det ikke kunne udelukkes, at udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., var en restriktion i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980's forstand. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at en begrænsning, som har til formål eller til følge at undergive en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område mere restriktive betingelser, end dem, der var gældende på datoen for afgørelse nr.

1/80's ikrafttræden, er forbudt, medmindre den henhører under de begrænsninger, der er fastsat i denne afgørelses artikel 14, eller hvis den er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet, jf. præmis nr. 40 i sag Demir, C-225/12, og præmis nr. 51 i Genc, C-561/14. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at betingelsen er begrundet i et tvingende alment hensyn, nemlig at sikre unge mennesker mod at blive tvunget eller at blive presset til at indgå ægteskab mod deres eget ønske, og at betingelsen er forholdsmæssig, idet den både er velegnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet. Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført blandt andet, at referencens retsforhold var værnet gennem artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 samt gennem tillægsprotokollens artikel 41, og at der som følge heraf var forbud mod at anvende begrænsninger i herboendes retstilstand i forhold til retstilstanden sådan som den var gældende pr. 1. december 1980 eller en senere lempeligere retstilstand, kunne på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt formålet om at begrænse tvangsægteskaber kunne udgøre et sådant tvingende hensyn, at der kunne indføres begrænsninger i adgangen til familiesammenføring for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, **henviste Udlændingenævnet til**, at tvangsægteskaber også ifølge EU-retten ikke giver adgang til familiesammenføring, jf. Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om retten til familiesammenføring, artikel 4, stk. 5. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det i international ret er et almindeligt anerkendt princip, at ægteskaber kun skal kunne indgås med ægtefællernes frie og uforbeholdne samtykke. Dette følger blandt andet af artikel 16, stk. 2, i Verdenserklæringen om menneskerettigheder, artikel 23, stk. 3, i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 10, stk. 1, i FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, jf. også punkt 4 i lovforslag nr. L 6 fremsat den 8. oktober 2003. For så vidt angik spørgsmålet om proportionalitet, **henviste Udlændingenævnet til**, at der i hver enkelt afgørelse foretages en nærmere konkret vurdering på baggrund af alle sagens oplysninger af, om parret over for udlændingemyndighederne har afkræftet formodningen for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters eget ønske. I vurderingen indgår blandt andet, om parret kan godtgøre, at parret ud over det, der følger af selve slægtskabet, har haft et længevarende og indgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse, om parret egenhændigt har planlagt deres bryllup, eller om parret har samlevet forud for ægteskabets indgåelse. **Endelig henviste Udlændingenævnet til**, at Justitsministeriet i notat af 17. september 2014 om Dogan-dommen havde vurderet, at familiesammenføringsbetingelserne i forbindelse med lovgivningsprocessen ved deres indførelse er vurderet dels at være begrundet i tvingende almene hensyn, såsom modvirkning af tvangsægteskaber, dels at være egnede til at opnå de angivne formål og ikke gå videre end nødvendigt for at opnå disse formål. Justitsministeriet vurderede således, at dommen ikke gav anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at formålet, der be-

står i at bekæmpe tvangsægteskaber, udgør et tvingende alment hensyn, der er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og at det ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse havde redegjort for associeringsaftalen og de anførte domme samt vurderet, om der forelå særlige grunde. Det af partsrepræsentanten anførte om, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen ikke havde taget stilling til det EU-retlige opholdsgrundlag, idet det ikke fremgik af afgørelsen, hvorvidt restriktionen var begrundet i et tvingende alment hensyn, og at afgørelsen derfor var ugyldig, kunne derfor ikke begrunde et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt**, at det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet mellem ansøgeren og referencen var etableret efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren og referencen var nærtbeslægtede som fætter og kusine, idet deres fædre var brødre, hvorfor der var en formodning for, at det angivne ægteskab ikke var etableret efter begge parters eget ønske. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde oplyst, at ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, og at Udlændingestyrelsen efter partsrepræsentantens opfattelse ikke havde foretaget en normal bevisvurdering, i hvilken forbindelse partsrepræsentanten havde henvist til en højesteretsdom. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at partsrepræsentantens oplysninger om, at ægteskabet var indgået frivilligt, ikke alene kunne afkræfte lovens formodning om, at det var tvivlsomt, at et ægteskab mellem nærtbeslægtede var indgået efter begge parters ønske, hvilket også var flertallets konklusion i højesteretsdommen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og referencen ikke havde haft et længerevarende og indgående kendskab til hinanden udover den familiemæssige relation forud for brylluppet, idet parret mødte hinanden første gang til en familiefest og blev kærester i 2016, og at parret ikke havde boet sammen forud for indgåelsen af ægteskabet i juli 2018. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren og referencen havde været i telefonisk kontakt med hinanden både før og efter ægteskabets indgåelse, samt at ansøgeren havde besøgt referencen i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren var gravid, og at ansøgeren og referencen levede sammen som ægtefolk, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter omstændighederne ville kunne afkræfte formodningen for, at et ægteskab eller samliv ikke er indgået eller etableret efter begge parters eget valgt, hvis der efter samlivets etablering har været et samliv af betydelig varighed, og det må lægges til grund, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet. Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. I den forbindelse lægges der blandt andet vægt på, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ferie- og besøgsophold ikke kan sidestilles med samliv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren alene

havde opholdt sig i Danmark på et besøgsvisum og herefter på processuelt ophold i perioden fra september 2018 til marts 2019, hvor det påhvilede ansøgeren at udrejse af Danmark. Det af referencen oplyste ved mundtligt nævnsmøde i Udlændingenævnet i juni 2019 kunne på baggrund af det ovenfor anførte, ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at referencens søster var blevet ægtefællesammenført til Danmark, hvilket ifølge lovbemærkningerne taler for, at ægteskabet ikke er indgået eller etableret efter begge parters eget ønske, uanset om den eller de tidligere ægtefællesammenføringer bevisligt er sket som led i tvangsægteskaber eller ej. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i denne forbindelse til**, at Udlændingenævnet ikke fandt, at der forelå et beskyttelsesværdigt familieliv mellem ansøgeren og referencen, når der var en formodning for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters egen frie vilje. ÅB/2019/53.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.7., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.6., og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.2.

3.7.1.4. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 12, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette forstås, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen m.v.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 12, til en vietnamesisk statsborger. Den herboende reference afgav forklaring til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren indrejste i Danmark på besøgsvisum i maj 2017, at parret efter det oplyste mødtes første gang dagen efter indrejsen gennem ansøgerens familie, og at parret allerede i juni 2017 besluttede at indgå ægteskab, og at parret indgik ægteskab i august 2017 i Danmark, hvorefter ansøgeren udrejste tre dage senere i august 2017. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og referencen havde indgået ægteskab efter et meget kortvarigt bekendtskab, og at parret derfor ikke kunne anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis måtte forventes forud for indgåelsen af et ægteskab. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at beslutningen om ægteskab efter det oplyste i ansøgningen allerede blev truffet måneden efter ansøgerens første indrejste i Danmark og på baggrund af intet eller kun et ganske kortvarigt forudgående samliv på referencens bopæl. Det forhold, at ansøgeren og referencen efter det oplyste havde korresponderet via Facebook Messenger og havde haft telefonisk kontakt forud for ansøgerens første visumbesøg i Danmark, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne ændre ved afgørelsen**, da dette ikke afkræftede formodningen for proforma, idet parret ikke på grundlag heraf kunne anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis måtte forventes forud for indgåelsen af et ægteskab. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at der til sagen var indsendt vidneunderskrifter fra naboer omkring referencens tidligere bopæl, hvor det erklæredes, at ansøgeren var set på bopælen i perioderne fra juni 2017 til august 2017 og fra december 2017 til august 2018. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at dette kunne føre til et andet udfald af sagen, da dette ikke i sig selv afkræftede formodningen for, at det afgørende formål med ægte-

skabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at efterfølgende omstændigheder ikke ændrede på det forhold, at parret havde indgået ægteskab efter et kort personligt begrænset bekendtskab. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens og referencens manglende evne til at kommunikere på samme sprog, og fandt at sprogbarrieren var til hinder for at opnå et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som må forudsættes forud for indgåelsen af ægteskabet, henset til den korte tid, som parret efter det oplyste tilbragte sammen forud for ægteskabet. Det til klagen anførte om, at parret kommunikerede ved kærlighedens sprog, visuel kommunikation, sparsomt engelsk, sparsomt vietnamesisk, og med hjælp fra venner og familie, **fandt Udlændingenævnet ikke ændrede herved**. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere en vis vægt**, at der var 16 års aldersforskel mellem ansøgeren og referencen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at aldersforskellen ikke i sig selv var udslagsgivende, men indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. Det, som referencen havde forklaret under nævnsmødet i januar 2019, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således efter en samlet vurdering**, at der var grundlag for at antage, at ægteskabet mellem ansøgeren og referencen var indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren i Danmark. **Af samme grund fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren og referencen ikke kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8. ÅB/2019/54.

For betydningen af graviditet og fødsel af et barn i sager vedrørende proformaægteskaber. henvises til afgørelserne ÅB/2018/31 og ÅB/2018/143 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.3.

Som et eksempel på en afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2019 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 12, til en syrisk statsborger. Udlændingestyrelsen havde ved afgørelsen blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren og referencen havde indgået ægteskab efter et kortvarigt personligt bekendtskab, og at ansøgeren og referencen efter ægteskabets indgåelse havde tilbragt kort tid sammen, idet parret havde tilbragt ni dage sammen forud for indgåelsen af ægteskabet og syv dage sammen efter ægteskabets indgåelse. Parret havde oplyst, at de havde haft daglig kontakt, men der var ikke fremlagt dokumentation herfor. Den herboende reference afgav forklaring til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnets flertal fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ægteskabet var indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet havde fundet den af referencen afgivne forklaring i januar 2019 troværdig. På denne baggrund tilbagesendte Udlændingenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen i første instans kunne vurdere, hvorvidt de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var til stede. ÅB/2019/55.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor afslaget på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 12, har betydning for meddelelse af visum til Danmark, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afslag fra maj 2018 på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 12, samt Udlændingestyrelsens afslag fra september 2019 på visum til en iransk statsborger.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vedrørende ægtefællesammenføring vægt på, at ansøgeren og referencen efter det oplyste mødte hinanden første gang i januar 2016, at parret i marts 2016 besluttede at indgå ægteskab, og at parret dagen efter indgik ægteskab i Iran. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at beslutningen om ægteskab således blev truffet to måneder efter ansøgeren og referencen havde mødt hinanden første gang, at parret ikke havde haft et forudgående samliv på fælles bopæl, og at parrets samliv efter indgåelse af ægteskab ikke var dokumenteret. **Udlændingenævnet kunne desuden konstatere**, at der var oplyst divergerende om parrets samliv efter indgåelse af ægteskab. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab efter et meget kortvarigt bekendtskab, og at parret derfor ikke kunne anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis måtte forventes forud for indgåelsen af et ægteskab. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren og referencen havde boet sammen i referencens bolig i Iran i perioden fra februar 2016 til maj 2018, at parret havde boet sammen i Tyrkiet i perioden fra januar 2018 til februar 2018 og 11 dage i maj 2018, samt at referencen agtede at rejse til Iran i perioden fra oktober 2018 til januar 2019. Heroverfor stod referencens forklaring under Udlændingenævnets møde i december 2019, hvorefter referencen forklarede, at han efter ægteskabets indgåelse havde boet sammen med sin ægtefælle i Iran i seks måneder om året. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at besøgsophold af kortere varighed ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da dette ikke i sig selv ændrede formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. I relation til referencens forklaring om et årligt samliv

af seks måneders varighed bemærkedes, at denne oplysning først fremkom i forbindelse med Udlændingenævnets møde i december 2019, og at oplysningerne herom ikke var dokumenteret i sagen. **Udlændingenævnet bemærkede i relation hertil**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at referencen i perioden fra februar 2016 til maj 2018, dog med undtagelse af perioden fra august 2016 til februar 2017, hvor referencen var registreret udrejst til Spanien, havde haft dansk folkeregisteradresse, og at det således ikke sås dokumenteret, at referencen skulle have haft bopæl i Iran i perioden fra februar 2016 til maj 2018. Det kunne endelig ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren og referencen først søgte om familiesammenføring omtrent halvandet år efter ægteskabets indgåelse, idet ansøgeren forsøgte at opnå visum i Spanien, idet dette ikke afkræftede formodningen for proforma. Det bemærkedes, at ansøgerens navn ikke sås at fremgå af et dokument fra de spanske myndigheder, hvilket i øvrigt sås at være udstedt i juli 2015, hvilket var inden ansøgerens og referencens første møde. **Udlændingenævnet fandt således efter en samlet vurdering**, at der var bestemte grunde til at antage, at ansøgeren og referencen havde indgået ægteskab med det afgørende formål, at ansøgeren skulle opnå opholdstilladelse i Danmark. **Af samme grund fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren og referencen ikke kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Det forhold, at referencen efter det oplyste modtog medicinsk behandling for angst, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen, henset til at ansøgeren og referencen ikke kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. Det forhold, at ansøgeren var gravid og at det til sagen var oplyst, at referencens særbarn, der boede i Danmark, ønskede at besøge referencen, kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren og referencen ikke kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet fandt for så vidt angik vurderingen vedrørende visum**, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse eller længerevarende ophold i de øvrige Schengenlande eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden derfor talte imod, at meddele ansøgeren visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 6, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på de samme forhold**, som Udlændingenævnet lagde vægt på ved stadfæstelsen af afslaget på ægtefællesammenføring. **Udlændingenævnet fandt endelig,** at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen blev meddelt et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/56.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, henvises til afgørelserne ÅB/2013/17, FAM/2013/61 og FAM/2013/62 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.7., afgørelserne FAM/2014/35, FAM/2014/186, FAM/2014/208, FAM/2014/184 og FAM/2014/244 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.7., afgørelserne FAM/2015/200 og FAM/2015/192 i

Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.8., afgørelserne FAM/2016/31 og FAM/2016/54 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.7., afgørelserne ÅB/2017/21, ÅB/2017/22 og ÅB/2017/23 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.6., og afgørelserne ÅB/2018/31, ÅB/2018/143 og ÅB/2018/32 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.3.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor den herboende ægtefælle var indkaldt til mundtligt nævn, men ikke mødte op, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.7., afgørelse FAM/2016/91.

3.7.1.5. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

Først når det er vurderet, at der ikke er tale om et ægteskab indgået under tvang eller formodning for tvang, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, og at ægteskabet ikke er indgået med det afgørende formål at få en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, skal de grundlæggende betingelser for at meddele opholdstilladelse vurderes, da det først hermed er konstateret, om der er et beskyttelsesværdigt familieliv. Det er i den forbindelse en ufravigelig betingelse, at ansøgeren og den herboende reference har underskrevet en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelt medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2.

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt forud for, at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8 (asyl), har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), i mere end de sidste tre år, eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, se afsnit

3.7.1.5.4. For familiesammenføring med en herboende ægtefælle, der har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises afsnit 3.7.4 og til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.7.4., ÅB/2018/62 og ÅB/2018/65.

3.7.1.5.1. 24-årskravet

Det er en betingelse, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle er fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år, vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. 24-årskravet kan endvidere fraviges, hvis den herboende ægtefælle er beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten.[14] Hvis 24-årskravet fraviges, vil opholdstilladelsen i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På www.nyidanmark.dk fremgår det, hvilke stillingsbetegnelser der er omfattet af positivlisten.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af den herboende ægtefælles arbejde i en sag, hvor ansøgeren ikke var fyldt 24 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en filippinsk statsborger, der på ansøgningstidspunktet var 20 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren var under 24 år, hvorfor hun ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født i november 1996 og således var 22 år gammel. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og referencen havde et fællesbarn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke i sig selv kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at der efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen efter det oplyste havde arbejdet som underviser/lektor på en professionshøjskole siden juli 2015, og at partsrepræsentanten på den baggrund havde anført, at 24-årskravet skulle fraviges. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at partsrepræsentanten ikke havde fremlagt de oplysnin-

[14] Der henvises til det daværende Ministerium for Indvandrere og Integrations notat af 26. maj 2003 om anvendelse af henholdsvis 24 års kravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og tilknytningskravet, jf. § 9, stk. 7, navnlig hvor den herboende ægtefælle eller samlever har en særlig erhvervsmæssig tilknytning til Danmark, som kan læses her https://www.google.dk/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwi_3pS84dbpAhWR6aQKHSrwBX8QFjAAegQIAhAB&url=https%3A%2F%2Fwww.nyidanmark.dk%2F-%2Fmedia%2FFiles%2FUS%2FLovstof%2FPraksisnotater%2FPraksisnotat_om_anvendelse_af_24_aarskravet_og_tilknytningskravet.pdf%3Fla%3Dda%26hash%3D7E59DE27E94C0A8CE7AFAB7085298294BC55EF18&usg=AOvVaw3wtlc34NW1R5OmCXvsUdZY

ger, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, som var nødvendige til bedømmelsen af, om der kunne dispenseres for 24-årskravet på baggrund af, at referencen besad en stilling, som var opført på positivlisten. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at stillingen som lektor på en professionshøjskole (kandidatgrad), disco-kode 231020, var opført på positivlisten for 2. halvår af 2017, og at stillingen som skibsfører (professionsbachelor), disco-kode 315200, var opført på positivlisten for 1. halvår af 2018, men at partsrepræsentanten ikke havde besvaret Udlændingenævnets anmodning om yderligere oplysninger om referencens ansættelsesmæssige forhold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det alene fremgik af ansøgningsskemaet, at referencen i 2004 blev uddannet skibsfører, og at det ikke fremgik af referencens ansættelsesbreve fra september 2014 og juni 2015, på hvilken uddannelse han var underviser/lektor. **Udlændingenævnet kunne på den baggrund ikke lægge til grund**, at referencen besad en stilling opført på positivlisten. Udlændingenævnet fandt endvidere, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som ville bevirke, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Filippinerne, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor hun efter Udlændingenævnets oplysninger opholdt sig med parrets fællesbarn for dér at udøve familielivet med hende. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og referencen i juni 2018 blev forældre til en dreng, som var dansk statsborger. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at børn først efter seks til syv års lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har været i dansk institution eller skole, har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at udlændingemyndighederne vil kunne se bort fra kravet om, at ansøgeren skal være fyldt 24 år. ÅB/2019/57.

For så vidt angår 24-årskravet henvises der i øvrigt til afgørelserne ÅB/2013/7 og ÅB/2013/8 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.1., afgørelserne FAM/2014/138, FAM/2014/137, ÅB/2014/12, FAM/2014/228, FAM/2014/185 og FAM/2014/225 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.1., afgørelserne ÅB/2015/9 og ÅB/2015/10 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.1., afgørelserne ÅB/2016/8 og ÅB/2016/9 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.1., og afgørelse ÅB/2018/29 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.2.

3.7.1.5.2. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempler herpå kan henvises til afgørelse FAM/2013/20 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.3., afgørelse FAM/2014/175 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.3., og afgørelse FAM/2015/41 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.3.

3.7.1.5.3. Referencen har dansk indfødsret

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret.

Det fremgår af indfødsretslovens § 8, at en udlænding, der er født i udlandet og aldrig har boet her i riget og ej heller har opholdt sig her under forhold, der tyder på samhørighed med Danmark, kan fortabe sin danske indfødsret ved det fyldte 22. år, medmindre den pågældende bliver statsløs. Udlændinge- og integrationsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog efter ansøgning indgivet inden dette tidspunkt tillade, at indfødsretten bevares.

Såfremt det ikke kan lægges til grund, at referencen er dansk statsborger, tages der ikke stilling til, om referencen og ansøgeren opfylder betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, om retsgyldigheden af referencens og ansøgerens ægteskab.

Som et eksempel på en afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/33 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.4.2.

3.7.1.5.4. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst tre år, kan nævnes.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab til en iransk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Udlændingestyrelsen havde i marts 2018 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, idet den herboende ægtefælle ikke var i besiddelse af en tidsubegrænset opholdstilladelse, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt, at referencen ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e. Det forhold, at det var oplyst, at referencen ikke havde kunnet opfylde betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, idet hun ikke havde været tilknyttet arbejdsmarkedet i tre år, fordi hun havde været gravid, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er et ufravigeligt krav for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at den herboende reference har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i tre år. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Irak eller Iran for dér at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og referencen mødte hinanden i Iran, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab i Iran, at ansøgeren og referencen havde boet sammen i otte måneder i Iran, at referencen havde besøgt ansøgeren tre gange i Iran, og at ansøgeren og referencen blandt andet talte persisk sammen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde boet i Danmark siden 2005, at referencen afsluttede HF i 2015, at referencen havde taget flexfag, og at referencen efter det oplyste opfyldte selvforsørgelseskravet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der herved ikke var oplyst om sådanne ganske særlige grunde, at der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og referencen havde et fællesbarn, som efter det oplyste havde brug for begge sine forældre, at det var nødvendigt, at

ansøgeren forblev i Danmark for, at referencen kunne forsørge fællesbarnet samt for, at fællesbarnet kunne blive hentet i vuggestuen, og at fællesbarnet var omfattet af FN's Børnekonvention. **Udlændingenævnet fandt**, at disse forhold ikke kunne begrunde et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at fællesbarnet ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, henset til fællesbarnets alder og varigheden af hendes ophold her i landet, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund heraf. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. Det forhold, at det var anført, at ansøgerens arbejde var på positivlisten, at ansøgeren havde taget et træningskursus som pilot og havde fået et "Industrial Power Diploma" samt "Private Pilot License", "Commercial Pilot License" og "Flight Instructor License", kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at pilotuddannelsen ikke var på den aktuelle positivliste gældende fra den 1. marts 2019 eller positivlisten gældende for 2018 eller 2. halvår af 2017, og at kravet om, at den herboende ægtefælle skulle have haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år, ikke kunne fraviges under henvisning til, at ansøgeren var uddannet inden for et erhverv, der var omfattet af positivlisten. Det forhold, at det var anført, at ansøgeren ingen tilknytning eller netværk havde i Iran, at ansøgerens familie var politisk interesserede og udgjorde en etnisk minoritet i Iran, og at ansøgeren ville blive henrettet, hvis han tog tilbage til Iran, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at eventuelle asylrelevante forhold ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. På den baggrund, og da der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt**, fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. ÅB/2019/58.

Der henvises i øvrigt til afgørelse ÅB/2013/9 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.4., afgørelserne FAM/2014/45, FAM/2014/187 og FAM/2014/206 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.4., afgørelserne ÅB/2015/12, ÅB/2015/13 og FAM/2015/153 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.4., og afgørelse FAM/2018/51 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.4.3.

3.7.1.5.5. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 10, stk. 4, kan der til en udlænding, som har indrejseforbud, ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

Det er således en betingelse for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 3, §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, at en udlænding med indrejseforbud har været udrejst af Danmark i mindst to år, og der er ikke efter udlændingeloven mulighed for at fravige denne betingelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der var meddelt indrejseforbud, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en kenyansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 4. Ansøgeren var idømt et indrejseforbud i seks år, og var ikke udrejst af Danmark.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren af byretten i juni 2017 blev udvist ved dom med indrejseforbud i fire år, at Vestre Landsret i oktober 2017 stadfæstede byrettens dom fra juni 2017 med den ændring, at indrejseforbuddet blev fastsat til seks år, og at hun endnu ikke var udrejst. Ansøgeren kunne som følge heraf ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte derfor, dog tidligst to år efter udrejsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten til sagen havde anført, at ansøgeren og referencen havde et beskyttelsesværdigt familieliv, at de havde et fællesbarn, at parret ikke kunne henvises til at tage ophold i Kenya, da referencen var flygtning, og at han havde to særbørn i Danmark, som begge var mindreårige, og hvor den ældste boede hos ham. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Vestre Landsret ved dom i oktober 2017 havde vurderet, at ansøgerens personlige forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, ikke var til hinder for at fastsætte et indrejseforbud, og da ansøgeren ikke havde været udrejst i to år. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til**, at ansøgeren aldrig havde haft en opholdstilladelse i Danmark, idet hun var blevet meddelt endeligt afslag på asyl i august 2017, og at hun først efterfølgende - og således på et tidspunkt, hvor hun ikke havde lovligt ophold i Danmark, og hvor hun var blevet udvist med indrejseforbud - indgik ægteskab med referencen og fik et fællesbarn, hvorfor hun ikke kunne have haft en berettiget forventning om fortsat at kunne opholde sig her i landet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at parrets fællesbarn først var født i juni 2018 og dermed cirka ti måneder efter ansøgeren var blevet meddelt endeligt afslag på asyl, og cirka et år efter byrettens dom på ti dages fængsel samt udvisning af Danmark med indrejseforbud. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv. **Ud-**

lændingenævnet henviste endelig til, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK. **Udlændingenævnet fandt således på baggrund af sagens samlede omstændigheder**, at det ikke var uproportionalt at meddele afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 4. ÅB/2019/59.

3.7.1.6. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, som skal være opfyldt frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med kontanthjælp m.v. kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles modtagelse af ydelser, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Egypten, idet den herboende ægtefælle, der var dansk statsborger, havde modtaget offentlige ydelser, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. Ansøgeren havde mødt sin herboende ægtefælle i Egypten, og parret havde i perioden fra januar 2015 til august 2016 boet sammen i Egypten. Referencen havde forinden sit ophold i Egypten været i beskæftigelse i Danmark. Ved sin tilbagevenden til Danmark havde referencen ikke været berettiget til barselsdagpenge, og modtog i stedet integrationsydelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da referencen inden for de seneste tre år havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, var derfor ikke opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at referencen i forbindelse med ansøgningens indgivelse havde oplyst, at hun i perioden fra august 2016 til juli 2017 havde modtaget integrationsydelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen havde dokumenteret, at hun havde haft ret til barsel i perioden, hvor hun havde modtaget integrationsydelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen var vendt tilbage til Danmark efter at have boet i Egypten, og at hun

som følge heraf ikke var bevilget ret til barselsorlov fra en arbejdsgiver. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var en betingelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5, at man ikke havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at det var uden betydning, at man havde modtaget ydelsen som følge af ret til barsel. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** høringssvar i lovforslag nr. L 94 af 30. november 2005, punkt 6, hvoraf det fremgik, at det daværende Integrationsministerium bemærkede, at der i praksis ikke skulle skelnes mellem, om en kvinde på barsel var medlem af en a-kasse eller ej, men derimod om kvinden havde været i arbejde forud for sin barsel og forventedes at skulle i arbejde efterfølgende, og at ministeriet således havde anlagt den praksis, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser efter CEDAW-konventionen (konventionen af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder) indebar, at det generelt skulle anses som en ganske særlig grund at fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, at modtagelse af kontanthjælp var begrundet i barsel. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke var i strid med CEDAW-konventionen at meddele ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 5, idet referencen ikke havde været i arbejde i Danmark forud for sin barsel. **Udlændingenævnet henviste herved til,** at referencen havde boet i Egypten i perioden fra januar 2015 til august 2016. **Udlændingenævnet fandt ikke anledning til** at høre referencens bopælskommune, om referencen var blevet vejledt om konsekvenserne ved at modtage integrationsydelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det til sagen var oplyst, at referencen ikke havde andet valg end at modtage integrationsydelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at der ikke var tale om en enkeltstående ydelse, idet referencen modtog ydelsen i peroden fra august 2016 til og med juli 2017, og at der var tale om en ydelse til brug for forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgeren, referencen og fællesbarnet ikke ville kunne henvises til at tage ophold i Egypten for dér at udøve familielivet. **Udlændingenævnet henviste herved også til**, at ansøgeren og referencen lærte hinanden at kende i Egypten, at parret indgik ægteskab i Egypten, ligesom referencen i en periode havde haft bopæl i Egypten. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og referencen havde et barn sammen, der var født i 2016, og som var dansk statsborger. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at barnet endnu ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, kunne fraviges under henvisning til barnet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det følger af praksis på området, at et barn som udgangspunkt først efter seks til syv års uafbrudt lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole, kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at Udlændingenævnet havde modtaget en udtalelse fra en børneinstitution, hvoraf det fremgik, at bar-

net var påvirket af situationen. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvilket land familielivet skal udøves i, og at der ikke var noget til hinder for, at familien samlet tog ophold i Egypten. **Udlændingenævnet bemærkede**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre beskyttelse end EMRK artikel 8. ÅB/2019/60.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Egypten. Den herboende reference, der var dansk statsborger, var førtidspensionist. Hun var flere gange blevet opereret i sine ankler, og var af kommunen blevet anbefalet at flytte til en ny bolig uden trapper. Kommunen ydede i 2016 referencen et lån til indskud og forudbetalt husleje til en ny bolig. Beløbet skulle tilbagebetales og ville blive trukket med et fast månedligt beløb fra referencens førtidspension.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende reference indenfor de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i form af et enkeltstående lån på 29.000 kr. til hjælp til indskud til hendes lejlighed. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, var derfor ikke opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var tale om en ydelse af mindre beløbsmæssig størrelse, da referencen havde fået udbetalt 29.000 kr., der ikke relaterede sig til direkte forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ydelsen var udbetalt som et lån, som referencen betalte tilbage på, da tilbagebetaling af et beløb udbetalt efter lov om aktiv socialpolitik, ikke kunne føre til dispensation fra kravet om, at referencen ikke indenfor de seneste tre år måtte have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Det forhold, at kommunen ikke havde vejledt referencen om de konsekvenser som modtagelsen af ydelsen ville kunne få for en eventuel familiesammenføringssag, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at kommunen ikke var vidende om, at referencen havde planer om at søge familiesammenføring med sin ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af klagen, at referencen ikke havde kunnet have handlet anderledes, selvom hun var blevet vejledt af kommunen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der var fremlagt en række lægefaglige udtalelser, hvoraf det fremgik, at referencen var gangbesværet, at der ikke forventedes en forbedring af hendes tilstand, og at hun muligvis skulle opereres i hoften. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen var bevilget hjælp efter serviceloven til ugentlig rengøring, ugentlig tøjvask, delvis aflevering og afhentning af børn, hjælp til at give børnene bad og hjælp til at købe ind, da referencen på grund af brud på begge sine ankler, ikke selv kunne varetage opgaverne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde**

herved til grund, at referencen på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var handicappet, men fandt, at referencens helbredsmæssige forhold ikke havde en sådan karakter eller omfang, at udlændingelovens § 9, stk. 5, burde fraviges under henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at der ikke var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at referencen og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Egypten, hvor parret havde mødt hinanden og før havde boet sammen, for dér at udøve familielivet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremsendt dokumentation for, at referencen modtog behandling, herunder medicinsk behandling. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at referencen havde gjort gældende, at mænd i Egypten arbejdede minimum 12 timer om dagen, at hun ikke ville kunne få offentlig hjælp i Egypten, og at hun ikke var tryg ved sundhedssystemet i Egypten. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at dårlige økonomiske eller sociale forhold i en ansøgers hjemland som udgangspunkt ikke kunne føre til en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt tilsvarende**, at det forhold, at det var anført, at kommunen brugte cirka 12.000 kr. om måneden på referencen, der ville kunne spares væk, såfremt ansøgeren fik opholdstilladelse i Danmark, og dermed ville kunne overtage plejen af referencen og parrets fællesbørn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at det følger af udlændingeloven, at en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler herimod, skal betinges af, at den herboende person, i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse, ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at referencen ikke havde modtaget en ydelse af en mindre beløbsmæssig størrelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke var oplyst om sådanne forhold, at det måtte anses for dokumenteret eller godtgjort, at referencen ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5, og at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, derfor ikke kunne fraviges under henvisning til referencens helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at parrets fællesbørn var født i Danmark og gik i dansk institution, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at børn efter fast praksis først efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der kan ske fravigelse af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, og idet der ikke i øvrigt var oplyst om ganske særlige grunde, at det ikke ville være uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK og FN's Handicapkonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. ÅB/2019/61.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en afghansk statsborger. Den herboende reference var dansk statsborger, og parret havde to fællesbørn. Den herboende reference, der var i et uddannelsesforløb, var ikke berettiget til SU og havde under sit uddannelsesforløb modtaget revalideringsydelse som følge af en dårligt fungerende arm.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende reference indenfor de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5 var derfor ikke opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaet og af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at referencen i perioden fra september 2016 til august 2017 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det efter udlændingelovens § 9, stk. 5, er en betingelse, at den herboende person tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund,** at referencen ikke opfyldte betingelserne for at få SU under sit studium, og at han i stedet fik revalideringsydelse på grund af nedsat funktion af den ene arm. Trods dette handicap var der imidlertid ikke udsigt til, at referencen ikke ville kunne arbejde fremover, og han havde endvidere skiftet studieretning af hensyn til muligheden for fremtidigt arbejde. **Udlændingenævnet fandt af den grund,** at selvforsørgelseskravet skulle opretholdes i sagen. Det forhold, at ansøgerens og referencens ældste datter havde været fulgt i et kontrolforløb på grund af ufuldstændig sprogudvikling og manglende tænder, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet datteren var neurologisk normalt udviklet og først skulle ses til en afsluttende kontrol efter et år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at hverken ansøgeren eller referencen havde tæt familie, som de kunne vende tilbage til, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, da både ansøgeren og referencen havde deres mødre og søskende i Afghanistan. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at referencen og fællesbørnene ikke ville kunne henvises til at tage ophold i Afghanistan for dér at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at dårlige sociale og økonomiske forhold i opholdslandet ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik i**

grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og referencen havde to børn, født i henholdsvis 2016 og 2019, der var danske statsborgere. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at børnene endnu ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, kunne fraviges under henvisning til børnene. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn først efter seks til syv års sammenhængende fast lovligt ophold med opholdstilladelse i Danmark, hvor børnene har været tilknyttet danske institutioner eller skoler, kan anses at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der i praksis kan dispenseres fra udlændingelovens § 9, stk. 5. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet,** at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at henvise familien til at udøve familielivet i Afghanistan. ÅB/2019/62.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle var blevet godkendt til flexjob og ikke havde modtaget offentlige ydelser til forsørgelse, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse FAM/2015/198. Der kan endvidere henvises til afsnit 3.1.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2014. Der henvises desuden til afgørelse FAM/2014/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af den herboende ægtefælles modtagelse af ressourceforløbsydelse, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.5., afgørelse FAM/2018/35.

Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, der vurderes på afgørelsestidspunktet, jf. ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke inden for de sidste tre år havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, henvises til FAM/2018/76, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.25.3.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle sager om ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, herunder hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af et fællesbarns selvstændige tilknytning til Danmark, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en ansøger fra Marokko, der tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde med sin herboende ægtefælle to mindreårige fællesbørn, der var født i henholdsvis 2012 og 2015 i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, om at den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke måtte have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens datters daginstitutioner og skole havde bekræftet, at datteren siden januar 2013 havde været indmeldt i daginstitutioner, og at hun siden august 2018 havde gået i 0. klasse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det måtte anses som bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, da ansøgerens datter havde gået i dansk vuggestue, institutioner og skole i cirka seks år, hvorfor datteren havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at den herboende reference havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. ÅB/2019/63.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse blev fraveget på baggrund af et fællesbarns selvstændige tilknytning til Danmark, kan henvises til afgørelse FAM/2018/36 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af Danmarks internationale forpligtelser, henvises til afgørelse FAM/2018/68 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.5.

Som et eksempel på en afgørelse hvor Udlændingenævnet endvidere har fraveget kravet om selvforsørgelse på grund af andre særlige grunde henvises til følgende afgørelse, hvor kommunen ikke havde overholdt sin vejledningsforpligtelse i forbindelse med udbetaling af offentlige ydelser:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Brasilien. Ansøgeren der, sammen med sin danske ægtefælle og to fællesbørn, tidligere havde boet i Danmark, havde siden 2012 boet i Brasilien. Ansøgerens tidligere opholdstilladelse var bortfaldet, hvorfor ansøgeren på ny måtte ansøge om opholdstilladelse. Referencen havde ved sin tilbagevenden til Danmark i en kortere periode modtaget kontanthjælp. Referencen havde i forbindelse med sin ansøgning om offentlig hjælp til kommunen oplyst, at han havde ægtefælle og børn.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hendes ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet tillagde det betydning**, at referencens bopælskommune ikke med sikkerhed kunne oplyse, hvorvidt referencen i forbindelse med kommunens sag om kontanthjælp havde oplyst, at han ville søge om familiesammenføring. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af en udtalelse fra kommunen til Udlændingenævnet, at referencen ved en samtale i maj 2017 havde oplyst, at han var brasiliansk gift, at han og hans ægtefælle havde valgt, at deres børn skulle vokse op i Danmark, at kommunen i maj 2017 traf afgørelse om bevilling af kontanthjælp, at referencen i juni 2017 til kommunen havde oplyst, at hans brasilianske ægtefælle og to børn fortsat opholdt sig i Brasilien, men at det var planen, at de skulle til Danmark, og at kommunen ikke havde dokumentation for, om kommunen havde vejledt referencen om konsekvenserne for mulig familiesammenføring ved at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var sandsynliggjort, at kommunen havde overholdt sin vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7. ÅB/2019/64.

Der henvises endvidere til afgørelse FAM/2013/30 som nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.3., og afgørelse FAM/2014/15 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.3., vedrørende kommunens vejledningspligt ved modtagelsen af offentlige ydelser.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, kan der endvidere henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra januar

2016, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.3., afgørelse ÅB/2016/14.

Kravet om selvforsørgelse fraviges ikke, hvis den, herboende ægtefælle kan henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land med henblik på at udleve sit familieliv der.

Som eksempler på afgørelser, hvor kravet om selvforsørgelse ikke er fraveget da den herboende ægtefælle kan henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land, henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Somalia. Ansøgeren havde midlertidig opholdstilladelse som flygtning i Italien, og den herboende reference havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Referencen havde i perioden fra juni 2013 til november 2017 modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende reference inden for de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5 var derfor ikke opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at referencen fra juni 2013 og indtil november 2017 havde modtaget kontanthjælp. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter udlændingelovens § 9, stk. 5, er en betingelse, at den herboende person tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv social politik eller integrationsloven, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Det forhold, at referencen havde opholdstilladelse som flygtning, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at referencen og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Italien for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Italien frem til april 2022, og at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren og fællesbørnene ikke ville kunne opnå opholdstilladelse i Italien, for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at dårlige sociale og økonomiske forhold i opholdslandet ikke kan danne grundlag for en op-

holdstilladelse efter bestemmelsen. Det forhold, at fællesbørnene havde opholdstilladelse i Danmark, og at de fire ældste børn siden maj 2013 havde haft opholdstilladelse i Danmark, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn først efter seks til syv års sammenhængende fast lovligt ophold med opholdstilladelse i Danmark, hvor børnene har været tilknyttet danske institutioner eller skoler, kan anses at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der i praksis kan dispenseres fra udlændingelovens § 9, stk. 5. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet,** at det ikke ville være uproportionalt som stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at henvise familien til at udøve familielivet i Italien. ÅB/2019/65.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Afghanistan. Den herboende ægtefælle var ligeledes afghansk statsborger. Referencen havde siden 2014 modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende reference inden for de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, var derfor ikke opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** referencens egne oplysninger i ansøgningsskemaet, hvoraf det fremgik, at referencen inden for de seneste tre år havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at referencen modtog kontanthjælp, og havde gjort dette de sidste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen, som følge af sin opvækst, havde boet på forskellige bosteder og institutioner i Danmark, også efter at hun var blevet myndig, at hun var diagnosticeret med PTSD og et lavt kognitivt funktionsniveau, at hun i flere perioder havde været i behandlingsforløb hos blandt andet psykolog, og at hun havde haft tendens til selvskade, selvmordstanker og -forsøg, samt var generel følelsesmæssig ustabil. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at referencen havde en langvarig, psykisk funktionsnedsættelse, men fandt, at referencens helbredsmæssige forhold ikke havde en sådan karakter eller omfang, at udlændingelovens § 9, stk. 5, burde fraviges under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen efter det oplyste arbejdede cirka ti timer ugentligt, og at der ikke var fremlagt dokumentation for, at referencen ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelse i udlændingelovens § 9, stk. 5, ligesom der ikke var dokumentation for, at referencens bopælskommune havde vurderet hende berettiget til førtidspension eller i øvrigt havde vurderet, at referencen ikke kunne bringes tilbage på arbejdsmarkedet i en eller anden form. **Udlændinge-**

nævnet lagde endvidere vægt på, at referencen i juni 2019 var blevet udskrevet af sit botilbud til egen bolig, at støttebehovet blev vurderet til at være tre timer ugentligt, og at referencen og ansøgeren sammen var i stand til at varetage den fulde omsorg for fællesbarnet. Det forhold, at referencen var flygtning og led af en alvorlig sindslidelse, som gjorde, at hun ikke kunne tage ophold i ansøgerens hjemland, idet hun ikke ville have mulighed for at modtage medicin eller behandling for sine gener, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var dokumentation for, at referencen havde sådanne alvorlige helbredsmæssige problemer, som hun ikke kunne modtage behandling for i Italien, hvor ansøgeren havde opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der ikke var fremsendt dokumentation for, at referencen modtog medicinsk behandling. Det forhold, at ansøgeren og referencen havde et fællesbarn, født i april 2018, og at det fremgik af en psykologisk forældrekompetenceundersøgelse fra juni 2018, at referencen ville være afhængig af langvarig hjælp udefra, og at også ansøgeren havde nedsatte kognitive ressourcer med udfordringer i at forstå kompleksitet, samt at hans refleksive kapacitet var nedsat, **fandt Udlændingenævnet**, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgeren boede i egen bolig med støtte tre timer ugentligt, og at referencen og ansøgeren således måtte antages at kunne varetage omsorgen for fællesbarnet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at uanset at referencen var handicappet ville det ikke være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention artikel 5 og 23, at henvise referencen og ansøgeren til at udøve familielivet i Italien. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventi-ons artikel 8, at artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at børn, uanset at de er danske statsborgere, efter praksis som udgangspunkt først efter seks til syv års sammenhængende fast lovlig ophold i Danmark, hvor børnene har gået i danske institutioner eller skoler, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at udlændingemyndighederne kan dispensere fra kravet om, at den herboende ægtefælle ikke må have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse. ÅB/2019/66.

Der henvises endvidere til Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2015, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse ÅB/2015/20, og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.2., ÅB/2017/17.

3.7.1.7. Boligkravet

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 1, at det er en betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at den herboende reference godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge lovbemærkningerne, at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsubegrænset eller være på mindst halvandet år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Efter § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravsbekendtgørelsen)[15] anses boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6 og stk. 7, for opfyldt, når referencen godtgør, at vedkommende senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerenes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse vil råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse indtil mindst halvandet år efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle har godtgjort, at vedkommende senest tre måneder efter tidspunktet for ansøgerenes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse ville råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en serbisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i februar 2018 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest tre måneder efter tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juli 2017 indgav ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med referencen, at referencen på ansøgningstidspunktet havde adresse på lejemål A, gyldig til ultimo juni 2018, at partsrepræ-

[15] Boligkravsbekendtgørelsen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=170549

sentanten i december 2017 oplyste, at lejemål A var blevet forlænget til ultimo september 2018, at partsrepræsentanten først i medio september 2018 havde fremsendt en ny lejekontrakt vedrørende lejemål B med overtagelse primo september 2018, og at referencen således ikke senest tre måneder efter tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om ægtefællesammenføring havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig. Det forhold, at partsrepræsentanten i december 2017 havde oplyst, at referencen var boligsøgende, at hun var optaget på venteliste til en bolig, at hun primo 2018 forventede at flytte ind i et tidsubegrænset lejemål, at partsrepræsentanten til støtte for klagen havde oplyst, at referencen og ansøgeren i marts 2018 skulle have et møde med en potentiel udlejer, at lejeboligen opfyldte kravene til familiesammenføring, og at lejeperioden var plus to år, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at dette ikke ændrede ved, at der var forløbet mere end tre måneder siden indgivelsen af ansøgningen om ægtefællesammenføring, indtil partsrepræsentanten i september 2018 fremsendte en ny lejekontrakt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at referencen skulle opfylde kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Serbien, hvor ansøgeren var statsborger, hvor parret mødtes, og hvor begge talte sproget serbisk, for dér at udøve familielivet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2019/67.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter, jf. § 4, stk. 2, i boligkravsbekendtgørelsen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse ved at leje en andelsbolig, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.6., afgørelse ÅB/2018/37.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig. Tilsvarende gør sig gældende, hvis man sammen med sine forældre har købt og bor i boligen sammen. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Tyrkiet med opholdstilladelse i Norge, der var gift med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende reference ikke havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, og ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at referencen boede sammen med sine forældre og bror, og at det fremgik af oplysningerne i Bygnings- og boligregistret, at ejendommen var et rækkehus i to etager på 138 m^2 bestående af fem værelser, to toiletter, et bad og et køkken, hvorfor referencens andel af boligen ikke kunne antages at udgøre en selvstændig enhed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der efter det oplyste kun var en indgang til boligen, at referencen boede sammen med sine forældre, at der ved en selvstændig bolig forstås en bolig, der fremstår som en enhed, at denne som udgangspunkt skal have egen indgang, og at referencens del af boligen således ikke opfyldte kravene i boligkravsbekendtgørelsens § 1, stk. 5. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen ejede en tredjedel af boligen, og at han havde oplyst, at der var tale om et kollektivt bofællesskab. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke var tale om et kollektivt bofællesskab mellem referencen og hans forældre. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at et kollektivt bofællesskab, efter udlændingemyndighedernes praksis, er et bofællesskab med flere personer, der ikke er nært beslægtede, under hensyn til reglens integrationsfremmende formål medmindre der er tale om et pasnings- og plejeforhold mellem familiemedlemmerne. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke var oplyst om sygdom, handicap eller andre forhold, der kunne føre til, at boligkravet ikke skulle stilles, idet der ikke var tale om, at referencen boede sammen med sine forældre på grund af alvorlig sygdom, alvorligt handicap eller af andre særlige grunde, der medførte, at forældrene ikke kunne klare sig selv i den pågældende bolig. Det anførte om, at opfyldelse af boligkravet fortsat kunne ske efter de tidligere bestemmelser i den tidligere boligkravsbekendtgørelse, hvor der ikke var krav om, at boligen skulle have egen indgang, såfremt der var tale om et bofællesskab, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at referencen skulle godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at der ikke var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Norge, hvor ansøgeren havde opholdstilladelse, eller i Tyrkiet, hvor ansøgeren var statsborger, for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af praksis fra Den Europæiske menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, ikke indebærer en generel og ube-

tinget ret til familiesammenføring, da familier efter EMRK artikel 8 ikke har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2019/68.

Referencen anses for at råde over en selvstændig bolig, når referencen som ejer, andels- eller anpartshaver, lejer, fremlejer eller på anden lignende måde råder over brugsretten til en bolig eller en del af en bolig. Det er ikke en betingelse, at boligen eller den del af boligen, som referencen råder over, har eget køkken eller toilet, jf. boligkravsbekendtgørelsen § 4, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse hvor referencen havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig, selv om han boede sammen med sine forældre, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en ansøger fra Sri Lanka, der var gift med en herboende dansk statsborger. Den herboende reference havde i september 2016 købt en lejlighed på 97 m^2, hvor han boede sammen med sine forældre. Udlændingestyrelsen meddelte i september 2018 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, da referencen ikke senest tre måneder efter ansøgningstidspunktet havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. Referencen oplyste i oktober 2018, at hans forældre var fraflyttet hans lejlighed.

Udlændingenævnet fandt, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse måtte anses for at have rådet over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ved fremsendelse af kopi af tingbogsattest havde godtgjort, at han var eneejer af lejligheden. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at referencen i ansøgningsskemaet havde oplyst, at der i alt skulle bo fire personer i boligen, der bestod af tre værelser med et samlet areal på 97 m², og at oplysningerne om boligens størrelse stemte overens med oplysningerne herom i Bygnings- og Boligregistret. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at to af disse fire personer efter det oplyste var referencens forældre, ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at referencen var eneejer af boligen. ÅB/2019/69.

Det følger af boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 3, at betingelsen i stk. 1, 1. pkt., ikke anses for opfyldt, hvis referencen råder over en lejebolig eller en del af en lejebolig ved en låneaftale.

Personer, der vender tilbage til Danmark fra udlandet med en udenlandsk ægtefælle eller samlever – f.eks. efter endt studieophold, udstationering eller anden beskæftigelse – kan meddeles tilladelse til familiesammenføring på betingelse af, at den herboende reference inden seks måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse – den såkaldte coming home-ordning.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til boligkravet i forhold til en låneaftale, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en sydkoreansk statsborger, der var gift med en herboende dansk statsborger. Parret havde i perioden fra 2013 til 2016 boet sammen i Kina. Ansøgeren var i oktober 2016 indrejst i Danmark. Referencen genindrejste i maj 2017, hvorefter han og ansøgeren boede sammen i hans fars sommerhus.

Udlændingenævnet fandt indledningsvist, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, for så vidt angik boligkravet, ikke var omfattet af coming home-ordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at coming home-ordningen er tiltænkt de situationer, hvor et par har været bosiddende i udlandet i en længere periode, og derfor har haft behov for tid til at etablere sig i Danmark ved hjemkomsten til Danmark, fordi der er søgt om opholdstilladelse i umiddelbar tilknytning til hjemkomsten. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og referencen havde boet sammen siden 2013, at ansøgeren i oktober 2016 var registreret indrejst i Danmark, at referencen i maj 2017 var registreret indrejst i Danmark, og at ansøgeren og referencens situation således ikke var sammenlignelig med den situation, som coming home-ordningen var tiltænkt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fulgte af coming home-ordningen, at ansøgningen om familiesammenføring som udgangspunkt skal indgives senest en måned efter, at referencen er vendt hjem til Danmark, og at referencen i Det Centrale Personregister (CPR) var registreret indrejst i Danmark i maj 2017, efter at have været registreret udrejst til Kina i mere end tre år. **Udlændingenævnet fandt således**, at referencen med sin registrering i CPR selv havde tilkendegivet, at han var vendt tilbage til Danmark for at bo i maj 2017. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse tillige vægt på**, at referencen efter den registrerede indrejse i Danmark alene havde opholdt sig i Kina i op til cirka fire måneder ad gangen, og at han ikke havde været registreret udrejst i CPR i disse perioder. Da referencen således var registreret indrejst i CPR i maj 2017, og da ansøgeren først i september 2017 indgav ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark, var der således gået næste fire måneder fra referencens hjemvenden til Danmark og indtil ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring. Det forhold, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag indtil oktober 2017, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2018 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest tre måneder efter tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, og § 4 i boligbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den fremlagte lejekontrakt var dateret ultimo maj 2018, og at det heraf fremgik, at lejeforholdet begyndte ultimo februar 2018. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen først i

februar 2018 fremsendte bopælskommunens afgørelse af februar 2018 om dispensation til at benytte referencens fars sommerhus til helårsbeboelse, hvilket var en betingelse for, at parret lovligt kunne bo i sommerhuset i vintermånederne. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det fremgik af boligbekendtgørelsens § 2, stk. 1, at referencen senest tre måneder efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, skulle råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, hvilket referencen således ikke senest tre måneder fra ansøgningstidspunktet havde godtgjort. Det forhold, at referencen planlagde at købe egen bolig, kunne af samme grund ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af lejekontrakten, at referencen betalte 0 kr. i leje for at bo i sin fars sommerhus, og **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der derved ikke forelå et reelt lejeforhold mellem referencen og referencens far, men derimod en låneaftale, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 3, hvorfor referencen heller ikke af den grund kunne antages at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at referencen skulle godtgøre at råde over en bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne personlige forhold, herunder alvorlig sygdom eller handicap, der kunne føre til, at boligkravet ikke skulle stilles. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om, at referencen ikke havde mulighed for at indrejse og tage ophold sammen med ansøgeren i Sydkorea, hvor ansøgeren var statsborger, og udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2019/70.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en bolig, hvor der boede flere personer, henvises til afgørelserne ÅB/2019/68 og ÅB/2019/69 ovenfor.

Boligen anses for at have en rimelig størrelse, jf. § 5, stk. 1, nr. 1-2 i boligkravsbekendtgørelsen, når der højst bor to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m^2 pr. person, der bor i boligen. Køkken, toilet, entré og lignende rum medregnes ikke ved opgørelsen af boligenhedens beboelsesrum. Udlændingemyndighederne vil lægge de boligoplysninger, der fremgår af Bygnings- og Boligregistret, til grund, jf. § 5, stk. 2, i boligkravsbekendtgørelsen.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 2 og nr. 3, at det er en betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at boligen fra ansøgningstidspunktet

og indtil, ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke er beliggende i et boligområde, der er omfattet af boligkravslisten, jf. bekendtgørelse nr. 967 af 27. juni 2018 om boligkravslisten ved ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Udlændingenævnet har ikke i 2019 taget stilling til sager vedrørende boligkravslisten.

Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles. jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

For øvrige eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til opfyldelsen af boligkravet, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/15 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.4, afgørelserne ÅB/2017/18, ÅB/2017/19, ÅB/2017/20 og ÅB/2017/61 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.3., og afgørelserne FAM/2018/92, ÅB/2018/37, ÅB/2018/38, ÅB/2018/39 og FAM/2018/61 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.6.

3.7.1.8. Integrationskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Bestemmelsen stiller en række krav til både den herboende og den ansøgende ægtefælle af hensyn til muligheden for en vellykket integration af den ægtefælle eller samlever, der kommer hertil.

Det er et krav, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Der er tale om et obligatorisk krav, og der vil som udgangspunkt ikke blive foretaget en bedømmelse af, hvorvidt ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder de øvrige betingelser i integrationskravet, medmindre den herboende ægtefælle har dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 901 af 19. august 2019 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau[16].

[16] Følgende prøver svarer til eller har et højere niveau end Prøve i Dansk 3: Studieprøven bestået med mindst karakteren 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trins-skalaen) i hver af de fire discipliner, folkeskolens prøver 9. eller 10. klasse bestået med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trinsskalaen) i danskdisciplinerne bortset fra orden, bevis for almen studentereksamen (stx), merkantil studentereksamen (hhx), teknisk studentereksamen (htx), hf-eksamen og erhvervsfaglig studentereksamen i forbindelse med erhvervsuddannelse.

Den herboende ægtefælle skal dokumentere sine danskkundskaber ved at fremlægge et prøvebevis. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den herboende ægtefælle er dansk statsborger og født og opvokset i Danmark, eller at den herboende ægtefælle har oplyst, at vedkommende taler, skriver og læser dansk.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles danskkundskaber, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Zimbabwe.

Udlændingenævnet fandt, at der under klagesagen var fremlagt dokumentation, som ikke var indgået i Udlændingestyrelsens vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i maj 2019 havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 8, under henvisning til, at referencen ikke havde opfyldt kravet om at have bestået Prøve i Dansk 3 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referencen i juni 2019 havde indsendt eksamensbevis fra juni 1971, hvoraf det fremgik, at referencen ved realeksamen havde opnået karakteren 10 i dansk diktat, 7 i dansk stil og 8 i dansk skriftlig. Dette var ny dokumentation i forhold til Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag. **Udlændingenævnet fandt** det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderede dette på ny i første instans. ÅB/2019/71.

Parret skal herudover sammenlagt opfylde tre ud af nedenstående fem krav:

1. Referencen har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet i mindst 5 år forud for ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1.
2. Referencen har været under uddannelse her i landet i mindst 6 år, heraf mindst et års sammenhængende fuldtidsuddannelse ud over grundskolen og 10. klasse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 2.
3. Ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, eller en engelskprøve på B1-niveau eller en anden engelskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 3.
4. Ansøgeren har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år ud af de seneste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 4.

5. Ansøgeren har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 5.

Alle betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1-5, skal være opfyldt forud for ansøgningstidspunktet. Bortset fra betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 4, er der ikke herudover noget krav om, på hvilket tidspunkt forud for ansøgningens indgivelse betingelserne skal være opfyldt.

Der vil alene kunne dispenseres fra integrationskravet, hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at integrationskravet ikke bør stilles.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til de øvrige krav i udlændingelovens § 9, stk. 8, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Albanien.

Udlændingenævnet fandt, at der under klagesagen var fremlagt dokumentation, som ikke var indgået i Udlændingestyrelsens vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen til Udlændingenævnet i oktober 2019 havde indsendt kopi af et eksamensbevis fra juni 2013, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i juni 2013 havde gennemført en etårig uddannelse i konstruktion/byggeri på en uddannelsesinstitution, og at Udlændingestyrelsen i afgørelsen alene havde lagt til grund, at ansøgeren havde gennemført en gymnasial uddannelse. Dette uddannelsesbevis var derfor nye oplysninger, der ikke var indgået i Udlændingestyrelsens behandling af sagen, hvorfor **Udlændingenævnet fandt det rettest**, at Udlændingestyrelsen i første instans vurderede sagen på ny. **Udlændingenævnet konstaterede**, at dokumentationen for ansøgerens uddannelse inden for byggeri havde været oplyst, men ikke dokumenteret under Udlændingestyrelsens sagsbehandling, og at styrelsen i afgørelsen ikke nærmere havde begrundet, jf. forvaltningslovens § 24, hvorfor ansøgerens uddannelse inden for byggeri ikke kunne føre til en ændret vurdering. ÅB/2019/72.

Udlændingenævnet hjemviste i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Peru.

Udlændingenævnet fandt, at der under klagesagen var fremlagt dokumentation, som ikke var indgået i Udlændingestyrelsens vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**,

at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra august 2019 havde lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde bestået en engelskprøve på B1-niveau eller på et tilsvarende eller højere niveau, idet hun havde vedlagt en kopi af en TOEFL-test med en totalscore på 32 point, og at en bestået engelskprøve på B1-niveau svarer til en score på minimum 42 ved en TOEFL-test. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at partsrepræsentanten i december 2019 havde fremsendt en kopi af en TOEFL-test med en totalscore på 43 point. Dette var nye oplysninger, der ikke var indgået i Udlændingestyrelsen beslutningsgrundlag, og **Udlændingenævnet fandt** det derfor rettest, at styrelsen behandlede sagen på ny. ÅB/2019/73.

3.7.1.9. Besøgskravet

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, vil endelig være betinget af, at ansøgeren har haft mindst ét lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10.

Kravet stilles ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har hjemvist en sag som følge af, at ansøgeren nu var indrejst i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Etiopien, idet ansøgeren ikke havde haft mindst et lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde fået visum til Danmark, og at der var fremlagt dokumentation for, at hun var indrejst i Danmark, herunder en kopi af ansøgerens pas, visum og flybillet til Danmark. FAM/2019/194.

3.7.1.10. A-dommen

Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet betyder, at der er grænser for, hvilke restriktioner medlemsstaterne må indføre over for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere i medlemsstaten. Der henvises til afsnit 3.9.

EU-Domstolen har i en række domme fortolket Associeringsaftalen, tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, herunder ved dom af 10. juli 2019 i sagen C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Dommen vedrører en tyrkisk statsborger A, der i 2009 søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende tyrkiske ægtefælle, der var arbejdstager i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i 2010 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til tilknytningskravet i den tidligere udlændingelovs § 9, stk. 7.

Der blev efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, stillet krav om, at ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark skulle være større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land. Der blev i den forbindelse lagt vægt på længden af begge ægtefællers ophold i Danmark og deres hjemland, hvor ægtefællerne var vokset op og havde taget uddannelse, ægtefællernes tilknytning til familie i Danmark og i hjemlandet, herunder mindreårige børn, og ægtefællernes sprogfærdigheder og beskæftigelse, herunder om den herboende havde gjort en indsats for at integrere sig i det danske samfund.

EU-Domstolen fastslog i A-dommen, at tilknytningskravet i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, udgjorde en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 for den herboende tyrkiske statsborgers udøvelse af arbejdskraftens fri bevægelighed i Danmark, idet denne i så fald kunne blive nødsaget til at vælge mellem sin beskæftigelse i medlemsstaten og sit familieliv i Tyrkiet.

EU-Domstolen fastslog endvidere, at formålet med at sikre en vellykket integration i Danmark af ansøgeren kan udgøre et tvingende alment hensyn, og EU-Domstolen efterprøvede derfor, hvorvidt tilknytningskravet var egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og ikke gik videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

EU-Domstolen fastslog, at en tyrkisk statsborgers tilknytning til sit hjemland ikke kunne begrænse muligheden for sidstnævntes integration i værtsmedlemsstaten, idet forholdet til hjemlandet og forholdet til værtsmedlemsstaten ikke var af en sådan art, at det ene forhold udelukkede det andet. Derudover var der ikke i udlændingeloven fastsat nogen integrationsforanstaltninger, der kunne forbedre muligheden for integration af ansøgeren. Endelig fandt EU-Domstolen, at de kompetente nationale myndigheders vurdering af tilknytningskravet hvilede på diffuse og upræcise kriterier, som i strid med retssikkerhedsprincippet medførte forskelligartet og uforudsigelig praksis. På den baggrund fandt EU-Domstolen, at tilknytningskravet ikke var egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet om at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i Danmark.

På baggrund af EU-Domstolens dom i A-sagen har herboende tyrkiske statsborgere og deres ægtefæller mulighed for at få genoptaget deres sag, såfremt ægtefællerne tidligere er meddelt afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7.

Udlændingenævnet har på baggrund af dommen i A-sagen i 2019 tilbagesendt verserende klagesager om tilknytningskravet, hvor den herboende reference var en erhvervsaktiv tyrkisk statsborger, til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet vurdering af sagerne.

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.) blev tilknytningskravet erstattet med integrationskravet som gennemgået ovenfor i afsnit 3.7.1.8.

3.7.1.11. Overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt en betingelse for ægtefællesammenføring, at ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 15. marts 2017. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 15. marts 2017, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 15.

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 15. marts 2017, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 15. nr. 3, at den herboende ægtefælle ikke må have forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden, og gælden ikke overstiger 116.241,56 kr. (2019 niveau).

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 4, at den herboende ægtefælle i de sidste 4 år forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke må have modtaget offentlig hjælp, at den herboende ægtefælle har underskrevet en opholds- og selvforsørgelseserklæring jf. § 9, stk. 15, nr. 5, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 15, nr. 6, og at den herboende ægtefælle har været i ordinær

fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse og fortsat er tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor opholdstilladelse meddeles, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 7 og 8.

Udlændingenævnet har ikke i 2019 haft anledning til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 15.

Som eksempler på praksis vedrørende de tidligere gældende overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet henvises til afgørelserne ÅB/2013/18 og ÅB/2013/19 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.9., afgørelse FAM/2014/30 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9., afgørelserne FAM/2015/107 og ÅB/2015/27 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.10., afgørelse FAM/2016/35 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.9., afgørelse ÅB/2017/25 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.1.7., og afgørelse ÅB/2018/40 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.8.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles. Der kan herved henvises til afgørelse FAM/2014/134 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9.

3.7.1.12. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse

Det er som udgangspunkt en betingelse, at en herboende ægtefælle eller samlever stiller en økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9 stk. 4. Den økonomiske sikkerhed kan efter ansøgning nedsættes med 22.593,11 kr. (2019-niveau), jf. udlændingelovens § 9, stk. 36, når ansøgeren har bestået en prøve i dansk på A1-niveau inden for 6 måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34. Den økonomiske sikkerhed kan yderligere nedsættes efter ansøgning med 11.296,55 kr. (2019-niveau), jf. udlændingelovens § 9, stk. 37, når ansøgeren har bestået en prøve i dansk på A2-niveau inden for 9 måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 35. Endelig kan den økonomiske sikkerhed nedsættes med yderligere 11.296,55kr. (2019-niveau), når ansøgeren har bestået en afsluttende danskprøve efter lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. udlændingelovens § 9, stk. 38.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9, stk. 34, jf. lovforslag nr. L 104 fremsat den 2. marts 2012, afsnit 7.2.1, fremgår det:

> ”Opholdstilladelse som ægtefællesammenført skal ikke betinges af, at udlændingen består danskprøven på A1-niveau, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler

derimod. Der ses altid bort fra kravet om bestået danskprøve, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtigelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og FN's Handicapkonvention, at stille kravet. Der henvises i den forbindelse til afsnit 18. I tilfælde, hvor en udlænding ikke er givet dispensation for danskprøven, men hvor udlændingen har lovligt forfald vil fristen for den pågældende danskprøve blive udskudt. Udlændingen vil f.eks. kunne have haft lovligt forfald, hvis forfaldet er begrundet i barsel eller i udlændingens eller udlændingens mindreårige barns sygdom, og sygdommen dokumenteres ved en lægeerklæring, eller hvis forfaldet er begrundet i ekstraordinære uforudsete transportproblemer, og udlændingen fremlægger dokumentation herfor. Hvis fristen for at bestå prøven suspenderes som følge af lovligt forfald, skal udlændingen, når årsagen til det lovlige forfald ikke længere foreligger, aflægge og bestå prøven senest ved udløbet af den forskudte frist herfor."

Af bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 112 af 29. januar 2015 om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge, bilag 1 (danskprøvebekendtgørelsen),[17] fremgår det, hvilke prøver som anses for at være fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en danskprøve på mindst A1-niveau, mens bilag 2 indeholder en oversigt over danskprøver på mindst A2-niveau.

Lovligt forfald er reguleret i danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 2.

Udlændingenævnet har ikke i 2019 haft anledning til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 9, stk. 36, stk. 37 eller 38.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet taget stilling til, om prøvedeltageren havde lovligt forfald i forhold til nedsættelse af sikkerhedsstillelsen, kan henvises til afgørelserne FAM/2018/40, ÅB/2018/41 og ÅB/2018/42 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.9.

3.7.1.13. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever

Uanset at betingelserne for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab vil kunne anses for opfyldt, vil der som det altovervejende udgangspunkt skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller i samlivsforhold, og under dette forhold f.eks. har udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle/samlever og er blevet dømt for det, jf.

[17] Danskprøvebekendtgørelsen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=145602

udlændingelovens § 9, stk. 13. Der gælder i så fald en karensperiode på ti år fra endelig dom og frem.

Tilsvarende indebærer udlændingelovens § 9, stk. 14, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke som udgangspunkt kan gives, hvis ansøgning om ægtefællesammenføring er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse, hvorpå der meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 23, om karenstid for strafbare forhold begået mod børn.

Karensperioden på 10 år vil dog kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler for det. Det kan f.eks. være, hvis kriminaliteten kan tilskrives en psykisk lidelse, der i mellemtiden er kureret, et ophørt alkohol- eller narkotikamisbrug, eller hvis der er forløbet mange år siden ægteskabets indgåelse, og parret har samlevet i en længere periode, og utvivlsomt ønsker at fortsætte samlivet.

Det forhold, at parret – den herboende ægtefælle og den nye ægtefælle/ansøger – har børn sammen, eller at de ikke har mulighed for at tage ophold sammen i et andet land, kan ikke i sig selv føre til en fravigelse af dette krav.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende karenstid, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karenstid, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som ægtefællesammenført til en marokkansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som ægtefællesammenført til den herboende reference**,** idet den herboende reference inden for en periode på ti år forud for Udlændingenævnets afgørelse var idømt ambulant psykiatrisk behandling for personfarlig kriminalitet som omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 13, mod sin tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på,** at den herboende reference i november 2016 blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 244, ved at have udøvet vold imod sin tidligere ægtefælle i september 2015. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 13. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference i november 2016 blev dømt for vold mod sin tidligere ægtefælle, at ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende reference blev indgået cirka elleve måneder efter, at den herboende reference var blevet skilt fra sin tidligere ægtefælle, og at der i øvrigt ikke sås at foreligge oplysninger om væsentligt ændrede personlige forhold hos ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at byretten i februar 2019 havde ophævet den ved dom i

november 2016 pålagte foranstaltning om ambulant psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af en udtalelse af november 2018 fra en overlæge, at den herboende reference fortsat var under medicinsk behandling med tabletter, at han fortsat mødte til samtaler og medicinudlevering, og at han virkede motiveret for at fortsætte behandlingen, også efter en domsændring. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund,** at den begåede personfarlige kriminalitet mod den herboende references tidligere ægtefælle, der dannede grundlag for karensperioden, kunne tilskrives en psykisk lidelse, som den herboende reference i mellemtiden var blevet fuldstændig kureret for. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at den herboende references overlæge havde anført, at den herboende references situation var ændret væsentligt, at parret havde indledt et nyt tilsyneladende harmonisk forhold, og at den herboende reference virkede væsentligt stabiliseret i psykisk henseende. Det kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i september 2018 overfor den herboende references overlæge havde afvist, at den herboende reference havde udøvet vold mod hende. Det kunne endelig ikke føre til en ændret vurdering, at den herboende reference havde to særbørn, som var født i juni 2006 og januar 2012, og som begge var danske statsborgere. **Udlændingenævnet henviste herved til,** at den herboende reference i ansøgningsskemaet havde oplyst, at han havde samvær med børnene en søndag om måneden, men at samværet ikke var regelmæssigt. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den herboende reference fortsat ville have mulighed for at udøve samvær med sine børn i samme omfang, som hidtil via besøgsophold. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgik af bemærkningerne til udlændingelovens § 9, stk. 13, at det forhold, at parterne ikke ville have mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, ikke i sig selv ville kunne begrunde, at karensperioden ikke skulle finde anvendelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den foreslåede indskrænkning i adgangen til her i landet at opnå ægtefællesammenføring med en udlænding som ovenfor anført, var begrundet i hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder, og dermed varetog hensynet til andres rettigheder og friheder, hvilket var et lovligt hensyn efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, stk. 2, og at det således var i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet fandt således**, at hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet vejede tungere end hensynet til beskyttelsen af ansøgerens og ægtefællens ret til familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. ÅB/2019/74.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karenstid, kan henvises til afgørelse FAM/2013/33 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.8., afgørelserne FAM/2014/62 og FAM/2014/63 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.8., afgørelse ÅB/2015/25 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.9, og afgørelse FAM/2016/103 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.8.

3.7.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt, herunder udlændingelovens § 9, stk. 19, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 20 om grundlaget for vellykket integration.

Ved lov nr. 1591 af 27. december 2019 om afskaffelse af kravet om vellykket integration i sager om familiesammenføring med børn og indførelse af en frist på tre måneder for indgivelse af ansøgning blev udlændingelovens § 9, stk. 20, imidlertid indholdsmæssigt ændret, idet grundlaget om vellykket integration blev afskaffet, hvorefter der for indgivelse af ansøgning blev indført en frist på tre måneder. Det følger af loven, at lovændringen træder i kraft den 1. januar 2020. Se nærmere herom i afsnit 3.7.2.1.3.

Der vil endvidere i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, når barnet på ansøgningstidspunktet er ældre end 15 år.

I de tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse til barnet i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Se nærmere herom i afsnit 3.7.2.3.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne samtidig vurdere, om udlændingelovens § 9, stk. 22, hvorefter opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 23, hvorefter der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan betyde, at der ikke bør meddeles familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 21, 22 og 23, gælder i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1.

3.7.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.7.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det er tillige en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den herboende forælder havde del i eller den fulde forældremyndighed over barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig irakisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på familiesammenføring under henvisning til, at ansøgerens herboende far ikke havde dokumenteret at have del i eller den fulde forældremyndighed over ansøgeren. **Udlændingenævnet hjemviste** samtidig sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

For så vidt angik vurderingen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, **kunne Udlændingenævnet ikke lægge til grund,** at ansøgerens herboende far var indehaver af eller havde del i forældremyndigheden over ansøgeren, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at den herboende far ikke havde dokumenteret, at han havde del i eller den fulde forældremyndighed over ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede hertil,** at det er en grundlæggende betingelse, for at der kan gives opholdstilladelse, at forældremyndigheden over barnet kan anerkendes efter dansk ret. For så vidt angik vurderingen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, **lagde Udlændingenævnet ved afgørelsen**

vægt på, at Udlændingenævnet i den konkrete sag havde indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, og at det af denne udtalelse fremgik, at en ensidig privat erklæring om delt forældremyndighed fra ansøgerens anden forælder ikke som udgangspunkt kan anerkendes som et juridisk gyldigt dokument og ligeledes ikke udgør tilstrækkelig dokumentation for, at denne forælder har del i forældremyndigheden, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at det desuden fremgik af udtalelsen, at det imidlertid altid beror på en konkret vurdering af sagens omstændigheder og den fremlagte dokumentation, om sagen kan behandles i henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at det af ansøgerens familiesammenføringssag fremgik, at det beroede på tekniske/administrative forhold, at forældrenes aftale om delt forældremyndighed over ansøgeren ikke var blevet registreret og godkendt af de relevante myndigheder, ligesom det fremgik af sagen, at ansøgerens forældre var enige om, at de skulle have delt forældremyndighed over ansøgeren, hvorfor Udlændingestyrelsen var villig til at genoptage ansøgerens familiesammenføringssag med henblik på at vurdere, om han kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/75.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den herboende forælder havde del i eller den fulde forældremyndighed over barnet, kan desuden henvises til FAM/2018/43 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.1.1.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en dna-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en dna-undersøgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om et barns identitet kunne fastslås, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til en mindreårig statsborger fra Eritrea under henvisning til hans herboende mor. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med behandlingen af sagen via e-Boks fremsendt en anmodning til ansøgerens mor om, at ansøgeren og ansøgerens mor skulle medvirke til en dna-undersøgelse via Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien. Udlændingestyrelsen modtog efterfølgende en tom e-mail fra ansøgerens mor via e-Boks.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 40 c, stk. 1. **Udlæn-**

dingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på, at Udlændingestyrelsen havde iværksat en dna-undersøgelse via Den Danske Ambassade i Addis Ababa, og at ansøgeren ikke var mødt op på ambassaden med henblik på at få foretaget de nødvendige undersøgelser. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgerens mor til støtte for klagen havde oplyst, at Udlændingestyrelsens anmodning om foretagelse af dna-undersøgelsen var sendt til hendes e-Boks, at hun ikke vidste, hvordan hun skulle åbne sin e-Boks og læse brevet, at hun først læste brevet efter, at Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse i sagen, og at hun forventede at få svar med posten. **Udlændingenævnet fandt,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens mor havde besvaret Udlændingestyrelsens anmodning om foretagelse af dna-undersøgelsen via e-Boks, hvorfor hun måtte formodes at have haft tilgået sin e-Boks efter fremsendelsen af Udlændingestyrelsens anmodning. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgningen om familiesammenføring var vedlagt blandt andet ansøgerens fødselsattest. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens fødselsattest ikke var dateret, og idet det ikke fremgik, hvilken myndighed, der havde udstedt dokumentet. **Udlændingenævnet fandt således,** at hensynet til barnets tarv talte for dels at fastslå barnets identitet, dels at sikre, at slægtskabet mellem et barn og en herboende forælder var i overensstemmelse med det af barnet og forælderen oplyste. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at kravet om, at ansøgeren skulle deltage i en dna-undersøgelse ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser efter FN's Børnekonventions artikel 3. **Udlændingenævnet fandt endelig,** at der ikke var grundlag for at vurdere, hvorvidt de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt, før et eventuelt slægtskab mellem ansøgerens mor og ansøgeren var fastslået, idet det var en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som familiesammenført barn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at slægtskabet mellem barnet og forælderen kunne lægges til grund. ÅB/2019/76.

Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse. Som eksempel på en afgørelse fra Udlændingenævnet, hvor aldersundersøgelse har været afgørende, henvises der til FAM/2018/44 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.1.1.

3.7.2.1.2. Selvforsørgelseskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 19, kan en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende forælder ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om kravet om selvforsørgelse med rette kunne stilles, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig gambisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 19. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag under henvisning til, at ansøgerens herboende mor havde modtaget offentlig hjælp efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik siden oktober 2018.

Udlændingenævnet fandt indledningsvist, at Udlændingestyrelsen med rette havde stillet kravet om, at referencen ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 19. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at referencen ikke havde set ansøgeren siden sin udrejse fra Gambia i februar 2014. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at referencen efter det oplyste havde haft daglig kontakt med ansøgeren via telefon og WhatsApp, men **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke herved forelå forhold, der kunne begrunde, at der på den baggrund ikke skulle stilles krav om, at referencen ikke modtog offentlige ydelser, henset til hendes manglende personlige kontakt med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund,** at der forelå et familieliv mellem referencen og ansøgeren, men at referencen ved sin frivillige udrejse af Gambia til Sverige i februar 2014 havde afbrudt dette familieliv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at referencen først havde søgt om familiesammenføring med ansøgeren mere end tre år efter, at hun udrejste af Gambia. Det forhold, at referencen havde oplyst, at hun forventede, at hun kunne søge om familiesammenføring med ansøgeren, når hun havde fået opholdstilladelse i et sikkert land, og at hun først kunne søge om familiesammenføring med ansøgeren i oktober 2017, da hun indtil da ikke havde haft opholdstilladelse, **fandt Udlændingenævnet**, ikke kunne føre til, at kravet om, at referencen ikke modtog offentlige ydelser, ikke skulle stilles. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at referencen havde oplyst, at hendes udrejse fra Gambia ikke var frivillig, men derimod skyldtes asylrelevante forhold, og at hun af samme grund heller ikke havde kunnet besøge ansøgeren, men **Udlændingenævnet fandt,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at referencen var meddelt endeligt afslag på asyl i Danmark. Det forhold, at referencen havde oplyst, at hun havde haft kontakt til ansøgeren hver dag, siden hun forlod Gambia, at hun var tvunget til at forlade Gambia, og at hun ikke havde mulighed for at tage ansøgeren med, at det aldrig havde været hendes intention at afbryde familielivet mellem hende og ansøgeren, og at hun fortsat mente, at der eksisterede et familieliv mellem hende og ansøgeren, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det var referencens eget valg at forlade ansøgeren i Gambia, at referencen først søgte asyl næsten to år efter, at hun var udrejst af Gambia, og at referencen i øvrigt var blevet meddelt endeligt afslag på asyl. Det

forhold, at referencen havde oplyst, at hun hver måned sendte penge til ansøgeren, **fandt Udlændingenævnet**, ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var noget til hinder for, at referencen fortsat kunne forsørge ansøgeren i samme omfang som hidtil. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at referencen til sagen havde oplyst, at hendes og ansøgerens familieliv kun kunne udøves i Danmark, idet hun havde en søn fra et forhold i Danmark, der havde samvær med sin far i Danmark, hvorfor hun ikke kunne tage ham med til Gambia. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at referencen frivilligt havde valgt at udrejse fra Gambia uden ansøgeren, hvorfor **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke var uproportionalt, herunder i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 eller FN's Børnekonventions artikel 9, at stille krav om, at den herboende mor ikke modtog offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 19. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at referencens kusine slog ansøgeren, men **Udlændingenævnet fandt,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at moren i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at hun også havde øvrig familie i Gambia, herunder sin halvsøster, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var uden omsorgspersoner i Gambia, herunder at han savnede grundlæggende omsorg i det omfang, som måtte være nødvendigt. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på,** at det ved opslag i eIndkomst fremgik, at referencen siden juli 2019 havde haft en lønindkomst, og at hun ikke siden juli 2019 havde modtaget kontanthjælp. ÅB/2019/77.

Som yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om kravet om selvforsørgelse med rette kunne stilles, henvises der til FAM/2017/99 og FAM/2017/55 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.1.2.

For eksempler på andre afgørelser vedrørende anvendelsesområdet for udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, henvises der til afgørelserne ÅB/2013/21, ÅB/2013/22 og FAM/2013/49 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.1.1., afgørelserne FAM/2014/203, ÅB/2014/19, ÅB/2014/20 og ÅB/2014/21 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.1.1., afgørelserne ÅB/2015/29, FAM/2015/109 og FAM/2015/152 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.1., afgørelse FAM/2016/101 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.1.1., afgørelserne FAM/2017/102, ÅB/2017/26 og ÅB/2017/27 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.1.1., og afgørelserne ÅB/2018/43 og FAM/2018/5 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.1.1.

3.7.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 20, stilles der krav om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Det følger af bestemmelsen, at kravet om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark, først stilles, hvis barnet er over 8 år. Endvidere stilles kravet ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen. Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold, herunder til dels også eventuelle stedforældre. I forhold til barnet skal der herunder f.eks. lægges vægt på, hvorvidt barnet har et familiært netværk i barnets hjemland, hvor mange af sine formative år barnet har levet i sit hjemland, samt hvorvidt barnet har været på besøg i Danmark, herunder hvorvidt barnet har opholdt sig på processuelt ophold og i denne forbindelse har påbegyndt dansk skolegang. I forhold til den herboende forælders forhold skal der f.eks. lægges vægt på, hvor velintegreret denne forælder er, herunder om vedkommende har lært dansk, er tilknyttet arbejdsmarkedet og har indgået ægteskab med en dansk statsborger, hvorvidt vedkommende har bidraget til barnets forsørgelse i hjemlandet, mens vedkommende har opholdt sig i Danmark, samt hvor lang tid der er gået, fra vedkommende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, til der er søgt om familiesammenføring med barnet i hjemlandet.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 20, er ændret med virkning fra den 1. januar 2020[18]. Fra den 1. januar 2020 er kravet om vellykket integration afskaffet, og der er i stedet indført en ny ordning, hvor der gælder en frist på tre måneder for indgivelse af ansøgning i de sager om familiesammenføring med børn, hvor barnet og en af barnets forældre eller anden fast omsorgsperson bor i hjemlandet eller et andet land.

Loven indeholder endvidere overgangsbestemmelser med henblik på blandt andet at sikre, at børn, der tidligere har fået afslag på deres ansøgning om familiesammenføring med henvisning til kravet om vellykket integration, vil kunne søge efter de nye regler, hvis barnet ansøger senest tre måneder efter lovens ikrafttræden.

[18] Lov nr. 1591 af 27. december 2019 om ændring af udlændingeloven (Afskaffelse af kravet om vellykket integration i sager om familiesammenføring med børn og indførelse af en frist på 3 måneder for indgivelse af ansøgning) https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/1591

For så vidt angår praksis vedrørende grundlaget for vellykket integration efter udlændingelovens § 9, stk. 20, henvises til afgørelserne FAM/2018/14, FAM/2018/33, FAM/2018/36, FAM/2018/56, ÅB/2018/45, FAM/2018/23, FAM/2018/83, FAM/2018/79 og FAM/2018/4 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.1.3.

3.7.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Filippinerne, født i 1999, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mor, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Den herboende mor var indrejst i Danmark i marts 2015, og hun var i august 2015 blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det var referencens eget valg at udrejse af Filippinerne for at søge opholdstilladelse i Danmark, at referencen efter det oplyste ikke havde boet sammen med ansøgeren siden april 2015, hvor han på daværen-

de tidspunkt var 15 år, og at ansøgeren sidenhen havde boet sammen med sine bedsteforældre i Filippinerne. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at referencen først indgav ansøgning om familiesammenføring på vegne af ansøgeren i marts 2017, altså knap to år efter, at hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren var 17 år på ansøgningstidspunktet, og at han således havde en alder, hvor han ikke længere kunne antages at have behov for forældre eller omsorgspersoner i samme omfang som yngre børn. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at ansøgeren var blevet 18 år og dermed var myndig. **Udlændingenævnet henviste i øvrigt til,** at ansøgeren hidtil havde boet hos sine bedsteforældre og dermed ikke havde været uden omsorgspersoner i hjemlandet, ligesom det hverken sås dokumenteret eller sandsynliggjort, at bedsteforældrene ikke havde evnen til fortsat at drage omsorg for ansøgeren i det omfang, som måtte være nødvendigt. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne lægges til grund, at det, selvom ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse fortsat var mindreårig, fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte familielivet med referencen, således at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering,** at referencen løbende havde haft kontakt med ansøgeren gennem telefonopkald, Facebook og videoopkald. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var oplyst om hindringer for, at referencen og ansøgeren fortsat kunne opretholde kontakt i samme omfang, som de hidtil havde gjort, siden referencens udrejse fra Filippinerne. Det forhold, at referencen først søgte familiesammenføring med ansøgeren efter, at hun fik tilrettet ansøgerens fødselsattest, og efter at hendes ægtefælle accepterede at passe ansøgeren som sin stedsøn, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgerens fødselsattest efter det oplyste var klar i december 2016, og at referencen først søgte om familiesammenføring i marts 2017, altså tre måneder efter. **Udlændingenævnet bemærkede,** at referencen havde haft mulighed for at indgive ansøgningen på et tidligere tidspunkt og derefter eftersende den nødvendige dokumentation. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at det til støtte for klagen var anført, at referencens ægtefælle havde været syg, at han havde modtaget kemoterapi, og at referencen var den eneste, som kunne passe ham. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da forholdet i sig selv ikke kunne føre til, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt således,** at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville udgøre en krænkelse af referencens og ansøgerens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/78.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en 16-årig vietnamesisk

statsborger. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2017 sammen med sin mor og sin lillebror. Ansøgerens mor blev herefter meddelt opholdstilladelse under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger, hvorefter ansøgerens lillebror blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Udlændingestyrelsen meddelte imidlertid ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, da Udlændingestyrelsen vurderede, at der ikke forelå ganske særlige grunde, som talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren inden indrejsen i Danmark havde boet sammen med sin mor og sin lillebror, at hun indrejste i Danmark sammen med sin mor og sin lillebror, og at de ansøgte samtidigt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til morens ægtefælle, der var dansk statsborger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren på ansøgningstidspunktet lige var fyldt 15 år, at hun i Vietnam boede sammen med sin mormor, der var 78 år, og som ansøgeren tidligere alene havde boet sammen med i forbindelse med pasning, og at hun ikke havde kontakt til sin far og sin storebror i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af en samlet vurdering af sagens konkrete forhold,** at det ville være i strid med barnets tarv efter børnekonventionen at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/79.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en vietnamesisk statsborger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren og referencen, der var ansøgerens mor, søgte om opholdstilladelse samtidig første gang i 2016 og efterfølgende igen i 2018. Det fremgik af datterens ansøgning om opholdstilladelse blandt andet, at hun havde boet sammen med sin mor hele sit liv, at hun var døvstum og gik på specialskole i Vietnam, og at hun efter morens indrejse i Danmark havde boet sammen med sine bedsteforældre i Vietnam. Den herboende mor blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i marts 2019 som ægtefællesammenført.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at en familie ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge, hvilket land de vil udøve deres familieliv i. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på,** at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var fyldt 15 år, at ansøgeren var født og opvok-

set i Vietnam, hvor hun i ti år havde gået på døveskole, hvor hun gik i specialskole, og hvor blandt andet hendes bedsteforældre og far var bosiddende, og at hun dermed ikke var uden familienetværk eller omsorgspersoner i sit hjemland. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at det til sagen var oplyst, at ansøgeren var døvstum og derfor havde behov for ekstra omsorg. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren siden referencens udrejse af Vietnam i 2017 havde boet hos referencens forældre, og at ansøgeren således ikke var uden omsorgspersoner eller savnede grundlæggende omsorg. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse desuden til,** at ansøgeren gik i skole i Vietnam og kunne kommunikere på tegnsprog. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at det til støtte for klagen var oplyst, at ansøgerens bedsteforældre var gamle og syge, at de ikke havde mulighed for at tage sig af ansøgeren på sigt, at ansøgeren ikke havde kontakt til sin far, og at der ikke var nogen til at tage sig af ansøgeren, når ansøgerens bedsteforældre gik bort. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgeren fortsat kunne bo sammen med sine bedsteforældre eller alternativt bo hos sin far. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse også vægt,** at ansøgeren aktuelt var 17 år og derfor ikke kunne antages at have behov for forældre eller omsorgspersoner i samme omfang, som mindre børn har, uanset at ansøgeren efter det oplyste var et par år bagud i sin udvikling. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at det til støtte for klagen var oplyst, at referencen ikke havde til hensigt at forlade ansøgeren i Vietnam, da hun indrejste i Danmark, og da hun indgav en ansøgning om familiesammenføring. **Udlændingenævnet lagde derved vægt på,** at ansøgeren og referencen fortsat kunne opretholde den kontakt, som de havde haft siden referencens frivillige indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** således, at der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. ÅB/2019/80.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, henvises til afgørelserne ÅB/2013/27, FAM/2013/8, FAM/2013/45 og ÅB/2013/28 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.2., afgørelserne FAM/2014/139, FAM/2014/195 og FAM/2014/205 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.2., afgørelserne ÅB/2015/30 og ÅB/2015 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.2., afgørelserne FAM/2016/33 og FAM/2016/64 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.2., afgørelserne FAM/2017/98 og FAM/2017/143 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.2., og afgørelserne FAM/2018/20 og ÅB/2018/46 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.2.

3.7.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 21. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen som indført ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 (lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004), at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet

skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil, kan findes i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.4., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.4., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.3.

3.7.2.4. Barnets tarv m.v.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 22, kan en opholdstilladelse ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv. Til belysning heraf indhentes en udtalelse fra kommunen herom.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen tager sigte på at forhindre familiesammenføring af børn, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, f.eks. hvis der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor

barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. De forventede forhold i Danmark skal afvejes mod barnets forhold i hjemlandet.

Den herboende references alvorlige helbredsmæssige problemer kan tillige betyde, at barnets tarv ikke kan tilgodeses.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 22, finder anvendelse ved ansøgninger om opholdstilladelse som familiesammenført barn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 22, tillige finder analog anvendelse ved ansøgninger om opholdstilladelse til børn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet genoptog og hjemviste i december 2019 Udlændingenævnets afgørelse fra august 2018 vedrørende en mindreårig syrisk statsborger, født i 2003, der søgte om familiesammenføring med sin herboende farmor. Udlændingenævnet havde ved afgørelsen fra august 2018 fundet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold hos en ældre kvinde i hjemlandet, som ansøgeren siden 2015 havde boet hos, og som derfor måtte anses for at være ansøgerens nærmeste omsorgsperson, såfremt ansøgerens forældre var forsvundet.

Udlændingenævnet fandt, at der under sagen var fremkommet nye oplysninger vedrørende ansøgerens forhold i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det var oplyst, at den ældre kvinde, som ansøgeren havde boet hos, var afgået ved døden i 2018, og at ansøgeren herefter havde boet alene og ikke havde haft nogen til at forsørge sig. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse som cirka 12-årig, at det måtte antages, at hendes forældre var forsvundet i borgerkrigen i Syrien, og at det på baggrund af oplysningerne i sagen derfor måtte lægges til grund, at ansøgeren reelt var uden omsorgspersoner i Syrien. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens nærmeste familie måtte være hendes herboende farmor. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen. Udlændingestyrelsen ville i den forbindelse skulle fastslå slægtsskabet, og om det åbenbart ville stride imod barnets tarv at få opholdstilladelse under henvisning til sin herboende farmor. ÅB/2019/81.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn og barnets tarv, henvises til afgørelserne ÅB/2018/47 og ÅB/2018/48 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.4.

3.7.2.5. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger om familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til tre myndige børn fra Den Demokratiske Republik Congo, der søgte om familiesammenføring med deres herboende mor. Det fremgik af sagens oplysninger, at den herboende mor i 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse som kvoteflygtning, og at denne afgørelse omfattede fire af morens børn samt hendes niece, og at de tre ansøgere, der var morens ældste børn, ikke blev anbefalet af UNHCR til genbosættelse, idet det ikke var muligt i forhold til kvoten.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet henvi-**

ste herved til, at ansøgerne, der som henholdsvis 27-årig, 25-årig og 23-årig søgte om familiesammenføring, måtte betragtes som voksne børn, der således måtte formodes at kunne tage vare på sig selv. Det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at man i den afrikanske kultur først er voksen, når man er gift, at ansøgerne var ugifte, og at den herboende reference siden sin indrejse i Danmark havde støttet ansøgerne økonomisk, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det var oplyst i klagen, at ansøgerne var raske, ligesom **Udlændingenævnet henviste til,** at referencen fortsat kunne bidrage til ansøgernes forsørgelse fra Danmark, såfremt hun ønskede det. **Udlændingenævnet fandt derfor,** at der mellem referencen og ansøgerne ikke var etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således,** at der ikke mellem referencen og ansøgerne forelå et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgerne ville stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark ville være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. Det forhold, at referencen havde anført, at familien havde et stærkt bånd, at livet i flygtningelejren havde styrket familiebåndet, at splittelsen havde påvirket alle psykisk og fysisk, og at referencen var blevet lovet en genforening med ansøgerne, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgerne boede i den samme flygtningelejr i Zambia, at de havde hinanden, og at de således havde et familiært netværk i opholdslandet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at det til sagen var oplyst, at ansøgerne ikke måtte bosætte sig i zambiske byer, og at de ikke måtte tage arbejde i Zambia på grund af den zambiske lovgivning. **Udlændingenævnet bemærkede hertil,** at generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i såvel ansøgers hjemland som opholdsland ikke kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Det indgik ydermere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at referencen blandt andet havde anført, at ansøgerne ikke kunne vende tilbage til deres hjemland på grund af uro. Det kunne imidlertid heller ikke føre til en ændret vurdering, da der var tale om omstændigheder af asylretlig karakter, der ikke kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Derfor fandt Udlændingenævnet,** at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/82.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en voksen ansøger fra Rusland, der søgte om familiesammenføring med sin herboende far. Det fremgik af sagens oplysninger, at den herboende far i 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, at ansøgeren, ansøgerens mor og ansøgerens fire mindreårige søskende søgte om opholdstilladelse i Danmark samtidig i 2017, og at ansøgerens mor og søskende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2018 under henvisning til referencen, som deres ægtefælle og far.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var myndig, at hun ikke led af alvorlig sygdom eller handicap, og at hun således måtte formodes at kunne tage vare på sig selv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering,** at det til sagen var oplyst, at ansøgeren og referencen havde boet sammen indtil 2009, hvor referencen var begyndt at komme i de russiske myndigheders søgelys, at referencen altid havde forsørget ansøgeren, og at han fortsat forsørgede hende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at der herved ikke var etableret et sådant afhængighedsforhold, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at ansøgeren var sund og rask, at hun havde haft i alt 13 års skolegang i Ingusjetien, Rusland, og at hun var i gang med en uddannelse som skolepædagog. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund,** at der ikke var forhold, der indikerede, at ansøgeren ikke skulle kunne tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet bemærkede,** at referencen fortsat kunne forsørge ansøgeren fra Danmark. **Det indgik tillige i Udlændingenævnets vurdering,** at det var oplyst, at ansøgeren ville blive efterladt alene i Rusland uden forsørgelsesgrundlag, såfremt hendes mor og søskende indrejste i Danmark uden hende, og at hendes kultur tilsagde, at hun som ugift kvinde ikke kunne bo alene i sin landsby uden forsørgelse fra sin familie. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren var myndig og under uddannelse i sit hjemland, hvorfor det måtte formodes, at hun kunne klare sig selv, ligesom der ikke var oplyst om hindringer for, at referencen fortsat kunne forsørge ansøgeren fra Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til,** at dårlige sociale og økonomiske forhold i hjemlandet, ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at referencen havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning, at hans familie efter det oplyste blev overvåget, fordi han pludselig forsvandt, at den russiske regering betragtede ham som kriminel og eftersøgte ham, at overvågningen af ansøgeren angiveligt ville blive forstærket, såfremt hun blev efterladt alene i Rusland, og at referencen frygtede for hendes liv. Disse forhold kunne imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, da der kunne være tale om

forhold af asylretlig karakter, som ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede,** at ansøgeren i henholdsvis 2012 og 2016 fik udstedt russisk indenrigspas og udenrigspas af de russiske myndigheder. **Udlændingenævnet fandt således,** at der ikke mellem ansøgeren og referencen forelå et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ville stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark ville være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til,** at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, det vil sige far, mor og mindreårige børn, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at meddele familiesammenføring. På den baggrund, og da der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet,** at det ikke ville være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/83.

Der kan desuden henvises til afgørelserne ÅB/2013/32, ÅB/2013/33, ÅB/2013/34 og ÅB/2013/35 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.5., afgørelserne FAM/2014/75 og FAM/2014/107 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.6., afgørelserne FAM/2015/117 og FAM/2015/245 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.5., afgørelserne ÅB/2016/18 og FAM/2016/106 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.5., afgørelse ÅB/2017/28 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.2.6., og afgørelserne ÅB/2018/49 og ÅB/2018/50 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.5.

3.7.3. Anden familie

"Anden familie" kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.7.3.1.

3.7.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.7.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år uden afbrydelse, og hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.:

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med den ansøgende forælder i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.
- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.
- Barnet er dansk statsborger, bor sammen med den ansøgende forælder, der er barnets primære omsorgsperson, således at der består et afhængighedsforhold mellem barnet og den ansøgende forælder.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende

betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderens mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til bestemmelsen, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Der kan f.eks. være i situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. Der henvises i det hele til afsnit 3.7.4. for en nærmere gennemgang af reglerne vedrørende familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes: ÅB/2019/96 og ÅB/2019/95 i afsnit 3.7.4.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familielivet mellem en forælder og et herboende mindreårigt barn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Cameroun, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit mindreårige barn, der havde bopæl hos sin mor i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i januar 2013 var

blevet meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark, at denne opholdstilladelse var gyldig indtil december 2016, og at ansøgeren under sit lovlige ophold som studerende var blevet far til et barn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** karakteren og omfanget af det samvær, som ansøgeren udøvede med barnet, herunder at ansøgeren udøvede samvær to gange om ugen, og at der netop var blevet etableret en samværsordning, hvor barnet skulle overnatte hos ansøgeren hver anden weekend fra fredag til lørdag. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Cameroun. FAM/2019/1.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Eritrea, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder at et afslag på opholdstilladelse ville udgøre en krænkelse af barnets og ansøgerens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet konstaterede indledningsvis,** at der var modstridende oplysninger i sagen om barnets forhold til ansøgeren, idet barnet under asylsagen havde oplyst, at han aldrig havde boet sammen med ansøgeren, mens det i forbindelse med ansøgerens ansøgning om familiesammenføring var oplyst, at barnet havde boet sammen med ansøgeren, indtil han var seks år. Udlændingenævnet inddrog i den forbindelse det forhold, at barnet under asylsagens behandling var ti år, og at han var blevet vurderet til ikke at være tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen. Uanset at det måtte lægges til grund, at barnet havde boet sammen med ansøgeren i Eritrea, indtil han var seks år og således har haft et beskyttelsesværdigt familieliv i EMRKs forstand, **fandt Udlændingenævnet,** at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnet, idet Udlændingenævnet anså familielivet mellem barnet og ansøgeren for frivilligt afbrudt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnet i forbindelse med sin asylsag i 2014 havde oplyst, at han havde ugentlig telefonisk kontakt med ansøgeren, at det i forbindelse med familiesammenføringssagen blev oplyst, at barnet efter ankomsten til Danmark og indtil ansøgningen om familiesammenføring blev indgivet, havde haft kontinuerlig telefonisk kontakt med ansøgeren, og at ansøgningen om familiesammenføring på trods af dette, først blev indgivet mere end to år efter at barnet var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der efter det oplyste ikke tidligere var blevet søgt om familiesammenføring, fordi barnet i Danmark boede på et opholdssted, hvor han blev fortalt, at det ikke var muligt at søge om familiesammenføring, og at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse boede på et opholdssted, hvor han modtog den fornødne støtte. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren hele tiden havde været bekendt med

barnets ophold i Danmark, og at ansøgeren således havde haft mulighed for selv at indgive ansøgningen om familiesammenføring via Den Danske Ambassade i Israel, hvor hun havde opholdt sig siden 2010, og hvor hun også i forbindelse med familiesammenføringssagen rettede henvendelse. **Udlændingenævnet fandt**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af barnets og ansøgerens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at familier efter EMRK artikel 8 ikke kan vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at der ikke forelå oplysninger om, hvorvidt ansøgeren i Israel havde forsøgt at blive genforenet med barnet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/84.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Syrien, som søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn, der havde bopæl hos sin mor i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og det herboende barn, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, og som kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne lægges til grund, at det fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte familielivet mellem ansøgeren og referencen, således at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at familielivet mellem barnet og ansøgeren var opretholdt frem til barnets udrejse af Syrien i 2014, idet barnet efter forældrenes skilsmisse boede hos ansøgeren i forskellige perioder i det omfang sikkerhedssituationen tillod det, og at samværet frivilligt blev afbrudt ved ansøgerens samtykke til barnets udrejse i 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren først to år og ti måneder efter at barnet var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, selv ansøgte om opholdstilladelse på trods af, at ansøgeren havde haft kontakt med barnet siden 2016. **Udlændingenævnet lagde også vægt på,** at barnet indrejste i Danmark i 2014, at barnet havde boet i Danmark siden indrejsen, og at barnet således indgik i en selvstændig familieenhed med sin mor og sin lillesøster. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at barnet boede hos sin mor, der var hendes primære omsorgsperson i Danmark, som kunne støtte hende i det omfang, det måtte være nødvendigt. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens per-

sonlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at barnet var bekymret for ansøgeren, og at ansøgeren havde svært ved at finde arbejde og forsørge sig selv i Syrien. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet asylretlige forhold, samt generelle dårlige sociale- og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/85.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem en forælder til et herboende mindreårigt barn, henvises til afgørelserne ÅB/2013/37 og ÅB/2013/38 i Udlændingenævnets årsberetning 2013 afsnit 3.1.3.1.1, afgørelserne FAM/2014/238, FAM/2014/176, ÅB/2014/28, ÅB/2014/29 og FAM/2014/89 i Udlændingenævnets årsberetning 2014 afsnit 3.1.3.1.1., afgørelserne FAM/2015/32, FAM/2015/36, FAM/2015/92 og FAM/2015/177 i Udlændingenævnets årsberetning 2015 afsnit 3.1.3.1.1, afgørelserne ÅB/2016/19, FAM/2016/75, FAM/2016/76 og FAM/2016/90 i Udlændingenævnets årsberetning 2016 afsnit 3.1.3.1.1., afgørelserne ÅB/2017/30, ÅB/2017/31, ÅB/2017/32, ÅB/2017/33, ÅB/2017/34 og FAM/2017/97 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.3.1.1., afgørelserne ÅB/2018/51, ÅB/2018/52, ÅB/2018/53 og FAM/2018/11 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.3.1.1 samt ÅB/2019/95 i afsnit 3.7.4.

3.7.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.)

I de tilfælde, hvor det mindreårige, herboende barn er dansk statsborger, hvor den ansøgende forælder ikke er statsborger i et land, der er medlem af EU, og hvor det gøres gældende, at barnet vil være nødsaget til at forlade Den Europæiske Unions område, såfremt den ansøgende forælder ikke meddeles opholdstilladelse, skal spørgsmålet om opholdstilladelse til den ansøgende forælder i visse tilfælde vurderes efter praksis fra EU-Domstolen.

Den 8. marts 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-34/09, Zambrano.

Zambrano-dommen behandler spørgsmålet om indholdet af de rettigheder, der er knyttet til unionsborgerskabet ved afgørelse om en sag om opholdsret i Belgien, hvor retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat ikke har været udnyttet af hovedpersonen.

Sagen handler om et colombiansk ægtepar, der ankom til Belgien i 1999 på et visum. Hr. Zambrano søgte herefter asyl i Belgien. I 2000 blev ansøgningen om asyl afvist af de belgiske myn-

digheder, der samtidig påbød hr. Zambrano at forlade Belgien. Afvisningen var tilføjet en bestemmelse om non-refoulement, hvorefter hr. Zambrano og hans familie ikke måtte sendes tilbage til Colombia på grund af den kritiske tilstand i landet. Under opholdet i Belgien fik ægteparret to fællesbørn, der begge fik belgisk statsborgerskab. EU-Domstolen skulle herefter tage stilling til, om hr. Zambrano som familiemedlem til børnene havde ret til ophold i Belgien, uanset at børnene ikke havde udført en grænseoverskridende aktivitet, da børnene ikke havde opholdt sig i andre EU-lande end deres hjemland Belgien.

EU-Domstolen fastslog blandt andet, at artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat for det første nægter en tredjelandsstatsborger, som forsørger et barn, der er unionsborger, ophold i den medlemsstat, hvori barnet er bosat og er statsborger, og for det andet nægter tredjelandsstatsborgeren en arbejdstilladelse, for så vidt som disse afgørelser reelt fratager unionsborgerbarnet den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er tilknyttet statussen som unionsborger.

Dommen lægger konkret vægt på følgende momenter, som indgår i vurderingen af, hvorvidt medlemsstaterne – under henvisning til unionsborgerskabet – skal tildele opholdsret til en tredjelandsstatsborger i den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgerens mindreårige børn bor:

- Begrænsningen i opholdsretten er rettet mod en forælder til et mindreårigt unionsborgerbarn.
- Forælderen er tredjelandsstatsborger.
- Forælderen opholder sig og forsørger det mindreårige unionsborger barn i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger.
- Begrænsningen i opholdsretten skal have den virkning, at det mindreårige unionsborgerbarn reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i unionsborgerskabet.

Foreligger de ovenstående momenter i en ansøgning om familiesammenføring i Danmark, hvor der efter nationale regler vil blive truffet en bebyrdende afgørelse, vil dommen have den betydning, at der indrømmes en afledet opholdsret efter artikel 20 i TEUF.

EU-Domstolen har efterfølgende afsagt yderligere domme om rækkevidden af unionsborgerskabet, herunder blandt andet EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl., samt EU-Domstolens dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Den 15. november 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl.

Dereci-dommen omhandler flere tredjelandsstatsborgere, der alle ønskede at leve sammen med deres familiemedlemmer i Østrig. Familiemedlemmerne havde alle bopæl i Østrig, ligesom familiemedlemmerne var statsborgere i Østrig. Familiemedlemmerne havde aldrig gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, og familiemedlemmerne var ikke afhængige af tredjelandsstatsborgerne, for så vidt angik forsørgelse.

EU-Domstolen udtalte i Dereci-dommen, at kriteriet vedrørende kerneindholdet i de rettigheder, som en unionsborger er tildelt ved statussen som unionsborger, vedrører situationer, som er kendetegnet ved, at unionsborgeren reelt er nødsaget til at forlade ikke blot den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, men også Unionen som helhed. EU-Domstolen lagde vægt på, at der er tale om et kriterium af ganske særlig karakter, idet det vedrører situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, undtagelsesvis ikke kan nægtes en opholdsret, idet den effektive virkning af unionsborgerskabet ellers ville blive bragt i fare.

Endvidere udtalte EU-Domstolen, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af familien, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med unionsborgeren på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles.

Det er således ikke tilstrækkeligt til at udlede en opholdsret for en forælder, at barnet er unionsborger.

Det kan derimod udledes af EU-Domstolens praksis, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger, kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område. I sådanne tilfælde kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

Den 10. maj 2017 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Chavez-Vilchez-dommen tager afsæt i otte konkrete sager, forelagt præjudicielt for EU-Domstolen, der alle vedrører en tredjelandsstatsborger, der bor og forsørger et nederlandsk barn i Nederlandene. Fælles for sagerne var endvidere, at den anden forælder var nederlandsk statsborger. Det varierede fra sag til sag, hvilken kontakt den nederlandske forælder havde med barnet

og dennes bidrag til barnets underhold. Tredjelandsstatsborgerne i sagerne havde fået afslag på enten bistand og/eller børnetilskud på grund af deres opholdsretlige status, idet de i de omhandlede perioder ikke var meddelt noget opholdsgrundlag.

EU-Domstolen fastslog i Chavez-Vilchez-dommen, at det i de konkrete sager skulle afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Inden for rammerne af denne bedømmelse skal de kompetente myndigheder tage hensyn til retten til respekt for privatliv og familieliv, som er fastslået i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet denne artikel skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som anerkendes i nævnte charters artikel 24, stk. 2.

På den baggrund fastslog EU-Domstolen, at den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, er et relevant forhold, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandsstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt.

Chavez-Vilchez-dommen præciserer således rammerne for udlændingemyndighedernes vurdering og retten til ophold på grundlag af TEUF art. 20. Udlændingemyndighederne skal således ved behandlingen af de konkrete sager afklare, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et sådant afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, at barnet reelt vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis der meddeles afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. I den forbindelse skal hensynet til barnets tarv indgå i vurderingen. Det vil endvidere være et relevant forhold ved vurderingen, at den forælder, der er dansk statsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene. Det vil dog ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at meddele afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Der skal foretages en konkret vurdering på grundlag af en hensyntagen til barnets tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til både den forælder, der er dansk statsborger, og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som en adskillelse fra den forælder, der er tredjelandsstatsborger, vil indebære for barnets ligevægt.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, og C-133/15, Chavez-Vilchez, træffes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Den 19. september 2017 blev Udlændinge- og Integrationsudvalget orienteret om Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering af Chavez-Vilchez-dommens konsekvenser, herunder dens betydning for behandlingen af verserende og allerede afgjorte sager om ret til ophold på grundlag af artikel 20 i TTEUF om unionsborgerskabet.[19]

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i forlængelse heraf den 11. september 2019 i "Orientering om Udlændingestyrelsens praksis i visse sager om afledt opholdsret til en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger" til Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg, oplyst, at Udlændingestyrelsens vurdering, indtil medio juni 2019 af, om der bør meddeles opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, hvor EU-dommen C-133/15, Chavez-Vilchez, er påberåbt, eller hvor sagen indeholder oplysninger, som giver anledning til at foretage en sådan vurdering, er foretaget i forhold til en for snævert afgrænset personkreds og i en for snævert afgrænset sagskategori.[20]

Udlændingenævnet har ikke haft anledning til at træffe afgørelse på baggrund af afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen efter praksisjusteringen.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en forælder til et barn med dansk statsborgerskab kunne få opholdstilladelse efter EU-retten på baggrund af barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet afslog i september 2019 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra september 2017, hvorved Udlændingenævnet meddelte afslag på familiesammenføring til en israelsk statsborger, der søgte om opholdstilladelse til sine to herboende børn, født i henholdsvis 1999 og 2003, der begge var danske statsborgere, idet der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgerens yngste barn havde det svært i skolen, at det yngste barn havde meget fravær, at det yngste barn tydeligt var i mistrivsel, at det yngste barn havde sagt, at han ikke ønskede at leve mere, at det yngste barn kun ville sove og spille, og at det yngste barns mor var

[19] Orienteringen kan findes her https://www.ft.dk/samling/20161/almdel/UUI/bilag/256/1790273/index.htm
[20] Orienteringen kan findes her: https://www.ft.dk/samling/20182/almdel/UUI/bilag/33/index.htm.

stresset over situationen og følte, at hun snart ikke kunne klare mere. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det yngste barn havde haft det skidt siden august 2017, at det yngste barn var meget tyndt, ked af det og sur på sin mor og søster, at det yngste barns mor var sur på ansøgeren, og at det yngste barn under ansøgerens seneste besøg ikke ønskede at se ansøgeren, da det yngste barn følte sig svigtet af alle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da der ikke var tale om nye oplysninger, der ville have ført til et ændret udfald af Udlændingenævnets afgørelse fra september 2017. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingenævnet i afgørelsen fra september 2017 inddrog det yngste barns trivsel og udvikling, herunder situationen i hjemmet hos moren og i skolen, og at de forhold, som ansøgeren havde anført til støtte for sin anmodning om genoptagelse, således allerede var indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren udrejste af Danmark i juli 2012, at ansøgeren dermed opgav sin bopæl i Danmark og frivilligt afbrød familielivet med det yngste barn, og at ansøgerens samvær med det yngste barn herefter foregik ved besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren fortsat kunne udøve samværet med sit yngste barn igennem besøgsophold. **Udlændingenævnet henviste endelig til**, at det yngste barn fortsat boede hos sin mor, som må anses for at være hans primære omsorgsperson, mens ansøgeren ikke kunne anses for at være omsorgsperson for det yngste barn, henset til at ansøgeren udrejste af Danmark i juli 2012, og ikke efterfølgende havde haft opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund fortsat**, at det ikke var uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, eller Danmarks forpligtelser efter EU-reglerne, herunder EU-Domstolens dom i sag C-133/15 (Chavez-Vilchez), at henvise ansøgeren og det yngste barn til at øve familielivet ved besøgsophold, som det hidtil var gjort. ÅB/2019/86.

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse fra april 2019 til en iransk statsborger, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mindreårige søn, der var dansk statsborger. Ansøgerens ægtefælle, der var far til referencen, boede sammen med referencen.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændinge- og Integrationsministeriet den 11. september 2019 i "Orientering om Udlændingestyrelsens praksis i visse sager om afledt opholdsret til en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger" til Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg havde oplyst, at Udlændingestyrelsens vurdering indtil medio juni 2019 af, om der burde meddeles opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, hvor EU-domstolens afgørelse i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez, var påberåbt, eller hvor sagen indeholdt oplysninger, som gav anledning til at foretage en vurdering på baggrund af dommen, var blevet foretaget i forhold til en for snævert afgrænset personkreds og i en

for snævert afgrænset sagskategori. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** grundlag for at hjemvise ansøgerens sag til Udlændingestyrelsen, således at Udlændingestyrelsen kunne foretage en fornyet vurdering af sagen på baggrund af den justerede praksis. ÅB/2019/87**.**

Udlændingenævnet har fundet, at Chavez-Vilchez-dommen ikke har betydning for ansøgninger om forlængelse af et visum, idet et visum – herunder forlængelse af et visum – alene udstedes med henblik på korttidsophold. Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.6., VIS/2018/72.

3.7.3.1.3. Forældre til herboende mindreårige børn, der er anbragt uden for hjemmet

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, meddeles opholdstilladelse til en forælder til et herboende mindreårigt barn, der er anbragt uden for hjemmet.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen har fast samvær med barnet, der ikke vil kunne udøves på besøgsophold. Det tillægges endvidere betydning, om barnet har samvær med sin herboende forælder, om kommunen har iværksat en handleplan om intensiveret samvær mellem det anbragte barn og tredjelandsforælderen, og hvor længe der er gået, fra familielivet mellem barnet og forælderen blev afbrudt, til forælderen søgte om opholdstilladelse under henvisning til barnet.

For eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem en forælder til et herboende mindreårigt barn, der er anbragt uden for hjemmet, henvises til afgørelse ÅB/2018/56 i Udlændingenævnet årsberetning 2018, afsnit 3.3.3.1.3.

3.7.3.1.4. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Iran, født i 1952, der søgte om familiesammenføring med sin herboende voksne søn, der havde opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og boede i Danmark med sin datter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde boet sammen med ansøgeren indtil 2015 med undtagelse af den periode, hvor referencen var gift med sin tidligere ægtefælle, at referencen var tæt knyttet til ansøgeren, og at referencen havde taget ansvar for ansøgeren og forsørget hende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det på baggrund af oplysningerne i referencens asylsag og ansøgerens familiesammenføringssag, ikke kunne anses for godtgjort, at ansøgeren havde været optaget i referencens husstand, hvor referencen havde fungeret som familiens primære forsørger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne fra referencens asylsag om, at referencens familiemedlemmer ikke var afhængige af ham, samt oplysninger om, at to af referencens brødre i Irak forsørgede ansøgeren, og at familien sammen havde hjulpet hinanden og været fælles om de løbende udgifter, men at referencen havde tjent flest penge. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at referencen og ansøgeren ikke havde etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at referencen havde forsørget ansøgeren hele sit voksenliv. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det forhold, at der blev sendt penge til forsørgelse til en forælder i hjemlandet eller dennes opholdsland, ikke i sig selv var tilstrækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark var nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at der ikke sås at være noget til hinder for, at referencen fortsat kunne bidrage til ansøgerens forsørgelse fra Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke mellem referencen og ansøgeren forelå et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ville stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark ville være forpligtiget til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring og at det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK

artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at ansøgeren efter det oplyste havde psykiske problemer, at hun ikke havde mulighed for hjemmehjælp eller sociale ydelser, og at referencen ville forsørge ansøgeren og sørge for, at hun ikke blev en byrde for det danske samfund. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var oplyst om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter og et sådant omfang, at det kunne medføre opholdstilladelse efter bestemmelsen, ligesom referencens brødre fortsat opholdt sig i Irak, og at familien havde været fælles om de løbende udgifter, hvorfor ansøgeren måtte antages at have et familiemæssigt netværk i Irak, som kunne yde hende den nødvendige bistand. **Udlændingenævnet henviste endvidere til,** at generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i opholdslandet ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1. **Det indgik i endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde fungeret som en mor for referencens datter, og at ansøgeren, referencen og referencens datter udgjorde en familiemæssig enhed. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet referencens datter havde søgt familiesammenføring med referencen efter referencens udrejse af hjemlandet, at referencen som hendes far måtte anses som hendes primære omsorgsperson, og at datteren boede hos referencen i Danmark, hvorfor hun ikke var uden omsorgspersoner. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at der til sagen var henvist til den generelle sikkerhedssituation for kurdiske flygtninge i Irak, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet oplysninger af eventuel asylretlig karakter ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke ville være uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/88.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en amerikansk statsborger, født i 1950, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende voksne søn. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, afslag på asyl og afslag på humanitær opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at

foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen var vokset op hos sin far, hvor referencen kun lejlighedsvis fik besøg af ansøgeren, at referencen som barn mistede kontakten til ansøgeren, at referencen hørte fra ansøgeren for første gang i 2003 og at ansøgeren for første gang besøgte referencen i Danmark i 2006. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og referencen ikke sås at have haft fælles husstand forud for ansøgerens indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse vægt,** at ansøgeren siden 2011 havde besøgt Danmark et uvist antal gange, samt at referencen havde stiftet selvstændig familie og fået to børn. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at der bestod et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencen, idet referencen sammen med sin bror de seneste fire år og seks måneder havde passet ansøgeren, som havde været fuldt ud behandlingskrævende, samt at referencen havde to børn med sin tidligere ægtefælle på henholdsvis fire og otte år, hvorfor det ikke ville være muligt for referencen at udøve familielivet med ansøgeren i USA. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren flyttede til USA i 2001, hvor hun i 2011 blev meddelt amerikansk statsborgerskab, og idet referencen i 1997 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, hvor han i juni 2005 blev meddelt dansk statsborgerskab, og at ansøgeren først søgte om familiesammenføring 19 år efter, at referencen var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt derfor,** at ansøgeren og referencen ikke havde etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i 52 måneder, at hun i denne periode alene havde opholdt sig ulovligt i Danmark i syv måneder, samt at hun i den resterende tid havde haft processuelt ophold og havde været bosat skiftevis hos hver af sine sønner, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til, at der forelå et beskyttelsesværdigt familieliv, der i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 kunne begrunde en opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i relation hertil**, at referencen som dansk statsborger havde mulighed for at besøge ansøgeren i USA, og at familielivet således ville kunne udøves som hidtil ved besøgsophold. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ved vurderingen af om der var etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, herunder om tilknytningen mellem personerne gik ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, blev lagt vægt på, om man havde været optaget i den herboendes husstand igennem en længere årrække, hvor den herboende havde deltaget i pasning og pleje, ligesom det ville indgå i vurderingen, om der fandtes omsorgspersoner i hjemlandet, eller om hjemlandets sociale myndigheder kunne sørge for pasning og pleje. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren ved en tilbagevenden til USA ingen familie ville have til at hjælpe sig, at der ville være en nærliggende risiko for, at ansøgeren ville komme til at leve under kummerlige forhold, at ansøgeren på ingen måde var i stand til at tage vare på sig selv, samt at

ansøgeren ikke var dækket af en sundhedsforsikring i USA. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ved afgørelsen om afslag på humanitær opholdstilladelse til ansøgeren i april 2019 havde lagt vægt på, at ansøgeren som amerikansk statsborger kunne henvises til at søge hjælp til pleje og omsorg i USA, idet de amerikanske myndigheder ville kunne tilbyde "resettlement assistance" til amerikanske statsborgere, herunder at de amerikanske myndigheder ville kunne udpege en sagsbehandler, der ville kunne bistå med at finde frem til den nødvendige plejefacilitet i den relevante stat afhængig af, hvilket behov den pågældende havde. **Udlændingenævnet bemærkede i relation hertil desuden**, at generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen, og at der ikke herved var oplyst om sådanne hindringer for, at referencen ikke fortsat kunne forsørge ansøgeren fra Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev givet opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren var svært kronisk medtaget, og at ansøgeren havde hastigt progredierende Alzheimers demens. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2016 og april 2019 havde fået afslag på humanitært ophold, jf. udlændingelovens § 9 b, og at bestemmelsen måtte anses for at være en særregel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, som tidligere havde været asylansøger, kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af den pågældendes helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det fremgik af ansøgerens journaludskrift fra juni 2019, at ansøgerens helbredsmæssige tilstand det seneste år var blevet tiltagende dårligere, at ansøgeren under ingen omstændigheder var i stand til at tage vare på sig selv, samt at det vurderedes at være sundhedsfagligt uforsvarligt at overlade ansøgeren til sig selv, idet ansøgeren var konstateret dement på tidspunktet for sin indrejse i Danmark i 2015, og at dette forhold ifølge ansøgningen om opholdstilladelse også var baggrunden for ansøgerens indrejse. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at der til sagen var henvist til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i sagen Emonet and others v. Switzerland. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse vægt,** at EMD i den pågældende dom havde anført, at der ved vurderingen af, hvorvidt der kan siges at eksistere et beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, skal foretages en konkret vurdering af sagens faktiske omstændigheder vedrørende omfanget af den familiære relation ("*close personal ties*"). **Udlændingenævnet fandt herefter på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder**, at der ikke eksisterede et sådant særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencen, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse på den baggrund. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren forinden sin indrejse i Danmark i 2015 aldrig havde boet sammen med referencen, at referencen som barn mistede kontakten til ansøgeren, og at ansøgeren først

genoptog kontakten med referencen i 2003. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/89.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en serbisk statsborger, født i 1964, i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt, der søgte om familiesammenføring med sin herboende voksne datter. Ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i 1992, men Udlændingestyrelsen traf i august 2017 afgørelse om, at opholdstilladelsen var bortfaldet, da ansøgeren i marts 2017 var repatrieret til Serbien. Udlændingenævnet havde i november 2018 stadfæstet afgørelsen om bortfald af opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende reference, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, og som kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse betydeligt vægt,** at ansøgeren i marts 2017 udrejste til Serbien med henblik på at tage permanent ophold i sit hjemland, og at hun i den forbindelse underskrev en blanket hos Dansk Flygtningehjælp om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren var bekendt med referencens sygdom på tidspunktet for udrejsen, og at der ikke var indtrådt væsentlige nye og uforudsete omstændigheder i referencens tilstand efter udrejsen. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for udrejsen af Danmark i 2017 havde oplyst, at hun ikke ønskede at bo sammen med referencen, da referencen optrådte voldeligt, og at ansøgeren på ansøgningstidspunktet ikke var i kontakt med referencen, der ikke havde underskrevet ansøgningen om familiesammenføring. **Udlændingenævnet henviste også til,** at det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren og referencen havde boet sammen fra 1994 til 2007 og igen fra 2014 til 2017, at referencens liv havde været præget af mange indlæggelser og ophold på kvindecentre som konsekvens af hendes psykiske sygdom, at referencen også var blevet tvangsindlagt og udskrevet til et kvindecenter, da hun boede hos referencen i 2016, at ansøgeren under en indlæggelse i England ikke ønskede, at referencen blev kontaktet, og at perioden fra 2014 til 2017, hvor ansøgeren og referencen havde boet sammen, var præget af mange skænderier og trusler. **Udlændingenævnet konstaterede endvidere**, at der var oplyst divergerende om årsagen til, at ansøgeren udrejste af Danmark i marts 2017, idet hun under klagesagen om bortfald af sin opholdstilladelse havde oplyst, at hun på tidspunktet for sin udrejse af Danmark ikke kunne bo sammen med referencen, som optrådte voldeligt over for hende, mens partsrepræsentanten i august 2019 havde oplyst, at ansøgeren udrejste af Danmark på baggrund af dødstrusler og nattelige skyderier ind af hendes vindue. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at

ansøgeren og referencen ikke havde etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller at der mellem ansøgeren og referencen forelå et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at Danmark ville være forpligtiget til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at referencen led af et handicap som var omfattet af FN's Handicapkonventions artikel 1, der gjorde, at hun var pasnings- og plejekrævende, **men Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference havde behov for professionel behandling og hjælp fra sundhedsfagligt personale, der rakte ud over den omsorg, som ansøgeren kunne tilbyde, og at ansøgeren ikke var en nødvendig omsorgsperson, der kunne bidrage til en bedring af referencens psykiske sygdom. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af sagens oplysninger, at referencen under en indlæggelse i England ikke havde ønsket, at ansøgeren blev kontaktet, at referencen havde været tvangsindlagt, mens hun boede hos ansøgeren, at der ved indlæggelsen opstod voldsomme skænderier mellem referencen og ansøgeren, og at referencen efterfølgende var blevet udskrevet til et kvindehjem. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet oplyste, at hun ikke kunne komme i kontakt med referencen trods et utal af forsøg, at det generelt fremgik af sagens akter, at referencen var fjendtlig overfor ansøgeren og ikke gav udtryk for, at referencen havde brug for ansøgeren, ligesom referencen ikke havde underskrevet ansøgningen om opholdstilladelse eller været bekendt med denne. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som en nødvendig omsorgsperson for en bedring og stabilitet af referencens helbred. **Udlændingenævnet henviste til,** at ansøgeren som statsborger i Serbien kunne indrejse i Danmark på visumfrit ophold i 90 dage i løbet af en 180 dages periode, hvorfor hun kunne indrejse i Danmark i op til seks måneder om året for at besøge referencen. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste havde opsagt sin lejlighed i Serbien under sit ophold i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke ville være uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 eller reglerne i FN's Handicapkonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/90.

3.7.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie. Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være søskende, bedsteforældre og forældres søskende. Hvis en biologisk forælder ikke har del i forældremyndigheden, vil en ansøgning fra et biologisk barn skulle afgøres efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor den herboende reference ikke var myndig, kan henvises til afgørelse FAM/2018/9 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.3.2.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 24.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 31.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med blandt andet mindreårige søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 stk. 1, nr. 3, til en statsborger fra Gambia, der søgte om familiesammenføring med sin voksne herboende søster, der var meddelt dansk indfødsret.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3, idet, der ikke sås at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af det oplyste slægtskab. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgeren efter det oplyste aldrig havde boet sammen, at ansøgeren således aldrig havde været en del af referencens husstand, at ansøgeren var vokset op sammen med sin mor, og at referencen ikke sås at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at referencens mor i juni 2017 var afgået ved døden, at ansøgeren boede alene, at ansøgeren var under opsyn af nogle naboer, at referencen var ansøgerens eneste biologiske søster, og at ansøgerens øvrige søskende ikke var biologiske, men at de blot var familiemedlemmer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren var 16 år på ansøgningstidspunktet, 17 år på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse og således måtte formodes ikke at have brug for den samme omsorg som mindre børn, ligesom ansøgeren i Gambia blev hjulpet af naboer. **Udlændingenævnet henviste desuden til,** at det fremgik af en til sagen fremlagt erklæring, at medunderskriverne af dokumentet var biologiske søstre til ansøgeren, hvorfor det således måtte lægges til grund, at ansøgeren havde anden nær familie i Gambia, og at hun ikke var uden omsorgspersoner eller savnede grundlæggende omsorg. Det forhold, at referencen og ansøgeren havde telefonisk kontakt fem gange ugentligt, at referencen havde fremsendt dokumentation for, at hun havde støttet ansøgeren økonomisk, og at referencen havde været sammen med ansøgeren i juli 2015 og juni 2017, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede,** at der ikke

var oplyst om forhold, der gjorde, at referencen ikke fortsat kunne opretholde kontakten med ansøgeren, samt til at referencen fortsat kunne støtte ansøgeren økonomisk fra Danmark som hidtil. ÅB/2019/91.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 stk. 1, nr. 3, til en statsborger fra Afghanistan, født i 2002, der søgte om familiesammenføring med sin voksne herboende bror, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3, idet der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at referencen var hans nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var knap 14 år, at han ikke led af alvorlige sygdomme eller handicap, at han gennem flere år var blevet hjulpet af en ældre dame i Pakistan, og at referencen sendte penge til ansøgerens forsørgelse i Pakistan. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren under sit ophold i Pakistan var blevet overfaldet og skudt i benet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering, da ansøgeren havde haft adgang til lægefaglig behandling, uanset det oplyste om, at ansøgeren ikke havde adgang til sundhedsvæsenet. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at økonomisk bidrag til forsørgelse ikke i sig selv etablerede et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren opholdt sig illegalt på gaden i Pakistan, at den ældre dame, som han havde kontakt til, også var illegal flygtning og derfor ikke kunne drage omsorg for ham, og at han var i en vanskelig situation, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde en morbror, der var bosiddende i Afghanistan, at ansøgeren var 13 år og 11 måneder på ansøgningstidspunktet, og at han nu på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 17 år og to måneder, hvorfor det måtte antages, at han kunne tage vare på sig selv i det dagligе og ikke havde brug for den samme omsorg som et yngre barn, hvorfor **Udlændingenævnet således ikke kunne lægge til grund**, at ansøgeren led fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Pakistan, herunder at han var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at arrangementet med den ældre dame, som ansøgeren havde kontakt med, ikke kunne fortsætte som hidtil. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og referencen havde boet sammen i deres forældres husstand indtil referencens

flugt fra Afghanistan i foråret 2008, at ansøgerens mor først afgik ved døden, efter at referencen var flygtet ud af Afghanistan, at ansøgeren flygtede til Pakistan med sin mor, og at ansøgeren således aldrig havde været en del af referencens husstand. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde boet sammen med referencens ægtefælle efter ansøgerens mors død i 2011 og frem til, at ægtefællen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2014, og at referencen søgte om opholdstilladelse til ansøgeren sammen med ansøgningen om opholdstilladelse til sin ægtefælle og parrets fællesbørn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering, idet referencen blev meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark i juni 2011, at han først søgte om opholdstilladelse til ansøgeren i juli 2013, at ansøgeren i oktober 2013 blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, at afgørelsen ikke rettidigt var blevet påklaget til Udlændingenævnet, og at referencen herefter først i januar 2016 på ny søgte om opholdstilladelse til ansøgeren. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at Familieafdelingen i referencens bopælskommune havde vurderet, at det var vigtigt for referencen, at han kunne tage til Pakistan for at hjælpe ansøgeren, idet forholdene for illegale indvandrere i Pakistan ikke var gode. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet generelle sociale- og økonomiske forhold i en udlændings hjemland eller opholdsland ikke i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark, og idet referencen fortsat ville kunne rejse til Pakistan og besøge ansøgeren som hidtil. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste var blevet overfaldet i Pakistan, og at hans onkler og Taliban var efter ham, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der herved kunne være tale om forhold af asylretlig karakter, hvilket ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville være i strid med FN's Børnekonvention, idet FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK's artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, det vil sige fader, moder og mindreårige børn, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. ÅB/2019/92.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter/bedsteforældre m.v., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig amerikansk statsborger jf. udlændingelovens § 9, stk. 1,

nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3, der søgte om familiesammenføring med sin herboende voksne tante, der var dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at der burde meddeles opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning til referencen som nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering til grund**, at ansøgeren ikke var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg, idet begge ansøgerens biologiske forældre og søster opholdte sig i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke fortsat kunne tage ophold hos sin far, som han havde boet hos indtil indrejsen i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** således på baggrund af de foreliggende oplysninger **ikke at kunne lægge til grund**, at ansøgeren led alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i hjemlandet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde været udsat for omsorgssvigt, siden han var helt lille fra henholdsvis sin mor og det amerikanske skolesystem, der ikke havde ressourcer til at håndtere hans ordblindhed. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens biologiske far måtte antages at være hans primære omsorgsperson, og at faren fortsat ville kunne drage omsorg for ansøgeren. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark med henblik på at modtage en angiveligt bedre undervisning end den undervisning, som ansøgeren ville kunne modtage i sit eget hjemland. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke sås at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet. Ansøgerens tilknytning til referencen og referencens familie samt hans tilknytning til Danmark var indgået i Udlændingenævnets vurdering, **men Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren før december 2017 aldrig havde boet sammen med referencen med undtagelse af besøgsophold. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i USA, hvor han havde gået i skole og talte sproget, og hvor hans forældre og søster boede, hvorfor hans tilknytning til USA måtte anses for at være større end hans tilknytning til Danmark, uanset at han var faldet godt til i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var etableret et familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn –

og at en konventionsstat herudover kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet bemærkede,** at det forhold, at man havde en særlig interesse i et barns liv og fremtid, eksempelvis grundet et slægtskab, og det forhold, at man påtog sig en forsørgerrolle for dette barn og deltog positivt i barnets liv, ikke kunne sidestilles med, at man indtrådte som forældremyndighedsindehaver, eller at der blev etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at en fremlagt erklæring fra oktober 2017 om midlertidig overdragelse af forældremyndighed, underskrevet af ansøgerens forældre, var en privatretlig erklæring om overdragelse af forældremyndighed, der ikke var godkendt af en dansk myndighed. Det fremgår af FN's Børnekonventions artikel 3, stk. 1, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse bliver udøvet af offentlig eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at denne bestemmelse i den konkrete sag ikke kunne udstrækkes til at kunne tilsige, at ansøgeren skulle have opholdstilladelse under henvisning til referencen, uanset at referencen efter det oplyste på sin vis fungerede som en af flere omsorgspersoner for ansøgeren. **Udlændingenævnet henviste herved til,** at ansøgeren forinden sin indrejse til Danmark havde primær bopæl hos sin far. Barnets tarv ville derfor fortsat kunne varetages af ansøgerens biologiske far. ÅB/2019/93.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til et mindreårigt barn, født i 2004, fra Kenya, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, der søgte om familiesammenføring med sin herboende farmor, der var meddelt opholdstilladelse som flygtning. Ansøgeren var ultimo 2016 indrejst i Danmark på visum.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at der burde meddeles opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning til sin farmor som nærmeste familie, idet ansøgeren ikke var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg, idet begge ansøgerens biologiske forældre opholdt sig i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke fortsat ville kunne tage ophold hos sin mor, som hun havde boet hos, indtil hun rejste til Danmark, og at der således ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger i sagen kunne lægges til grund, at ansøgeren led alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Kenya. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens mor havde haft tuberkulose, og at ansøgerens far efter det oplyste ikke kunne drage omsorg for hende, da han ikke havde økonomisk formåen hertil. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret

vurdering, idet ansøgerens biologiske mor måtte anses for at være hendes primære omsorgsperson, uanset hendes helbredstilstand, og at hun fortsat ville kunne drage omsorg for ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3, var grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at referencen først i januar 2017 indgav ansøgning om familiesammenføring på vegne af ansøgeren, hvilket var seks år efter, at referencen i december 2010 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, hvorfor referencen således ikke havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse på vegne af ansøgeren i umiddelbar forlængelse af, at hun selv var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke sås at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der lå udover, hvad der fulgte af det oplyste slægtskab. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen ikke havde været ansøgerens primære omsorgsperson, og at referencen ikke havde sandsynliggjort, at ansøgeren havde været en del af hendes husstand og familie, inden ansøgeren indrejste i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at referencen havde afgivet divergerende oplysninger til sagen, idet hun i sin ansøgning om genbosætning til UNHCR i september 2010 havde oplyst at have boet sammen med sin ægtefælle, sin datter, og sin ægtefælles familie, inden hun rejste til Danmark, at referencen ikke have omtalt ansøgeren under sin asylsag, og at referencen i ansøgningsskemaet om familiesammenføring fra januar 2017 havde oplyst, at ansøgeren havde boet hos hende fra fødslen og frem til udrejsen til Danmark i februar 2011, mens referencen i forbindelse med ansøgerens visumansøgning fra september 2016 havde oplyst, at hun sidst havde set ansøgeren i december 2009. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren var fyldt 13 år på ansøgningstidspunktet og 15 år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og hun derfor måtte antages i langt højere grad at kunne tage vare på sig selv, at ansøgeren ikke havde behov for pasning og pleje i samme omfang som mindre børn, og at hun fortsat kunne bo sammen med sin biologiske mor i Kenya. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på,** at der ikke var fremlagt dokumentation for slægtskabet mellem ansøgeren og referencen eller mellem referencen og ansøgerens far. **Udlændingenævnet konstaterede i den forbindelse,** at referencen ikke havde oplyst sønnens navn og heller ikke havde nævnt ansøgeren til UNHCR. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren under sit ophold i Danmark havde udvist stor interesse for alle fag i skolen, at hun var blevet god til det danske sprog, og at hun trivedes godt socialt. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren alene havde haft processuelt ophold i Danmark under sagens behandling. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der til sagen ikke var oplyst, at ansøgeren led af så alvorlig sygdom eller handicap, som kunne begrunde opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgeren var opvokset i Kenya, og at hendes primære omsorgsperson havde tu-

berkulose. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til ændret vurdering, da generelle økonomiske eller sociale forhold i hjemlandet ikke kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt således,** at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af hendes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt at meddele afslag på opholdstilladelse. Ansøgerens sag var således behandlet i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet fandt**, at afslag på opholdstilladelse ikke var i strid med barnets tarv, at ansøgeren og referencen fortsat kunne opretholde kontakten, og at referencen fortsat kunne bidrage økonomisk til ansøgerens opvækst som hidtil. ÅB/2019/94.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med søskende og andre nærtstående familiemedlemmer, henvises til afgørelserne FAM/2013/6 og FAM/2013/18 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.3.2., afgørelserne ÅB/2014/30, FAM/2014/170, FAM/2014/173 og FAM/2014/223 i Udlændingenævnets årsberetning 2014 afsnit 3.1.3.2., afgørelserne FAM/2015/68, FAM/2015/51, FAM/2015/199, FAM/2015/170, FAM/2015/154, FAM/2015/163 og FAM/2015/168 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.3.2., afgørelse FAM/2016/17 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.3.2., afgørelserne ÅB/2017/36, ÅB/2017/37, FAM/2017/25, FAM/2017/79 og ÅB/2017/38 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.3.3.2. og afgørelserne FAM/2018/9, ÅB/2018/58, ÅB2018/59, ÅB/2018/60, ÅB/2018/61 og FAM/2018/62 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.3.2.

3.7.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i mere end de sidste tre år.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015) til bestemmelsen, at beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter sammenholdt med, at opholdstilladelsernes varighed alene er et år ad gangen, medfører, at parternes samlede tilknytning til Danmark ikke har en sådan karakter, at der i almindelighed foreligger en pligt til at tillade familiesammenføring efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Dette gælder f.eks., hvis den herboende person før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Hvis den herboende person har haft midlertidig beskyttelsesstatus i mere end de sidste tre år, kan en ægtefælle eller en fast samlever (hvis begge parter er over 24 år) og mindreårige børn (under 15 år) få opholdstilladelse i Danmark efter de almindelige regler om familiesammenføring.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til to statsløse palæstinensere fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med deres herboende mindreårige søn med midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne lægges til grund, at det, selv om referencen på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningerne om opholdstilladelse til ansøgerne fortsat var mindreårig, fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgerne kunne blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen ikke havde boet sammen med ansøgerne siden september 2015, hvor referencen udrejste af Syrien sammen med sine tre ældre søskende, og at ansøgerne besluttede, at referencen skulle udrejse sammen med sine søskende, idet referencens far ikke var rask nok til at rejse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til,** at referencen på tidspunktet for sin udrejse af Syrien var 14 år, at han havde haft en sådan alder og modenhed, at han sammen med sine tre ældre søskende havde kunnet foretage rejsen fra Syrien til Danmark, og at han i forbindelse med sin egen asylsag var blevet vurderet moden til at gennemgå den asylretlige procedure. **Udlændingenævnet henviste endvidere til,** at referencen ventede et år og ti måneder med at søge om opholdstilladelse til sine forældre, og at referencen på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningerne om familiesammenføring var 16 år og således havde en alder, hvor han i det daglige ikke var afhængig af, at en forældremyndig-

hedsindehaver eller anden omsorgsperson bistod ham. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at referencen på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 18 år og dermed myndig. Det anførte om, at referencen stadig var et barn og havde brug for sine forældre henset til de traumatiske oplevelser, som han havde været udsat for, kunne på den baggrund, ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at referencen til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen i december 2015 havde oplyst, at han, udover sine tre ældre søskende, som han indrejste med i Danmark, havde en svoger i Danmark, at referencen havde ønsket at bo sammen med sine søskende, samt at referencen fortsat boede på den samme bopæl som hans storesøster. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt** på, at referencens søster boede i Danmark, og at hans storebrødre boede i referencens opgang. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund,** at referencen havde nær familie i Danmark, som kunne støtte ham i det omfang, det var nødvendigt. Det forhold, at referencens søster, som han boede sammen med, havde to små børn, hvoraf det ene af disse børn havde en adfærdsdiagnose, at søsteren var ekstremt presset, hvorfor referencen var uden en forældreperson i det daglige, samt at referencen havde minimal kontakt med sine brødre, som havde deres eget liv og ikke tog sig af referencen, kunne på den baggrund ikke føre til en ændret vurdering. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen i januar 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og at han havde haft opholdstilladelse efter denne bestemmelse i mere end de sidste tre år, samt at Udlændingestyrelsen i marts 2019 ændrede hans opholdsgrundlag til udlændingelovens § 7, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet familielivet frivilligt sås at være afbrudt, og idet referencen på tidspunktet for statusændringen var fyldt 18 år, hvorfor han som myndig måtte antages at kunne tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om referencens eller ansøgernes personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle gives opholdstilladelse. Det forhold, at den ene ansøger led af mén efter et skudsår samt behandlingskrævende forhøjet blodtryk og hjerteproblemer, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren ifølge en fremlagt lægeerklæring var under udredning, hvorfor det måtte lægges til grund, at der var adgang til lægeundersøgelse og eventuel behandling i Syrien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at en ansøger skulle indrejse i Danmark for at modtage lægelig behandling, ligesom generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at familien som statsløse palæstinensere efter det oplyste var særligt udsatte i Syrien, at referencen ikke havde nogen reel mulighed for at se sine forældre i Syrien, idet referencens kusine, som han delte navn med, var med i kampen mod ISIS, samt at ISIS adskillige gange havde besøgt referencens forældre med henblik på at få fat i ham, idet ISIS forvekslede ham med hans kusine. **Udlændingenævnet fandt,** at dette ikke kunne

føre til en ændret vurdering, da der kunne være tale om omstændigheder af asylretlig karakter, og idet asylretlige omstændigheder som udgangspunkt ikke kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt,** at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde henvist til barnets tarv. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at FN's Børnekonventions artikel 3 efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt,** at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgerne ikke udgjorde en krænkelse af EMRK's artikel 8. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen ikke havde forsørget eller draget omsorg for ansøgerne forud for referencens flugt til Danmark, og at der ikke var oplyst om et sådant særligt afhængighedsforhold mellem ansøgerne og referencen, der kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/95.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2019 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag til tre syriske statsborgere, der søgte familiesammenføring med deres herboende søn/bror med midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Referencen var mindreårig på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerne ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde blive meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at referencen i august 2016 havde fået midlertidig beskyttelsesstatus, at ansøgeren i oktober 2016 var blevet anbragt i pleje, at Udlændingestyrelsen i oktober 2018 ændrede referencens opholdsgrundlag til udlændingelovens § 7, stk. 1, at referencen, efter at han var blevet myndig, fortsat var i pleje (efterværn), og at referencen som følge heraf måtte antages at have behov for støtte. ÅB/2019/96.

For yderligere afgørelser vedrørende familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises i øvrigt til afgørelserne ÅB/2018/62, ÅB/2018/63, ÅB/2018/64, ÅB/2018/65, FAM/2018/74 og FAM/2018/80 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.4.

3.7.4.1. Statsløse palæstinensere fra UNRWA mandatområdet

Den 29. august 2018 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg[21] at ændre praksis således, at statsløse palæstinensere, der har været tvunget til at forlade FN's hjælpeorganisation for palæstinensiske flygtninge i Mellemøstens (United Nations Relief and Work Agency for Palestine Refugees in the Near East, forkortet UNRWA) mandatområdet, der dækker områderne Libanon, Gazastriben, Jordan, Syrien og Vestbredden, eller som tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, automatisk vil være omfattet af Flygtningekonventionen og dermed berettigede til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre de pågældende udlændinge er udelukket fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10. I forlængelse heraf har Flygtningenævnet hjemvist bl.a. verserende sager vedrørende statsløse palæstinensere, der var omfattet af praksisændringen, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen i første instans.

Udlændingenævnet blev i december 2018 bekendt med praksisændringen i Flygtningenævnet. På baggrund af en manuel gennemgang af relevante sager vurderede Udlændingenævnet herefter, om der var grundlag for at genoptage og/eller hjemvise sager, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på familiesammenføring til udlændinge, der søgte om opholdstilladelse til en herboende statsløs palæstinenser fra UNRWA mandatområdet med midlertidig beskyttelsesstatus, som ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end tre år, og hvor Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efterfølgende var blevet stadfæstet af Udlændingenævnet, eller hvor der var en verserende klagesag i Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet besluttede i marts 2019, at visse af disse sager som udgangspunkt skulle genoptages og hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling, når Udlændingestyrelsen på baggrund af Flygtningenævnets praksisændring havde ændret referencens opholdsgrundlag fra udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), til § 7, stk. 1 (konventionsstatus). Dette gjaldt sager, hvor Udlændingenævnet havde stadfæstet en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en ægtefælle, samlever eller et mindreårigt barn under 15 år, der søgte familiesammenføring med en herboende statsløs palæstinenser med midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, der derfor ikke havde haft adgang til familiesammenføring, medmindre vedkommende havde haft denne opholdstilladelse i mere end tre år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, for så vidt angik ægtefæller, og jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, for så vidt angik børn, og hvor ansøgningerne om familiesammenføring derfor blev behandlet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

[21] Referat af mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 29. august 2018 kan læses på følgende link: https://fln.dk/-/media/FLN/Koordinationsudvalg/Ref-af-moede-i-koordinationsudvalget-den-29-august-2018-(2).pdf?la=da&hash=1D57E684FFC25D9322CAF476981F851D7C2C82F7

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en allerede afgjort sag, hvor referencen var statsløs palæstinenser fra UNRWA mandatområdet, der havde fået ændret sit opholdsgrundlag fra udlændingelovens § 7, stk. 3, til § 7, stk. 1, og hvor Udlændingenævnet af egen drift genoptog og hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet genoptog og hjemviste i september 2019 Udlændingenævnets afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, jf. § 9 c, stk. 1, til en statsløs palæstinenser fra Syrien og hans tre børn, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle og børnenes mor, der ligeledes var statsløs palæstinenser, og som i 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingenævnet havde i 2017 meddelt afslag på familiesammenføring under henvisning til, at referencen ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at Udlændingestyrelsen i marts 2019 havde meddelt referencen opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** anledning til at genoptage Udlændingenævnets afgørelse og hjemvise ansøgernes sager til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, uanset at der var tale om efterfølgende omstændigheder. **Udlændingenævnet** lagde i den forbindelse vægt på Flygtningenævnets praksisændring i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandatområdet, hvor Flygtningenævnet i forlængelse heraf havde besluttet at hjemvise de verserende asylsager vedrørende statsløse palæstinensere, der var omfattet af praksisændringen, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at Udlændingenævnet som følge heraf havde besluttet, at sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse vedrørende statsløse palæstinensere med midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, der derfor ikke som udgangspunkt havde adgang til familiesammenføring, medmindre vedkommende havde haft denne opholdstilladelse i mere end tre år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, for så vidt angik ægtefæller, og hvor ansøgningen om familiesammenføring derfor var blevet behandlet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling, når Udlændingestyrelsen havde truffet beslutning om at meddele referencen opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af Flygtningenævnets praksisændring. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det fremgik af udlændingemyndighedernes sagsbehandlingssystem, at det ene af parrets fællesbørn i 2018 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen, mens ægtefællen og de to resterende fællesbørn ikke sås at være blevet meddelt opholdstilladelse siden Udlændingenævnets afgørelse, og at Flygtningenævnets praksisændring kunne have relevans for Udlændingenævnets afgørelse fra 2017, hvorfor Udlæn-

dingenævnet havde anmodet referencen om at tilkendegive, hvorvidt sagerne ønskedes behandlet i lyset af praksisændringen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at referencen i forlængelse heraf havde oplyst, at sagerne ønskedes genoptaget. ÅB/2019/97.

Udlændingenævnet konstaterede i størstedelen af de allerede afgjorte sager, at der ikke var grundlag for at foretage en fornyet vurdering af sagerne henset til, at referencen ikke var blevet meddelt statusændring, at ansøgeren efterfølgende var blevet meddelt opholdstilladelse, eller at ansøgeren havde en verserende ansøgning om opholdstilladelse i Udlændingestyrelsen.

I relation til de resterende afgjorte sager, hvor referencen havde fået ændret sit opholdsgrundlag fra udlændingelovens § 7, stk. 3, til § 7, stk. 1, vurderede Udlændingenævnet i hovedparten af disse sager, at der ikke var grundlag for af egen drift at genoptage og hjemvise sagerne til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet der var tale om en efterfølgende omstændighed, idet referencen havde fået opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1, og idet referencen var myndig på tidspunktet for statusændringen.

Ved denne vurdering lagde Udlændingenævnet vægt på, at statsløse palæstinensere dermed i sager om familiesammenføring med forældre blev stillet som andre ansøgere i en lignende situation. Det følger således af Udlændingenævnets praksis, at i sager, hvor referencen er indrejst i Danmark som uledsaget mindreårig asylansøger og har haft opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 3, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til forældrene, medmindre særlige hensyn, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, taler derimod, selv om referencen i tiden mellem Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets afgørelse har fået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi den pågældende vil risikere asylrelevant forfølgelse fra sit hjemlands myndigheder som følge af, at den pågældende er blevet myndig.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der var grundlag for at genoptage en sag, hvor referencen havde fået ændret sit opholdsgrundlag fra udlændingelovens § 7, stk. 3, til § 7, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet afslog i marts 2019 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2019 vedrørende to statsløse palæstinensere fra Syrien, der søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til deres herboende søn, der var født i 2000. Udlændingenævnet havde medio januar 2019 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på opholdstilladelse, idet referencen, der var indrejst som uledsaget mindreårig asylansøger og ligeledes var statsløs palæstinenser fra Syrien, ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele

opholdstilladelse. Referencen havde til støtte for sin anmodning om genoptagelse anført, at han ultimo januar 2019 var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af Flygtningenævnets praksisændring.

Udlændingenævnet fandt, at referencen ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at Udlændingestyrelsen ultimo januar 2019 havde ændret referencens opholdsgrundlag fra udlændingelovens § 7, stk. 3, til § 7, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette forhold ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da der ikke herved var fremkommet nye oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der var en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet resultat, hvis oplysningerne havde foreligget ved den oprindelige afgørelse i sagen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne lægges til grund, at det fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte referencens familieliv, således at hans forældre kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, idet referencen på tidspunktet for forældrenes ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark var 15 år og 11 måneder og således havde en alder, hvor han i det daglige ikke var afhængig af, at en forældremyndighedsindehaver eller anden omsorgsperson bistod ham. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at referencen på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var fyldt 18 år, at han dermed var myndig, og at han som voksen måtte antages at kunne tage vare på sig selv. ÅB/2019/98.

Udlændingenævnet besluttede endvidere, at der i verserende sager, hvor referencen var et uledsaget mindreårigt barn på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring, skulle sondres mellem de sager, hvor familielivet måtte anses for frivilligt afbrudt forud for den mindreåriges udrejse af hjemlandet som følge af asylrelevant forfølgelse, og de sager, hvor det modsatte var tilfældet, eller hvor det ikke stod klart, om Udlændingestyrelsen havde taget udtrykkeligt stilling hertil.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet i verserende sager har taget stilling til, hvorvidt familielivet forud for referencens udrejse af hjemlandet var blevet frivilligt afbrudt, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en mindreårig statsløs palæstinenser fra Syrien, som var født i 2002, der søgte om opholdstilladelse til sin herboende mor, der ligeledes var statsløs palæstinenser fra Syrien, og som i 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag under henvisning til, at ansøgerens herboende mor ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelo-

vens § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse. Det fremgik af sagen, at ansøgeren, havde boet hos sin far i Syrien efter forældrenes skilsmisse i 2011, men at ansøgeren efter skilsmissen havde haft samvær med sin mor, indtil moren udrejste af hjemlandet og søgte asyl i Danmark.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at Udlændingestyrelsen i januar 2019 havde meddelt referencen opholdstilladelse i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 7, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** anledning til at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at dette var nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag, og **Udlændingenævnet fandt** det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderede sagen på ny i første instans, i hvilken forbindelse Udlændingestyrelsen skulle tage stilling til, om familielivet mellem ansøgeren og referencen var blevet frivilligt afbrudt forud for udrejsen, eller om der forelå et familieliv, som Danmark var nærmest til at beskytte. ÅB/2019/99.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsløs palæstinenser fra Syrien, der søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende søn, som var født i 2000, der ligeledes var statsløs palæstinenser fra Syrien, og som i 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag under henvisning til, at der ikke var ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne lægges til grund, at det, selv om referencen på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse til moren fortsat var mindreårig, fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at moren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og referencen ikke havde boet sammen siden 2015, hvor det blev besluttet, at referencen skulle udrejse af Libanon for eventuelt at bo hos sin søster i Syrien, og hvorfra han efterfølgende udrejste sammen med sin storesøster. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til,** at referencen på tidspunktet for sin udrejse af Syrien var 15 år, at han havde haft en sådan alder og modenhed, at han sammen med sin storesøster havde kunnet foretage rejsen fra Syrien til Danmark, og at han i forbindelse med sin asylsag var blevet vurderet moden til at gennemgå den asylretlige procedure. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at referencen på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring var 16 år og således havde haft en alder, hvor han i det daglige ikke i samme omfang som yngre børn havde været afhængig af, at en forældremyndighedsindehaver eller anden omsorgsperson

bistod ham. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at referencen på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var fyldt 18 år og dermed var myndig. Det anførte om, at referencen så meget til sin storebror, der også var bosiddende i Danmark, men at storebroren kun var få år ældre end referencen selv og derfor i lige så høj grad var mærket af krigen og flugten som referencen, samt at ansøgerens sikkerhed var helt afgørende for hensynet til referencens tarv, kunne på baggrund heraf ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på,** at referencen til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen havde oplyst, at han ud over sin storesøster og dennes børn, som han var indrejst sammen med i Danmark, havde sin storebror, sin mormor og sine mostre i Danmark, at han ønskede at bo sammen med sin storebror i nærheden af sin mormor, morfar og mostre, samt at han fortsat på afgørelsestidspunktet sås at være bosiddende i nærheden af sin mormor, sine morbrødre og mostre samt sin storebror, som han efter det oplyste så meget til. **Udlændingenævnet lagde herefter til grund**, at referencen havde nær familie i Danmark, som kunne støtte ham i det omfang, det måtte være nødvendigt. Det forhold, at referencen til støtte for klagen havde anført, at han ikke havde et familiært netværk i Danmark, idet han ikke så sine mostre på grund af uenigheder, samt at han så sin bedstemor i ny og næ, kunne på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen i 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og at han således havde haft opholdstilladelse efter denne bestemmelse i mere end de sidste tre år, samt at Udlændingestyrelsen i 2019 havde meddelt ham opholdstilladelse i Danmark under henvisning til udlændingelovens § 7, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet familielivet frivilligt sås at være afbrudt, og idet referencen på tidspunktet for statusændringen var fyldt 18 år, hvorfor han som myndig måtte antages at kunne tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet fandt**, at der i øvrigt ikke forelå oplysninger om referencens eller ansøgerens personlige, herunder helbredsmæssige, forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse. Det forhold, at referencen havde anført, at en test havde påvist, at han led af svær PTSD, og at dette ville blive afhjulpet betydeligt, såfremt hans mor blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af en screeningsrapport, at referencen havde haft en udredende samtale med en psykolog, og at han havde mulighed for at modtage behandling for PTSD i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde anført, at hans bror havde boet sammen med ansøgeren i en palæstinensisk lejr i Libanon, men at storebroren i 2018 var blevet taget af Hizbollah, der kontrollerede området, samt at referencen ikke vidste, hvor hans bror var, og at ansøgeren således var ladt alene i lejren i Libanon og dermed var meget udsat. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland samt omstændigheder af eventuel asylretlig karakter som udgangspunkt ikke kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt,** at et

afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Det indgik yderligere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde henvist til barnets tarv. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at FN's Børnekonventions artikel 3 efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af EMRK's artikel 8. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen havde oplyst, at det var hans far og storebror, der forsørgede familien indtil deres død, at referencen havde hjulpet til med forsørgelsen af sin familie inden flugten fra Libanon, idet han havde hjulpet sin bror med malerarbejde, at han i Libanon fortsat havde forsørget sin familie gennem de rationer, som UNRWA uddelte i de palæstinensiske flygtningelejre i Libanon, samt at han i Libanon havde boet i en gammel palæstinensisk flygtningelejr, hvor ansøgeren fortsat var bosiddende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at referencen ifølge oplysningerne i ansøgningen om familiesammenføring ikke havde arbejdet i årene fra 2013 til 2015, hvor han havde boet i Libanon, at han ikke havde bidraget til familiens forsørgelse, at ansøgeren fortsat kunne blive forsørget gennem de rationer, som UNRWA uddelte, idet ansøgeren ifølge det oplyste fortsat var bosiddende i flygtningelejren i Libanon, og henset til at der desuden ikke var oplyst om et sådant særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencen, der kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. ÅB/2019/100.

3.8. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet, og hvor betingelsen for meddelelse af opholdstilladelse efter en anden bestemmelse i udlændingeloven ikke er opfyldt.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssige tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en afghansk statsborger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren indrejste i Danmark i december 2015 og søgte asyl. I november 2016 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgeren på daværende tidspunkt var 19 år. I januar 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på asyl, hvilket Flygtningenævnet stadfæstede i oktober 2017. I december 2017 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en helt konkret og individuel vurdering af sagens samlede oplysninger grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018 om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af lægeerklæring fra februar 2019 fra en speciallæge i psykiatri, at ansøgeren led af en svær grad af posttraumatisk belastningsreaktion med psykotiske symptomer med blandede dissociative tilstande. Det fremgik endvidere, at ansøgeren havde en selvskadende adfærd, selvmordstanker og angstanfald, hvor ansøgeren blev ukontaktbar og ikke var i stand til at kontrollere sin adfærd. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det af lægeeklæringen fremgik, at han havde et klart behov for at fortsætte i et velfungerende samtaleterapeutisk forløb med en psykolog, og at han havde et overordnet behov for ro og stabilitet om sin tilstand og situation. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på** Udlændingenævnets opslag i MedCOI,[22] hvoraf det fremgik, at den nødvendige psykologiske samtalebehandling kun var "partially available" i Afghanistan. **Udlændingenævnet fandt** efter en samlet og konkret vurdering, at ansøgeren som følge af sine helbredsmæssige forhold ville være i en særlig sårbar situation ved en tilbagevenden til Afghanistan. **Udlændingenævnet lagde i den sammenhæng til grund**, at ansøgeren var opvokset i Iran og alene havde været i Afghanistan én gang i sit liv i en periode på to til tre uger, og at han havde mistet kontakten med sin familie under flugten til Europa, således at ansøgerens familienetværk i Afghanistan måtte anses for at være ganske begrænset. ÅB/2019/ 101.

[22] MedCOI er et projekt, der er finansieret af Den Europæiske Flygtningefond med henblik på at indhente lægelige baggrundsoplysninger fra hjemlandene for de udlændinge, der søger om opholdstilladelse i et EU-land. Projektet tillader 11 EU-medlemsstater plus Norge og Schweiz at gøre brug af den service, som MedCOI-teamet i Nederlandene og Belgien tilbyder. MedCOI-teamet foretager forespørgsler hos uddannede læger og andre eksperter, der arbejder i udlændingenes hjemlande. Den information, der indhentes, bliver gennemgået af MedCOI-teamets projektmedarbejdere, som omfatter en uddannet læge, før informationen fremsendes til den relevante myndighed.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to congolesiske statsborgere og deres tre fællesbørn født i henholdsvis 2010, 2011 og 2014, efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgerne var indrejst i Danmark i juli 2009 og havde søgt asyl. Ansøgerne var i perioden fra 2009 til 2017 flere gange meddelt afslag på asyl og humanitær opholdstilladelse, ligesom de voksne ansøgere også var blevet administrativt udvist. I juli 2017 indgav familien ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, blandt andet under henvisning til, at de tre fællesbørn var født og opvokset i Danmark, at børnene talte dansk og gik i danske institutioner, og at familien burde meddeles opholdstilladelse under henvisning til FN's Børnekonvention. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2018 familien afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne og deres tre fællesbørn ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke forelå ganske særlige grunde. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at uanset at ansøgerne havde opholdt sig i Danmark siden juli 2009, og børnene siden deres respektive fødsler i henholdsvis 2010, 2011 og 2014 havde opholdt sig i Danmark, kunne dette ikke i sig selv medføre, at familien skulle meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at familien udover perioder med processuelt ophold aldrig havde haft et opholdsgrundlag i Danmark, og at familien på den baggrund ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgerne i henholdsvis december 2009 og februar 2010 var blevet meddelt afslag på asyl, hvilket blev stadfæstet af Flygtningenævnet henholdsvis maj 2010 og juli 2010, at familien i oktober 2011 blev meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, hvilket de blev meddelt afslag på genoptagelse af i november 2011, at den ene ansøger i november 2012 og januar 2017 blev meddelt afslag på genoptagelse af sin asylsag, at familien i juni 2015 var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at de voksne ansøgere i december 2016 blev administrativt udvist af Danmark med indrejseforbud, at familien i februar 2018 var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindrede, og at de i maj 2019 oplyste til politiet, at de ikke ønskede at medvirke til en frivillig udsendelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at længden af familiens ophold i Danmark delvist skyldtes ansøgernes egne forhold og valg. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerne og disses tre fællesbørns personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at de burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste til**, at familien i oktober 2011 og november 2011 var blevet meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og at udlændingelovens § 9 b må anses som lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, der tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold. Det til klagen anførte om, at det ene barn led af et ned-

faldent øjenlåg, at hans højre øjenspalte kun var fire til fem mm., og at han som følge heraf havde fået adfærdsvanskeligheder, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at de nævnte helbredsmæssige forhold ikke var af en sådan karakter eller et sådant omfang, at det i sig selv kunne føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ligesom det også fremgik af en lægejournal fra juni 2019, at barnet havde fint samsyn og først skulle opereres i teenagealderen. Det forhold, at børnene gik i dansk folkeskole, at de gik til kor i deres fritid, at det yngste barn gik i børnehave, og at børnene talte dansk, kunne ikke føre til, at familien på den baggrund burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at børnene måtte havde opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at de havde gået i børnehave og skole i Danmark, kunne dette ikke i sig selv medføre, at der skulle meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen henset til, at børnene alene havde opholdt sig i Danmark på dels processuelt ophold samt ulovligt ophold siden deres fødsel. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der efter praksis, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke meddeles opholdstilladelse til en udlænding alene med henvisning til, at udlændingen har opholdt sig i Danmark i en længere periode, mens der søges om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved også vægt på,** at børnene på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var henholdsvis ni, otte og fem år, og at de på trods af, at de havde haft deres opvækst i Danmark fortsat havde alle eller en stor del af deres formative år foran sig, og at de kunne fortsætte deres opvækst og skolegang i hjemlandet. Der blev i den forbindelse henvist til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058, dom af 14. juni 2011), hvor det blev vurderet, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag var fra barnets syvende leveår til barnets femtende leveår. Det anførte om, at børnene efter seks til syv års ophold i Danmark havde væsentlig og selvstændig tilknytning til Danmark, at familien var under et urimeligt pres, og at familien således burde meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf og under henvisning til FN's Børnekonvention, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var tale om forhold, der i sig selv ville kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det følger af fast praksis fra EMD, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at FN's Børnekonvention ikke gav en videre ret til familiesammenføring end Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet henviste til**, at det havde været ansøgernes valg at søge asyl i Danmark og forblive i Danmark på trods af, at de flere gange var pålagt at udrejse af Danmark og dermed aldrig havde haft et opholdsgrundlag her i landet. Der blev endvidere henvist til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for bar-

net, og med henblik herpå skal træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke kan udledes en ret for et barn, der er født og opvokset i ét land, til at kunne forblive i opholdslandet, uanset at barnets forældre ikke ønsker at rejse til et andet land, jf. barnets tarv. Dette gælder uanset, om der måtte være umiddelbart dårlige økonomiske og sociale vilkår i børnenes og deres forældres hjemlande. På tilsvarende vis **fandt Udlændingenævnet**, at en stat, som er midlertidigt opholdsland for et barn og dets forældre, ikke er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, når ingen i familien har haft opholdstilladelse eller berettiget forventning herom, og når forældrene selv modvirker familiens udrejse af Danmark og dermed etablering i et andet land. **Udlændingenævnet fandt**, at ansvaret for børnenes trivsel først og fremmest måtte være forældrenes, og at der henset til, at familien kunne opholde sig sammen i eget hjemland, ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for børnene. **Udlændingenævnet fandt herunder ikke**, at der kunne udledes et krav på opholdstilladelse til børnene med henblik på at kunne få bedre levevilkår i Danmark, uanset en vis tilknytning hertil. **Udlændingenævnet henviste således** til det ovenfor nævnte om, at de kunne fortsætte deres opvækst og skolegang i hjemlandet. På denne baggrund **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgerne og deres tre fællesbørn afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/102.

Udlændingenævnet har herudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en nigeriansk statsborger og dennes ægtefælle og fire fællesbørn, født i Danmark i henholdsvis 2011, 2013, 2015 og 2018, efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren var i 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, og ansøgerens ægtefælle var i 2011 meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, mens børnene blev meddelt opholdstilladelse i henholdsvis oktober 2013 og maj 2018. I juni 2018 indgav familien ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til ansøgerens og dennes ægtefælle og fire fællesbørns tilknytning til Danmark samt ansøgerens ældste barns selvstændige tilknytning til Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2018 familien afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at familien ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet ansøgerne ikke havde opnået en særlig selvstændig tilknytning til Danmark. Det forhold, at ansøgerens ældste barn havde gået i vuggestue og børnehave i Danmark og nu gik i skole i Danmark, og at ansøgerens tre øvrige børn gik i institution i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at hele familien kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at ansøgerens ældste barn var født i Danmark i 2011, havde han først fået opholdstilladelse i Danmark i oktober 2013, således at han alene havde haft opholdstilladelse i cirka fem og et halvt år, og at denne opholdstilladelse havde været med henblik på midlertidigt ophold. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold for at arbejde i Danmark, og at familien derfor ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne fortsætte familielivet i Danmark, hvis ansøgeren ikke længere var tilknyttet arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet lagde hertil vægt på**, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i Osman-sagen (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderedes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag havde været fra barnets syvende leveår til det femtende leveår. **Udlændingenævnet henviste endvidere til** sagen Salija mod Schweiz (appl. no. 55470/10 af 10. januar 2017), hvor det blev vurderet, at børnene, der var fire-fem år og otte-ni år og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur, idet børnene fortsat var i en "adaptable age". Endvidere ville familien samlet skulle udrejse til Nigeria, hvor familien kunne fortsætte med at udøve deres familieliv, jf. EMDs dom i Slivenko mod Letland (appl. no. 48321/99, dom af 9. oktober 2003). **Udlændingenævnet fandt**, at der under henvisning hertil og de konkrete omstændigheder i sagen ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse. Det fandtes derfor ikke at stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at henvise familien til at tage ophold i Nigeria, hvor ansøgeren havde forældre og søskende, hvor ansøgerens ægtefælle havde en søster, og hvor **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgerens børn havde været på besøg, idet alle børnene havde været meddelt tilbagerejsetilladelser, og at det fremgik af stemplerne i to af børnenes pas, at de havde været udrejst til Nigeria. Det forhold, at partsrepræsentanten havde henvist til FN's Børnekonvention, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, det følger af fast praksis fra EMD, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren var 35 år, da han indrejste i Danmark, at ansøgerens ægtefælle var 34 år, da hun indrejste i Danmark, og at hverken ansøgeren eller hans ægtefælle havde haft en stærk tilknytning til arbejdsmarkedet eller havde

gennemført en reel uddannelse i Danmark, idet ansøgeren delvist havde arbejdet som vikar og sæsonarbejder indenfor rengøring, hvilket efter praksis ikke anses for at være særligt integrationsfremmende arbejde, og ansøgerens ægtefælle havde arbejdet med rengøring i tre måneder og som kommunal dagplejer i et års tid. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og hans ægtefælle havde en væsentlig stærkere tilknytning til hjemlandet Nigeria end til Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at der skulle meddeles opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren havde haft psykotiske problemer og led af forhøjet blodtryk, var ikke sådanne forhold, som kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der ikke efter bestemmelsen kan meddeles opholdstilladelse i Danmark alene med henblik på at modtage lægelig eller medicinsk behandling her i landet. ÅB/2019/103.

Familien søgte efterfølgende om genoptagelse af sagen i Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet genoptog i august 2019 Udlændingenævnets afgørelse fra april 2019 om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en nigeriansk familie efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet **Udlændingenævnet fandt**, at familien havde fremsendt nye væsentlige oplysninger om blandt andet det ældste barns tilknytning til Danmark, der vedrørte tiden før, Udlændingenævnet traf afgørelse. **Udlændingenævnet stadfæstede** herefter samtidig på ny Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at fastholde Udlændingenævnets afgørelse fra april 2019. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke havde opnået en særlig selvstændig tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det forhold, at ansøgerens ældste barn havde gået i vuggestue og børnehave i Danmark og på afgørelsestidspunktet for genoptagelsessagen gik i skole i Danmark, og at de tre øvrige børn gik i institution i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at hele familien kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset at ansøgerens ældste barn var født i Danmark medio september 2011, havde han først fået opholdstilladelse i Danmark ultimo oktober 2013, således at han på tidspunkt for Udlændingenævnets afgørelse alene havde haft opholdstilladelse i cirka fem år og ti måneder, og at denne opholdstilladelse havde været med henblik på midlertidigt ophold. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold for at arbejde i Danmark, og at familien derfor ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne fortsætte familielivet i Danmark, hvis faren ikke længere var tilknyttet arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet lagde hertil vægt på**, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menne-

skerettighedsdomstols (EMD) dom i Osman-sagen (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderedes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag havde været fra barnets syvende leveår til det femtende leveår. **Udlændingenævnet henviste endvidere til** sagen Salija mod Schweiz (appl. no. 55470/10 af 10. januar 2017), hvor det blev vurderet, at børnene, der var fire-fem år og otte-ni år, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur, idet børnene fortsat var i en "adaptable age". Endvidere ville familien samlet skulle udrejse til Nigeria, hvor familien kunne fortsætte med at udøve deres familieliv, jf. EMDs dom i Slivenko mod Letland (appl. no. 48321/99, dom af 9. oktober 2003). **Udlændingenævnet fandt**, at der under henvisning hertil og de konkrete omstændigheder i sagen ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse. Det stred derfor ikke mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at henvise familien til at tage ophold i Nigeria, hvor ansøgeren havde forældre og søskende, hvor ansøgerens ægtefælle havde en søster, og hvor Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgerens børn havde været på besøg, idet alle børnene havde været meddelt tilbagerejsetilladelser, og at det fremgik af stemplerne i to af børnenes pas, at de havde været udrejst til Nigeria. Det forhold, at partsrepræsentanten havde henvist til FN's Børnekonvention, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, det følger af fast praksis fra EMD, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration. Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for genoptagelsesanmodningen havde anført, at alle fællesbørnene havde tilknytning til Danmark, og at det særligt var ansøgerens ældste barn, som havde en særlig tilknytning til Danmark qua hans alder og længden af hans ophold i Danmark, da han var blevet påvirket meget tidligt af danske institutioner i en alder af kun ni måneder, **fandt Udlændingenævnet** imidlertid ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dette ikke ændrede på det forhold, at barnet først havde søgt om opholdstilladelse i Danmark i marts 2013, hvorefter han i oktober 2013 var blevet meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie med henblik på midlertidigt ophold. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ældste barn var født i Danmark, at han blev tilmeldt institution i juni 2012, at han var blevet vaccineret, og at forældrene havde modtaget børne- og ungeydelse mv. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at ansøgerne i forbindelse med Udlændingenævnets stadfæstelse i april 2019 var blevet pålagt at udrejse af Danmark senest maj 2019, og at de således ikke havde haft lovligt opholdsgrundlag i landet siden. Det indgik i grundlaget for vurderingen, at partsrepræsentanten havde anført, at Udlændingestyrelsen havde vejledt familien om, at der ikke var grund til at søge opholdskort til et barn, førend der var blevet lavet pas, hvorefter bestillingen af ansøgerens ældste barns pas skete samtidig med resten af familiens bestilling via den nigerianske ambassade i Stockholm. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at partsrepræsentanten ikke havde fremlagt do-

kumentation, der godtgjorde eller sandsynliggjorde, at der skulle være afgivet en sådan vejledning. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration til Udlændingenævnet havde oplyst, at der ikke forelå oplysninger i myndighedernes sagsbehandlingssystemer om, at der skulle være søgt vejledning hos styrelserne om opholdskort til ansøgerens ældste barn i forbindelse med hans fødsel. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren var 35 år, da han indrejste i Danmark, at ansøgerens ægtefælle var 34 år, da hun indrejste i Danmark, og at hverken ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle havde haft en stærk tilknytning til arbejdsmarkedet eller havde gennemført en reel uddannelse i Danmark, idet ansøgeren delvist havde arbejdet som vikar og sæsonarbejder inden for rengøring, hvilket efter praksis ikke ansås for at være særligt integrationsfremmende arbejde, og ansøgerens ægtefælle havde arbejdet med rengøring i tre måneder og som kommunal dagplejer i et års tid. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde en væsentligt stærkere tilknytning til hjemlandet Nigeria end til Danmark. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle havde bestået Prøve i Dansk 3, medborgerskabsprøven, og FVU – matematik, trin 2, og læsning, trin 4, og at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2, **fandt Udlændingenævnet** på ovenstående baggrund ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at der skulle meddeles opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren i juni 2019 skulle til undersøgelse hos lægen, at han gik til psykiater med henblik på behandling af sine psykiske problemer, at han i den forbindelse modtog antipsykotisk medicin, og at han havde et forhøjet blodtryk, kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste til**, at der som udgangspunkt ikke efter bestemmelsen kan meddeles opholdstilladelse i Danmark alene med henblik på at modtage lægelig eller medicinsk behandling her i landet, og at der i øvrigt ikke var tale om en så alvorlig sygdom, at der alligevel burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2019/104.

3.9. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var blandt andet at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets[23] afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen, og som er bindende for medlemsstaterne – herunder Danmark.

[23] Associeringsrådet er et råd nedsat i medfør af artikel 6 i Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fælleskab og Tyrkiet, og rådet skal sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associerings-

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Efter fast EU-retspraksis skal der ved fortolkningen af, om en tyrkisk statsborger kan anses for at være arbejdstager i henhold til Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, tages udgangspunkt i det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 6, at hvis den tyrkiske arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i et år, har den pågældende ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse.

Det følger endvidere, at hvis den pågældende arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i tre år, har den pågældende i denne medlemsstat – med forbehold af den fortrinsstilling som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har – ret til at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder, til samme type beskæftigelse.

Det fremgår derudover, at hvis den pågældende har haft lovlig beskæftigelse i fire år i den pågældende medlemsstat, har den pågældende fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse efter eget valg.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 7, at når den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har den pågældendes familiemedlemmer, såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat, efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst tre år, og under forbehold af den fortrinsret som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, ret til at modtage enhver form for beskæftigelse, og efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst fem år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

---

ordningen ved at mødes og handle inden for grænserne af de beføjelser, som rådet er tillagt ved Associeringsaftalen i blandt andet artikel 8, 22-25 og 27.

Efter artikel 7 stilles der krav om, at pågældende både skal være "familiemedlem" til en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i medlemsstaten, og at vedkommende har "fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat". De to betingelser i artikel 7 betyder, at familiemedlemmet skal have opnået ret til at indrejse i medlemsstaten efter nationale regler – det vil i Danmark sige efter udlændingeloven.

For så vidt angår reglerne om familiesammenføring har EU-Domstolen i sagen C-325/05, Derin, udtalt, at familier til tyrkiske statsborgere omfattet af Associeringsaftalekomplekset ikke har retskrav på familiesammenføring, ud over hvad der følger af de nationale regler i den pågældende medlemsstat.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 2. pkt., efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har afvist at behandle en klage som følge af manglende kompetence til at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om, hvorvidt en tyrkisk statsborger havde opnået rettigheder efter artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i april 2019 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en tyrkisk statsborger, der var født i 2007, og som var blevet familiesammenført med sin far i 2013, ikke havde optjent rettigheder efter artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Udlændingenævnet konstaterede, at Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, ikke var tillagt kompetence til at behandle en klage over tilkendegivelse af, hvorvidt udlændinge havde opnået rettigheder efter artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. Det fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, at Udlændingenævnet kan behandle sager om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og det fremgår af praksis, at afgørelser om opholdstilladelse i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 meddeles i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingenævnet havde således efter de regler, der gælder for Udlændingenævnets virksomhed, herunder udlændingelovens § 52 b, ikke kompetence til at behandle ansøgerens klage vedrørende Udlændingestyrelsens tilkendegivelse af, hvorvidt ansøgeren havde opnået rettigheder efter artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. **Udlændingenævnet sendte derfor ansøgerens klage til Udlændinge- og Integrationsministeriet,** som Udlændingenævnet fandt var rette klageinstans i medfør af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. for-

valtningslovens § 7, stk. 2. Det forhold, at Udlændingestyrelsen havde henvist ansøgeren til Udlændingenævnet som rette klageinstans, kunne ikke føre til en ændret vurdering. ÅB/2019/105.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, at Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet ikke må indføre nye begrænsninger, for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på de nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.

Det følger endvidere af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 14, stk. 1, at bestemmelserne finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

EU-Domstolen har den 10. juli 2014 afsagt dom i sagen C-138/13, Dogan. Dommen vedrører rækkevidden af stand still-klausulen i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring.

Justitsministeriet har den 17. september 2014 udarbejdet et notat på baggrund af dommen[24]. Det konkluderes i notatet, at dommen har den betydning, at stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen skal anses for at omfatte betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, således at klausulerne kan være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse på henholdsvis tidspunktet for tillægsprotokollens ikrafttræden for Danmark den 1. januar 1973 og ikrafttræden den 1. december 1980 af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Det fremgår endvidere af Justitsministeriets notat, at en ny og strengere restriktion er forbudt, medmindre den 1) er begrundet i et tvingende alment hensyn, 2) er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og 3) ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

EU-Domstolen fastslår således, at der trods stand still-klausulerne alligevel kan indføres nye begrænsninger for familiesammenføring, hvis disse kan begrundes og er proportionale.

Det fremgår herudover af Justitsministeriets notat, at Justitsministeriet i forhold til betingelserne for familiesammenføring i den danske udlændingelov har fundet, at en sådan vurdering er foreta-

[24] Der henvises til Notat om EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan. https://www.ft.dk/samling/20131/almdel/EUU/bilag/724/1401472.pdf

get i forbindelse med indførelsen af de enkelte betingelser, og at dommen derfor ikke giver anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring.

Dogan-dommen indgår som en integreret del af Udlændingenævnets afgørelser vedrørende familiesammenføring.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og stand still klausulerne i medfør af associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet til en 60-årig statsborger fra Tyrkiet, som søgte om opholdstilladelse under et visumophold under henvisning til sit myndige barn, der havde stiftet selvstændig familie, og som i 2009 var blevet meddelt arbejdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse til moren efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencen indrejste i Danmark primo december 2009 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter beløbsordningen, at referencen medio maj 2014 indgik ægteskab med en dansk statsborger, og at referencen derved havde stiftet egen selvstændig familie, idet referencen også havde fået et barn ultimo april 2018. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgeren og referencen ikke havde etableret et sådant særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk.1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at referencen ikke havde boet sammen med ansøgeren siden 2009, at ansøgeren ikke havde været en del af samme husstand siden i hvert fald 2009, og at ansøgeren i øvrigt først søgte om familiesammenføring med referencen cirka otte år efter, at referencen tog ophold i Danmark, ligesom der ikke sås at være noget til hinder for, at referencen fortsat kunne bidrage til ansøgerens forsørgelse i hjemlandet, som referencen hidtil havde gjort. Det forhold, at ansøgeren og referencen havde boet sammen i et tredjeland, at referencen efter det oplyste siden 2009 havde forsørget ansøgeren, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde været på visumbesøg i Danmark i perioderne primo marts 2010 til primo februar 2011, primo september 2011 til ultimo oktober 2011 og medio april 2012 til primo juli 2012, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det ikke herved kunne anses for godtgjort, at ansøgeren herved havde været en integreret del af referencens husstand. **Udlændingenævnet konstaterede i forlængelse heraf også,** at ansøgeren havde søgt og

fået bevilget fire tilbagerejsetilladelser mens ansøgerens ansøgning om familiesammenføring havde været under behandling. **Udlændingenævnet fandt,** at dette understøttede, at ansøgeren ville være i stand til at opretholde det nuværende familieliv med referencen som hidtil gennem besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt derfor,** at ansøgeren og referencen ikke herved havde etableret et sådant ganske særligt kvalificeret tilknytningsforhold, der kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne gives opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren led af Alzheimers og demens, at ansøgeren havde været under behandling for dette de sidste fem år, at ansøgeren havde lidt af Parkinson, at ansøgeren tit var faldet på grund af dette, og som følge heraf led af kranieskader og skader, der kunne føre til, at ansøgeren kunne få indre blødninger og blodpropper som følge af den blodfortyndende medicin hun modtog, at ansøgeren tog blodfortyndende medicin, idet ansøgeren led af hjerterytmeforstyrrelser, og at ansøgeren på baggrund af de nævnte årsager havde brug for at have en person hos sig hele tiden, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det i hvert fald i de sidste fem år havde været muligt for ansøgeren at modtage den nødvendige behandling for sine lidelser, at referencen havde formået at ansætte en person til at passe ansøgeren, og at referencen regelmæssigt havde været i Tyrkiet for at føre tilsyn med den ansatte og ligeledes ledsage ansøgeren til behandling, at det måtte antages, at ansøgeren fortsat kunne modtage den nødvendige behandling for ansøgerens lidelser i Tyrkiet og at referencen kunne fortsætte med forsørgelsen af ansøgeren som hidtil. **Udlændingenævnet henviste ligeledes til,** at det ifølge praksis ikke er muligt at få opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på behandling her i landet. Det forhold, at ansøgeren i februar 2017 mistede sin ægtefælle, at ansøgeren boede alene, at ansøgeren ikke kunne forsørge sig selv, og at ansøgeren ingen sociale ydelser modtog i Tyrkiet, **fandt Udlændingenævnet ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering**, da manglende familienetværk ikke i sig selv kunne danne grundlag for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, da der til sagen i øvrigt ikke var oplyst om sådanne omstændigheder omkring ansøgerens helbredsmæssige forhold, at det ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt hertil,** at sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig,** at der ikke mellem ansøgeren og referencen forelå et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, at Danmark ville være forpligtiget til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kunne udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far,

mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. Det forhold, at ansøgeren havde brug for referencen, og at det ville være en meget stor byrde for referencen både økonomisk, og også fordi referencen på daværende tidspunkt havde fået et barn, at referencen led af moderat depression forårsaget af krævende arbejdsforhold og familiemæssige forhold, at kræve, at referencen skulle tage vare på ansøgeren som hidtil, ville forårsage et tilbagefald af referencens depression, kunne af ovenstående grunde ikke føre til en ændret vurdering. Det forhold, at ansøgeren indtil nu aldrig havde haft søgt om familiesammenføring, da det ikke havde været nødvendigt før, da referencen havde kunnet rejse frem og tilbage mellem Danmark og Tyrkiet, kunne ligeledes ikke føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse med henvisning til Associeringsaftalen ikke kunne imødekommes. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det følger af artikel 7, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, at familiemedlemmer til en tyrkisk arbejdstager skal have haft lovlig bopæl her i landet i mindst tre år for at kunne påberåbe sig de rettigheder, der følger af denne bestemmelse. **Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse herved vægt på,** at ansøgeren aldrig havde haft opholdstilladelse her i landet, hvorfor ansøgeren ikke havde opnået rettigheder efter artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til stand still-klausulerne, da der ikke havde været et retskrav på opholdstilladelse til forældre over 60 år til børn, der var meddelt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, men alene til forældre til danske statsborgere, nordiske statsborgere eller flygtninge, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983. Uanset at der tidligere havde været en vis adgang til familiesammenføring også til forældre af blandt andet arbejdstagere, kunne det ikke føre til en ændret vurdering, da der var foretaget en konkret og individuel vurdering af, at der ikke var et sådan særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencen, at ansøgeren af denne grund kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at det i Justitsministeriets notat på baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan, var vurderet, at stand still-klausulerne i Associeringsaftalekomplekset omfattede betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, således at klausulerne kunne være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse henholdsvis den 1. januar 1973 og den 1. december 1980, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse. En ny og strengere restriktion var forbudt, medmindre den 1) var begrundet i et tvingende alment hensyn, 2) var egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige mål og 3) ikke gik videre end, hvad der var nødvendigt for at nå dette mål. **Udlændingenævnet fandt,** at ophævelsen af adgangen til familiesammenføring med forældre over 60 år var vurderet at være begrundet i tvingende almene hensyn, nemlig for at begrænse og kontrollere adgangen til Danmark med henblik på at sikre den nødvendige ro og frigøre de nødven-

dige ressourcer til en vellykket integration af de udlændinge der i forvejen befandt sig i Danmark, og dermed at være egnet til at opnå dette formål og ikke gik videre end nødvendigt for at opnå dette formål. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til punkt 7.4, i lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, hvorved den daværende § 9, stk. 1, nr. 4, blev ophævet, og hvor det i punkt 7.4 fremgik at: "Regeringen finder det nødvendigt at begrænse og kontrollere adgangen til Danmark med henblik på at sikre den nødvendige ro og frigøre de nødvendige ressourcer til en langt bedre integration af de udlændinge, som allerede er i Danmark". **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at det af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc, var fastslået, at hensynet til at sikre en vellykket integration af udlændinge kunne udgøre et tvingende alment hensyn. **Udlændingenævnet fandt,** at dette også gjorde sig gældende for forældre uden for den erhvervsaktive alder. **Udlændingenævnet henviste endelig til,** at Associeringsaftalen ikke giver familiemedlemmer til økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en ret til familiesammenføring, der går videre end de muligheder for familiesammenføring, der er indeholdt i udlændingelovens regler. ÅB/2019/106.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en tyrkisk statsborger, der søgte om familiesammenføring med sin herboende mor, efter at han som mindreårig var indrejst i Danmark på visum.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet henviste til,** at tyrkiske statsborgere med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked på visse betingelser havde en ret til at forblive i en medlemsstat i medfør af Associeringsaftalen m.v. Associeringsaftalen gav derimod ikke tyrkiske statsborgere en ret til at indrejse og tage ophold i en medlemsstat, idet en sådan ret meddeltes på baggrund af den enkelte medlemsstats nationale regler. Det var en forudsætning for at opnå rettigheder efter artikel 6, stk. 1, at den tyrkiske statsborger var arbejdstager på en medlemsstats område med tilknytning til medlemsstatens lovlige arbejdsmarked, og at den tyrkiske statsborger havde haft lovlig beskæftigelse af en vis varighed i værtsmedlemsstaten, jf. EU-Domstolens dom af 26. november 1998, sag C-1/97, Birden. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund,** at da ansøgeren hverken havde eller havde haft opholds- eller arbejdstilladelse her i landet, havde han ikke opnået rettigheder i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde opnået rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 som familiemedlem til en tyrkisk statsborger. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren indrejste i Danmark på visumbesøg og ikke på noget tidspunkt havde haft opholds- eller arbejdstilladelse i Danmark, hvilket var en forudsætning for at kunne være omfattet af artikel 7 i

Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. Disse bestemmelser gav alene en ret til at fortsætte et lovligt ophold i Danmark, og omhandlede således ikke den første adgang til medlemsstaternes område. Det forhold, at det til klagen var anført, at vilkårene for tyrkiske statsborgere, der var økonomisk aktive, ikke måtte forringes, og at ansøgeren afledte sin opholdsret efter sin herboende mor, og at det var uden betydning for sagen, om ansøgeren var omfattet af artikel 6 eller artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at økonomisk aktive tyrkiske statsborgeres ret til familiesammenføring ikke var videre end det der, fulgte af udlændingelovens regler, jf. EU-Domstolens domme i sagerne C-138/13, Dogan, og C-561/14, Genc). ÅB/2019/107.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om Associeringsaftalekomplekset også omfatter udlændingelovens proceduremæssige betingelser, herunder adgangen til at indgive en ansøgning om opholdstilladelse på ulovligt ophold, kan henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på indgivelse af ansøgning om familiesammenføring til en tyrkisk statsborger, der befandt sig ulovligt i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om afvisning af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, da han på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i februar 2018 opholdt sig ulovligt i Danmark, idet Udlændingestyrelsen i februar 2017 meddelte ham afslag på familiesammenføring i Danmark og pålagde ham at udrejse af Danmark senest i marts 2017, at Udlændingenævnet i april 2017 afviste at tillægge klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2017 opsættende virkning, og at Udlændingenævnet i januar 2018 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse og i den forbindelse pålagde ansøgeren at udrejse af Danmark straks, medmindre han havde ret til at opholde sig i Danmark på andet grundlag. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgeren ikke havde haft lovligt ophold i Danmark siden marts 2017, og at han ikke over for Udlændingenævnet havde dokumenteret, at han havde været udrejst af Danmark i perioden fra marts 2017 til februar 2018. Det forhold, at ansøgeren havde opholdsret efter associeringsaftalen, at opholdsretten gjaldt ex tunc og ex lege, at det var medlemslandene i EU forbudt at indføre nye restriktioner i retsstillingen for tyrkiske statsborgere under henvisning til stand still-klausulen, at referencen var værnet mod forringelser i hendes retsforhold, som det var den 1. december 1980, at det efter de dagældende regler var tilladt at ansøge om familiesammenføring uanset karakteren af opholdet, at reglerne i associeringsaftalen var direkte anvendelige ved de danske domstole og administrative myndig-

heder, og at national ret skulle vige for associeringsaftalen ved uoverensstemmelser, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på,** at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholdt sig i Danmark uden særskilt tilladelse i cirka 11 måneder, så uanset om han måtte have haft ret til at indgive sin ansøgning her i landet ifølge de mest lempelige regler, så skulle dette være sket inden for de første tre måneder fra indrejsen. **Udlændingenævnet bemærkede,** at der også var adgang til at udvise udlændinge uden lovligt ophold, jf. betænkning om udlændingeloven nr. 882 af 1979. **Udlændingenævnet fandt** på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C-561/14, Genc, at det ikke kunne udelukkes, at udlændingelovens § 9, stk. 25, udgjorde en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at udlændingelovens § 9, stk. 25, ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til associeringsaftalen. **Udlændingenævnet henviste herved til,** at en begrænsning, som havde til formål eller til følge at en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område blev undergivet mere restriktive betingelser, end dem, der var gældende på datoen for afgørelse nr. 1/80's ikrafttræden, ikke var tilladt, medmindre de henhørte under de begrænsninger, der var fastsat i denne afgørelses artikel 14, eller hvis den var begrundet i et tvingende alment hensyn og var egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke gik videre end, hvad der var nødvendigt for at opnå formålet, jf. præmis nr. 40 i sag C-225/12, Demir, og præmis nr. 51 i sag C-561/14, Genc,. Det fremgik af betænkning om udlændingeloven nr. 882 af 1979, side 161, at ansøgninger om førstegangstilladelser normalt skulle indgives til en dansk repræsentation i udlandet, og at dette var en formel vigtig regel. Endelig fremgik det, at baggrunden for bestemmelsen om, at en udlænding normalt skulle have opnået sin førstegangstilladelse inden indrejsen, var myndighedernes mulighed for at udøve generel udlændingekontrol. **Udlændingenævnet henviste herefter til,** at betingelsen om, at en ansøgning om opholdstilladelse skulle indgives fra ansøgerens hjemland, hvis ansøgeren ikke havde lovligt ophold, var begrundet i et tvingende alment hensyn, nemlig at sikre offentlig orden gennem myndighedernes mulighed for at udøve udlændingekontrol. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt formålet som effektiv styring af migrationsstrømme kunne udgøre et sådant tvingende hensyn, at der kunne indføres processuelle begrænsninger i forhold til indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse til tyrkiske statsborgere, henviste Udlændingenævnet til, at EU-Domstolen i sag C-652/15, Tekdemir, fandt, at effektiv styring af migrationsstrømme kunne udgøre et tvingende alment hensyn, som kunne begrunde nationale foranstaltninger, hvilket ikke ville være i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, såfremt de nationale foranstaltninger ikke gik ud over, hvad der var nødvendigt for at opnå formålet. **Udlændingenævnet henviste herefter til,** at betingelsen om, at en ansøgning om opholdstilladelse skulle indgives fra hjemlandet, ikke gik ud over, hvad der var nødvendigt for effektivt at styre, hvem der opholdte sig i landet. **Udlændin-**

genævnet henviste i den forbindelse også til, at det fremgik af betænkning om udlændingeloven nr. 882 af 1979, side 160, at udlændinge ikke uden særskilt tilladelse måtte opholde sig her i landet udover tre måneder. Det forhold, at ansøgeren i klagen henviste til en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand (FOU nr. 2000.142), kunne ikke føre til en ændret vurdering, da udtalelsen vedrørte en EU-statsborgers adgang til at opnå registreringsbevis ved varig uarbejdsdygtighed. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i klagen havde vedlagt en afgørelse truffet af Udlændinge- og Integrationsministeriet ultimo december 2017, fordi der ikke var givet fuldmagt til, at afgørelsen kunne inddrages i Udlændingenævnets behandling af nærværende sag. **Udlændingenævnet fandt,** at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke tilsiger, at ansøgerens ansøgning skal tillades indgivet her i landet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgeren og referencen i januar 2015 havde indgået ægteskab. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren på tidspunktet, hvor ansøgeren og referencen indgik ægteskab, ikke havde en opholdstilladelse i Danmark, og at hans ophold i Danmark forud herfor havde været visumophold. Ansøgeren kunne således ikke have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de ville udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt,** at det på den baggrund ikke ville være uproportionalt at henvise ansøgeren til at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra Tyrkiet henset til, at ansøgeren aldrig havde haft et egentligt opholdsgrundlag i Danmark, men alene havde opholdt sig på processuelt ophold og visumophold og efterfølgende havde opholdt sig i Danmark ulovligt. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse herved var blevet afskåret fra muligheden for at blive ægtefællesammenført med referencen, idet der var tale om en regel af proceduremæssig karakter. ÅB/2019/108.

Der henvises i øvrigt til sag ÅB/2018/40 i afsnit 3.3.1.8. og sag FAM/2018/42 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, hvor Udlændingenævnet også har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til de nationale betingelser på familiesammenføringsområdet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at vurderingen af, om ansøgeren havde været ansat i ét år hos samme arbejdsgiver, jf. artikel 6, stk. 1, 1. led, skulle foretages på det tidspunkt, hvor den oprindelige opholdsret eller opholdstilladelse var ophørt, og at ansøgerens oprindelige opholdsret var ophørt i november 2013, da ansøgerens tidligere ægtefælle udrejste af Danmark. **Udlændingenævnet vurderede**, ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgeren på tidspunktet for sin tidligere ægtefælles udrejse af Danmark i november 2013, havde været omfattet af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne i e-Indkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde fået udbetalt løn fra samme arbejdsgiver i perioden fra november 2012 til december 2013, hvormed ansøgeren havde været i arbejde hos den samme arbejdsgiver i ét år på det tidspunkt, hvor ansøgerens oprindelige opholdsret var ophørt. **Udlændingenævnet lagde herefter** oplysningerne i eIndkomst til grund, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ikke havde fået udbetalt løn fra arbejdsgiveren siden januar 2015, og at ansøgeren i marts 2015 begyndte at få udbetalt løn fra en anden arbejdsgiver. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at en opholdstilladelse efter artikel 6, stk. 1, 1. led, var betinget af, at man var ansat hos den samme arbejdsgiver, indtil man efter tre års ansættelse blev omfattet af artikel 6, stk. 1, 2. led. Først på dette tidspunkt havde ansøgeren adgang til at skifte arbejdsgiver. **Udlændingenævnet vurderede på baggrund heraf**, at ansøgeren i marts 2015, hvor ansøgeren havde skiftet arbejdsgiver, havde fortabt sine rettigheder efter Associeringsaftalen m.v., da ansøgeren ikke forinden havde været arbejdstager i tre år hos den oprindelige arbejdsgiver. Det forhold, at ansøgeren efterfølgende havde arbejdet for en ny arbejdsgiver, og ansøgerens beskæftigelse på afgørelsestidspunktet i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da vurderingen af, om ansøgeren havde været ansat hos samme arbejdsgiver, jf. artikel 6, stk. 1, 1. led, skulle foretages på tidspunktet for ophøret af den oprindelige opholdsret og ikke på ansøgningstidspunktet. ÅB/2019/109.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter artikel 6 og 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 til en tyrkisk statsborger, der havde haft ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 2. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet vurderede,** at ansøgeren havde været fuldtidsbeskæftiget fra august 2011 til februar 2014. **Udlændingenævnet lagde til grund,** at ansøgeren i august 2012 havde ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse hos samme arbejdsgiver og dermed ret til ophold på dette grundlag frem til august 2014. **Udlændingenævnet henviste til,** at ansøgeren ophørte

med sin beskæftigelse hos firmaet i februar 2014 og dermed mistede sin ret til ophold efter EU-reglerne i forbindelse med skilsmissen medio maj 2014. **Udlændingenævnet henviste til,** at det er en forudsætning for at opnå rettigheder efter artikel 6, stk. 1, at den tyrkiske statsborger var arbejdstager på en medlemsstats område med tilknytning til medlemsstatens lovlige arbejdsmarked, og at den tyrkiske statsborger havde haft lovlig beskæftigelse af en vis varighed i værtsmedlemsstaten, jf. EU-Domstolens dom af 26. november 1998, sag C-1/97, Birden. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgerens oprindelige EU-opholdsret som arbejdstager efter artikel 6, stk. 1, 2. led, ophørte på tidspunktet for skilsmissen med EU-borgeren. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at Statsforvaltningen i august 2016 havde truffet afgørelse om, at ansøgerens opholdsret ophørte på skilsmissetidspunktet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, jf. § 15, stk. 2 og stk. 3, hvilket blev stadfæstet af Udlændingestyrelsen i november 2017. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren ikke siden dette tidspunkt havde erhvervet opholdsret efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt,** at det forhold, at ansøgeren havde været ansat hos firmaet i perioden fra august 2011 til februar 2014, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke havde været ansat i tre år inden for samme branche på tidspunktet for skilsmissen. Det forhold, at ansøgeren var overgået til at være selvstændig erhvervsdrivende, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet artikel 6, stk. 1, 2. led, først tillod ansøgeren at overgå til anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg inden for samme branche, når han havde haft lovlig beskæftigelse i mindst tre år. **Udlændingenævnet vurderede på baggrund heraf,** at ansøgeren ved sin skilsmisse i maj 2014 havde fortabt sine rettigheder efter Associeringsaftalekomplekset, da han ikke var i lønnet beskæftigelse på dette tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at ansøgeren ikke havde opnået rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren havde været gift med en EU-borger og ikke en tyrkisk statsborger. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at ansøgeren ikke havde opnået ret til tidsubegrænset ophold på baggrund af associeringsaftalekomplekset. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at en tidsubegrænset opholdstilladelse var en accessorisk rettighed, der var uden betydning for, om en økonomisk aktiv arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende kunne fortsætte med sin beskæftigelse. **Udlændingenævnet henviste** til pkt. 8.6. i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 7. april 2011 om fortolkning af stand still-klausulerne i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 om udvikling af associeringen samt artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen, jf. Associeringsaftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, der blev oversendt til Folketinget som svar på UUI spørgsmål nr. 253, se link: https://www.ft.dk/samling/20101/almdel/uui/spm/253/svar/799573/986935.pdf. Det forhold, at der var henvist til udlændingebekendtgørelsen nr. 196 af 23. maj 1980 om retten til tidsubegrænset ophold efter to års ophold i Danmark, **fandt Udlændingenævnet på ovenstående baggrund ikke kunne føre til en ændret**

vurdering. Henvisningen til Ombudsmandens foreløbige udtalelse nr. 2000.142 om EF/EØS-opholdsbevis til en britisk statsborger kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, idet udtalelsen vedrørte en EU-borgers ret til fortsat ophold i Danmark som følge af en varig sygdom og dermed ikke var sammenlignelig med ansøgerens sag. ÅB/2019/110.

For øvrige eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan henvises til afgørelserne FAM/2017/137 og ÅB/2017/42 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.4., og til afgørelse FAM/2018/42 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

Der henvises herudover til afsnit 2.4.2.2. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, hvor FAM/2018/19 er gengivet som et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der skulle indbetales et gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger, idet ansøgeren som tyrkisk statsborger ikke ansås for at være økonomisk aktiv, da hendes indtægt alene bestod af SU. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at referencen i 2016 var blevet dansk statsborger og dermed ikke længere var omfattet af Associeringsaftalen m.v.

Som et eksempel på en afgørelse om betydningen af Associeringsaftalekomplekset for danskprøvekravet i afsnit 3.16.1.2., kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse, der var meddelt på baggrund af familiesammenføringsreglerne, idet ansøgeren ikke rettidigt havde aflagt og bestået en prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden for den meddelte frist.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, idet det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren havde været i beskæftigelse siden december 2017, og at Udlændingestyrelsen i afgørelsen ikke havde taget stilling til betydningen af ansøgerens beskæftigelse i forhold til stand still-klausulerne i medfør af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. ÅB/2019/111.

Der henvises endvidere til ÅB/2019/118, der er gengivet i afsnit 3.10.6., og til afgørelse ÅB/2018/74 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 vedrørende rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsproto-

kollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv.

Der henvises endelig til ÅB/2018/89 i afsnit 3.13.2.4. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 vedrørende et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 p, stk. 2, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, hvor Udlændingenævnet på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C 561/14, Genc, fandt, at det ikke kunne udelukkes, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., udgjorde en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen.

3.10. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2 og 3.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder positivlisten, jf. nærmere afsnit 3.10.1., beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.10.2., hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. nærmere afsnit 3.10.3., etableringskort, jf. nærmere afsnit 3.10.4., jobsøgningsophold, jf. nærmere afsnit 3.10.5., samt opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. nærmere afsnit 3.10.6.

3.10.1. Positivlisten

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten).

Positivlisten er en liste over de erhverv, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft i Danmark.

Positivlisten opdateres to gange årligt.

Det er en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten, at den tilbudte stilling er på positivlisten, ligesom det er en betingelse, at udlændingen har en uddannelse, som kvalificerer udlændingen til stillingen. Alle stillinger på positivlisten forudsætter en uddannelse på bachelorniveau eller højere. Da en del af stillingsbetegnelserne udøves inden for lovregulerede erhverv, er opholds- og arbejdstilladelsen i nogle tilfælde også betinget af, at udlændingen har en offentlig godkendelse eller dansk autorisation, eksempelvis som læge.

Stillingerne på positivlisten er angivet sammen med uddannelseskravet til den pågældende stilling og den tilhørende kode for den officielle klassifikation af stillinger, som hedder DISCO-08.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at udlændingen ikke opfyldte uddannelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en kinesisk statsborger med henblik på beskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 (positivlisten) som production and industrial engineer.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte uddannelseskravet til stillingen som production and industrial engineer. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde den uddannelsesmæssige baggrund, som var en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten under DISCO-08-kode 214100 inden for erhvervsområdet production and industrial engineer, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret at være i besiddelse af en uddannelse på mindst professionsbachelor- eller kandidatniveau. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens uddannelse var en fireårig bacheloruddannelse fra Kina, hvor praktik ikke var en del af uddannelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgerens uddannelsesniveau svarede til en dansk professionsbachelor, at det fremgik af Uddannelses- og Forskningsministeriets Landehåndbog, at en kinesisk fireårig bacheloruddannelse svarede til en dansk bachelor eller professionsbachelor, at der ikke blev differentieret mellem bachelor- og professionsbacheloruddannelser i det kinesiske uddannelsessystem, at praktikforløb ikke så ofte sås i de kinesiske bacheloruddannelser, og at Styrelsen for Forskning og Uddannelse havde vurderet ansøgerens uddannelse til at svare til en dansk bacheloruddannelse i biologi-bioteknologi. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at ansøgeren med sin uddannelse var kvalificeret til at varetage den tilbudte stilling, at en bachelor- og professionsbachelorgrad blev sidestillet i det danske uddannelsessystem i forhold til adgang til kandidatuddannelser, at det fremgik af forarbejderne til udlændingeloven i 2008, hvor positivlisten blev udvidet til at omfatte bachelorer, og at formålet hermed var at gøre det nemmere for virksomhederne at

rekruttere arbejdskraft inden for områder, hvor der manglede arbejdskraft. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at kravet om en uddannelse på mindst professionsbachelor- eller kandidatniveau for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten under DISCO-08-kode 214100 var ufravigeligt, hvorfor det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten mente, at ansøgerens uddannelse svarede til eller burde sidestilles med en dansk professionsbachelor. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at partsrepræsentanten havde oplyst, at Styrelsen for Forskning og Uddannelse havde vurderet ansøgerens uddannelse til at svare til en dansk bacheloruddannelse i biologi-bioteknologi, hvorfor ansøgerens uddannelse således ikke var svarende til en professionsbacheloruddannelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det forhold, at ansøgeren i øvrigt måtte være kvalificeret til at udføre arbejdet som production and industrial engineer, ikke i sig selv kunne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten, idet ansøgeren ikke havde den påkrævede uddannelsesmæssige baggrund. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgerens praktiske erfaring opnået under uddannelsen på en professionsbacheloruddannelse og erfaring opnået efter endt uddannelse burde sidestilles, således at ansøgerens efterfølgende erhvervserfaring kunne indgå, og at ansøgerens uddannelse var længere end den danske bacheloruddannelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at erhvervserfaring efter endt uddannelse og længden af ansøgerens bacheloruddannelse ikke kunne føre til, at ansøgerens uddannelse kunne sidestilles med en professionsbachelor. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten havde vedlagt anonymiserede dokumenter for en anden medarbejder hos den danske virksomhed, der var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som production and industrial engineer på baggrund af en bachelor of engineering i biotechnology fra et indisk universitet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at en bachelor of engineering fra dette universitet ifølge Vurderingsdatabasen på Uddannelses- og Forskningsministeriets hjemmeside var vurderet til at svare til en dansk professionsbachelor, hvorfor forholdet ikke var sammenligneligt med ansøgerens. ÅB/2019/112.

Det er endvidere en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse i medfør af positivlisten, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige danske løn- og ansættelsesvilkår.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra marts 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 (positivlisten), til en statsborger fra Trinidad og Tobago, som var blevet tilbudt ansættelse som områdechef til en månedsløn på 30.000 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 (positivlisten) på baggrund af beskæftigelse som områdechef. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgerens løn var sædvanlig efter danske forhold. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Det Regionale Arbejdsmarkedsråd ved en udtalelse fra februar 2018 konkret havde vurderet, at ansøgerens løn- og ansættelsesforhold hos den danske virksomhed ikke var sædvanlige efter danske forhold, da den gennemsnitlige aflønning for en områdechef for produktion med en mellemlang og videregående uddannelse med ansvar for ledelse med hovedaktivitet inden for produktions- og servicevirksomhed på landsplan udgjorde 62.839 kr. pr. måned eksklusiv arbejdsgiverbetalt pension og inklusiv eget pensionsbidrag. Den tilbudte løn var således væsentligt under de sædvanlige danske lønvilkår for denne type stilling. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at arbejdsgiveren til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren var tilbudt ansættelse på sædvanlige vilkår inden for blomsterbranchen, og at en brancheforening kunne bekræfte, at ansøgerens tilbudte løn- og ansættelsesvilkår var i overensstemmelse med sædvanlige danske lønvilkår for denne type stilling. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var fremsendt dokumentation for, at den tilbudt løn var på sædvanlige danske lønvilkår for den pågældende stilling, jf. udlændingelovens § 40. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at Arbejdsmarkedsrådet ved en udtalelse fra februar 2018 oplyste, at det på grund af for få observationer ikke havde været muligt at lave lønudtræk for den pågældende region. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at arbejdsgiveren havde anført, at der var stor mangel på arbejdskraft i blomsterbranchen, og at formålet med udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, var at imødekomme mangel på arbejdskraft. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det af lovbemærkningerne udtrykkeligt fremgår, at det er et krav for at meddele opholdstilladelse, at udlændingen ansættes på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår efter danske forhold, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan høre en relevant brancheorganisation eller de regionale arbejdsmarkedsråd herom. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det er et grundlæggende krav, at løn- og ansættelsesvilkår skal være sædvanlige efter danske vilkår, og at dette således ikke alene finder anvendelse ved udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. ÅB/2019/113.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den tilbudte stilling var opført på positivlisten, henvises til ÅB/2018/69 i afsnit 3.7.1 i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

3.10.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 400.000 kr., som udbetales til en dansk bankkonto.

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 24, at beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om satsreguleringsprocent, og en tilpasningsprocent, så reguleringen i alt svarer til lønudviklingen i samfundet. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste beløb, som er deleligt med 1.000.

Ved førstegangsansøgninger indgivet fra og med den første januar 2019 til og med den 31. december 2019 var det årlige beløb 426.985,06 kr., jf. § 3, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 1675 af 14. december 2018 om regulering af beløb i henhold til udlændingeloven.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af beløbsordningen, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om ansøgeren var tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, henvises til ERH/2017/138 i afsnit 3.5.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

Som et eksempel på, at det desuden er et krav, at der skal være tale om en fast garanteret time- eller årsløn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra april 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, til en afghansk statsborger. Ansøgeren var tilbudt ansættelse som handicaphjælper, og det fremgik af ansøgningsskemaet, at månedslønnen udgjorde 35.382,42 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som handicaphjælper. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret et ansættelsesforhold med en garanteret årlig lønindkomst på mindst 408.800 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansættelseskontrakten fra marts 2018, at ansøgerens arbejdstimer udgjorde et gennemsnitligt interval på 30-

37 timer pr. uge, ligesom det også fremgik, at ansøgeren var tilbudt en timeløn på mellem 126,89 kr. og 166,86 kr. i hverdagene, 162,42 kr. og 197,95 kr. om lørdagen samt 190,34 kr. og 230,31 kr. om søndagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der alene kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 408.800 kr., ligesom det også følger af fast praksis på området, at der skal være tale om en fast garanteret time- eller årsløn, der på ansøgningstidspunktet mindst svarede til 408.800 kroner årligt, således at variable arbejdstimer og timeløn derfor ikke var tilstrækkelige, da lønnen ikke var garanteret. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at der ved beregningen af, om en minimumsløn var opfyldt, krævedes en fast garanteret løn. Det forhold, at ansøgerens partsrepræsentant til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren ville kunne oppebære en årlig lønindtægt på 408.800 kr. ved eksempelvis at tage natte- og ekstravagter bredt ud over året, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ville være nødsaget til at arbejde langt over 37 timer ugentligt for at nå op på beløbsgrænsen, og at sædvanlig arbejdstid i Danmark er 37 timer ugentligt, ligesom det udtrykkeligt fremgår af lovbemærkningerne til beløbsordningen, at ansættelser skal ske på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til** oplysningerne om, at det var arbejdslederen og således ikke arbejdsgiveren, der bestemte arbejdstiden. ERH/2019/12.

Udlændingenævnet har i 2019 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at der forelå proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra februar 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, til en statsborger fra Iran, som var tilbudt ansættelse som konsulent med opgaver til mediebranchen til en månedsløn på 34.100 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter beløbsordningen som konsulent med opgaver til mediebranchen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt således** efter en samlet og konkret vurdering af alle sagens omstændigheder, at der var grund til at antage at ansøgerens tilbudte ansættelse som konsulent med opgaver til mediebranchen måtte anses for proforma, og at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af den tilbudte beskæftigelse var at op-

nå længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse betydning**, at ansøgeren var tilbudt ansættelse som konsulent med opgaver til mediebranchen, at ansøgerens arbejdsopgaver primært skulle være IT og kodning, at ansøgerens partsrepræsentant til Skattestyrelsen havde oplyst, at virksomheden, som ansøgeren var tilbudt ansættelse hos, primært beskæftigede sig med optagelse og redigering af filmklip til videresalg, optagelse og mix af lydklip til videresalg og arrangerede musikarrangementer, og at konsulentydelser indenfor IT og medie etc. foregik i en anden tilknyttet virksomhed, der ikke sås registreret i CVR-registeret. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere betydning**, at virksomhedens formål ifølge CVR-registret var at levere konsulentydelser til samt hermed beslægtet virksomhed til mediebranchen og andre relevante brancher, og at det, efter det oplyste, var det, som virksomhedens direktør arbejdede med. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens arbejdsopgaver ikke stemte overens med virksomhedens formål og arbejdsområder. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at virksomheden i regnskabsåret 2017 havde en bruttofortjeneste, der var mindre end den løn, som ansøgeren havde indgået aftale om at modtage, og at direktøren ligeledes modtog 35.000 kr. om måneden, således at overskuddet skulle øges markant, for at der ville være økonomisk grundlag for personaleomkostninger på cirka 829.200 kr. årligt. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund,** at ansøgerens løn således ville udgøre et meget højt beløb sammenholdt med de ovenfor anførte konkrete oplysninger, herunder specielt at virksomhedens resultat for regnskabsåret 2017 var negativt med 165.706 kr. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst at have uddannelse og erhvervserfaring, der var relevant for stillingen, idet ansøgeren mellem 2011 og 2014 studerede til softwareingeniør ved et iransk universitet, at ansøgeren ikke gennemførte uddannelsen, at hun mellem 2014 og 2016 arbejdede med IT og indhentning af arbejdsopgaver og kundeservice hos en virksomhed i Iran, og at ansøgeren fra 2016 til 2017 havde arbejdet med vedligeholdelse af kundeportefølje og ansættelse af medarbejdere, hvor hun havde ansvar for fem medarbejdere i anden iransk virksomhed. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at IT-området var et område, hvor mange ansatte ikke havde en formel uddannelse, der kvalificerede dem til den pågældende stilling. **Udlændingenævnet fandt**, at det anførte ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun havde gennemført uddannelsen til softwareingeniør, og at ansøgerens arbejdsopgaver efter det oplyste herefter primært havde drejet sig om kundeservice, HR-opgaver og ledelsesopgaver. De primære arbejdsopgaver var således ikke rettet mod IT- og kodningsopgaver. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde familie her i landet, idet ansøgerens søster boede her. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt afslag på visum til Danmark til at besøge virksomhedens direktør, der var hendes svoger. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger om virksomhedens formål og karakter i øvrigt ikke forekom at være grundlag for en ansættelse af den pågældende karakter. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**,

at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark. ÅB/2019/114.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, til en kinesisk statsborger, som var tilbudt ansættelse som kok hos en dansk sushirestaurant til en månedsløn på 34.880 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse** efter en samlet og konkret vurdering af alle sagens omstændigheder, at der var grundlag for at antage, at den tilbudte stilling som kok hos en dansk sushirestaurant måtte anses for proforma, idet der var en formodning for, at det afgørende formål med ansættelsen var at opnå opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den i ansøgningsskemaet tilbudte månedsløn på 34.880 kr. forekom usædvanlig høj sammenlignet med ansøgerens uddannelsesniveau og erhvervserfaring, idet ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at han ikke havde en uddannelse, at han havde cirka to års erhvervserfaring inden for restaurationsbranchen, at han ikke havde anden erhvervserfaring som kok, der var relevant for den tilbudte stilling, samt at hans uddannelse inden for kokkefaget alene bestod af et kursus fra marts 2018 til april 2018, og at han derudover var selvlært i at lave sushi. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af et telefoninterview fra oktober 2018 med Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, at ansøgeren havde en erhvervsuddannelse som elektriker og ikke en relevant uddannelse som kok. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren besad sådanne kvalifikationer, at en månedsløn på 34.880 kr. kunne anses for at være proportional med den tilbudte ansættelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens arbejdsopgaver indebar sushimadlavning, og at ansøgeren således var tilbudt ansættelse som kok, hvorfor lønnen forekom usædvanlig høj, henset til hans begrænsede erfaring siden 2016 indenfor kokkefaget. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste havde arbejdet i cirka to år som "head chef" på sin egen snack bar, hvor han havde ansvaret for at lave sushi, hamburgere samt andre varme retter, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ikke havde anden erfaring som kok, udover beskæftigelsen som kok på ansøgerens egen snack bar, der var relevant for ansættelsen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse desuden til** ansøgerens egne oplysninger om, at han var selvlært i at lave sushi, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren havde begrænset

relevant arbejdserfaring. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at ansøgeren havde fulgt et kursus inden for kokkefaget fra marts 2018 til april 2018, og at ansøgeren i juni 2018 opnåede et kinesisk udstedt kokkecertifikat på niveau fire. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke ændrede ved formodningen for, at det afgørende formål med ansættelsen var at opnå et opholdsgrundlag i Danmark, idet der ikke var proportionalitet mellem en årlig løn på 420.000 kr. og ansøgerens uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger, at kinesiske kokkecertifikater på niveau fire måtte anses som et meget lavt niveau. **Udlændingenævnet bemærkede derudover**, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset at de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansættelsen må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark. ÅB/2019/115.

Som eksempel på en afgørelse hvor Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations formodning for proforma var afkræftet under klagesagen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, til en statsborger fra Thailand.

Udlændingenævnet fandt at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse som kok hos en dansk restaurant under henvisning til, at han havde afgivet urigtige oplysninger om sin uddannelse, samt at ansættelsen var proforma. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen i juni 2018 var fremkommet med en troværdig forklaring på, hvorfor det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren havde en uddannelse som kok. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren allerede i april 2018 oplyste til Den Danske Ambassade i Bangkok, at han ikke havde gennemført en kokkeuddannelse, men alene en ungdomsuddannelse. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at partsrepræsentanten havde fremsendt ny dokumentation for ansøgerens mangeårige erhvervserfaring som kok, idet partsrepræsentanten havde fremsendt en udtalelse fra juli 2000 fra et hotel, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra oktober 1994 til juli 2000 havde arbejdet som kok på hotellet, en udtalelse fra juni 2001 fra et andet hotel, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra juli 2000 til juni 2001 havde arbejdet som kinesisk kok på hotellet, en udtalelse fra august 2002 fra et tredje hotel, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra juli 2001 til august 2002 havde arbejdet som kinesisk kok på hotellet samt en udtalelse fra december 2005 fra et fjerde hotel, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra august 2004 til november 2005 havde arbejdet som thailandsk og kinesisk kok på hotellet. **Udlændingenævnet tillagde det yderli-**

gere vægt, at der i ansøgningsskemaet alene var plads til at oplyse om tre arbejdsgivere, og at ansøgeren havde valgt at oplyse om de tre seneste. ÅB/2019/116.

Som et eksempel en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at der var fremlagt en falsk arbejdsgivererklæring i forbindelse med udlændingens ansøgning efter beløbsordningen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse til en kinesisk statsborger om afslag på ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse til at arbejde som køkkenchef, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Ansøgeren søgte i juli 2015 om studietilladelse i Danmark. Ansøgeren oplyste under et interview i forbindelse med sin ansøgning, at hendes eneste erhvervserfaring havde været som klaverlærer. I juli 2015 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i Danmark som studerende. I oktober 2017 indgav partsrepræsentanten en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen. Det fremgik af ansøgningsskemaet og et vedlagt Recommendation letter, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet befandt sig i Kina, at ansøgeren havde gennemført en bachelor i Preschool Education i 2015, at ansøgeren havde gennemført seks måneders Cook Qualification i 2017, at ansøgeren fra juli 2012 til august 2015 havde arbejdet deltid som sushichef assistent i Kina, og at ansøgeren fra januar 2017 til oktober 2017 havde arbejdet fuldtid som sushichef ved den samme restaurant.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 2, nr. 2, idet der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren uden for landet havde begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kunne medføre udvisning efter udlændingelovens § 24, og idet der i øvrigt forelå omstændigheder, som ville kunne medføre udvisning, jf. kapitel 4, ved over for en dansk myndighed at have fremlagt en falsk arbejdsgivererklæring med henblik på at opnå opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om studietilladelse i juli 2015 ikke havde oplyst at have arbejdet som kok, men at ansøgeren alene havde oplyst om erhvervserfaring som klaverlærer. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning fra oktober 2017 havde indleveret et Recommendation letter, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde arbejdet fuldtid i restauranten i sommer- og vinterferier, mens ansøgeren studerede, i perioden fra juli 2012 til august 2015, at ansøgeren havde arbejdet i restauranten igen fra januar 2017, og at ansøgerens ansættelse i restauranten ikke kunne verificeres. **Udlændingenævnet lagde hertil vægt på**, at Det Danske Generalkonsulat havde ringet til restauranten på det telefonnummer, som var registreret på internettet, hvor konsulatet talte med en kvinde, som ikke kendte ansøgeren som værende køkkenchef, at konsulatet derefter havde ringet til det telefonnummer, som fremgik af ar-

bejdsgivererklæringen, hvor konsulatet havde talt med en mand, der hævdede at være manager på hotellet, og som oplyste, at ansøgeren havde arbejdet som køkkenchef på hotellet fra 2012 til 2016, og at ansøgeren ikke arbejdede der længere. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført**,** at hun ikke oplyste om sin tidligere erhvervserfaring i forbindelse med studieansøgningen, idet ansøgeren ikke havde fundet det relevant på det tidspunkt, henset til at ansøgeren, direkte adspurgt under interviewet, havde oplyst, at hendes eneste erhvervserfaring havde været som klaverlærer. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at der efterfølgende var modtaget et brev fra ejeren af restauranten, hvori det var oplyst, at ansøgeren var restaurantens sushichef, at konsulatet havde talt med ejerens ægtefælle, som ikke var involveret i den daglige drift af restauranten og dermed ikke vidste, hvem der var ansat, at ansøgeren havde arbejdet som sushichef assistent fra 2012 til 2015, og at ansøgeren fra januar 2017 havde arbejdet fuldtid som sushichef, idet disse oplysninger ikke kunne verificeres mundtligt. **Udlændingenævnet lagde hertil vægt på**, at den kvinde, som konsulatet havde talt med, oplyste, at managerens navn havde været et andet, end det som ansøgeren oplyste, og at det måtte være forventeligt, at ejerens ægtefælle, som besvarede virksomhedens telefon, kendte navnet på manageren, som stod for den daglige drift. Det kunne heller ikke føre til en ændret vurdering af sagen, at det var anført, at ejerens ægtefælle ikke havde haft et overblik over, hvilket personale, der var ansat i restauranten, og at ægtefællen var gået i panik og derfor havde svaret afvigende. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der var oplyst divergerende om ansøgerens ansættelse i henholdsvis ansøgningsskemaet, det vedlagte Recommendation letter, de telefoniske oplysninger og det efterfølgende brev fra ejeren af restauranten. **Udlændingenævnet fandt på baggrund heraf**, at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde fremlagt en falsk arbejdsgivererklæring over for en dansk myndighed med henblik på at opnå opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet lagde endvidere ved afgørelsen vægt på**, at der ikke var oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren ikke skulle meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 2, nr. 2, idet ansøgeren ikke havde boet i Danmark i en længere årrække, og da ansøgeren ikke havde familiemæssig tilknytning her til landet. ERH/2019/4.

For en nærmere gennemgang af beløbsordningen og problemstillingen vedrørende proforma henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. og 3.2.2.1., afgørelserne ÅB/2013/47, ÅB/2013/48 og ERH/2013/82, i Udlændingenævnets årsberetning 2013 samt afsnit 3.2.2., afgørelserne ÅB/2014/57, ERH/2015/159 og ERH/2015/230 i henholdsvis Udlændingenævnets årsberetninger 2014 og 2015.

3.10.3. Særlige individuelle kvalifikationer

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Udlændingenævnet har i 2019 blandt andet taget stilling til en sag om opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, og på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser i medfør af udlændingelovens § 9 p, hvor en tyrkisk statsborger var tilbudt beskæftigelse som husassistent i Danmark. For nærmere gennemgang af sagen henvises til afsnit 3.10.6. nedenfor.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, henvises til afsnit 3.16.2.1., ÅB/2019/141, samt ÅB/2018/72 og ÅB/2018/73 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.7.4.

Udlændinge med bopæl og opholdstilladelse i et andet land kan få arbejdstilladelse i Danmark, hvis de opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse inden for en af de erhvervsordninger, der findes. Det er en grundlæggende betingelse for at få arbejdstilladelse som pendler, at udlændingen er bosat og har opholdstilladelse i et andet land, hvorfra det er sandsynligt, at ansøgeren kan rejse frem og tilbage mellem bopælsstedet og Danmark på daglig basis.

For eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles arbejdstilladelse til en pendler, henvises til ÅB/2016/36 i afsnit 3.2.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2016 og ÅB/2017/46 i afsnit 3.5.2. i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

3.10.4. Etableringskort

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har afsluttet en dansk kandidat- eller ph.d.-uddannelse senest 6 måneder før ansøgningens indgivelse.

Et etableringskort giver ret til både at tage arbejde hos en dansk arbejdsgiver og til at starte selvstændig virksomhed. Der stilles ikke krav til indholdet af en tilbudt beskæftigelse, ligesom det ikke er et krav, at der er tale om fuldtidsbeskæftigelse eller beskæftigelse hos samme arbejdsgiver. Endvidere stilles der ikke krav til karakteren af den selvstændige erhvervsvirksomhed. Med et etableringskort er det ikke nødvendigt at søge om en ny opholdstilladelse ved jobskifte i den periode, etableringskortet er gyldigt.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter etableringsordningen, at udlændingen har afsluttet en dansk kandidatuddannelse, herunder en masteruddannelse, der svarer til en kandidatuddannelse eller en ph.d.-uddannelse i Danmark.

Det er desuden en betingelse, at udlændingen har penge nok til at kunne forsørge sig selv det første år af udlændingens etableringsophold, og at dette kan dokumenteres. Hvis udlændingen har familie, som samtidig søger om opholdstilladelse, skal deres forsørgelse ligeledes dokumenteres.

Udlændingenævnet har i 2019 haft anledning til at tage stilling til dokumentationen for udlændingens forsørgelse det første år af udlændingens etableringsophold.

Som et eksempel en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at en udlænding ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter etableringsordningen, idet udlændingen havde fremlagt dokumentation for dennes forsørgelse, som Udlændingenævnet anså som konstrueret til lejligheden, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag om opholdstilladelse efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt., da ansøgeren havde fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Som dokumentation for, at ansøgeren kunne forsørge sig selv ved at råde over et beløb på mindst 87.264 kr., havde hun fremlagt kontoudskrifter.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at der til sagen var fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have sikret sin forsørgelse gennem egne midler det første år af opholdet her i landet efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 9, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt**. Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af de indsendte kontoudskrifter tilhørende ansøgerens konto, at der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen medio oktober 2018 var 3.272 kr. på kontoen, at der i perioden fra ultimo oktober 2018 til primo november 2018 blev indbetalt i alt 85.084 kr., hvorefter kontoen lød på 92.895 kr., og at der igen primo november 2018 blev trukket i alt 83.155 kr. fra kontoen, således at kontoens saldo herefter alene var på 13.197 kr. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af de indsendte kontoudskrifter tilhørende ansøgerens konto, at hendes saldo på kontoen medio november 2018 var 8.850 kr., og at der to dage senere blev overført 78.414 kr., således at saldoen nu lød på 87.265 kr. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke reelt havde rådighed over det for meddelelse af opholdstilladelse efter etableringskortordningen krævede forsørgelsesbeløb, da der på ansøgerens konto blev trukket henholdsvis 85.084 kr. samme dag, som det påkrævede forsørgelseskrav var fremvist til Styrelsen for International Rekruttering og Integration primo november 2018, og der medio november 2018 blev overført 78.414 kr. til ansøgerens konto, således at hun igen kunne dokumentere forsørgelsesbeløbet over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for klagen havde oplyst, at ansøgeren normalt ikke havde mange penge på kontoen, men kun til presserende tilfælde, at det ikke var mistænkeligt at låne penge fra venner, at ansøgeren ikke kunne se et problem i, at pengene ikke var på kontoen, så længe ansøgeren havde adgang til dem i fremtiden, hvis ansøgeren skulle få brug for det, at pengene var lånt fra danske konti, hvorfor ansøgeren hurtigt kunne sende en ny kontoudskrift til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at ansøgeren havde arbejdet i Danmark siden november 2016 og ikke modtaget sociale ydelser. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt., og lovbemærkningerne hertil, at opholdstilladelsen skal betinges af, at udlændingens forsørgelse er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet, hvorfor dokumentationen for forsørgelse ikke kan dokumenteres gennem kortvarige lån fra venner, uanset om man igen måtte kunne låne pengene i

fremtiden, idet man derved ikke har dokumenteret reelt at råde over midlerne, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt således**, at transaktionerne på ansøgerens konto skabte en formodning for, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger om sin evne til at forsørge sig selv ved hjælp af egne midler. Denne formodning blev ikke senere afkræftet. Det forhold, at der til klagesagen var indsendt en ansættelsesaftale, hvoraf det fremgik at ansøgeren arbejdede 16,25 timer om ugen, fandt Udlændingenævnet ikke ændrede vurderingen af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark, hvorfor det ikke kunne føre til en ændret vurdering, om ansøgeren i kraft af sin ansættelse måtte opfylde forsørgelseskravet for meddelelse af opholdstilladelse efter etableringskortordningen. ERH/2019/23.

3.10.5. Jobsøgningsophold

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 11, kan en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-3 eller nr. 11, litra a-c, eller stk. 3 (positivlisten, beløbsordningen, forskerordningen, efter et af fast-track ordningens første tre spor eller efter ordningen med henblik på deltagelse i en ph.d.-uddannelse eller ansættelse ved ESS i Sverige), som bliver uforskyldt ledig, gives opholdstilladelse i op til seks måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde.

Det er en betingelse for ret til ophold i en jobsøgningsperiode, at udlændingen er blevet uforskyldt ledig, herunder f.eks. hvis udlændingen opsiges fra sit arbejde på grund af rationaliseringer. Udlændingen må således ikke selv være årsag til dennes ledighed. Det må bero på en konkret vurdering, om udlændingen er blevet uforskyldt ledig.

Det er endvidere en betingelse, at udlændingen, der opholder sig i Danmark som led i beskæftigelse, men hvis ansættelsesforhold ophører, straks skal orientere Styrelsen for International Rekruttering og Integration herom, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, og at udlændingen skal indgive en ansøgning, hvis udlændingen ønsker at opholde sig i Danmark i en jobsøgningsperiode. Ansøgningen herom skal indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration senest umiddelbart efter, at udlændingens hidtidige ansættelsesforhold ophører.

Såfremt der er en opsigelsesperiode i forbindelse med ansættelsesforholdets ophør, anses ansættelsesforholdets ophør at være ved udløbet af opsigelsesperioden. Umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør anses normalt for at være en til to dage efter, at udlændingens ansættelse ophører.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at en udlænding ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 11, idet udlændingen ikke havde indgivet ansøgningen rettidigt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra april 2018 om afslag på ansøgning om opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter uforskyldt ledighed.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed efter udlændingelovens § 9 a, stk. 11. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgningen om opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold ikke var indgivet rettidigt. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ifølge sin opsigelse fratrådte sin stilling ultimo marts 2018, og at ansøgeren først indgav sin ansøgning om opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold til Styrelsen for International Rekruttering og Integration fem dage senere i starten af april 2018. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren ikke havde modtaget løn i perioden fra april til august. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke havde indgivet sin ansøgning om jobsøgningsophold senest umiddelbart efter, at ansøgerens ansættelsesforhold var ophørt. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgår af bemærkningerne til den dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 8, at umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør normalt må anses for at være en til to dage efter ansættelsesforholdets ophør, hvilket i øvrigt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra september 2016. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration var lukket indtil den 4. april 2018 grundet helligdage, hvorfor ansøgeren ikke kunne indgive sin ansøgning rettidigt, og at ansøgeren herudover ikke kunne tilgå www.nyidanmark.dk i perioden fra den 1. april 2018 til den 5. april 2018, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i maj 2018 havde oplyst til Udlændingenævnet, at www.nyidanmark.dk havde været utilgængelig i perioden fra den 30. marts 2018 cirka kl. 10.00 frem til den 2. april 2018 cirka kl. 17.00, at hjemmesiden havde virket efter sin hensigt igen herefter, og at ansøgeren i øvrigt ikke havde nogen bemærkninger til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udtalelse fra maj 2018. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren havde mulighed for at indgive ansøgningen rettidigt ved at sende den med brevpost eller per e-mail til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at ansøgeren blev opsagt allerede i marts 2018, hvorfor ansøgeren således kunne have indgivet ansøgningen umiddelbart herefter. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgningen om jobsøgningsophold var indgivet for sent. ÅB/2019/117.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse til en kinesisk statsborger om afslag på opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter uforskyldt ledighed og afgørelse om inddragelse af opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed efter udlændingelovens § 9 a, stk. 11. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgningen om opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed hos den tidligere, nu konkursramte, arbejdsgiver ikke var indgivet rettidigt. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren havde modtaget løn fra den konkursramte arbejdsgiver via Lønmodtagernes Garantifond frem til ultimo september 2017, at ansøgeren ifølge sin kontrakt med den nye arbejdsgiver og eIndkomst var påbegyndt arbejdet hos den nye arbejdsgiver i august 2017, at ansøgeren i november 2017 havde oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at ansøgeren var påbegyndt arbejdet hos den nye arbejdsgiver, hvorfor det måtte antages, at ansøgeren havde været ansat hos den konkursramte arbejdsgiver senest frem til ultimo september 2017, men at ansøgeren først havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed til Styrelsen for International Rekruttering og Integration primo december 2017. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke havde indgivet sin ansøgning om jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed senest umiddelbart efter, at ansættelsesforholdet hos den konkursramte arbejdsgiver var ophørt. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af bemærkningerne til dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 8, at umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør normalt måtte anses for at være en til to dage efter ansættelsesforholdets ophør. Det forhold, at ansøgerens partsrepræsentant til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren søgte om opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed på baggrund af sin ansættelse hos den nye arbejdsgiver, og hertil havde vedlagt sin opsigelse fra ultimo oktober 2017 fra den nye arbejdsgiver, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der efter Udlændingenævnets opfattelse alene kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed på baggrund af en allerede stedfæstet opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 eller 2 eller nr. 12, litra a-c, eller stk. 3, som i ansøgerens tilfælde var opholds- og arbejdstilladelsen som kok hos den konkursramte arbejdsgiver. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke, med henvisning til sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som sushichef hos den nye arbejdsgiver, kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed, allerede fordi ansøgeren ikke havde haft en stedfæstet opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af sit job som sushichef hos den nye arbejdsgiver. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fremgik af lovbemærkninger om jobsøg-

ningsophold efter uforskyldt ledighed, at en ansøgning herom skulle indgives senest umiddelbart efter, at udlændingens hidtidige ansættelsesforhold ophørte, men at **Udlændingenævnet fandt**, at en udlændings hidtidige ansættelsesforhold måtte forstås som en allerede stedfæstet opholds- og arbejdstilladelse omfattet af jobsøgningsbestemmelsen. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at partsrepræsentanten havde oplyst til Udlændingenævnet, at ansøgeren søgte opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed på baggrund af sin ansættelse hos den nye arbejdsgiver, men at ansøgeren i december 2017 i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om jobsøgningsophold til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde vedlagt en skrivelse fra partsrepræsentanten fra juni 2017, hvoraf det fremgik, at den tidligere arbejdsgiver var under konkurs, således at det måtte antages af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at ansøgningen om jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed var på baggrund af ansættelsen hos den konkursramte arbejdsgiver. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af ansættelse som kok hos den tidligere, nu konkursramte arbejdsgiver, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, med rette var blevet inddraget, idet grundlaget for opholds- og arbejdstilladelsen ikke længere var til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 26, stk. 1. ERH/2019/25.

3.10.6. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser

Efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014) til bestemmelsen, at bestemmelsen alene finder anvendelse i de sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., finder blandt andet anvendelse i sager vedrørende tyrkiske statsborgere, der påberåber sig stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 eller tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Om stand stillklausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen i forhold til familiesammenføring henvises til afsnit 3.9.

Stand still-klausulerne indebærer, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80

af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen og frem til i dag. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) har udarbejdet et notat af 8. april 2016, der omhandler betydningen af Danmarks forpligtelser efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.[25]

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra januar 2018 om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, samt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 p (Danmarks internationale forpligtelser) til en tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som husassistent efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, eller som følge af Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som husassistent ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde med at passe barn samt udføre generelle huslige pligter. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som husassistent, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for pasning af børn og ældre samt varetagelse af daglige huslige opgaver. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde en uddannelse som sygeplejerske og efterfølgende havde opnået langvarig arbejdserfaring inden for dette felt, ikke ændrede ved vurderingen af, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6's forstand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6,

[25] Notatet er tilgængeligt på: https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/429F1A0B-1B60-4C9E-86DE-D9FD8943B148/0/Notataf8april2016AssocieringsaftalemedTyrkiet.pdf

hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde videre vægt på**, at der fandtes uddannelsesinstitutioner, som udbød en regulær uddannelse som sygeplejerske samt generelt socialt arbejde herunder pasning af børn og ældre, og at dette i sig selv indikerede, at der ikke var tale om beskæftigelse som individuelt var knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kunne tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren var tyrkisk statsborger, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse var i strid med Associeringsaftalen mellem Tyrkiet og Danmark samt "N*otat om betydningen af Danmarks forpligtelser efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn*". **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det anførte ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgår af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets notat af 8. april 2016, at det følger af delbetænkning nr. 882/1979, at husassistenter i private husholdninger kan meddeles opholdstilladelse, såfremt det efter danske forhold må anses for sædvanligt, at vedkommende familie efter sine boligforhold og sociale status har husassistent og kun til enlige ansøgere, der bor hos arbejdsgiveren. Det fremgår endvidere konkluderende af notatet, at Danmarks internationale forpligtelser efter associeringsaftalen indebærer, at tyrkiske statsborgere fortsat vil kunne opnå opholds- og arbejdstilladelse med henblik på beskæftigelse som husassistent under ovennævnte betingelser, men at dette yderligere forudsætter, at de øvrige betingelser for opholds- og arbejdstilladelse er opfyldt, herunder at løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige. **Udlændingenævnet fandt ikke anledning til** på det foreliggende grundlag at tage stilling til, om arbejdsgiverfamilien var omfattet af delbetænkning nr. 882/1979, idet Udlændingenævnet fandt, at den tilbudte beskæftigelse ikke opfyldte betingelsen om sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ifølge ansættelseskontrakten ville blive aflønnet med 4.500 kr. om måneden for 40 timers arbejde om ugen, og at kost og logi herudover ville blive betalt af familien. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at kost og logi for blandt andet hushjælp med fri bolig og kost på ansættelsesstedet blev værdiansat til 40.305 kr. for hele året, hvilket ville sige 3.358,75 kr. pr. måned, jf. § 1 i bekendtgørelse om værdiansættelse af fri kost og logi gældende for 2018. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund,** at det ikke var sædvanligt efter danske forhold med en månedlig aflønning på i alt 7.858,75 kr. for 40 timers ugentligt arbejde. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at lønnen oversteg markedssatsen, da den var højere end lønnen til en au pair, kunne ikke føre til ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at formålet med au pair-ordningen er at forbedre en ansøgers sproglige og faglige kundskaber og mulighed for at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel

indsigt. Af samme årsag aflønnes en au pair-person ikke, men modtager alene lommepenge, hvorfor ordningen ikke kunne sammenlignes med en stilling som husassistent. ÅB/2019/118.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv, henvises til ÅB/2018/74 i afsnit 3.7.5. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

3.11. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelsen er bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019[26] om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende. Den indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4 kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Der kan kun gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

[26] Bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=209102

Som et eksempel på, at der kun kan gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/37 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.3.

Der skal ifølge praksis være tale om et fuldtidsstudie.

Som et eksempel på, at der ifølge praksis skal være tale om et fuldtidsstudie, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/38 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.3.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Som et eksempel på, at udlændingen skal være optaget på en uddannelse, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/75 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.8.

Det er endvidere en betingelse for at opnå opholdstilladelse som studerende, at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som et eksempel herpå kan nævnes afgørelse ÅB/2017/48 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.

Udlændingen skal desuden som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d.

Det følger af fast praksis, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration giver opholdstilladelse med gyldighed 30 dage, før et studie begynder.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den mellemliggende periode mellem to studier, kan nævnes ERH/2017/27 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.

3.11.1. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt anledning til at omgøre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations formodningsafslag efter formodningsreglen i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Sudan, der ønskede at studere på en højskole, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, under henvisning til, at intentionen med ansøgningen ikke var at studere i Danmark, men at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** en skrivelse fra juli 2018 fra ansøgerens arbejdsgiver, hvori det blev bekræftet, at ansøgeren siden august 2016 havde været fuldtidsansat som arkitekt, og at højskoleopholdet havde til formål at fremme ansøgerens karriere hos arbejdsgiveren og skærpe hans færdigheder og kvalifikationer, og at ansøgeren havde oplyst, at han så frem til at vende tilbage til ansættelsen efter højskoleopholdets ophør. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren modtog fuldt scholarship til at dække undervisningsgebyret, og at der var vedlagt en udateret skrivelse fra højskolens forstander, hvoraf det fremgik, at højskolens hovedfokus var "Global Studies" (samfundsfag i et globalt perspektiv), at "Global Studies" bestod af blandt andet "Life and the City", et kursus der fokuserede på problemer, der opstod i byer og i bymæssig bebyggelse, "Development Management", hvor de studerende lærte management værktøjer, og "Design and Architecture" der centrerede sig om den demokratiske og humanistiske tænkemåde med fokus på design og arkitektur i en større sammenhæng. Det fremgik endvidere af skrivelsen, at fagene understøttede ansøgerens ambition om at ville arbejde hos en konkret virksomhed, samt at det var højskolens opfattelse, at ansøgeren ønskede at komme til Danmark for at studere. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at kurserne "Design og Udvikling", "Life and The City" og "Environmental Studies and Cultural Heritage" understøttede ansøgerens uddannelse som arkitekt og hans ambitioner, ligesom ansøgeren også havde anført, at højskoleopholdet ville fremme hans karriere og bygge bro mellem ansøgerens nuværende

arbejdsgiver og Skandinavien, samt at opholdet skulle bruges som afsæt til senere at ansøge om et legat til et udlandsophold i Holland. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at højskoleopholdet relaterede sig til ansøgerens uddannelses- og erhvervsmæssige baggrund som arkitekt, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren i tilstrækkeligt grad havde redegjort for sine fremtidsplaner efter højskoleopholdet. ÅB/2019/119.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Ghana, der ønskede at studere på en højskole, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, under henvisning til, at intentionen med ansøgningen ikke var at studere på en højskole. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde dokumenteret at have en erhvervsmæssig baggrund inden for arbejdet i en NGO, idet ansøgeren fra 2014 til 2016 havde arbejdet hos en NGO i Ghana, hvor ansøgeren, ud over arbejdet med IT-relateret arbejde, også havde uddelt nødhjælp i Ghana, og at ansøgeren havde en detaljeret plan for sin egen NGO, hvormed ansøgeren ville starte et offentligt læringscenter i Ghana, der ville gøre uddannelse mere tilgængelig for alle, og som ville indeholde aktiviteter så som drama, interkulturelle aktiviteter og uddannelsesfaciliteter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at dele af de ansøgte kurser på højskolen måtte anses for at være kompetencegivende i forhold til generelt at starte en NGO i ansøgerens hjemland og i forhold til det arbejde, som ansøgerens NGO konkret ville arbejde med, herunder skabe bedre muligheder og selvværd for særligt kvinder i Ghana via læringsformer, som ville inddrage kreativitet, dans og musik. ÅB/2019/120.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til formodningsreglen efter studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan ligeledes nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Ghana, der ønskede at studere på en højskole, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 3, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at han ønskede at gennemføre et kursus i elektronisk musik på højskolen, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at forløbet på højskolen ikke sås at have en naturlig sammenhæng til ansøgerens nuværende uddannelses-

mæssige eller beskæftigelsesmæssige situation eller fremtidsplaner, idet ansøgeren i sit ansøgningsskema havde oplyst, at han ønskede at uddanne sig til ingeniør. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sagen havde oplyst divergerende, idet han til støtte for klagen havde oplyst, at højskoleopholdet havde til formål at fremme ansøgerens forretning i sit hjemland, men at han endvidere til støtte for klagen havde fremsendt "Registraton of Business name" hvoraf det fremgik, at ansøgerens selskabs primære aktiviteter var modetøjsvirksomhed og kosmetiske produkter. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der var stavefejl i overskriften i den fremsendte "Registraton of Business name", idet den korrekte stavning var "registration". Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at der var mange jobmuligheder i Ghana, at ansøgeren var af den opfattelse, at et ophold fra en international skole ville gavne hans karriere, og at det ville være mere hensigtsmæssigt for ansøgeren at bo i Ghana, hvor ansøgeren havde familie, og venner, som delte de samme kulturelle værdier og musikinteresserer som ansøgeren, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Det kunne ligeledes ikke føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgeren havde anført, at han ikke havde intentioner om at bo i Danmark, men at ansøgeren ønskede at købe musikudstyr i Danmark, som han kunne benytte i Ghana, ligesom ansøgeren også havde fremsendt dokumentation for sin søns fødsel, og at han ejede land i Ghana. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det på højskolens hjemmeside fremgik, at højskolen hjalp de studerende med at komme ind på drømmeuddannelsen, forbedre kundskaber i klassiske skolefag og klargøre portefølje til fremtidig karriere. **Udlændingenævnet fandt således**, at kurset ikke kunne antages at opkvalificere ansøgeren til en videre uddannelse som lydingeniør. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af ambassadens kommentarer til sprog- og formålsinterviewet fremgik, at der var indikationer på, at ansøgeren havde forudgående kendskab til de af ambassaden stillede spørgsmål, at ambassaden ikke var overbevist om, at ansøgeren havde den uddannelse, han påstod at have, ligesom ambassaden også havde anført, at det var alment kendt, at gymnasieuddannelsen i Ghana var opdelt i Elective- og Core fag, at ansøgeren ikke havde kendskab hertil, samt at nogle af ansøgerens svar i forbindelse med hans andet sprog- og formålsinterview var identiske med det forrige. **Udlændingenævnet tillagde det tillige vægt**, at ansøgerens kendskab til højskolen og Danmark i øvrigt virkede begrænset, idet ansøgeren i forbindelse med sprog- og formålsinterviewet oplyste, at han ikke havde kendskab til, hvor højskolen fysisk var placeret, ligesom han ikke kunne nævne fem ting om Danmark og Europa. ÅB/2019/121.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2.

Som eksempler på, at ansøgerens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark kan indgå i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som ph.d. gæstestuderende ved et universitet i Danmark til en statsborger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2 og 3.

Udlændingenævnet fandt således, at der var en vis formodning for, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som ph.d. gæstestuderende ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre et gæsteophold ved universitetet, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark som studerende fra medio august 2005 til ultimo juli 2011, at ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen primo september 2009 til primo september 2012, at ansøgeren primo januar 2014 havde fået forlænget sin opholdstilladelse efter greencardordningen til primo januar 2017, og at ansøgeren henholdsvis primo januar 2017 og primo maj 2018 havde indgivet ansøgninger om opholdstilladelse som studerende i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at denne historik indikerede, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som ph.d. studerende ved universitetet måtte anses for at have været et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark uanset grundlag. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til**, at ansøgeren søgte om opholdstilladelse som studerende i Danmark primo januar 2017, hvilket var tre dage inden ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen udløb, og at der ikke var grundlag for at forlænge hans greencard. Der sås således at have været en konstant ansøgningshistorik for så vidt angik opholdstilladelse i Danmark siden 2005. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren primo september 2012 var blevet indskrevet som ph.d. studerende ved et universitet i Estland, at han ikke sås at have færdiggjort sin ph.d. uddannelse, at han primo september 2017 var påbegyndt en ny ph.d. uddannelse ved et universitet i Tjekkiet, og at han heller ikke sås at have færdiggjort denne ph.d. uddannelse. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren siden 2012 havde haft skiftende opholdstilladelser i Schengen-området herunder opholdstilladelse i Estland, Tjekkiet samt Sverige. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt,** at ansøgeren i perioden fra august 2018 til oktober 2018 og fra december 2018 til marts 2019 havde udført arbejde i Danmark uden en lovlig opholds- og arbejdstilladelse på trods af, at han var indskrevet som fuldtids ph.d. studerende ved et universitet i Tjekkiet i perioden fra primo september 2017 til ultimo august 2021. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren var indskrevet som fuldtids ph.d. gæstestuderende ved det danske universitet, at han var indskrevet som ph.d. studerende ved universitetet i

Tjekkiet, og at han var motiveret for at påbegynde sit studie i Danmark, kunne på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering. ÅB/2019/122.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Filippinerne, der ønskede at studere en kandidatuddannelse inden for business og management, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være et ønske om at gennemføre en kandidatuddannelse, men et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** forløbet af ansøgerens tidligere ophold i Danmark, idet ansøgeren fra december 2006 til juli 2008 havde opholdt sig i Danmark som au pair, at hun fra juli 2008 til december 2010 havde opholdt sig i Danmark på en studietilladelse, at hun blev meddelt opholdstilladelse som studerende igen fra januar 2011 til december 2012, at hun i maj 2013 blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse frem til ultimo maj 2015, og at ansøgeren medio juni 2015 blev meddelt afslag på sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde ligeledes vægt på**, at ansøgeren efterfølgende opholdt sig cirka et år i sit hjemland, at hun senest havde arbejdet som "caregiver" i perioden fra august 2016 til juni 2018 for en dansk familie i Singapore, og at hun nu ønskede at studere i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der på ansøgningstidspunktet var gået over fem år, fra ansøgeren senest studerede, til ansøgeren på ny søgte opholdstilladelse til at videreuddanne sig inden for business og management i en alder af 37 år, og at hun i den mellemliggende periode blev meddelt afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse for at arbejde som assistent hos en dansk virksomhed, ligesom ansøgeren i en periode på 12 år, fra 2006 til 2018, alene havde opholdt sig cirka et år i sit hjemland og cirka to år i Singapore. Ansøgeren havde således i en sammenlagt periode på 12 år opholdt sig otte og et halvt år i Danmark på forskellige opholdstilladelser, og ansøgerens ansøgningshistorik viste, at hun havde søgt om opholdstilladelser tidsmæssigt tæt på, at hendes forrige opholdstilladelser udløb. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at der var progression i ansøgerens uddannelsesforløb, og at ansøgeren havde de sproglige kvalifikationer for at gennemføre uddannelsen. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgerens ansøgningshistorik, herunder ansøgerens ophold i Danmark i otte og et halvt år på forskellige opholdsgrundlag, talte for, at formålet med hendes ansøgning måtte anses for at være et ønske om at opnå et længevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ønske om videreuddannelse ikke kunne anses for at ligge i naturlig forlængelse af hendes tidligere uddannelsesforløb og arbejdsliv. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens partsrepræsentant og ansøgerens tidligere arbejdsgiver

begge havde tilbudt hende hjælp i form af bolig i forbindelse med hendes uddannelse i Danmark, og at ansøgeren først nu havde søgt om videreuddannelse, idet hun havde sparet op til videreuddannelsen ved at arbejde. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at der var en formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses for at være et ønske om at gennemføre en kandidatuddannelse inden for business og management, men et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at ansøgeren i flere perioder under sit studieophold i Danmark havde arbejdet væsentligt mere, end hun havde tilladelse til, herunder i perioden fra oktober 2010 til december 2010 og fra november 2012 til december 2012**.** ÅB/2019/123.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen tidligere har fået inddraget en studieopholdstilladelse eller fået afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som følge af ulovligt arbejde, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af en ansøgers ulovlige arbejde under en tidligere meddelt opholdstilladelse, kan nævnes ERH/2018/45 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.8.1.

Der er i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1-5, ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.11.2. Autorisation til at opnå opholdstilladelse som sundhedspersonale

Ved lov nr. 560 af 7. maj 2019 (Ændring af fast track-ordningen og certificeringsbetingelserne, ændring af reglerne om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forenkling af reglerne for forskere, ph.d.-studerende og etableringskortet, mere enkel ordning for autorisationsophold for læger og tandlæger, ny ordning for autorisationsophold for sygeplejersker og hjælp til arbejdsgivere m.v.) blev adgangen til at få opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation udskilt af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., og dette er nu reguleret i en særskilt bestemmelse i udlændingelovens § 9 i, stk. 3.

Der kan således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på at opnå autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske i Danmark, hvis Styrelsen for Patientsikkerhed forinden har vurderet, at udlændingens grunduddannelse er egnet til, at udlændingen kan

gennemføre den nødvendige faglige afprøvning og sproglige opkvalificering med henblik på at opnå dansk autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 3.

Før lovændringen omfattede ordningen alene udenlandske læger og tandlæger, men efter lovændringen kan udenlandske sygeplejersker nu også søge om opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation.

En opholdstilladelse til at opnå autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske giver ikke udlændingen ret til at arbejde i Danmark. Udlændingen skal derfor ansøge om en arbejdstilladelse for at kunne arbejde, for eksempel i forbindelse med en evalueringsansættelse.

Opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler.

Udlændingenævnet har ikke i 2019 haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 i, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.8.2., for en gennemgang af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., og tidligere praksis for meddelelse af opholdstilladelse med henblik på opnåelse af dansk autorisation.

3.12. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, stk. 3 eller 11, eller § 9 p, stk. 1, 1.pkt., kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.12.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-11, stk. 3 eller stk. 11, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt., hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Efter Udlændingenævnets praksis omfatter medfølgende familiemedlem i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle eller samlever samt mindreårige børn. Det er barnets alder på ansøgningstidspunktet, der er det afgørende for, om der er tale om et mindreårigt barn.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en ansøger var omfattet af begrebet familie i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en honduransk statsborger under henvisning til ansøgerens voksne herboende datter, der i januar 2018 blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende familie under henvisning til sin datter i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, som efter praksis kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne særlige hensyn i forhold til ansøgerens datter, at det kunne begrunde, at ansøgeren undtagelsesvis skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at ansøgerens datter havde oplyst, at ansøgeren var 67 år, at ansøgeren var pensioneret lærer, at ansøgeren altid havde levet sammen med hende, at ansøgeren tidligere havde boet sammen med hende under hendes ophold i Mexico, at ansøgeren var hendes og hendes børns emotionelle støtte, at ansøgeren var en nøgleperson i pasningen af sit barnebarn, da ansøgerens datter på grund af sit arbejde rejste meget og havde lange arbejdsdage, at hun som ansøgerens eneste datter var ansvarlig for ansøgeren, at hun havde støttet ansøgeren med husly, mad, transport, tøj med m.v., og at ansøgeren ikke havde nogen familiemedlemmer, der kunne tage vare på ansøgeren i hjemlandet, og at hun var ansøgerens eneste familiemedlem i første led. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke herved var oplyst om sådanne forhold, at det kunne begrunde, at ansøgeren alligevel

skulle meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse, at ansøgeren skulle passe sit barnebarn på 13 år, da ansøgerens datter på grund af sit arbejde rejste meget og havde lange arbejdsdage. Det forhold, at ansøgerens datter havde oplyst, at ansøgeren altid havde boet sammen med hende, også under sin udstationering til Mexico, at hun var ansvarlig for ansøgeren, herunder støtte til husly, mad m.v., at ansøgeren ikke havde nogen familiemedlemmer, der kunne tage vare på ansøgeren i hjemlandet, og at datteren var ansøgerens eneste familiemedlem i første led, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens datter havde oplyst, at ansøgeren var rask og uden handicap, og at det måtte antages, at ansøgeren kunne tage vare på sig selv, sådan som det måtte antages, at ansøgeren havde gjort hidtil, selvom ansøgeren havde boet sammen med sin datter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens datter fortsat ville kunne støtte ansøgeren økonomisk, selvom ansøgeren ikke boede sammen med hende. Det forhold, at ansøgerens datter til støtte for klagen havde oplyst, at hun som migrantarbejder var omfattet af FN's Konvention om Vandrende Arbejdstageres Rettigheder, hvorfor ansøgeren herigennem havde et retskrav på at bo med hende, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen**, idet Danmark ikke havde tiltrådt FN's Konvention om Vandrende Arbejdstageres Rettigheder. ERH/2019/26.

Det er en forudsætning for opholdstilladelse som medfølgende familie på baggrund af ægteskab, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes, hvis ægteskabet er gyldigt i det land, hvor ægteskabet er indgået. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes dog ikke, hvis parterne ikke samtidig var til stede ved vielsen, hvis en part ved vielsen ikke var fyldt 18 år, eller hvis anerkendelsen af ægteskabet strider mod grundlæggende danske retsprincipper, jf. 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings ægteskab kunne anerkendes efter dansk ret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Pakistan som medfølgende familiemedlem til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter greencardordningen. Ansøgeren og den herboende reference havde indgået ægteskab i Pakistan på et tidspunkt, hvor ansøgeren var 17 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er

en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret. I Danmark anerkendes et udenlandsk ægteskab, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider imod grundlæggende danske retsprincipper (dansk ordre public). **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var 17 år på tidspunktet for indgåelse af ægteskabet. Det forhold, at ægteskabet efter det oplyste var lovligt efter pakistanske og islamiske regler, og at ansøgeren med den herboende reference havde levet sammen som ægtefæller og havde fået fem børn, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ægteskabet, uanset at dette var gyldigt i Pakistan, ikke kunne anerkendes efter dansk ret, da ansøgeren var mindreårig på tidspunktet for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ægteskabet ikke efter dansk ret kunne anerkendes, idet ægteskabet stred mod grundlæggende danske retsprincipper, jf. § 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke var dokumenteret, at der forud for ansøgningstidspunktet havde været et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og den herboende reference. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at referencen ifølge CPR indrejste i Danmark i november 2013, at han sidenhen havde været registreret med bopæl i Danmark og fortsat stod registreret som bosiddende i Danmark, og at han ifølge sit pas udrejste af Danmark i juni 2016 og indrejste i Danmark igen i juli 2016. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren og referencen i perioden fra 1993 til 2014 boede sammen, hvorunder de fik fem fællesbørn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren først i april 2017, mere end tre år efter referencen indrejste i Danmark, indgav ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle. Det forhold, at der var fremlagt en lejekontrakt fra juni 2018, hvoraf fremgik at ansøgeren og referencen havde boet sammen i Pakistan siden marts 2014, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen havde været registreret med bopæl i Danmark siden november 2013, hvorfor Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren og referencen havde boet sammen i Pakistan siden marts 2014. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at den fremlagte lejekontrakt fra juni 2018 var indgået efter, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i februar 2018 meddelte ansøgeren afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at lejekontrakten var udfærdiget med henblik på klagesagen i Udlændingenævnet, hvorfor den ikke kunne tillægges sædvanlig bevismæssig vægt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uanset at ansøgeren og referencen måtte være en familie, havde de ved referencens indrejse i Danmark selv valgt at udøve et eventuelt familieliv adskilt og via besøgsophold i Pakistan. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse tillige vægt på**, at referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold. **På samme baggrund fandt Udlændingenævnet derfor tillige**, at det forhold, at parret havde fem fællesbørn, hvoraf tre var bosiddende i Danmark, og at to af disse børn var mindreårige, ikke kunne føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at det som udgangspunkt tilfaldt forældremyndighedens indehavere at beslutte, hvor et barn skal bo, og at det således var ansøgeren og referencens eget valg, at børnene skulle bo i Danmark frem for med ansøgeren i Pakistan. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at referencen og hans familie ikke kunne indrejse i Pakistan for dér at udøve familielivet. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at referencen til sagen havde oplyst, at han skulle have foretaget en hjerteoperation i november 2018, at han ikke havde nogen slægtninge i Danmark, og at han grundet omstændighederne havde brug for ansøgerens hjælp til pleje og pasning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter bestemmelsen under henvisning til den herboende references helbredsmæssige forhold. ERH/2019/13.

3.12.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse som studerende efter § 9 i eller som praktikant efter § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt er opfyldt. Der skal således være tale om et retsgyldigt ægteskab, ægteskabet eller samlivet må ikke være etableret med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren (proforma), og der må ikke være tale om et tvangsægteskab.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet på et mundligt nævn har taget stilling til, om ægteskabet var indgået proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 n, til en statsborger fra Indien som medfølgende familiemedlem til en herboende udlænding med opholdstilladelse som studerende.

Udlændingenævnet fandt, at der var sikkert grundlag for at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at ansøgeren mødte

den herboende reference første gang ultimo januar 2017 i Indien, at beslutningen om at indgå i et ægteskab blev truffet dagen efter det første møde, at referencen udrejste af Indien syv dage efter parrets første møde, at referencen indrejste i Indien igen ultimo november 2017, hvorefter parret indgik ægteskab primo december 2017, at parret i den mellemliggende periode ikke mødtes personligt, og at referencen udrejste af Indien igen ultimo december 2017, hvilket var 15 dage efter ægteskabets indgåelse. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren og referencen havde indgået ægteskab efter meget kort tids personligt bekendtskab, ligesom **Udlændingenævnet henviste til**, at det måtte lægges til grund, at parrets forældre havde arrangeret ægteskabet, uden at parret havde forudgående kendskab til hinanden. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren i forbindelse med et interview på Den Danske Ambassade i New Delhi, Indien, i februar 2018 havde oplyst, at beslutningen om at indgå i et ægteskab var en fælles beslutning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dette ikke ændrede ved, at ægteskabet blev indgået efter meget kort tids personligt bekendtskab uden et forudgående samliv på en fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med interviewet havde oplyst, at beslutningen om at indgå ægteskab blev truffet dagen efter ansøgerens første møde med referencen. Det forhold, at referencen og ansøgeren efter deres første møde forud for ægteskabet havde bevaret kontakten via opkald og beskeder, og at de oftest havde talt sammen en til to timer om dagen, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet kontakten ikke i sig selv kunne føre til, at der herved var opnået et sådant indgående, personligt kendskab til hinanden, som det sædvanligt forudsættes forud for indgåelse af ægteskab. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse vægt**, at ansøgeren og referencen alene havde boet sammen i 16 dage, inden referencen rejste tilbage til Danmark. Det af referencen anførte under nævnsmødet i Udlændingenævnet kunne på ovennævnte baggrund ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således efter en samlet vurdering**, at der var et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren havde indgået ægteskab med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. Af samme grund **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren og referencen ikke kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. ÅB/2019/124.

Der kan endvidere meddeles opholdstilladelse til en fast samlever, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kan meddeles opholdstilladelse til en fast samlever, kan nævnes ERH/2018/89 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.9.3.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. For en nærmere gennemgang heraf henvises til afgørelse ERH/2015/248 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.4.2.

Det følger af studiebekendtgørelsens § 10, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, er betinget af, at den herboende studerende dokumenterer at kunne forsørge udlændingen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forsørgelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem i medfør af udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en indisk statsborger, der havde søgt om forlængelse af opholdstilladelse under henvisning til sin ægtefælle, der studerede i Danmark. Ansøgeren havde som dokumentation for forsørgelse fremsendt kontoudskrifter fra referencens bankkonto i forbindelse med ansøgningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til ansøgerens ægtefælle efter en konkret vurdering af de på referencens bankkonto stedfundne transaktioner ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet fandt således**, at der til sagen var fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at få forlænget en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortiede oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle kunne forsørge ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at det fremgik af de kontoudskrifter tilhørende referencen, som blev indsendt i forbindelse med ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem for ansøgeren ultimo november 2018, at indestående på referencens konto medio november 2018 var 1.093 kr., og at der samme dag blev indsat seks gange 10.000 kr. på kontoen samt yderligere indbetalt 13.000 kr. via en pengeautomat, således at saldoen på kontoen herefter lød på 74.093 kr. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at det fremgik af de kontoudskrifter tilhørende referencen, som efterfølgende blev indsendt til Styrelsen for International Rekruttering og Integration medio decem-

ber 2018, at slutsaldoen medio november 2018 var 74.093 kr., at der dagen efter blev trukket henholdsvis 10.000 kr. og 63.000 kr. fra kontoen, at der herefter indestod 1.093 kr. på kontoen, og at der i starten af december 2018 og medio december 2018 blev overført i alt 30.000 kr. til kontoen, således at saldoen på daværende tidspunkt lød på 23.330 kr. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund,** at referencen ikke reelt havde haft rådighed over det krævede forsørgelsesbeløb, da der på referencens konto blev indsat 73.000 kr. medio november 2018, således at referencen netop opfyldte det krævede forsørgelseskrav, og at der dagen efter blev trukket 73.000 kr. fra kontoen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der til støtte for klagen var oplyst, at praksis gennem de seneste 15 år havde været, at bankindestående i forbindelse med en studieopholdstilladelse og opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem var opfyldt ved en enkelt bankudskrift med det ønskede indestående som betingelse for forlængelse af opholdstilladelsen, at familien allerede i november 2017 og marts 2018 viste et indestående på cirka 68.000 kr., hvorpå opholdstilladelsen blev forlænget, og at der var skiftet praksis, der var ulovhjemlet og uden forudgående ændret vejledning. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det var oplyst, at kravet om oprettelse af en spærret konto som dokumentation for selvforsørgelse på studieområdet aldrig var blevet udmøntet, at den nye praksis på studieområdet havde karakter af skjult garantistillelse, og at den ændrede praksis ikke havde baggrund i et politisk ønske. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at formålet med studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, var, at den studerende skulle dokumentere reelt at kunne forsørge det medfølgende familiemedlem. **Udlændingenævnet fandt**, at dokumentation for forsørgelse ikke lod sig dokumentere gennem kortvarige lån fra den herboendes venner, forældre eller andre, uanset om det på ny måtte være muligt at låne pengene i fremtiden, idet det derved ikke var dokumenteret, at der reelt rådedes over midlerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at kravet om, at indeståendet på den herboendes bankkonto skulle udgøre et reelt forsørgelsesgrundlag, ikke var at sammenligne med en garantistillelse for det krævede forsørgelsesbeløb. Det ville være forventeligt, at den studerendes kontos indestående kunne falde i takt med, at pengene blev brugt på forsørgelse af det medfølgende familiemedlem, men transaktioner på samlet 73.000 kr. på et par dage til og fra en konto med et beskedent startbeløb skabte formodning for, at der ikke reelt rådedes over det krævede beløb til forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke havde opnået en berettiget forventning om at kunne få forlænget sin opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem, selvom Styrelsen for International Rekruttering og Integration tidligere meddelte ham opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem på baggrund af indeståender på referencens bankkonto, hvor det siden havde vist sig, at store beløb blev tilført kontoen kort inden udskriften af kontoen var foretaget. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at udlændingemyndighederne altid kan foretage kontrol af, hvorvidt en ansøger fortsat opfylder betingelserne for en meddelt opholdstilladelse, ligesom der ved enhver ny ansøgning om opholdstilladelse vurderes, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at den øgede kontrol med tilstedeværelsen af et reelt forsørgelsesgrundlag ikke var udtryk for en praksisændring, men at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde skærpet opmærksomheden omkring påfaldende transaktioner på konti tilhørende udenlandske studerende, som ønskede opholdstilladelse til medfølgende familie, og at dette var sket som følge af en henvendelse fra Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations krav til øget dokumentation for reel forsørgelse tjente et legitimt formål. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der ikke havde været tale om en vilkårlig anmodning om dokumentation alene vedrørende ansøgeren, idet Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at der anmodedes om yderligere dokumentation, når der var en konkret mistanke om omgåelse af forsørgelseskravet, og at alle sagsbehandlere i det ansvarlige kontor var bekendt med dette. **Udlændingenævnet fandt således**, at transaktionerne på referencens konto skabte en formodning for, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger om referencens evne til at forsørge ansøgeren. Denne formodning var ikke senere blevet afkræftet. ÅB/2019/125.

En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en opholdstilladelse som studerende efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, er betinget af, at familien bor på fælles bopæl i Danmark.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et medfølgende barn reelt skulle opholde sig i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem i medfør af udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en mindreårig, nepalesisk statsborger, der var født i 2018 i Danmark, og som havde søgt om opholdstilladelse som medfølgende familie under henvisning til ansøgerens mor, der studerede i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til sin mor, da det følger af studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 1, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, er betinget af, at familien bor på fælles bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgerens mor inden indgivelsen af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse telefonisk over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at ansøgeren skulle udrejse af Danmark i fire til fem år, og at ansøgerens mor efter indgivelsen af an-

søgningen om opholdstilladelse over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at ansøgeren skulle udrejse af Danmark i mindst et år. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at hensigten med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse ikke var at tage reelt ophold i Danmark sammen med ansøgerens mor og far. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til støtte for klagen var oplyst, at det ikke var korrekt, at ansøgerens mor havde oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at ansøgeren skulle bo hos ansøgerens bedsteforældre i hjemlandet de næste fire til fem år, at ansøgeren boede i Danmark med sin mor og far, at hensigten var, at familien skulle blive boende i Danmark efter ansøgerens mors studie, at ansøgerens far arbejdede i Danmark, og at ansøgeren alene skulle tage tilbage til hjemlandet i en måneds tid, for derefter at tage tilbage til Danmark med sin mor. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgerens mor både før og efter indgivelsen af ansøgningen overfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde tilkendegivet, at ansøgeren skulle udrejse af Danmark og ikke skulle opholde sig i landet i mindst et år. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgerens mor under behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse mundtligt havde tilkendegivet, at hendes søn skulle udrejse af Danmark, og at hun først efter, at ansøgeren var meddelt afslag på opholdstilladelse, rettede telefonisk henvendelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration og oplyste, at ansøgeren blot skulle være på ferie i en måned i hjemlandet. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet,** at hensigten med ansøgningen om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem ikke var at tage reelt ophold i Danmark, og ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem i Danmark til sin mor. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse yderligere vægt på**, at der ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at ansøgerens mor ikke kunne indrejse i hjemlandet for der at udøve familielivet med ansøgeren. ÅB/2019/126.

3.13. Religiøse forkyndere

Efter udlændingelovens § 9 f kan der meddeles opholdstilladelse til religiøse forkyndere, missionærer eller personer, der skal virke inden for et religiøst trossamfund.

Ved en religiøs forkynder forstås en udenlandsk forkynder, der her i landet skal forkynde et religiøst budskab. Ved en missionær forstås en udlænding, der her i landet skal udbrede en bestemt religion eller tro med tilknytning til et herværende trossamfund.

Ved en udlænding, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, forstås nonner og munke, der traditionelt alene virker internt i et ordenssamfund og ikke virker hverken som forkynder eller missionær.

Det er en betingelse, at en udlændings virke har et religiøst sigte. En udlænding, der alene skal varetage praktiske eller administrative opgaver, falder uden for bestemmelsen.

Desuden stilles der en række supplerende betingelser, herunder blandt andet krav om dokumentation for tilknytning til folkekirken eller et godkendt eller anerkendt trossamfund, forholdsmæssighed mellem trossamfundets størrelse og antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter bestemmelsen, jf. § 9 f, stk. 2, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund jf. § 9 f, stk. 3, og at udlændingen underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning, jf. § 9 f, stk. 4.

Opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8.

Som eksempel herpå kan henvises til FAM/2019/8 i afsnit 3.16.2.2. om inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af opholdstilladelse som religiøs forkynder.

3.14. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair fremgår af au pair-bekendtgørelsen.[27]

Udlændingenævnet har i 2019 også truffet afgørelser i sager omfattet af den tidligere au pair-bekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 1769 af 29. december 2017 samt bekendtgørelse nr. 1682 af 17. december 2018.

Au pair betyder "på lige vilkår". Det vil sige, at au pair-personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige vilkår med resten af familien.

Det følger af au pair-bekendtgørelsens §§ 1-2, at en au pair-person er en udlænding, som skal indtage en familiær stilling i en værtsfamilie bestående af mindst en forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, og som - gennem opholdet hos værtsfamilien - ønsker at forbedre sine

[27] Bekendtgørelse nr. 516 af 10. april 2019 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=208722

sproglige og faglige kundskaber samt opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4, skal au pair-personen som udgangspunkt være 18 år eller derover og under 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personer, som har stiftet familie – dvs. som aktuelt er eller tidligere har været samlevende, som er eller har været gift, eller som venter barn eller har børn – kan som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, jf. også udlændingelovens § 9 j, stk. 4 og 5.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, at au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med § 1.

Der vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold afkræfter denne formodning.

Ved vurderingen heraf kan der ifølge au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, blandt andet indgå oplysninger om:

1) udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person,
2) udlændingens familierelation til værtsfamilien,
3) udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person,
4) udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person,
5) udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk,
6) udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse,
7) udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund,
8) hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person (nr. 1), henvises der afgørelse ERH/2017/66 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person (nr. 3), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en filippinsk statsborger. Ansøgeren var med virkning fra august 2017 meddelt opholdstilladelse som au pair hos en værtsfamilie for en toårig periode. I marts 2018 indgav ansøgeren en ny ansøgning som au pair hos en ny værtsfamilie, idet hun ønskede at skifte familie, da hun oplyste, at hendes lommepenge hver måned enten blev tilbageholdt eller var forsinket, hvorefter styrelsen i maj 2018 meddelte ansøgeren opholdstilladelse. I december 2018 indgav ansøgeren en ny ansøgning om opholdstilladelse hos en ny værtsfamilie, da den tidligere værtsfamilie ikke længere ønskede en au pair.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som au pair i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra august 2017 til december 2018, hvor hun indgav den seneste ansøgning om opholdstilladelse som au pair, allerede havde haft opholdstilladelse i Danmark som au pair hos to andre værtsfamilier, og at der derfor forelå en formodning for, at ansøgeren allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen, ligesom ansøgeren allerede måtte vurderes at have opnået et kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold. Det anførte om, at ansøgeren ikke hos de tidligere værtsfamilier havde haft tilstrækkelig mulighed for at opnå kendskab til dansk sprog, kultur og danske samfundsforhold, at der blev stillet urimelige krav til hende, at den seneste værtsfamilie valgte at opsige au pair-kontrakten, og at den tredje værtsfamilie ville kunne tilbyde ansøgeren muligheden for at opnå et godt indtryk af Danmark, dansk kultur og danske samfundsforhold, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, navnlig under henvisning til længden af ansøgerens ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at hun havde været au pair i Nederlandene, og at hun dermed måtte formodes at have opnået eller havde haft fornøden mulighed for at opnå kendskab til europæisk sprog, kultur og europæiske samfundsforhold. Det forhold, at ansøgeren havde henvist til to andre sager med samme profil som ansøgeren, der efter det oplyste tidligere var meddelt opholdstilladelse hos en tredje værtsfamilie i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet sagerne afgøres på grundlag af en individuel og konkret vurdering af sagernes samlede omstændigheder. **Udlændingenævnet bemær-**

kede, at ansøgeren på trods af Udlændingenævnets anmodning herom ikke havde fremsendt en fuldmagt fra vedkommende i sagerne, som der var blevet henvist til, hvori vedkommende samtykkede til, at oplysningerne i sagerne måtte blive refereret i nærværende sag. Udlændingenævnet kunne derfor ikke give nærmere oplysninger om de pågældende sager, da der i givet fald ville blive videregivet personfølsomme oplysninger. Udlændingenævnet kunne dog på baggrund af en udtalelse fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplyse, at **Udlændingenævnet ikke fandt** anledning til at gøre yderligere. ÅB/2019/127.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk (nr. 5) i medfør af au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 5, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde afsluttet seks års grundskole og fire års gymnasium, samt at ansøgeren talte tagalog og engelsk.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens almene uddannelse og øvrige baggrund, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Den Danske Ambassade i Manila, Filippinerne, i januar 2018 på baggrund af et interview på engelsk med ansøgeren vurderede, at hun ved samtalen ikke/næsten ikke kunne svare på spørgsmål vedrørende navne, familie, venner, uddannelse eller fritidsinteresser, at ansøgerens udtale ikke/næsten ikke kunne forstås, og at hun hovedsageligt anvendte simple ord eller delsætninger. **Udlændingenævnet tillagde det desuden en vis betydning**, at ansøgeren opfattede au pair-ordningen som et arbejde, da hun under interviewet svarede, at det var tilfældet, idet en au pair har en arbejdsgiver. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ambassaden havde vurderet, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgerens nervøsitet under samtalen havde haft indflydelse på hendes engelskfærdigheder, og at ansøgeren efter at være blevet foreholdt resultatet af samtalen havde oplyst, at spørgsmålene var simple, men at hun var nervøs, og derfor ikke kunne svare på dem. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af, at ambassaden aktuelt vurderede ansøgerens sprogfærdigheder, og at ansøgeren ikke under samtalen kunne antages at tale engelsk i et omfang, der gjorde, at hun ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ÅB/2019/128.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med au pair bekendtgørelsens § 1, samt om udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund (nr. 7) i medfør af au pair bekendtgørelsens § 3 stk. 2, nr. 7, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse var 23 år, at ansøgeren samlet havde gennemført 14 års uddannelse i Filippinerne, hvor ansøgeren havde boet hele sit liv, og at hun havde afsluttet en fireårig videregående uddannelse inden for hotel og management. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren fra august 2014 til juni 2015 havde været i beskæftigelse som "cashier, food server and receptionist", at ansøgeren i perioden fra oktober 2015 frem til ansøgningstidspunktet i juni 2018 havde været i beskæftigelse som "receptionist and food server", og at hun således kontinuerligt havde været beskæftiget inden for sit felt som "restaurant crew". **Udlændingenævnet fandt på baggrund heraf**, at ansøgeren måtte antages at være så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, og at hun derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair ordningens formål og hensigt. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren arbejdede med gæster, der kom fra Danmark, at hun følte, at et au pair-ophold i Danmark ville give hende en bedre kommunikationsmulighed samt forståelse for den danske kultur, at hun ønskede kulturel udveksling samt personlig udvikling, og at hun havde opsagt sin stilling ved udgangen af juli 2018. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren havde taget en længere videregående uddannelse i sit hjemland, og at hun havde opnået omkring fire års erhvervserfaring inden for sit studieområde, hvilket hun selv havde bekræftet i klagen. ÅB/2019/129.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, under henvisning til, at det ønskede au pair-ophold ikke sås at havde en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde en fireårig højere uddannelse som bachelor i videnskab inden for radiologisk teknologi, men at ansøgeren ikke kunne praktisere som radiolog, da hun ikke havde bestået eksamen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde været beskæftiget som assistent på et apotek i perioden fra september 2014 til april 2017, samt at ansøgeren i perioden fra november 2017 til april 2018 arbejdede som receptionist på et hospital, men at dette arbejde ikke sås at have nogen sammenhæng med hendes uddannelse. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ÅB/2019/130.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer (nr. 8) i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 8, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Hviderusland.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og familiens værtsmor havde samme nationalitet, idet det af ansøgningsskemaet fremgik, at ansøgeren talte hviderussisk og var statsborger i Hviderusland, samt at værtsmoren ligeledes var statsborger i Hviderusland. **Udlændingenævnet lagde endvidere lagt vægt på**, at det også fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgerens arbejdsopgaver blandt andet skulle bestå af at tale russisk med barnet i værtsfamilien, således at barnet kunne lære russisk, og at ansøgeren havde været på ferie med værtsfamilien tidligere. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var en formodning for, at ansøgeren under størstedelen af sit ophold i Danmark ville tale russisk og derved ikke vil kunne få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark, henset til at ansøgeren havde fælles sproglig og kulturel baggrund med værtsmoren og skulle formidle denne baggrund til barnet. ÅB/2019/131.

Au pair-bekendtgørelsen stiller også en række krav, som værtsfamilien skal opfylde.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, nr. 1, betinges en opholdstilladelse som au pair-person af, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år. Efter au pair-bekendtgørelsens § 5, stk. 2, er det en betingelse for, at au pair-personen i familier med delt forældremyndighed kan følge barnet eller børnene, som bor på skift hos forældrene, at au pair-personen opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, og begge forældre opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, henvises til afgørelse ÅB/2017/54 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.

Au pair-personen skal vederlagsfrit have stillet et separat beboelsesrum til rådighed i værtsfamiliens bolig under hele au pair-opholdet. Værtsfamiliens bolig skal ud over et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2. Beboelsesrummene og opholdsrummene skal være godkendt til beboelse og fremgå af Bygnings- og Boligregistret.

For et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en værtsfamilies bolig opfyldte boligkravet, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.5.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtsfamilien, jf. "på lige vilkår", og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 5. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver-/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning. Udlændingen har dog ret til at udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

Au pair-personen skal deltage i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen.

Arbejdstiden skal udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt, jf. au pair-bekendtgørelsens 6, stk. 1, nr. 6.

Som eksempel på en afgørelse, der vedrører ansøgerens arbejdstid, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en filippinsk statsborger som au pair i Danmark,

jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren var i august 2018 meddelt opholdstilladelse som au pair hos en dansk værtsfamilie for en toårig periode. I oktober 2018 indgav ansøgeren en ny ansøgning som au pair hos en ny værtsfamilie på grund af, at den tidligere værtsfamilie angiveligt havde misligholdt au pair-vilkårene.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at hun ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren, forinden indgåelsen af au pair-kontrakten med sin tidligere værtsfamilie havde aftalt at arbejde minimum otte timer om dagen, og at hun herudover accepterede, at hun ikke skulle hænge sig i timetallet. Det forhold, at det var anført, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde lagt vægt på et skærmbillede af en chatkorrespondance med værtsfamilien fra ansøgerens tidligere au pair-sag, og at det ikke var ansøgerens forventning at indgå i en mere arbejdsmæssig rolle end en au pair-rolle, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren allerede forinden indgåelsen af au pair-kontrakten med sin tidligere værtsfamilie, og inden hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, accepterede den tidligere værtsfamilies krav om at arbejde minimum otte timer om dagen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 6, hvoraf det fremgik, at au pair-personens arbejdstid skulle være mellem tre og fem timer om dagen de dage, hvor au pair-personen udførte pligter for værtsfamilien. Arbejdstiden skulle udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt. Det anførte om, at ansøgeren på tidspunktet for chatkorrespondancen ikke var bekendt med vilkårene for au pair-opholdet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren underskrev ansøgningsskemaet på tro og love, herunder at hun var bekendt med vilkårene for et au pair-ophold, som udtrykkeligt fremgik af ansøgningsskemaet, og at hun havde mulighed for at afslå at indgå aftalen, men valgte alligevel at søge opholdstilladelse som au pair hos den tidligere værtsfamilie, uanset at hun vidste, at værtsfamilien ikke havde intentioner om at overholde vilkårene. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at det fremgik af chatkorrespondancen, at ansøgeren udtalte, at hun havde brug for et arbejde for at hjælpe og støtte sin familie. **Udlændingenævnet fandt således efter en samlet vurdering**, at formålet med ansøgerens ansøgning ikke kunne anses at være at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens krav. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren ved korrespondancen med den tidligere værtsfamilie og den efterfølgende au pair-ansøgning havde tilkendegivet, at hun ønskede et længerevarende ophold i Danmark, uanset vilkårene for opholdsgrundlaget. Ansøgeren kunne således ikke gives opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1. ERH/2019/10.

Au pair-personen skal have mindst halvanden fast fridag hver uge, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 7, samt have fri på officielle danske helligdage jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk.

1, nr. 8. Au pair-personen skal i øvrigt have fritid nok til at kunne følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 9.

3.14.1. Registrering i karensregisteret

Der kan ikke gives opholdstilladelse til en udlænding som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 9, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. udlændingelovens § 21 a.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse som au pair hos en værtsperson, blandt andet når au pair-personen hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det, den meddelte tilladelse giver mulighed for, eller udført andet end huslige opgaver for værtsfamilien, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 1, når au pair-personen har modtaget mindre lommepengebeløb end det fastsatte minimums lommepengebeløb, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 2, når der ikke er stillet et separat værelse til rådighed for au pair-personen, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 3, eller når værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostninger til hjemtransport i tilfælde af au pair-personens død, alvorlige sygdom eller ulykke, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 6.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en værtsfamilie bør registreres i au pair-karensregisteret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018 om karensregistrering af en værtsfamilie på baggrund af misbrug af au pair-ordningen i medfør af udlændingelovens § 21 a, nr. 2, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 1. Værtsfamiliens au pair var meddelt opholdstilladelse i august 2017 og indrejste i Danmark i oktober 2017.

Udlændingenævnets flertal fandt, at værtsfamilien havde misbrugt au pair-ordningen ved ikke at have udbetalt det minimumsbeløb for lommepenge på 4.150 kr., der var fastsat på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse som au pair, til en dansk bankkonto i au pairens navn senest den sidste bankdag i måneden i hele den periode, hvor au pairen var meddelt opholdstilladelse som au pair hos værtsfamilien. **Udlændingenævnets flertal lagde vægt på**, at værtsfamilien i månederne fra november 2017 til og med maj 2018 alene havde udbetalt 3.500 kr. månedligt med undtagelse af februar 2018, hvor værtsfamilien havde udbetalt 3.500 kr. to gange til au pairen. **Udlændingenævnets flertal lagde endvidere vægt på**, at det udbetalte lommepengebeløb ikke var blevet kontinuerligt indbetalt til au pairens konto den sidste bankdag i måneden.

Udlændingenævnets flertal henviste i det følgende til, at lommepengebeløbet for november 2017 var til disposition primo december 2017, og at lommepengebeløbet for januar 2018 først var til disposition primo februar 2018. Det indgik i vurderingen, at værtsfamilien havde anført, at denne ikke var blevet vejledt om, at der kunne idømmes en karensperiode, alene fordi der ikke hver måned var udbetalt 4.150 kr. til au pairen på en dansk bankkonto, men dette kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at værtsfamilien i ansøgningen på tro og love havde skrevet under på, at denne var bekendt med muligheden for karensregistrering, og at værtsfamilien udtrykkeligt var blevet vejledt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende reglerne for et au pair ophold. Det fremgik af vejledningen, at lommepengene skal indbetales til en dansk bankkonto i au pairens navn senest den sidste bankdag i måneden. **Udlændingenævnets flertal bemærkede**, at ordet "skal" var fremhævet i vejledningen med fed skrift, og at det fremgik af vejledningen, at såfremt værtsfamilien ikke betalte au pairen det mindstebeløb, der var fastsat på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse som au pair, ville værtsfamilien blive omfattet af en to-årig karensperiode. Det indgik i vurderingen, at værtsfamilien havde anført, at denne blot havde udbetalt dele af deres au pairs lommepenge på forskud, at aftalen mellem værtsfamilien og deres au pair havde stillet au pairen bedre end efter kontrakten/lovgivningen, og at der kun var hjemmel til at idømme en karensperiode, hvis au pairen ikke havde modtaget de lommepenge, som denne havde krav på. Det indgik endvidere i vurderingen, at baggrunden for afdragsordningen var, at au pairen pludselig fik problemer med at finansiere sine udgifter, og at værtsfamilien derfor sendte 40.000 pesos, som au pairen havde brug for, som et forskud på au pairens lommepenge, og at værtsfamilien herudover havde givet au pairen 500 kr. ekstra den første måned, betalt udgifter til tøj og et månedskort til transport, som således oversteg minimumsbeløbet. **Udlændingenævnets flertal fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til, at lommepengebeløbet ikke var indbetalt til en dansk bankkonto, hvilket udtrykkeligt fremgik af både vejledningsbrevet til værtsfamilien samt au pair-bekendtgørelsen. **Udlændingenævnets flertal henviste endvidere til**, at der intet er til hinder for at stille au pairen bedre, hvilket også fremgik af vejledningsbrevet, så længe den gensidige aftale ikke indebar, at lommepengebeløbet blev fastsat til et beløb, der var lavere end minimumsbeløbet på tidspunktet for ansøgningen som au pair. **Udlændingenævnets flertal henviste endelig til**, at fastsættelsen af et minimumslommepengebeløb til en au pair har et beskyttelsesmæssigt sigte i forhold til au pairen, og at au pair-ordningen måtte anses for misbrugt, idet værtsfamilien udtrykkeligt var vejledt om reglerne, og at værtsfamilien på trods heraf ikke fulgte reglerne herom. ERH/2019/2.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende registrering af en værtsfamilie i au pair karensregistret i to år, jf. udlændingelovens § 21 a. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i august 2018 en filippinsk statsborger opholdstilladelse som au pair hos værtsfamilien.

Udlændingenævnet fandt, at værtsfamilien havde misbrugt au pair-ordningen, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 4, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 3. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at værtsfamilien ikke havde fremlagt dokumentation for, at de senest ved au pair-opholdets begyndelse havde betalt for au pairens indrejsebillet til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at værtsfamilien i en e-mail fra november 2018 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at au pairen selv skulle betale indrejsebilletten, og at værtsfamilien herefter ville refundere billetten efter indrejsen. **Udlændingenævnet henviste til**, at det blandt andet fremgår af lovbemærkningerne til udlændingelovens § 21 a, nr. 4, at værtsfamilien skal betale au pair-personens primære rejseudgift, f.eks. en flybillet, og at dette måtte være til hinder for en aftale, der var til væsentlig ulempe for au pair-personen, og som indebar, at au pair-personen skulle afholde udgifterne til indrejsebilletten med henblik på senere at blive kompenseret. Det forhold, at værtsfamilien til støtte for klagen havde anført, at det ikke havde været hensigten, at au pairen selv skulle betale for flybilletten, at værtsfamilien havde forsøgt at komme i kontakt med au pairen med henblik på tilbagebetaling af indrejsebilletten, at aftalen af praktiske årsager var blevet lavet om, så au pairen selv skulle lægge ud for billetten, og at værtsfamilien havde handlet i god tro, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgningsskemaet, at en værtsfamilie kunne blive pålagt en karensperiode på to år, såfremt værtsfamilien ikke betalte for au pair-personens indrejsebillet, ligesom værtsfamilien underskrev ansøgningsskemaet på tro og love om, at de var bekendt med, at en værtsfamilie kunne blive omfattet af karensregistrering, såfremt betingelserne for au pair-personens opholdstilladelse ikke blev overholdt. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i august 2018 havde fremsendt en vejledning til værtsfamilien vedrørende reglerne for et au pair-ophold herunder med oplysning om, at en værtsfamilie havde pligt til at betale både ind- og hjemrejsebillet, og at en værtsfamilie kunne blive omfattet af en toårig karensperiode, såfremt værtsfamilien ikke overholdt reglerne for et au pair-ophold. **Udlændingenævnet lagde endelig og som en supplerende begrundelse vægt på**, at værtsmoren i juni 2018 via chatkorrespondance aftalte med au pairen, at arbejdstiden minimum skulle udgøre otte timer. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 6, hvoraf det fremgår, at au pair-personens arbejdstid skal være mellem tre og fem timer om dagen de dage, hvor au pair-personen udfører pligter for værtsfamilien. Arbejdstiden skal udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt. Uanset det anførte om, at chatkorrespondancen alene havde været en del af en rekrutteringsproces, **fandt Udlændingenævnet** på baggrund af sagens samlede omstændigheder, at det med sikkerhed var fastslået, at værtsfamilien havde misbrugt au pair-ordningen. **Udlændingenævnet fandt således**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde registreret værtsfamilien i au pair karensregistret i to år som følge af misbrug af au pair-ordningen, jf. udlændingelovens § 21 a. ERH/2019/9.

For et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en værtsfamilie bør registreres i au pair-karensregistret, henvises der til afgørelse ERH/2017/93 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.1.

3.15. Working Holiday

Efter udlændingelovens § 9 l, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. udlændingelovens § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold i Danmark og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde i Danmark i et nærmere afgrænset omfang (Working Holiday).

Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller. Betingelserne for opholdstilladelsen afhænger derfor af, hvilket land der søges om opholdstilladelse i, idet indrejse- og opholdsreglerne ved Working Holiday afhænger af de regler, der gælder i forhold til det pågældende land.

Typisk er kravene, at ansøgeren skal være mellem 18 og 31 år, at ansøgeren skal have midler nok til at betale for kost og logi under den første del af opholdet samt for en returbillet, og at ansøgeren skal have en sygeforsikring.

Danmark har i dag gældende Working Holiday-aftaler med Argentina, Australien, Canada, Chile, Japan, New Zealand og Sydkorea.

Der henvises til udlændingemyndighedernes hjemmeside https://www.nyidanmark.dk/da/Du-vilansøge/Working-Holiday, for så vidt angår kravene i forhold til de enkelte lande.

Working Holiday-aftalerne betyder, at unge statsborgere fra disse lande kan få opholdstilladelse til at opholde sig i Danmark i op til et år uden mulighed for forlængelse. Aftalerne er gensidige, således at unge danske statsborgere kan få tilladelse til at indrejse og opholde sig i aftalelandet efter de regler, der gælder for hvert enkelt land. Working Holiday-aftalerne er indgået for at give unge mennesker fra de lande, som har indgået aftalerne, bedre muligheder for at lære hinandens kultur og levevis at kende. Derved fremmes den gensidige forståelse mellem landene. Formålet med opholdet skal primært være at holde ferie i en længere periode og sekundært at arbejde med henblik på at supplere rejsemidlerne. Personer på et Working Holiday-ophold må arbejde i et antal måneder i løbet af opholdet og kan efter gældende praksis uden særskilt tilladelse følge et studie- eller uddannelsesforløb af begrænset varighed.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om det primære formål med opholdet var at holde ferie, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday Agreement til en statsborger fra Japan, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 1, jf. § 45. Ansøgeren indgav i juni 2018 ansøgning om opholdstilladelse med henblik på arbejdsferie (Working Holiday) i Danmark i perioden fra januar 2015 til marts 2016.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette traf afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på ansøgning om Working Holiday-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren efter sit ophold i Finland som udvekslingsstuderende ved et finsk universitet i perioden fra august 2018 til december 2018 ville bruge et Working Holiday-ophold i Danmark med henblik på at deltage i et ophold på en folkehøjskole, og at ansøgeren efterfølgende ville søge om forlængelse af sin Working Holiday opholdstilladelse med henblik på at få et deltidsarbejde. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren i sin klage havde oplyst, at han studerede engelsk på universitetsniveau i Japan, at ansøgeren ønskede at observere engelskundervisning i Danmark, mens ansøgeren tjente penge, da ansøgeren som studerende ikke havde råd til at rejse rundt og undersøge Danmark, at ansøgeren havde en drøm om at komme til at arbejde for en international organisation med henblik på at arbejde med udbredelse af engelskuddannelser, at engelskuddannelsen i Japan ikke fungerede godt, at ansøgeren havde valgt at søge til Danmark, da mange danskere talte flydende engelsk som deres andetsprog, og at ansøgeren var seriøs omkring at tage et år fri fra sit uddannelsesforløb i Japan for at opholde sig, studere og nyde et Working Holiday-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at hovedformålet med ansøgerens ophold i Danmark derfor ikke primært kunne antages at være ferie, men et ophold med henblik på studie samt udvikling af kompetencer relateret til ansøgerens uddannelsesforløb i Japan, som lå ud over det, som kunne begrunde en tilladelse efter reglerne om Working Holiday. ÅB/2019/132.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse med henblik på et Working Holiday-ophold, henvises til ÅB/2017/56, ÅB/2017/57 og ÅB/2017/58 afsnit 3.12. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

3.16. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.16.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med mulighed for varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, hvis opholdstilladelsen har været betinget af, at der ikke modtages hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på

grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, blev imidlertid ophævet i løbet af 2019, og samtidig blev der indført en ny bestemmelse med udlændingelovens § 19 a.[28]

Ændringen medfører, at der herefter skal skelnes mellem udlændinge, der er familiesammenført til flygtninge (udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2), og udlændinge, der er familiesammenført til andre personer.

Fremover skal udlændinge, der er familiesammenført til en flygtning, i en inddragelsessituation ikke længere vurderes efter § 26. I stedet skal det vurderes, om en inddragelse er i strid med Danmarks internationale forpligtelser efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 19 a.

Efter udlændingelovens § 19 a, 2. pkt., skal en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en flygtning, inddrages, hvis en af betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser.

Da lovændringen trådte i kraft den 1. marts 2019, traf Udlændingenævnet efter denne dato og frem til den 15. november 2019 afgørelse i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse, hvor den herboende reference var meddelt opholdstilladelse som flygtning, efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, uanset at førsteinstansen havde truffet afgørelse efter udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet besluttede dog den 16. december 2019 at genoptage de afgørelser, som nævnet i perioden fra den 1. marts til den 15. november 2019 havde truffet i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og om inddragelse af opholdstilladelse, hvor den herboende reference var meddelt opholdstilladelse som flygtning, og hvor Udlændingenævnet ved vurderingen af, om opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller inddrages, havde foretaget en afvejning efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, fremfor udlændingelovens § 26, stk. 1. Begrundelsen herfor var, at Udlændingenævnet som rekursmyndighed af retssikkerhedsmæssige grunde bør træffe afgørelse efter samme regelgrundlag som førsteinstansen.

Udlændingenævnet har i 2019 ikke på baggrund af Udlændingenævnets beslutning af 16. december 2019 truffet nogen afgørelser i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og

[28] Ændringen blev indført ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love. Loven trådte i kraft den 1. marts 2019.

om inddragelse af opholdstilladelse, hvor den herboende reference er meddelt opholdstilladelse som flygtning.

3.16.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som eksemperl på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor det skulle vurderes, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en afghansk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af ægteskab med en herboende afghansk statsborger, da ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse var fraflyttet parrets fælles bopæl, uanset at han efterfølgende var flyttet tilbage til parrets fælles bopæl og således havde genoptaget samlivet med sin ægtefælle.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde samlevet på fælles bopæl med sin ægtefælle frem til tidspunktet for Udlændingestyrelses afgørelse i december 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt** på ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren i juni 2017, på grund af længerevarende problemer i forholdet, var fraflyttet den fælles bopæl, og at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren i perioden fra august 2017 til oktober 2017 ikke var registreret med adresse på den fælles bopæl. **Udlændingenævnet henviste herved til,** at samliv på fælles bopæl var en løbende betingelse, der skulle være opfyldt helt frem til meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvorfor det forhold, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsen afgørelse i december 2017 var flyttet tilbage og igen boede sammen med sin ægtefælle, ikke kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse skulle forlænges. Det forhold, at ansøgeren fortsat var gift med sin ægtefælle, og at ansøgeren igen var samboende med sin ægtefælle, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste til,** at dette derimod var et forhold, der kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Ud-**

lændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren i december 2013 i en alder af 50 år var blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en på daværende tidspunkt herboende afghansk statsborger, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i december 2017 havde opholdt sig i Danmark i fire år, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholdt sig i Danmark i knap fem år, og at ansøgerens tilknytning til Afghanistan, hvor ansøgeren var født og opvokset, og hvor ansøgeren indtil år 2000 havde boet, fortsat måtte antages at være væsentlig større end ansøgerens tilknytning til Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren siden august 2014 havde været i beskæftigelse, og at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at ansøgeren hverken ved sin beskæftigelse eller sine sproglige færdigheder kunne anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for særlig belastende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra august 2014 til september 2017 havde været deltidsansat, idet ansøgeren havde arbejdet mindre end 30 timer om ugen. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgeren efter det oplyste ikke havde anden familie i Afghanistan, og at ansøgeren havde et barn på 14 år, der boede i Holland, som ofte besøgte ansøgeren i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det måtte formodes, at ansøgeren som hidtil ville kunne opretholde kontakten til sit særbarn via besøgsophold i Holland og anden kontakt som hidtil. ÅB/2019/132.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en serbisk statsborgers opholdstilladelse. Ansøgeren var i april 2001 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med en herboende serbisk statsborger, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2. Det var en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2, at der var samliv på fælles bopæl. Ansøgeren blev i august 2016 skilt fra sin ægtefælle.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde samlevet på fælles bopæl med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2018. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var blevet skilt i august 2016, samt at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren fraflyttede den fælles bopæl ligeledes i august 2016. Som følge af samlivsophævelsen **fandt Udlændingenævnet**, at betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i april 2001, i en alder af 51 år, blev med-

delt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, samt at han på tidspunktet for Udlændingestyrelsens inddragelse havde haft opholdstilladelse i Danmark i cirka 17 år og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i cirka 18 år. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren, trods sit lange ophold i Danmark, ved sin manglende tilknytning til arbejdsmarkedet og danske sprogkundskaber ikke kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske samfund eller herboende personer, at en inddragelse af opholdstilladelsen måtte anses for særligt belastende. Det anførte om, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i 30 år, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren i perioden fra 1991 til 2001 havde opholdt sig i Danmark uden en gyldig opholdstilladelse, hvorfor denne periode ikke kunne medregnes i vurderingen af hans tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at han ikke havde et arbejde i Danmark, at han ikke havde bestået en prøve i dansk, at han hverken kunne tale, læse eller skrive dansk, at han ikke var i gang med en uddannelse, at han ikke havde fritidsinteresser i Danmark, samt at han ikke var medlem af foreninger, bestyrelser eller lignende. **Udlændingenævnet lagde i relation hertil vægt på**, at ansøgeren, siden han blev meddelt opholdstilladelse i 2001, ikke sås at have udvist vilje til at integrere sig i Danmark, jf. blandt andet Udlændingestyrelsens tidligere afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i oktober 2005 og i februar 2009, hvoraf det fremgik blandt andet, at ansøgeren ikke havde gennemført introduktionsprogram, og at han ikke havde bestået integrationseksamen. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse også vægt**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at ansøgeren i hvert fald i perioden fra 2008 til 2012 havde modtaget kontanthjælp, samt at han siden januar 2013 havde modtaget folke- og førtidspension. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren var født i Serbien, hvor han var statsborger og havde levet størstedelen af sit liv, idet han først var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i en relativt sen alder. Ansøgeren talte sproget i Serbien, hvor han havde opholdt sig ved flere lejligheder, senest i 2018, og det fremgik af ansøgerens serbiske pas, at dette var udstedt i 2015, og at han havde en serbisk adresse, der var overensstemmende med den adresse, som ansøgeren havde oplyst i sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse fra marts 2018. Det anførte om, at ansøgeren i løbet af sit ophold i Danmark alene havde besøgt Serbien med henblik på at besøge sin datter, som var ved dårligt helbred, og som efterfølgende var afgået ved døden, **fandt Udlændingenævnet** på baggrund af det ovenfor anførte ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at en inddragelse af opholdstilladelsen måtte anses for særligt belastende. Det anførte om, at ansøgeren havde dårligt hjerte, hørelse og syn, at han for nylig var blevet opereret for sit dårlige syn, samt at han var afhængig af de lægelige behandlinger, som han fik stillet til rådighed i Danmark, og som han ikke ville have adgang til i Serbien, idet han ikke var berettiget hertil, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved forelå oplysninger om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at opholdstilladelsen

ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede i relation hertil**, at det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde. Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det var anført, at ansøgeren ikke var berettiget til pension i Serbien, samt at han ville komme til at leve en tilværelse som hjemløs, såfremt han blev udvist til Serbien. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kunne føre til, at en inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende. ÅB/2019/133.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde en afgørelse på trods af samlivsophævelse, idet Udlændingenævnet fandt, at en inddragelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en mor og hendes datters opholdstilladelser. Begge ansøgere var statsborgere i Brasilien. Morens opholdstilladelse fra oktober 2010 var meddelt på baggrund af hendes ægteskab med en herboende dansk statsborger. Datteren havde haft opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til sin mor i perioden fra oktober 2010 til maj 2012, men var udrejst i oktober 2011. I marts 2013 indrejste barnet på ny og blev herefter meddelt opholdstilladelse i Danmark på ny i juni 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgernes opholdstilladelser på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde inddrages, idet en inddragelse ville virke særligt belastende for dem, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at barnet genindrejste i Danmark i marts 2013, at barnet i juni 2013 var blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført barn under 15 år til sin forælder, at opholdstilladelsen var gyldig fra marts 2013, hvor barnet indrejste, og at barnet således siden marts 2013 havde haft lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at barnet havde haft cirka fem år og seks måneder af sine formative år i Danmark, hvor barnet også havde haft størstedelen af sin skolegang, at barnet ifølge de til sagen fremlagte udtalelser fra blandt andet skole og efterskole, havde klaret sig godt i skolen og været en del af et talentprogram, ligesom barnet havde gået på efterskole, som var en dansk tradition i det danske uddannelsessystem, og at barnet talte flydende dansk. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at de formative år efter Udlændingenævnets praksis, er årene fra et barns syvende leveår til barnets femtende leveår. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at barnet havde gjort en stor indsats for at integrere sig i Danmark, herunder ved at have deltaget i foreningslivet i Danmark gennem sin tilknytning til en rideklub og ved at have gået til håndbold, ligesom barnet også havde haft fritidsarbejde i Danmark. **Ud-**

lændingenævnet fandt på baggrund af ovenstående forhold, at barnet havde opnået en så væsentlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af barnets opholdstilladelse måtte anses for at virke særligt belastende for barnet. Da barnet var mindreårigt og under sin mors forældremyndighed, **fandt Udlændingenævnet ligeledes**, at morens opholdstilladelse i Danmark ikke burde inddrages. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at moren havde haft ophold i Danmark siden maj 2010, og at hun ligeledes havde gjort en indsats for at integrere sig i Danmark, herunder at hun talte dansk, at hun havde haft arbejde i Danmark, at hun var i gang med at tage en uddannelse, og at hun havde deltaget i foreningslivet ved at lave frivilligt arbejde, deltage i kor og engagere sig i sit barns fritidsaktiviteter. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til familieliv og privatliv, at undlade at inddrage ansøgernes opholdstilladelser i Danmark. ÅB/2019/134.

3.16.1.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 7 (tidligere udlændingelovens § 19, stk. 8).

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre m.v. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svære at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings opholdstilladelse kunne inddrages på trods af samlivsophævelse på grund af fysisk og psykisk vold fra den herboende ægtefælles side, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en srilankansk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af ægteskab med en herboende indisk statsborger, jf. udlændingelovens 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke havde samlevet på fælles bopæl med sin ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i marts 2018. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens daværende ægtefælle i juni 2016 havde oplyst, at ansøgeren var fraflyttet den fælles bolig, og at han ville søge om skilsmisse, at ansøgeren i juli 2016 havde søgt skilsmisse, at det af Det Centrale Personregister fremgik, at ansøgeren i august 2016 var fraflyttet ægtefællens bopæl, og at ansøgeren og ægtefællen i september 2016 var blevet skilt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse meddelt på baggrund af et tidligere ægteskab måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren første gang blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair i april 2012 i en alder af 19 år, at denne opholdstilladelse blev inddraget i juli 2013, at ansøgeren herefter i september 2013 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsen afgørelse havde opholdt sig lovligt i Danmark i fem år og syv måneder, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholdt sig lovligt i Danmark i syv år, og at ansøgeren på baggrund af længden af sit ophold i Danmark således ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for at være særlig indgribende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens tilknytning til Sri Lanka, hvor ansøgeren var født og opvokset, hvor ansøgerens mor boede og som ansøgeren havde haft kontakt til under sit ophold her i landet, og hvor ansøgeren havde været på besøg to gange, mens ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark, fortsat måtte anses for at være væsentlig større end ansøgerens tilknytning til Danmark. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2 og danskundervisning modul 5, at ansøgeren talte, læste og skrev dansk, at ansøgeren siden maj 2015, bortset fra juli, august og september 2016, havde arbejdet delvist på fuldtid og delvist på deltid, og at ansøgeren var medlem af en fagforening. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren hverken ved sine opnåede danskkundskaber eller ved sin beskæftigelse kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked og det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for særlig belastende. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og ansøgerens tidligere ægtefælle havde et fællesbarn, som var født i Danmark i april 2014. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse som var betinget af samliv på fælles bopæl, ikke burde inddrages. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at fællesbarnet ingen regelmæssig samvær havde med sin herboende forælder, og at barnet boede fast hos ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 at inddrage ansøgerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast og lovlig ophold her i landet, hvor

børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om forhold, der ville bevirke, at ansøgeren og ansøgerens barn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Sri Lanka, hvor ansøgeren var født og opvokset, hvor ansøgeren fortsat havde familie, og hvor ansøgeren to gange havde været på besøg under sit ophold i Danmark. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde været udsat for fysisk og psykisk vold i ægteskabet med sin daværende ægtefælle, at ansøgeren i juni 2016 flyttede ind på et krisecenter, at ansøgeren havde fremsendt en udateret erklæring fra krisecenteret, og at ansøgeren først tog til lægen i forbindelse med sin graviditet, da ansøgeren var 23 eller 24 uger henne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke forelå dokumentation for volden i form af skadestuerapport, og idet oplysningerne i erklæringen fra krisecentret beroede på ansøgerens egne oplysninger, og at det af et fremlagt brev fra politiet fra januar 2017 fremgik, at politiet grundet modstridende forklaringer og manglende beviser havde besluttet at frafalde sigtelserne mod den herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke var godtgjort, at ansøgeren havde været udsat for psykisk eller fysisk vold, der havde været årsag til samlivsophævelsen, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7. Det forhold, at ansøgerens partsrepræsentant havde oplyst, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i mere end to år, og at ansøgerens opholdstilladelse derfor ikke skulle inddrages, da ansøgeren havde været udsat for vold, kunne ligeledes ikke føre til en anden vurdering, idet det ikke var dokumenteret, at samlivsophævelsen skyldtes vold. Det af ansøgerens partsrepræsentant anførte om, at en kvinde, der havde været undertrykt, og som havde været udsat for psykisk og fysisk vold, ikke ville turde anmelde forholdene til politiet, samt at en anmeldelse ikke ville føre til en dom, da psykisk vold ikke kunne dokumenteres lægeligt, kunne af ovenstående grunde ikke føre til en anden vurdering af sagen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka efter det oplyste ville blive udstødt af samfundet og ansøgerens familie, da ansøgeren var en fraskilt kvinde, og at ansøgerens barn ligeledes ikke ville blive accepteret, idet barnet var af indisk afstamning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at der kunne være tale om oplysninger af asylretlig karakter, der ikke kunne føre til en undladelse af inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse som ægtefællesammenført. **Udlændingenævnet bemærkede hertil,** at ansøgeren og ansøgerens barn havde søgt asyl. ÅB/2019/135.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en indisk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede som følge af manglende samliv på fælles bopæl med ansøgerens daværende ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid** efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændig-

heder, at ansøgerens opholdstilladelse ikke burde inddrages, jf. udlændingelovens § jf. § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt** på de indsendte oplysninger til sagen, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været udsat for psykisk vold fra sin ægtefælle og sin svigerfamilie gennem hele ægteskabet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** udtalelser fra ansøgerens lærer fra sprogskolen, udtalelser fra et krisecenter og en udtalelse fra en psykolog. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af udtalelsen fra krisecentret, at ansøgeren var indskrevet på krisecentret, da ansøgeren af krisecentret var blevet vurderet til at være mærket af den sociale kontrol, som hun havde været underlagt. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund,** at samlivsophøret skyldtes, at ansøgeren havde været udsat for psykisk vold og social kontrol fra sin ægtefælle og sin svigerfamilie her i landet, og at ansøgeren havde ophævet samlivet på baggrund heraf. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens oplysninger om social kontrol og psykisk vold var understøttet af udtalelsen fra ansøgerens lærer fra sprogskolen, samt udtalelserne fra krisecentret og psykologudtalelsen, og at ansøgeren fortsat opholdt sig på krisecenter. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark i fire år og ti måneder og havde forsøgt at integrere sig i det omfang, som hendes ægtefælle og svigerfamilie havde tilladt hende at gøre det. ÅB/2019/136.

3.16.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 34.

Efter udlændingelovens § 27 og bemærkningerne til § 9, stk. 34 (lovforslag nr. L 104, fremsat den 2. marts 2012), skal danskprøven være bestået senest seks måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter § 22 i lovbekendtgørelse nr. 646 af 2. juni 2017 med senere ændringer om Det Centrale Personregister (CPR) skal datoen for indrejse med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser registreres som tilflytningsdato i forbindelse med tilflytning fra udlandet.

Det er således som udgangspunkt registreringsdatoen for udlændingens tilmelding til folkeregisteret og ikke kommunens ajourføringsdato, der er afgørende for beregningen af fristen for, hvornår danskprøven senest skal være bestået. Såfremt udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, således at udlændingen på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelsen på

baggrund af ægtefællesammenføring allerede er tilmeldt CPR, regnes fristen fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til tidspunktet for registreringen i CPR, kan Udlændingenævnet henvise til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.1.3.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 15, eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 15. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013, som senest er blevet ændret ved bekendtgørelse nr. 112 af 29. januar 2015 (bekendtgørelse om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge (danskprøvebekendtgørelsen)). Den bestående danskprøve vil dog som udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Udlændingenævnet har i en lang række tilfælde i 2019 haft lejlighed til at vurdere, om denne betingelse var opfyldt, og om der forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende.

Det følger af danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 1, at fristerne efter bekendtgørelsens §§ 9 og 10 kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald. Efter § 11, stk. 2, kan lovligt forfald f.eks. foreligge ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse grundet manglende overholdelse af den angivne tidsfrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt til en statsborger fra Mali, som i april 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i Danmark. Opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse kunne inddrages, da ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at havde bestået en danskprøve på A1-niveau eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i ansøgerens opholdstilladelse angivne frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse fra april 2016, at opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren inden seks måneder fra meddelelsen af opholdstilladelsen bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i oktober 2016. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren først i februar 2017 bestod Danskprøve A1. **Udlændingenævnet lagde videre vægt på**, at ansøgeren selv skulle have været opmærksom på fristen for at bestå danskprøven, og at ansøgeren på hjemmesiden www.nyidanmark.dk under overskriften "Danskprøve" havde kunnet finde en informationspakke, der beskrev, hvad der skete, når man fik besked om, at man var omfattet af kravet om en bestået prøve i dansk på A1-niveau, hvad man kunne gøre for at forberede sig til prøven, og hvilke tidsfrister man særligt skulle være opmærksom på i forbindelse med prøveaflæggelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen havde oplyst, at årsagen til, at han ikke havde aflagt danskprøven inden udløbet af fristen, var, at han var blevet skadet under et besøg i Finland, hvor han skulle til prøvetræning i en fodboldklub, da der ikke var noget arbejde til ham i Danmark, og at han ikke kunne rejse tilbage til Danmark, da han skulle opereres og efterfølgende til genoptræning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse, hvilke betingelser der løbende skulle være opfyldt, og at ansøgeren efter meddelelse af opholdstilladelsen havde seks måneder til at bestå danskprøven på A1-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet bemærkede i den sammenhæng**, at ansøgeren havde et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser der knyttede sig til opholdstilladelsen. **Det kunne på den baggrund heller ikke føre til en ændret vurdering**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i januar 2018 havde bestået danskprøven på A1-niveau. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at fristen for at bestå danskprøven på A1-niveau var oktober 2016, og at ansøgeren ikke havde søgt om udsættelse af fristen for at bestå danskprøve på A1-niveau. **Udlændingenævnet henviste herved til,** at fristen for aflæggelse af danskprøven kunne suspenderes, hvis prøvedeltageren havde lovligt forfald, for eksempel ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens sygdom og ekstraordinært uforudsete transportproblemer, og at der som udgangspunkt skulle søges om dispensation forud for eller umiddelbart efter årsagen til det lovlige forfald. **Udlændingenævnet fandt således,** at det var ansøgerens eget ansvar at aflægge den korrekte prøve inden for den fastsatte frist. Som følge af at ansøgeren ikke rettidigt havde bestået prøve i dansk på A1-niveau, var betingelsen for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, og hans opholdstilladelse kunne inddrages, jf. udlændin-

gelovens § 19, stk. 1, nr. 15 (tidligere § 19, stk. 1, nr. 13). **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at ansøgeren i august 2012 i en alder af 27 år var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, og at opholdstilladelsen var gyldig fra august 2012. Ansøgeren havde således alene opholdt sig i Danmark i omtrent fem år og fem måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse og i omtrent seks år og otte måneder på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, hvorfor ansøgeren ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens tilknytning til Mali, hvor han var statsborger, hvor han var født og opvokset, og hvor hans far boede, måtte anses for at være væsentlig større end til Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke havde et arbejde i Danmark, at ansøgeren ikke var under uddannelse, at han efter det oplyste talte, læste og skrev dansk, herunder at han havde bestået danskprøven på A1-niveau, at han i sin fritid trænede fodbold sammen med de unge på en skole i Randers, samt at han ikke var medlem af foreninger, bestyrelser eller lignende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke på baggrund af sit relativt korte ophold i Danmark, sin manglende tilknytning til arbejdsmarkedet, og sine danskkundskaber kunne anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en inddragelse af hans opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgeren og hans ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Mali, hvor de begge stammede fra, og hvor ansøgeren var statsborger, for at udøve familieliv der. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og hans ægtefælle havde tre børn på henholdsvis fem, syv og ni år, som alle var danske statsborgere, at børnene var bosiddende i Danmark og var tilknyttet dansk skole og børnehave, samt at ansøgeren til støtte for klagen havde oplyst, at børnene ikke var indrejst i Danmark i juli 2012, da børnene var født i Danmark på Hvidovre Hospital, og at dette måtte være en fejl fra CPR. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren og hans to ældste børn i perioden fra marts 2010 til juli 2012 var udrejst til Frankrig, og at ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation for, at hans to ældste børn siden indrejsen i Danmark i juli 2012 havde haft en kontinuerlig tilknytning til danske institutioner eller skoler, hvorfor ansøgerens børn ikke kunne anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at børn først efter seks til syv års fast og lovligt ophold her i landet, hvor børnene havde gået i danske institutioner eller skoler, anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

(EMRK) ikke indebar en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. På denne baggrund og da der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at inddrage ansøgerens opholdstilladelse fra april 2016. ÅB/2019/137.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt en statsborger fra Filippinerne, som i september 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i Danmark. Opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist. Ansøgeren havde i juli 2017 anmodet Udlændingestyrelsen om udsættelse af fristen for at bestå danskprøven, men Udlændingestyrelsen havde i september 2017 afslået dette.

Udlændingenævnet fandt, at det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra september 2016, at opholdstilladelsen var betinget af, at hun inden seks måneder fra tilmelding til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, at hun i september 2016 var registreret tilmeldt Det Centrale Personregister, og at fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau således var i marts 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren først i august 2017 bestod danskprøve på A1-niveau. Det til støtte for klagen anførte om, at ansøgeren havde taget modul 1 og 2 inden fristen og troede, at dette var det samme som A1-prøven, at ansøgeren, da hun blev opmærksom på fejlen i juli 2017 skrev til Udlændingestyrelsen og anmodede om udsættelse af fristen, og at hun i august 2017 bestod prøven, **fandt Udlændingenævnet,** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik, at hun selv skulle være opmærksom på fristen for at bestå prøven. **Udlændingenævnet fandt således**, at det var ansøgerens eget ansvar at sætte sig ind i de betingelser, der var gældende for hendes opholdstilladelse og at aflægge den korrekte prøve inden for den fastsatte frist, og at ansøgeren var blevet fyldestgørende vejledt om udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau. **Udlændingenævnet henviste** endvidere til, at det kun var afsluttede prøver, der havde karakter af en eksamen, og ikke enkelte modultests i kommunalt regi, der kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt en udlænding inden for den af Udlændingestyrelsen fastsatte frist havde bestået udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren kort tid efter at hun var meddelt opholdstilladelse, blev gravid, at hun på tidspunktet for fristens udløb fortsat var gravid, at hun under graviditeten fik oplyst, at barnet havde en kromosomfejl, og at barnet blev født med en alvorlig hjertefejl. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**,

at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelsen var gravid, og at Udlændingestyrelsen således ikke var vidende herom, ligesom det fremgik af ansøgerens opholdstilladelse, at hun skulle kontakte Udlændingestyrelsen, hvis hun havde yderligere spørgsmål til danskprøven, og at ansøgeren først efter fristens udløb og efter barnets fødsel i juli 2017 kontaktede Udlændingestyrelsen herom. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at fristen for aflæggelse af danskprøven kunne suspenderes hvis prøvedeltageren havde lovligt forfald for eksempel ved dokumentation for barsel, hvis der var søgt om dispensation forud for eller umiddelbart efter årsagen til det lovlige forfald. Det til støtte for klagen anførte om, at fristen alligevel burde have været suspenderet, idet barnet var født med en alvorlig hjertefejl, kunne således ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2017 ikke sås at være påklaget. Som følge af at ansøgeren først i august 2017 havde bestået prøve i dansk på A1-niveau, var betingelsen for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne med rette inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 15 (tidligere § 19, stk. 1, nr. 13). **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse fra september 2016 måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren senest i september 2016 i en alder af 32 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at hun tidligere havde opholdt sig halvandet år i Danmark som au pair, og at hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse sammenlagt havde opholdt sig i Danmark i to år og ti måneder, hvorfor ansøgeren ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens tilknytning til Filippinerne, hvor hun var statsborger, hvor hun var født og opvokset, hvor hendes ældste barn var født, og hvor hendes familie fortsat boede, måtte anses for at være væsentlig større end til Danmark. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren i månederne april 2017, juli 2017, september 2017, oktober 2017, juni 2018, juli 2018, oktober 2018, november 2018 og december 2018 havde været i beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren på baggrund af sin begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet ikke kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse kunne anses for at være særligt belastende. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren talte, læste og skrev dansk, og at hun i august 2017 bestod danskprøven. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at ansøgeren ved sine danskkundskaber alene kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse kunne anses for at være særlig belastende for hende. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det forhold, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde bestået danskprøven, var et forhold, der kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse, som det også var sket. Det forhold, at

ansøgeren og hendes ægtefælle havde to fællesbørn, der var født henholdsvis i februar 2013 og i juni 2017, der opholdt sig i Danmark, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet børnene på baggrund af deres alder og kortvarige ophold i Danmark endnu ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgerens opholdstilladelse af den grund ikke burde inddrages. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at børn først efter seks til syv års ophold i Danmark, hvor de har gået i dansk daginstitution eller skole, kan siges at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens ældste barn først i januar 2015 indrejste i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren, hendes ægtefælle og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Filippinerne for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Det til klagen oplyste om, at ansøgerens ægtefælle havde et mindreårigt særbarn, som han havde samvær med, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af et møde-notat fra Statsforvaltningen, at der ikke tidligere havde været samvær, at barnet først skulle lære ansøgeres ægtefælle at kende, og at samværet herefter skulle trappes op. Der forelå således ikke dokumentation for, at ansøgerens ægtefælle på daværende tidspunkt havde et kontinuerligt og fast samvær af længere varighed med sit særbarn. ÅB/2019/138.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende spørgsmålet om betydningen af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet for danskprøvekravet kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.1.2., samt ÅB/2019/111 i afsnit 3.9.

Det er en betingelse for at få en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at udlændingen består en danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, der er etableret af udlændinge- og integrationsministeren, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, senest 9 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 35. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor.

Såfremt udlændingen har aflagt en danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, der er etableret af udlændinge- og integrationsministeren, men ikke bestået prøven inden 9 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af op-

holdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 9 måneder.

Ved lovligt forfald kan de nævnte frister efter en ansøgning herom suspenderes med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Udlændingenævnet har i 2019 ikke truffet afgørelser i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 35.

3.16.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset familiesammenføringstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt som følge af, at klageren eller klagerens ægtefælle har modtaget kontanthjælp, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en vietnamesisk statsborgers opholdstilladelse. Ansøgeren var i januar 2012 blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført, og hendes opholdstilladelse var betinget af, at hverken hun eller hendes ægtefælle modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og at der derfor var grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved opslag i det elektroniske indkomstregister eIndkomst i forbindelse med behandlingen af ansøgerens ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse havde konstateret, at ansøgerens ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at ansøgeren i november 2016 havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at hendes ægtefælle havde modtaget kontanthjælp siden maj 2015, og at han havde modtaget kontanthjælp på grund af udløb af hans dagpengeret samt muligheden for at modtage særlig uddannelsesydelse, hvilket var understøttet af Udlændingenæv-

nets opslag i eIndkomst. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering,** at ansøgeren til støtte for klagen havde anført blandt andet, at hendes ægtefælle i perioden fra december 2016 til juni 2017 havde været ansat som rengøringsmedarbejder i en kommune, og at han på klagetidspunktet havde været i arbejde. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da betingelsen om, at hverken ansøgeren eller referencen måtte modtage offentlige ydelser løbende skulle være opfyldt i tiden indtil meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvilket også fremgik af ansøgerens opholdstilladelse, og at baggrunden for modtagelsen af kontanthjælp ikke i sig selv kunne føre til en fravigelse af denne betingelse. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgerens ægtefælle havde modtaget offentlig hjælp gennem adskillige måneder. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i januar 2012 i en alder af 38 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af samliv med sin ægtefælle med virkning fra. maj 2011, og at ansøgeren var registreret indrejst i maj 2011. Ansøgeren havde således alene opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse i cirka seks år og ni måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse og i cirka syv år og ti måneder på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at hun ikke var i arbejde, at hun var i gang med 9. og 10. klasse på HF & VUC, at hun havde bestået danskprøve på A2-niveau og Forberedende Voksenundervisning (FVU), at hun ikke havde fritidsinteresser, og at hun ikke var medlem af nogen foreninger, bestyrelser eller lignende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark, herunder opholdets relativt korte varighed, ansøgerens begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet eller gennem uddannelse kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse kunne anses for at være særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Vietnam for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren ikke havde nogen helbredsmæssige problemer, at ansøgeren ikke modtog nogen former for lægebehandling, at ansøgeren hverken havde børn eller øvrig familie i Danmark, men at ansøgeren havde familie i sit hjemland, som ansøgeren var i kontakt med, og at ansøgeren i perioden juni 2016 frem til juli 2016 havde besøgt sit hjemland. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at hendes ægtefælle led af betydelig astma og allergi, at han tidligere havde lidt af svær håndeksem, og at han var blevet behandlet og helbredt for tuberkulose. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var tale om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse på baggrund heraf måtte anses for særlig belastende. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbin-**

delse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle havde et myndigt særbarn i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering i sagen, da ansøgerens ægtefælles særbarn var myndig og dermed måtte antages at kunne klare sig selv. På den baggrund og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at inddrage ansøgerens opholdstilladelse. ÅB/2019/139.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en tunesisk statsborgers opholdstilladelse. Ansøgeren var i september 2014 blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført, og hendes opholdstilladelse var betinget af, at hverken hun eller hendes ægtefælle modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, og at der derfor var grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at ansøgeren havde modtaget kontanthjælp blandt andet i perioden november 2016 til og med februar 2017. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at hendes ægtefælle ikke kunne forsørge hende på grund af hans sygdom, og at hun derfor måtte søge om hjælp fra kommunen. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da betingelsen om, at hverken ansøgeren eller referencen måtte modtage offentlige ydelser løbende skulle være opfyldt i tiden indtil meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvilket også fremgik af ansøgerens opholdstilladelse, og at baggrunden for modtagelsen af kontanthjælp ikke i sig selv kunne føre til en fravigelse af denne betingelse. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i september 2014 i en alder af 32 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af samliv med sin ægtefælle med virkning fra juni 2014, og at ansøgeren var registreret indrejst i september 2014. Ansøgeren havde således alene opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse i cirka tre år og fem måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for sin klage havde anført blandt andet, at ansøgeren havde været i praktikforløb i sammenlagt seks måneder, at ansøgeren var vant til at arbejde i sit hjemland, hvor ansøgeren også var blevet uddannet, at ansøgeren hav-

de bestået danskuddannelse 3, modul 1, 2 og 3, at ansøgeren dyrkede motion i sin fritid, og at ansøgeren ønskede at videreuddanne sig i Danmark og blive godkendt som revisor. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren ikke havde haft arbejde i Danmark, at ansøgeren ikke havde taget en uddannelse i Danmark, og at ansøgeren ikke, udover sin ægtefælle, havde familie i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Tunesien for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren ikke havde nogen helbredsmæssige problemer, at ansøgeren ikke modtog nogen former for lægebehandling, at ansøgeren hverken havde børn eller øvrig familie i Danmark, men at ansøgeren havde familie i sit hjemland, som hun var kontakt med, og at ansøgeren i marts 2015 og august 2015 havde besøgt sit hjemland. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville være belastende for hende, da dette ville betyde, at ansøgerens ægteskab ville blive opløst, da hendes ægtefælle på grund af hans helbred ikke kunne rejse med ansøgeren til Tunesien, og at det ville få store konsekvenser for ansøgerens ægtefælles helbred, såfremt ansøgeren ikke kunne opholde sig i Danmark, da han var afhængig af ansøgerens hjælp. **Det indgik ligeledes i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ægtefælle led af depressive tanker, PTSD, sukkersyge og kroniske smerter, og at han var ordineret to medicinske præparater for sine lidelser. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var tale om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke ville kunne henvises til at udøve familielivet i Tunesien. **Udlændingenævnet havde lagt vægt på**, at det fremgik af MedCOI,[29] at de medicinske præparater var tilgængelige i Tunesien. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at inddrage ansøgerens opholdstilladelse. ÅB/2019/140.

3.16.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v.

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

[29] Se fodnote 21.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af den afgørelse, hvori udlændingen meddeltes opholds- og arbejdstilladelse.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på midlertidigt ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

De i praksis mest anvendte inddragelsesgrunde findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og nr. 3, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens tidligere § 19, stk. 7, fandt bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse.

Det fremgår imidlertid af lov nr. 174 af 27. februar 2019, at udlændingelovens § 19, stk. 7, ophæves, og at der i stedet med virkning fra den 1. marts 2019 blev indsat § 19 a.

Ændringen indebar en ny standard for inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse som flygtninge efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal derfor ikke længere vurderes efter § 26.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., finder § 26, stk. 1, stadig anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, herunder opholdstilladelser meddelt på erhvervs- og studieområdet.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

I tilfælde hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse, da opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 2.

3.16.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af beskæftigelse m.v.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Cuba, der søgte om opholds- og arbejdstilladelse som pædagogmedhjælper hos arbejdsgiver A. Udlændingenævnet stadfæstede samtidig Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af ansøgerens hidtidige opholds- og arbejdstilladelse som pædagogmedhjælper for arbejdsgiver B på baggrund af de tidligere regler om almindeligt lønarbejde, da ansøgeren ikke længere arbejdede på den pågældende arbejdsplads.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvist, at adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af almindeligt faglært arbejde ophørte ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, hvorved udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, om særlige individuelle kvalifikationer blev indført. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som pædagogmedhjælper hos arbejdsgiver A efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som pædagogmedhjælper ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ham som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som pædagogmedhjælper. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som pædagogmedhjælper, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for arbejdet som pædagogmedhjælper. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der fandtes uddannelsesinstitutioner, som udbød en regulær uddannelse som pædagog, pædagogisk assistent og musikpædagog, og dette i sig selv indikerede, at der ikke var tale om beskæftigelse, som individuelt var knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kunne tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at arbejdsgiveren havde oplyst, at institutionen arbejdede med kreativitet,

musik og udeliv, at institutionen havde svært ved at finde de rette kompetencer hos de ufaglærte medarbejdere, at stillingen havde været slået op, og at ansøgeren havde kompetencerne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrede ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6's forstand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, hvor det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at lønniveauet på 20.637,56 kr. understøttede, at der ikke var tale om særlige individuelle kvalifikationer. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste havde betalt gebyr for "arbejdsmarkedstilknytning", da han havde indgivet ansøgningen, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste til**, at det tydeligt fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren havde søgt opholds- og arbejdstilladelse efter særlige individuelle kvalifikationer. Som følge af, at ansøgeren ikke fortsat arbejdede som pædagogmedhjælper hos arbejdsgiver B, var grundlaget for hans opholds- og arbejdstilladelse endvidere ikke til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i oktober 2018 havde oplyst, at han ikke længere arbejdede hos arbejdsgiver B. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens forlængelse fra august 2018 på engelsk, at den var betinget af blandt andet, at han ikke skiftede arbejde, og at tilsidesættelse heraf kunne medføre, at hans opholdstilladelse kunne blive inddraget. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at der forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført i en alder af 34 år, at han var statsborger i Cuba, hvor han talte sproget og havde sin familie, som han jævnligt besøgte, og at han havde taget sin uddannelse i Cuba. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det til støtte for klagen var oplyst, at ansøgeren havde været i Danmark i omkring 15 år, at han havde opholdt sig i Danmark i mere end 12 år med fast tilknytning til arbejdsmarkedet, at han havde arbejdet mere end fem år med væsentlig grad af kontakt og kommunikation på dansk med kollegaer og eventuelle brugere, at han ikke havde afbrudt sit ophold i Danmark, at han alene havde besøgt sin familie i Cuba hvert andet år, at han havde bestået Prøve i Dansk 2, at han var ordblind, at han var medlem af Dansk Musiker Forbund og komponistforeningen DJBFA, at han var velintegreret, at han havde været selvforsørgende, og at han havde et stort netværk i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at de nævnte personlige forhold ikke kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren, selvom han havde boet i Danmark i en lang årrække, hvor han havde været tilknyttet arbejdsmarkedet, havde været meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold siden 2005, og at han derfor ikke i samme omfang – som hvis opholdstilladelsen havde været med henblik på varigt ophold – kunne have en berettiget forventning om at kunne fortsætte sit ophold i Danmark, såfremt han ikke op-

fyldte de betingelser, som opholdstilladelsen var meddelt på baggrund af. Det forhold, at ansøgeren havde en kæreste her i landet, **fandt Udlændingenævnet** af samme årsag ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke kunne antages at have opnået sådan en tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville virke særligt belastende. ÅB/2019/ 141.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om inddragelse af en jordansk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af beløbsordningen som køkkenchef hos en dansk restaurant (arbejdsgiver A) i medfør af udlændingelovens tidligere § 9 a stk. 2, nr. 3, samt inddragelse af ansøgerens ægtefælle og datters opholdstilladelser som medfølgende familie.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen jf. udlændingelovens § 9 a stk. 2, nr. 3, med rette var blevet inddraget, idet grundlaget for ansøgerens opholds- og arbejdstilladelsen ikke længere var til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af ansøgerens egne oplysninger, hvilket stemte overens med Udlændingenævnets opslag i eIndkomst, at ansøgeren ikke havde arbejdet for arbejdsgiver A siden oktober 2016. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at det ved opslag i CVR-registret fremgik, at Sø- og Handelsretten i november 2016 afsagde konkursdekret mod arbejdsgiver A, som efterfølgende var blevet opløst, og at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse og den efterfølgende forlængelse, at tilladelsen var betinget af, at ansøgerens ansættelse hos arbejdsgiver A ikke ophørte, og at tilladelsen kunne inddrages, såfremt betingelserne ikke længere var opfyldt. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han stoppede med at arbejde hos arbejdsgiver A på grund af sit helbred, at han efter hans sygdomsforløb var jobsøgende, at han begyndte at arbejde igen efter hans sygdom i 2016, og at det fremgik af eIndkomst, at han havde arbejdet for arbejdsgiver B efterfølgende, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på,** at det var en ufravigelig betingelse for ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse, at han bibeholdt sin ansættelse hos arbejdsgiver A, og at han ikke havde ret til at skifte arbejdsgiver. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren ophørte med at arbejde hos arbejdsgiver A i oktober 2016, hvor han sidste gang modtog løn, og at der blev afsagt konkursdekret mod arbejdsgiver A bare otte dage senere. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset ansøgerens helbredsmæssige forhold var grundlaget for hans opholds- og arbejdstilladelse ikke længere til stede, da arbejdsgiver A var blevet taget under konkursbehandling. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren på trods af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vejledning herom, ikke havde søgt om et jobsøgningsophold inden for fristen. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. her-

ved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., og § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse i marts 2012 i en alder af 33 år, samt at han på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i cirka seks år og fire måneder, og at hans tilknytning til Jordan, hvor han efter det oplyste var født og opvokset, hvor han tillige var statsborger, hvor hans forældre fortsat boede, og hvor han havde været på besøgsophold, måtte anses for at være væsentlig større end ansøgerens tilknytning til Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste havde for lidt calcium i kroppen, at han led af epilepsi, at han var blevet helbredt for grå stær, at han havde problemer med knæ, knogler, ryg og nakke, og at han tog medicin, som var dyrt i hjemlandet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation for sine helbredsmæssige forhold, men uanset dette **fandt Udlændingenævnet**, at der på baggrund af de foreliggende oplysninger herom, ikke sås at være tale om sådanne alvorlige helbredsmæssige forhold, at det ville være særligt belastende at inddrage opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var blevet helbredt for grå stær, at han var begyndt at arbejde igen efter sin sygdom i 2016, og at det fremgik af eIndkomst, at han i perioden fra april 2018 til september 2018 havde arbejdet deltid hos arbejdsgiver B, samtidig med at han havde modtaget dagpenge, ligesom han efter det oplyste havde kunnet modtage danskundervisning og tage kørekort. Det kunne endeligt ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at hans hjemland var ustabilt økonomisk og politisk, at han havde problemer med at opholde sig i sin hjemby, sidst han var der, og at ansøgeren og hans families liv ville være i fare ved at opholde sig i Jordan. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der kunne være tale om asylretlige forhold, at Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på asyl i august 2019, og at klagesagen nu var verserende i Flygtningenævnet. Udlændingenævnet stadfæstede endvidere inddragelsen af ansøgerens families opholdstilladelse som konsekvens heraf. ÅB/2019/142.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholds- og arbejdstilladelse meddelt på baggrund af beskæftigelse som fodermester, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 8, til en statsborger fra Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at opholds- og arbejdstilladelsen som fodermester ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at betingelsen for opholds- og arbejdstilladelsen

ikke havde været overholdt i ansættelsesperioden, idet det fremgik af ansøgerens lønsedler for perioden september 2016 til december 2017, at han i oktober 2016 havde afholdt 74 timers ferie, hvilket svarede til to uger, at han i november 2016 havde afholdt 37 timers ferie, hvilket svarede til en uge, at han i marts 2017 havde afholdt 20 timers ferie, hvilket svarede til 2,70 dage, og at han i marts 2017 ikke havde fået udbetalt løn. Der var således i ferieåret 2016-2017 afholdt syv ugers ferie. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at månedslønnen på lønsedlerne var angivet til 25.000,00, men ansøgerens opholdstilladelse var betinget af en månedsløn på 25.005,63 kr. Det til klagen anførte om, at ansøgeren først påbegyndte sit arbejde som fodermester hos arbejdsgiveren primo september 2016, hvorfor der ikke var afregnet løn for juli og august 2016, at ansøgeren havde afholdt tre ugers ferie fra medio oktober 2016 til start november 2016, at han havde fået udbetalt løn for 86,33 arbejdstimer for oktober 2016, og at han har fået udbetalt løn for 123,33 arbejdstimer for november 2016, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det af lovbemærkningerne udtrykkeligt fremgår, at det er et krav for at meddele opholdstilladelse, at udlændingen bliver ansat på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår efter danske forhold. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at det skyldes en fejl i lønkørslen hos arbejdsgiveren, at ansøgeren ikke havde fået udbetalt løn for marts 2017, at ansøgeren havde arbejdet hele marts måned 2017, at der var kompenseret for den manglende løn for marts 2017 i forbindelse med, at han ikke var blevet fratrukket i løn for afholdelse af fem ugers ferie, som ansøgeren havde afholdt fra medio maj 2017 til slut maj 2017 og fra slut august 2017 til medio september 2017, hvilket svarede til, at han i alt i ferieåret 2016-2017 havde afholdt tre ugers ferie. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren selv udtrykkeligt havde oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i december 2017, at han ikke arbejdede i marts 2017. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse endvidere til**, at det fremgik af ansøgerens oprindelige opholds- og arbejdstilladelse fra juli 2016, at tilladelsen var givet på baggrund af hans ansættelseskontrakt i overensstemmelse med almindelige løn- og ansættelsesvilkår efter danske forhold, herunder fuldtidsbeskæftigelse med en ugentlig arbejdstid på 37 timer og en månedlig løn på 25.005,63 kr. Det forhold, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse, før arbejdsgiveren havde afgivet sine bemærkninger, kunne ikke føre til et ændret udfald af sagen. **Udlændingenævnet havde herved lagt vægt på**, at arbejdsgiveren ikke var part i sagen, og at ansøgeren i december 2017 selv havde besvaret Styrelsen for International Rekruttering og Integrations partshøring. ÅB/2019/143.

I 2019 har Udlændingenævnet taget stilling til muligheden for forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, når der afholdes forældreorlov. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af en ghanesisk statsborgers opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om forlængelse fra november 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst - og som det fremgik af sagens øvrige oplysninger, herunder de fremsendte lønsedler og eindkomst - at ansøgeren ikke havde været i lønnet beskæftigelse i perioden fra oktober 2016 til april 2017. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren alene havde dokumenteret at have været i fast beskæftigelse af et vist omfang i syv måneder i perioden fra april 2017 til og med november 2017. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at ansøgerens tidligere arbejdsgiver meddelte ham barselsorlov i perioden fra august 2016 til februar 2017, og at det fremgik af barselsdagpengespecifikation fra Udbetaling Danmark fra september 2016, at ansøgeren havde ret til udbetaling af barselsdagpenge i denne periode. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ikke var vendt tilbage til ordinær beskæftigelse umiddelbart efter endt forældreorlov, hvorfor ansøgerens forældreorlov ikke kunne indgå i beregningen af ansøgerens beskæftigelse inden for de seneste 12 måneder forud for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at barselsorlov/forældreorlov kun kunne indgå i vurderingen, såfremt pågældende var i et ansættelsesforhold før afholdelsen af barsel/forældreorlov, og såfremt pågældende efter endt barsel vendte tilbage til samme ansættelsesforhold. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst, at han ikke ønskede at bibeholde sin ansættelse hos den tidligere arbejdsgiver efter endt forældreorlov. **Udlændingenævnet fandt**, at det ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren afholdt ferie, inden han skulle påbegynde sit nye arbejde i april 2017, henset til at ansøgeren ikke afholdt ferie, mens han var i et ansættelsesforhold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen ikke kunne forlænges efter betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, idet ansøgeren ikke havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang og var blevet uforskyldt ledig indtil tre måneder før tidspunktet for ansøgningens indgivelse i Styrelsen for International Rekruttering og Integration i januar 2017. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at, det var ansøgerens egen beslutning ikke at vende tilbage til arbejdet efter forældreorlovens ophør, idet ansøgeren ikke var tilfreds med arbejdsvilkårene, og da ansøgeren ønskede at udforske andre jobmuligheder. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at ansøgeren ikke havde haft perioder af uforskyldt ledighed. ERH/2019/11.

Som eksempel på en afgørelse om inddragelse, hvor SKAT på baggrund af sin kontrolvirksomhed har annulleret en række udlændinges lønindberetninger i eIndkomst, kan henvises til ÅB/2018/110 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.15.2.1.

3.16.2.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet brug af falske dokumenter

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, kan en tidsbegrænset eller en tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, fordi udlændingen havde brugt falske dokumenter til at opnå opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen til en indisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens tidligere § 9 a, stk. 2, nr. 1, med rette var blevet inddraget, idet grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen havde været urigtigt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 1. Der forelå således et alvorligt grundlag for at antage, at grundlaget for ansøgningen og opholdstilladelsen var urigtigt og opnået ved svig. Dette kunne være omfattet af straffeloven og kunne medføre udvisning. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration efter udstedelsen af ansøgerens opholdstilladelse havde fået oplyst af VFS Global i Indien, at ansøgerens uddannelsesdokumenter vedrørende uddannelsen Bachelor of Technology in Computer Science fra et universitet i Indien, som var vedlagt ansøgerens ansøgning, ikke var ægte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke efterfølgende til sagen, herunder til klagesagens behandling, var tilvejebragt behørig dokumentation, der kunne afkræfte VFS Globals oplysninger om, at ansøgerens uddannelsesdokumenter var uægte, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at uddannelsesdokumenterne var ægte, at det måtte bero på en misforståelse, at uddannelsesdokumenterne ikke kunne verificeres, og at ansøgeren havde rettet henvendelse til universitetet med henblik på at tilvejebringe dokumentation for, at han havde gennemført uddannelsen Bachelor of Technology in Computer Science, men at ansøgeren i Indien oplevede bureaukratiske forhindringer desangående. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte VFS Globals oplysninger. Det forhold, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse på baggrund af

greencardordningen, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration først herefter modtog en verificeringsrapport fra VFS Global, hvoraf det fremgik, at ikke var muligt at verificere ansøgerens Bachelor of Technology in Computer Science fra 2009, kunne ikke føre til et andet udfald. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i maj 2016 havde underskrevet ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen på tro og love og under strafansvar om, at han havde afgivet korrekte oplysninger, ligesom ansøgeren til sin ansøgning havde underskrevet en samtykkeerklæring, hvoraf det havde fremgået, at VFS Global kunne gennemføre en verifikation af de i ansøgningen afgivne oplysninger og af de vedlagte dokumenter. **Udlændingenævnet henviste endvidere til,** at det udtrykkelig fremgår af ordlyden af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig. **Udlændingenævnet konstaterede i forlængelse heraf**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration hurtigt efter modtagelsen af rapporten fra VFS Global havde iværksat de nødvendige sagsskridt for at undersøge, om opholdstilladelsen skulle inddrages. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren havde været udsat for diskrimination i forbindelse med inddragelsen af sin opholdstilladelse, idet ikke alle greencardhavere havde undergået den samme sagsbehandling som ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde foretaget en konkret og individuel vurdering af sagens samlede forhold, og at styrelsen på den baggrund havde truffet afgørelse om at inddrage ansøgerens opholdstilladelse, hvilket Udlændingenævnet herved kunne tilslutte sig. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fulgte af udlændingemyndighedernes sædvanlige praksis i forbindelse med en ansøgnings indgivelse om opholdstilladelse i Danmark, at relevante dokumenter, herunder uddannelsesdokumenter, kunne undergå en ægthedsvurdering, og at **Udlændingenævnet fandt**, at der i sagen ikke var holdepunkter for at antage, at ansøgeren i forbindelse med styrelsens sagsbehandling skulle være blevet udsat for diskrimination. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der var fast praksis for at inddrage opholdstilladelser, der var opnået ved svig, medmindre særlige forhold gjorde sig gældende, jf. udlændingelovens § 26. Det forhold, at partsrepræsentanten fandt det problematisk, at den samme institution, der havde meddelt ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen efterfølgende havde truffet afgørelse om at inddrage denne opholdstilladelse, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at udlændingeloven gav hjemmel hertil. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, og § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Indien, hvor ansøgeren tillige var

statsborger, at ansøgeren i en alder af 30 år var meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen med henblik på midlertidig ophold, og at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i november 2017 alene sås at have haft opholdstilladelse i Danmark i cirka et år og fem måneder. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren på denne baggrund fortsat måtte antages at have en væsentlig tilknytning til hjemlandet. ÅB/2019/144.

3.16.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af opholdstilladelse som religiøs forkynder

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget, idet den religiøse forkynder ikke længere opfyldte betingelserne for opholdstilladelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2018 om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse som missionær til en brasiliansk statsborger. Ansøgeren var i oktober 2017 meddelt opholdstilladelse som missionær ved en kirke i Danmark. Der blev i forbindelse med ansøgerens forlængelsesansøgning fremlagt en arbejdsbeskrivelse, hvoraf fremgik, at ansøgerens primære arbejdsopgaver i kirken bestod af fotografering til kirkens arrangementer, udvikling af PR- og kommunikationsstrategi, administrative opgaver, og at ansøgeren skulle arrangere kulturelle events.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne få forlænget sin opholdstilladelse som missionær, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 2, idet det ikke sås godtgjort, at ansøgeren igennem en kontrakt eller ansættelsesaftale skulle virke som missionær i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens ansættelseskontrakt, at ansøgeren var ansat 37 timer om ugen som missionær, at ansøgerens stillings- og funktionsbeskrivelse skulle udarbejdes lokalt, og at det fremgik af ansøgerens arbejdsbeskrivelse, at ansøgerens primære ansvarsopgaver indbefattede fotografering til samtlige af kirkens arrangementer, at ansøgeren var en del af kirkens PR- og kommunikationsstrategiteam, at ansøgeren skulle arrangere kulturelle events og løbende hjælpe med administrative opgaver, og endelig at ansøgeren skulle deltage i gudstjenestefællesskaber hver søndag, hvor ansøgeren skulle stå for enten velkomstteam, praktiskteam eller cafeteam. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens primære arbejdsopgaver ikke var at virke som missionær i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til støtte for klagen anførte omkring, at ansøgeren i forbindelse med sin første ansøgning om opholdstilladelse som missionær fik udarbejdet en ansættelseskontrakt fra juni 2017 og en tilhørende jobbeskrivelse af ansøgerens arbejdsopgaver, hvoraf det fremgik, at ansøgerens arbejde primært bestod af forkyndelse, at denne ansættelseskontrakt fortsat var gældende, og at arbejdsgiveren havde indsendt en forkert jobbeskrivelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at det fremgik af ansøgerens oprindelige ansættelseskontrakt fra juni 2017, at ansøgerens arbejde kunne bestå af forkyndelse, outreach, kirkearrangementer, ungdomsarbejde, lovsang og samtaler, og at ansøgerens daglige arbejde blev tilrettelagt i samråd med menighedens daglige ledelse, og at det fremgik af ansøgerens nye arbejdsbeskrivelse, som var udarbejdet efter klagens indgivelse, at ansøgeren varetog flere forskellige missionære arbejdsopgaver, som arbejdsgiveren mente matchede ansøgerens kvalifikationer og kompetencer bedst i arbejdet med spansktalende, herunder gadeevangelisation, hjemmebesøg, religiøse grupper, bibelstudier, lovsang og andagt på portugisisk, samt at ansøgeren arrangerede kulturelle events for spansktalende, var ansvarlig for opstart af kirkens ugentlige fodboldtjeneste, at han var en fast del af kirkens kommunikationsteam, og at han stod for fotografering og redigering af billeder samt PR. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund til grund**, at størstedelen af de opgaver, som ansøgeren ifølge de fremlagte arbejdsbeskrivelser udførte for kirken, var af administrativ, markedsføringsmæssig og eventmæssig karakter, og at ansøgerens hovedopgave således ikke var at missionere. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgik af både kontrakten og arbejdsbeskrivelserne, at ansøgerens daglige arbejdsopgaver var tilrettelagt af menighedens daglige ledelse ud fra de af ansøgerens kvalifikationer og kompetencer, som han matchede bedst i arbejdet med spansktalende. FAM/2019/3.

Efter udlændingelovens § 9 f, stk. 8, kan en opholdstilladelse ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at opholdstilladelse kunne nægtes forlænget, idet den religiøse forkynder ville udgøre en trussel mod den offentlige tryghed og den offentlige orden i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018 om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder til en pakistansk statsborger efter udlændingelovens § 9 f, stk. 8. Ansøgeren var i februar 2018 meddelt opholdstilladelse som religiøs forkynder hos et islamisk center. I forbindelse med ansøgerens forlængelsessag udarbejdede Udlændingestyrelsen i august 2018 en søgerapport over ansøgerens aktiviteter på sin facebook-profil.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette meddelte ansøgeren afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i januar 2015 på sin facebook-profil havde delt og "synes godt om" en video, der hyldede attentatet begået i Paris i januar 2015 mod det franske satiremagasin Charlie Hebdo. **Udlændingenævnet vurderede**, at ansøgeren ved at dele og "synes godt om"

den pågældende video havde udvist en adfærd, som gav grund til at tro, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod den offentlige tryghed og den offentlige orden i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens advokat havde anført, at det kunne udledes af forarbejderne til udlændingelovens § 9 f, stk. 8, at der først ved endelig dom i Danmark eller i udlandet for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 136, stk. 2, kunne siges at foreligge et sikkert grundlag for at give afslag på forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af frygt for landets sikkerhed, og at ansøgeren ikke var dømt herfor. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det efter Udlændingenævnets opfattelse ikke kunne udledes af lovens forarbejder, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9 f, stk. 8, i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse eller forlængelse heraf alene kunne anvendes i tilfælde, hvor der forelå en endelig dom for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 266, § 266 a eller § 266 b. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter eksempelvis eller som udgangspunkt foreligger i de tilfælde, hvor udlændingens opholdstilladelse er blevet inddraget efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 5 (nu § 19, stk. 6). Udlændingenævnet lagde også vægt på, at det fremgik af udlændingelovens § 19, stk. 6, at en inddragelse efter denne bestemmelse forudsatte, at udlændingen ved endelig dom var idømt straf for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 136. **Udlændingenævnet fandt således**, at der med støtte i forarbejdernes ordlyd også kunne foreligge andre situationer, hvor § 9 f, stk. 8, kunne finde anvendelse, end de tilfælde, hvor der forelå en endelig dom i medfør af for eksempel straffelovens § 136, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9 f, stk. 8, at bestemmelsen indebærer, at der stilles en form for værdighedskrav som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v.. Det forhold, at ansøgerens advokat havde oplyst, at andre personer havde haft adgang til ansøgerens facebook-profil, hvorfor disse personer kunne have delt og "synes godt om" den pågældende video, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, ligesom det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at advokaten havde anført, at såfremt det var ansøgeren, som havde delt og "synes godt om" den pågældende video, var det sket, uden at han havde forholdt sig til indholdet**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at delingen og angivelsen "synes godt om" var sket fra ansøgerens facebook-profil, og at ansøgeren måtte anses for at have ansvaret for, hvad der var offentliggjort på ansøgerens profil, uanset om ansøgeren aktivt havde forholdt sig til indholdet eller ej, og uanset om deling m.v. var sket af andre personer, som havde haft adgang til ansøgerens facebook-profil. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren i forbindelse med brugen af sin facebook-profil ved deling og "synes godt om" havde foretaget en aktiv handling, hvor der ud over den beskrevne video vedrørende terrorhandlingen i Paris i januar 2015 også var delt og "synes godt om" en række andre billeder og videoer, herunder at ansøgeren i oktober 2017 havde "synes godt om" et billede, der viste en

dolk, der blev brugt til at dræbe en person, der havde udgivet en pamflet om profeten, som blev opfattet som krænkende, og at ansøgeren i marts 2016 på sin facebook-profil havde delt en video, hvor en forkynder hyldede en person, der havde henrettet en påstået blasfemiker. **Udlændingenævnet vurderede på den baggrund**, at ansøgeren efter en samlet konkret vurdering af sagens oplysninger havde udvist en sådan adfærd, herunder billigelse af vold og drab, at der var grund til at tro, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod den offentlige tryghed eller den offentlige orden m.v. i Danmark. Det forhold, at advokaten havde anført, at ansøgeren ønskede at bidrage til den offentlige tryghed, den offentlige orden, og andres rettigheder og pligter gennem sit virke, og at ansøgeren forsøgte at bygge bro mellem sin religion og det omkringliggende samfund via sine forkyndelser i menigheden, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter Udlændingenævnets opfattelse med sine aktiviteter på facebook gentagne gange havde delt og "synes godt om" videoer og billeder, som hyldede vold og drab. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering**, at advokaten havde anført, at ansøgeren ikke i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse i september 2018 fik at vide, at ansøgeren efter Udlændingestyrelsens opfattelse udgjorde en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter, at Udlændingestyrelsens afgørelse var baseret på nogle historiske "synes godt om" og delinger på en åben facebook-side foretaget før ansøgeren havde fået opholdstilladelse i Danmark, og som Udlændingestyrelsen derfor havde haft adgang til at tjekke, og at alle undtaget et af de forhold, Udlændingestyrelsen havde anført, lå forud for ansøgerens ankomst til Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de i Udlændingestyrelsens søgerapport fra august 2018 gengivne forhold vedrørte en periode på cirka fem år, og at forholdene dermed efter Udlændingenævnets vurdering gav et billede af ansøgerens holdninger til vold og drab. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at Udlændingestyrelsen ikke allerede i forbindelse med meddelelsen af ansøgerens opholdstilladelse i februar 2018 havde været opmærksom på de nævnte forhold, idet Udlændingestyrelsen i forbindelse med en ansøgning om forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse skulle foretage en ny vurdering af, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark og i den forbindelse havde vurderet, at dette på baggrund af de i søgerapporten beskrevne forhold ikke var tilfældet, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at Udlændingestyrelsen i juni 2018 ændrede administrativ praksis og siden havde foretaget en undersøgelse af alle ansøgere, der søgte om opholdstilladelse som religiøs forkynder efter udlændingelovens § 9 f. FAM/2019/8.

3.16.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på at deltage i grund- og ungdomsuddannelser gives med henblik på midlertidigt ophold og for højst ét år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Efter studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, i særlige tilfælde forlænges i højst yderligere ét år. Bestemmelsen i § 14, stk. 3, finder ikke anvendelse, når det allerede fra indgivelsen af ansøgningen står klart, at uddannelsen ikke kan afsluttes inden for den tidsmæssige ramme i studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Der henvises til ÅB/2018/113 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.15.2.3., for et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse med henblik på at studere på en grund- og ungdomsuddannelse.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6 og 8.

Som et eksempel på en afgørelse herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser fra februar 2019 om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse som studerende til en pakistansk statsborger samt afslag på forlængelse som medfølgende familie til ansøgerens medfølgende ægtefælle og tre fællesbørn.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende på en kandidatuddannelse ved et dansk universitet, ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 1 og 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en opholdstilladelse som studerende kan forlænges i yderligere et år, såfremt udlændingen er studieaktiv og ikke er forsinket med mere end et år i forhold til den normerede studietid, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at Styrelsen for

International Rekruttering og Integration i marts 2017 meddelte ansøgeren opholdstilladelse som studerende på en kandidatuddannelse i perioden fra marts 2017 indtil slutningen af december 2018 inklusiv seks måneders jobsøgningstilladelse efter endt uddannelse, at det både fremgik af ansøgningsskemaet samt af uddannelsesinstitutionens oplysninger fra januar 2019, at uddannelsens normerede studietid var fra start september 2015 til slutningen af juni 2017, således at uddannelsen oprindelig var normeret til to år, og at ansøgeren således påbegyndte uddannelsen, mens han havde opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, og før han søgte om studieopholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med forlængelsesansøgningen oplyste, at han forventede at afslutte sit studie i slutningen af juni 2019, hvilket var to år senere end uddannelsen var normeret til. Det til klagen anførte om, at ansøgeren led af polio, og at hans helbredsmæssige problemer hovedsageligt var skyld i forsinkelsen, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra marts 2017 på engelsk, at opholdstilladelsen ikke kunne forlænges, idet uddannelsen var normeret til to år, at ansøgeren påbegyndte uddannelsen i starten af september 2015, at han allerede var forsinket med uddannelsen med et år, og at han således havde fået en tilladelse til ét år udover den normerede studietid. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i over ni år, at ansøgeren og resten af hans familie var velintegrerede, at ansøgerens børn havde opholdt sig i Danmark hele deres liv, at ansøgerens ægtefælle arbejdede fuldtid ved en kommune, at ansøgerens to børn ingen relationer havde i Pakistan, og at ansøgeren ønskede et fleksjob i Danmark. **Det indgik ligeledes i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten henviste til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, FN's Børnekonvention samt FN's Handicapkonvention. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke ændrede på det forhold, at ansøgerens uddannelse var forsinket med mere end et år i forhold til den normerede studietid, hvorfor der ikke var hjemmel til at forlænge ansøgerens opholdstilladelse yderligere. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingenævnet i marts 2019 havde vejledt partsrepræsentanten om, at ansøgeren og hans familie havde mulighed for at kontakte Udlændingestyrelsen for vejledning omkring en eventuel ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c. Som konsekvens heraf stadfæstede Udlændingenævnet også den medfølgende families afslag på forlængelse af opholdstilladelse. ÅB/2019/145.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.10.2.3., afgørelse ÅB/2015/77, samt Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.15.2.3., afgørelserne ÅB/2018/114 og ÅB/2018/115, for yderligere eksempler.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere

er til stede. For et eksempel på dette henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.3., afgørelse ÅB/2017/70.

Efter udlændingelovens § 9 i, stk. 3, som blev indført ved lov nr. 560 af 7. maj 2019 (Ændring af fast track-ordningen og certificeringsbetingelserne, ændring af reglerne om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forenkling af reglerne for forskere, ph.d.-studerende og etableringskortet, mere enkel ordning for autorisationsophold for læger og tandlæger, ny ordning for autorisationsophold for sygeplejersker og hjælp til arbejdsgivere m.v.), og som trådte i kraft den 1. juni 2019, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på at opnå autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske i Danmark, hvis Styrelsen for Patientsikkerhed forinden har vurderet, at udlændingens grunduddannelse er egnet til, at udlændingen kan gennemføre den nødvendige faglige afprøvning og sproglige opkvalificering med henblik på at opnå dansk autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske.

Udlændingenævnet har ikke i 2019 haft anledning til at tage stilling til inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser med henblik på at opnå dansk autorisation som tandlæge, sygeplejerske eller læge efter udlændingelovens nugældende regler.

Det var ifølge den tidligere praksis på området for opholdstilladelse meddelt før den 1. juni 2019 muligt at få opholdstilladelse med henblik på opnåelse af dansk autorisation som læge eller tandlæge. Opholdstilladelse blev meddelt med henblik på midlertidigt ophold og første gang for to år. Opholdstilladelsen kunne forlænges i yderligere to år, hvis udlændingen i forbindelse med ansøgningen om forlængelse havde dokumenteret at have bestået den danske sprogtest, som var nødvendig for at opnå autorisation. Styrelsen for Patientsikkerhed fastsatte niveauet for den danske sprogtest i sprogkravsbekendtgørelsen.[30] Der var ikke grundlag for at forlænge opholdstilladelsen, såfremt udlændingen ikke kunne dokumentere at have bestået den danske sprogtest, og såfremt der ikke var den fornødne fremdrift i forhold til opnåelse af autorisation.

Udlændingenævnet har i 2019 taget stilling til nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation som læge i Danmark efter den tidligere praksis. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse til en srilankansk statsborger om afslag på forlængelse af opholdstilladelse

[30] Bekendtgørelse nr. 1372 af 9. december 2010 om autorisation af læger, der er statsborgere i og/eller uddannede i lande udenfor EU/EØS (sprogkravsbekendtgørelsen) kan findes i sin helhed her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=134484

med henblik på at opnå dansk autorisation som læge i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne få forlænget sin opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som læge i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren allerede havde haft fire års opholdstilladelse i Danmark med henblik på at opnå dansk autorisation som læge i Danmark, og at **Udlændingenævnet ikke fandt**, at der forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der gjorde, at opholdstilladelsen alligevel kunne forlænges i yderligere et år. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde oplyst om alvorlig sygdom hos ansøgeren eller ansøgerens nærmeste familie eller andre lignende omstændigheder, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., som gjorde, at ansøgeren ikke allerede havde opnået dansk autorisation som læge. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at Styrelsen for Patientsikkerhed gav tre forsøg til at bestå testen, at ansøgeren var tilmeldt OSCE-prøven i maj 2018, men at ansøgeren ikke kunne deltage på grund af manglende plads, at ansøgeren havde været til eksamen i november 2019, at ansøgeren nu havde bestået den mundtlige, medicinske test, og at ansøgeren nu havde bestået alle prøverne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det forhold, at Styrelsen for Patientsikkerhed gav tre forsøg til at bestå testen, og at der ikke var plads til eksamen i maj 2018, ikke i sig selv var sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der gjorde, at opholdstilladelsen kunne forlænges i yderligere et år. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren allerede i november 2018 igen havde haft muligheden for at bestå den manglende eksamen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det forhold, at ansøgeren i november 2019 havde bestået den mundtlige, medicinske test, som efter det oplyste var den sidste prøve, ansøgeren manglede at bestå, ikke i sig selv kunne føre til, at opholdstilladelsen kunne forlænges i yderligere et år. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at selvom ansøgeren havde bestået alle prøverne, havde ansøgeren ikke derved opnået autorisation som læge i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at ansøgeren i den oprindelige opholdstilladelse fra juni 2015 blev vejledt om, at opholdstilladelsen som udgangspunkt kun kunne forlænges i yderligere to år, hvorfor det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i Styrelsen for International Rekrutting og Integrations afgørelse fra august 2017 ikke blev vejledt nærmere om betingelserne for at få opholdstilladelsen forlænget yderligere. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det måtte være forventeligt, at man som udenlandsk læge, der søgte om opholdstilladelse i Danmark med henblik på at opnå autorisation som læge, havde sat sig ind i betingelserne for opholdet, således at man kunne nå at tage de krævede tests og eksaminer inden for de fire år. Det forhold, at ansøgeren havde brugt fire år på at lære dansk og to skriftlige, medicinske eksaminer, og at ansøgeren boede sammen med sin ægtefælle, der arbejdede i Danmark,

fandt Udlændingenævnet heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet disse forhold ikke i sig selv kunne føre til, at opholdstilladelsen kunne forlænges i yderligere et år. ÅB/2019/146.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 1. pkt.,[31] at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, eller for i betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i betydeligt omfang at have arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3 og stk. 5, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14.

Ved lov nr. 228 af 7. marts 2017 blev reglerne om studerendes ulovlige arbejde lempet. Formålet med loven var at smidiggøre reglerne for inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde således, at udenlandske studerende, der har begået en mindre alvorlig overtrædelse af deres arbejdstilladelse, ikke får inddraget deres studieopholdstilladelse uden først at have fået et varsel, jf. udlændingelovens § 19, stk. 14, 2. pkt. Alvorlige overtrædelser skal fortsat føre til inddragelse, uden at der først sendes et varsel til den studerende. En advarsel kan ikke påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 9.

Udlændingenævnet har ikke i 2019 haft anledning til at tage stilling til sager omfattet af lov nr. 228 af 7. marts 2017.

[5] Bestemmelsen fremgik før den 1. januar 2015 af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, i perioden fra den 1. januar 2015 til den 10. juni 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, i perioden fra den 10. juni 2016 til den 31. december 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11, og i perioden fra den 1. januar 2017 til den 2. oktober 2017 fremgik bestemmelsen af § 19, stk. 1, nr. 12. Bestemmelsen har siden den 2. oktober 2017 fremgået af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.3., afgørelse ÅB/2017/71, for så vidt angår et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en studieopholdstilladelse, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt.

3.16.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse som medfølgende familie til en person med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes følgende to sager, idet det bemærkes, at ansøgerne i sagerne var søstre:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om at inddrage en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse som medfølgende familie efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 m, stk. 1. Ansøgeren var født i oktober 1997 og var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i december 2011 i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, som medfølgende familie til sin far. I januar 2012 blev ansøgeren i Det Centrale Personregister registreret indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, som medfølgende familie til sin far med rette var blevet inddraget. Som følge af, at ansøgeren ikke siden oktober 2017 havde boet med sin far, da han var fraflyttet bopælen, og forældrene efterfølgende var blevet skilt, var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse fra december 2011 således ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra december 2011 samt forlængelsen fra juli 2017, at det var en betingelse for hendes opholdstilladelse som medfølgende familie i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, at hun boede på samme adresse som sin far, og at tilsidesættelse heraf kunne medføre inddragelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin far i december 2011 som 14-årig, at hun var født og opvokset i Tyrkiet, hvor hun talte sproget, hvor hun havde gået i skole, og hvor hun havde haft langt hovedparten af sine formative år, og at hun på tidspunktet for styrelsens afgørelse var 21 år og dermed myndig. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011),

hvor det vurderes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag har varet fra barnets syvende leveår til det femtende leveår. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde færdiggjort 9. klasse og 10. klasse, at hun havde gennemført gymnasiet, at hun læste på universitetet, at hun i sin fritid havde haft deltidsarbejde gennem sit ophold i Danmark, og at hun havde opbygget et stort netværk i Danmark, hvor hun følte sig hjemme. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Tyrkiet, hvor hun var opvokset og havde gået i skole, at hun havde besøgt sit hjemland under sit ophold i Danmark, at hun alene havde haft et enkelt af sine formative år i Danmark, og at hun var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold på baggrund af sin far. Ansøgeren måtte således anses for fortsat at have en væsentlig kulturel og sproglig tilknytning til sit hjemland, hvor det måtte formodes, at hun havde forudsætningerne for at fortsætte sit studieforløb. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville virke særligt belastende. ÅB/2019/147.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om at inddrage to tyrkiske statsborgers opholdstilladelse som medfølgende familie efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Ansøgerne, som var tvillinger, var født i januar 2000 og var i december 2011 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, som medfølgende familie til deres far. I januar 2012 blev ansøgerne i Det Centrale Personregister registreret indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, på baggrund af en helt konkret og individuel vurdering grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser fra oktober 2018. **Udlændingenævnet fandt således**, at inddragelsen af ansøgernes opholdstilladelser måtte antages at virke særligt belastende for dem, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne indrejste i Danmark i januar 2012, hvor de netop var fyldt 12 år, at ansøgerne herefter havde opnået en væsentlig tilknytning til Danmark, idet de talte dansk, at de havde bestået folkeskolens afgangsprøve, og at de gik på en ungdomsuddannelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne siden 2015 havde været tilknyttet arbejdsmarkedet ved siden af deres studier, at de havde et stort netværk her i landet, ligesom de havde boet lovligt i Danmark i flere af deres formative år. ÅB/2019/148.

3.17. Bortfald

3.17.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

I den samlede skønsmæssige vurdering af, hvorvidt en opholdstilladelse alligevel ikke er bortfaldet, skal udlændingens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt udlændingens familiemæssige og anden tilknytning her i landet indgå, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse altid vurdere, om den mindreårige på ny kan meddeles opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. Se nærmere herom i afsnit 3.7.2.3.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt udlændingen havde opgivet sin bopæl i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., til en bosnisk statsborger, der var repatrieret til Bosnien i juni 2017, og som havde fortrudt repatrieringen.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark ikke burde anses for bortfaldet under henvisning til, at han havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens oprindelige opholdstilladelse blev meddelt på grundlag af blandt andet familiemæssig tilknytning til sin far, som herboende reference, jf. udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 2, nr. 4, og at det følger af vejledning om repatrieringsloven nr. 9695 af 4. juli 2019, afsnit 16.1, at den familiesammenførte udlænding kan repatriere forud for den herboende reference og samtidig være omfattet af fortrydelsesretten, såfremt den herboende reference efterfølgende repatrierer og herefter fortryder repatrieringen og vender tilbage sammen med den familiesammenførte udlænding. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren var udrejst til Bosnien i juni 2017, at hans far repatrierede en måned efter, og at hans far afgik ved døden i januar 2018. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren forinden opgivelsen af sin bopæl havde søgt rådgivning hos Dansk Flygtningehjælp, der havde vejledt ham om, at han ved repatriering havde en fortrydelsesret, der også var gældende for hans type af opholdstilladelse, og som gjorde det muligt for ham at vende tilbage til Danmark inden for 12 måneder, såfremt han ikke fandt sig til rette i Bosnien-Herzegovina. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at Dansk Flygtningehjælp varetager den individuelle rådgivning efter repatrieringsloven for de danske udlændingemyndigheder, at den vejledning ansøgeren modtog fra Dansk Flygtningehjælp derfor kunne sidestilles med en vejledning givet af en dansk udlændingemyndighed, og at ansøgeren i den konkrete sag ikke havde haft grund til at betvivle vejledningen fra Dansk Flygtningehjælp. ÅB/2019/149.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., til en somalisk statsborger, da ansøgeren havde opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren var født i 1998 og blev i august 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med sin far frem til december 2017. Ifølge Det Centrale Personregister (CPR) udrejste ansøgeren til Somalia i november 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, da hun havde opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i november 2015 udrejste af Danmark en måned før hun fyldte 18 år, og at ansøgeren først i november 2017 genindrejste her i landet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke rettede henvendelse til de danske myndigheder under sit ophold i Somalia med henblik på bevarelse af opholdstilladelsen, og at hun først i november 2017 to år efter udrejsen af Danmark i en alder af næsten 20 år indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der i Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2014, hvor ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, blev vejledt om, at hendes opholdstilladelse kunne bortfalde, hvis hun opgav sin bopæl i Danmark, eller hvis hun tog længerevarende ophold uden for Danmark. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren havde alle intentioner om at vende tilbage til Danmark hurtigst muligt, da hun udrejste, at hendes familie havde arrangeret et ægteskab for hende, som var mod hendes vilje, og som hun ikke havde mulighed for at modsætte sig, at hun ikke havde mulighed for at forlade Somalia efter ægteskabet, da familien og ægtefællen forhindrede dette, at hun først kunne udrejse af Somalia, da hendes ægtefælle ønskede at blive skilt, og at hun ikke kunne vende tilbage til Somalia af frygt for at blive dræbt af sin tidligere ægtefælle. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efterlod alle sine ejendele i Danmark, da hun rejste, at hun på tidspunktet for udrejsen boede hos sin familie i Danmark, at hun ikke frameldte sig CPR, og at hun havde bestilt en returbillet, hvilket indikerede, at hun ønskede at vende tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var oplyst om sådanne omstændigheder der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren fyldte 18 år en måned efter udrejsen og dermed blev myndig, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at hendes kontakt til de danske myndigheder og eventuel tilbagevenden til Danmark var afhængig af en anden person. **Udlændingenævnet fandt**, at det hverken sås dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren havde været forhindret i at kontakte de danske myndigheder med henblik på at søge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse. **Udlændinge-**

nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens familie i Danmark ikke rettede henvendelse til de danske myndigheder med henblik på at underrette om, at ansøgeren ikke kom hjem som planlagt fra sit ophold i udlandet, på trods af at ansøgerens herboende far efter det oplyste ikke var involveret i det planlagte arrangerede ægteskab. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde studeret på en ungdomsskole, men ikke havde arbejdet i Danmark, at hun talte, skrev og læste dansk, og at hun godt kunne huske noget af sproget, men ikke det hele. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat henset til, at ansøgeren første gang indrejste i Danmark i oktober 2014, at ansøgeren udrejste i november 2015, at hun således alene havde boet i Danmark i cirka et år og to måneder, og at ansøgeren blev gift og havde fået barn uden for Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke var uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet. FAM/2019/14.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., til en statsborger fra Zambia, under henvisning til, at ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, og at der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren var født i 1964, hun blev i 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, og i 2010 blev hun meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ifølge Det Centrale Personregister (CPR) udrejste ansøgeren til Zambia i oktober 2017.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ved en samtale med kommunen i maj 2017 vedrørende repatrieringsønske blev oplyst af socialgiveren om, at ansøgeren, for at beholde sin opholdstilladelse ikke måtte være uden for Danmark i maksimalt 12 sammenhængende måneder, ligesom det fremgik, at ansøgeren overfor sin læge i september 2017 havde oplyst, at hun planlagde en rejse til Zambia igennem et år. Henset til, at ansøgeren var udrejst af Danmark i oktober 2017 og indrejst igen i april 2018, og at ansøgeren herefter ikke havde været udrejst i over et år, **fandt Udlændingenævnet således**, at ansøgerens opholdstilladelse efter en samlet og konkret vurdering ikke skulle anset for bortfaldet. ÅB/2019/150.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2018 om afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, til en statsborger fra Kasakhstan. Ansøgeren var født i 2000 og blev i 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren havde i august 2016 søgt om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, da han skulle studere i udlandet, og han blev i den forbindelse i november 2017 meddelt delvis dispensation fra bortfald i en periode på to år fra oktober 2016 til

oktober 2018. Ansøgeren søgte herefter i juni 2018 om forlængelse af dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, da han var halvvejs med sin fireårige uddannelse.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra november 2017 fandt, at ansøgerens udrejse var "konkret, velbegrundet og" havde et "dokumenteret formål". Udlændingestyrelsen vejledte samtidig ansøgeren om, at han kunne søge om forlængelse af dispensationsperioden, hvis ansøgeren kunne dokumentere, at formålet fortsat var til stede. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at formålet med ansøgerens ophold i Tyrkiet var uændret i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2017. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde fået en berettiget forventning om, at han kunne få forlænget sin dispensationsperiode, forudsat at hans forhold ikke ændrede sig. ÅB/2019/151.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.1., afgørelserne FAM/2013/114, FAM/2013/64 og FAM/2013/25, Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1., afgørelserne ÅB/2014/104, FAM/2014/65, FAM/2014/110 og FAM/2014/196, Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1., afgørelserne FAM/2015/37, FAM/2015/110 og FAM/2015/197, Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.1., afgørelserne FAM/2016/11 og FAM/2016/97, Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.14.1, afgørelserne FAM/2017/39 og FAM/2017/90, og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.16.1., afgørelserne FAM/2018/44 og ÅB/2018/119.

3.17.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 567 af 18. juni 2012 om ændring af reglerne om børn, generhvervelse af opholdstilladelse m.v. (lovforslag nr. 150 af 11. april 2011), hvorved udlændingelovens § 17, stk. 3, 2. pkt. blev indsat, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele den mindreårige en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 21, eller § 9 c, stk. 1.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, om to mindreåriges opholdstilladelser var bortfaldet, da børnene havde været på en længerevarende udlandsrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til to mindreårige statsborgere fra Den Demokratiske Republik Congo, som var født i henholdsvis 2003 og 2007, idet ansøgerne havde opgivet deres bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. Ansøgerne var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i oktober 2013 på baggrund af familiesammenføring med deres far. Ifølge Det Centrale Personregister udrejste ansøgerne af Danmark i oktober 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgernes opholdstilladelser måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., da ansøgerne havde opgivet deres bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgernes far i august 2015 havde søgt om forlængelse af ansøgernes opholdstilladelser, at Udlændingestyrelsen i november 2015 bad ansøgerne og deres far om bemærkninger til, at ansøgerne var registreret udrejst af Danmark siden oktober 2015, og at Udlændingestyrelsen gav ansøgerne en frist på 14 dage til på ny at tilmelde sig folkeregisteret, såfremt Udlændingestyrelsen skulle fortsætte behandlingen af ansøgernes forlængelsesansøgninger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgernes far ikke havde tilmeldt ansøgerne til folkeregisteret, ligesom ansøgernes far havde oplyst til styrelsen i november 2015, at ansøgerne var vokset op med deres moster i Afrika, at ansøgerne savnede deres moster, at de havde problemer med skolen, psykisk og med deres far, at ansøgernes far af den grund ikke havde kunnet arbejde i to år, at ansøgerne besøgte deres moster og gerne ville blive der, at ansøgernes far gerne ville have, at ansøgerne skulle komme tilbage til Danmark efter et år, og at ansøgernes far derfor gerne ville have, at ansøgerne skulle beholde deres opholdstilladelser i

Danmark. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgerne i forbindelse med meddelelse af deres opholdstilladelser i oktober 2013 var blevet vejledt om, at deres opholdstilladelser kunne bortfalde, hvis de opgav deres bopæl i Danmark eller tog længerevarende ophold i udlandet, ligesom Udlændingestyrelsen i november 2015 havde vejledt ansøgerne om, at deres opholdstilladelser kunne bortfalde, hvis de opgav deres bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt det påfaldende**, at ansøgernes far først i september 2016 havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at ansøgerne i januar 2016 havde været i lufthavnen for at rejse tilbage til Danmark, men at dette ikke kunne lade sig gøre, da opholdstilladelserne var udløbet, og at ansøgernes far ikke havde oplyst herom i ansøgningen om, at ansøgernes opholdstilladelser ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgernes far ikke havde forstået, at der alene verserede sager om bortfald og ikke om forlængelse af ansøgernes opholdstilladelser, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgernes far allerede i november 2015 var blevet orienteret om, at ansøgernes opholdstilladelser kunne bortfalde, hvis de opgav deres bopæl i Danmark eller tog længerevarende ophold i udlandet, og at ansøgernes far havde fået en frist på 14 dage til at tilmelde ansøgerne til folkeregisteret, hvilket ikke skete. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgernes far inden deres udrejse af Danmark ikke havde søgt om bevarelse af deres opholdstilladelser, og at ansøgernes far først i februar 2016, efter at ansøgerne havde opholdt sig i Afrika i fire måneder, indgav en ansøgning til Udlændingestyrelsen om, at ansøgernes opholdstilladelser ikke skulle anses for bortfaldet. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne havde haft henholdsvis cirka et år og ti måneder samt cirka et år af deres formative år i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at ansøgerne havde haft størstedelen af deres formative år i henholdsvis Angola og Guinea, at ansøgernes formative år i Danmark var af en sådan kortere varighed, at dette ikke i sig selv kunne begrunde, at deres opholdstilladelser ikke skulle anses for bortfaldet, og at det i øvrigt følger af Udlændingenævnets praksis, at de formative år af en udlændings barndom og ungdom er cirka fra det syvende til det femtende år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerne efter det oplyste ikke selv havde frameldt sig folkeregisteret, at ansøgerne havde en åben flybillet gældende til september 2016, at de i deres pas havde en gyldig tilbagerejsetilladelse gældende for flere tilbagerejser indtil april 2016, og at ansøgerne havde forsøgt at rejse tilbage til Danmark i januar eller februar 2016, men blev stoppet i lufthavnen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke var dokumenteret, at uforudsete hindringer, herunder helbredsmæssige forhold for ansøgerne, havde forhindret dem i at genindrejse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, at anse ansøgernes opholdstilladelser i Danmark for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for på ny at meddele ansøgerne opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, jf. § 9, stk. 1, nr. 2. ÅB/2019/152.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2.3. samt Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1.1., afgørelse FAM/2014/229, Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.4., afgørelserne ÅB/2015/33, ÅB/2015/34 og FAM/2015/147, og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.3., afgørelserne ÅB/2016/17 og FAM/2016/104.

3.17.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.17.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., til en iransk statsborger, da ansøgeren havde opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfaldet, jf. udlændin-

gelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren var født i 1980 og blev i 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende ægtefælle til en herboende udlænding, der havde opholdstilladelse efter greencardordningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, da hun havde opholdt sig uden for Danmark i en periode på over seks måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at ansøgeren udrejste af Danmark i juli 2016, at ansøgeren i den forbindelse havde solgt sine møbler, at ansøgeren først i oktober 2017 indgav ansøgning om dispensation fra bortfald, og at ansøgningen først blev indgivet efter, at ansøgerens opholdstilladelse var udløbet i maj 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra august 2014 på engelsk, at hendes opholdstilladelse kunne bortfalde, hvis hun opgav sin bopæl i Danmark eller opholdt sig uden for Danmark i en længere periode på mere end seks måneder. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der ikke var uforudsete hindringer for at vende tilbage til Danmark, da ansøgeren efter det oplyste alene udrejste for, at ansøgerens ægtefælle kunne arbejde i hjemlandet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren efter sin udrejse i juli 2016 alene havde opholdt sig i Danmark i syv dage i oktober måned, som var i samme tidsrum, hvor hendes ægtefælle frameldte sig Det Centrale Personregister, hvorfor det måtte antages, at ansøgeren ved udrejsen i oktober 2016 ikke havde til hensigt at vende tilbage til Danmark foreløbig. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke før udrejsen havde ansøgt om bevarelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgerens tidligere arbejdsgiver havde tilbudt ansøgeren at vende tilbage til hendes gamle arbejde, at ansøgeren ønskede en fremtid for sin søn i Danmark, og at ansøgeren kunne forsørge ham og sig selv, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark i cirka to år, og derfor ikke kunne anses for at have en stærk tilknytning til Danmark, som kunne begrunde, at opholdstilladelsen alligevel ikke skulle anses for bortfaldet. ÅB/2019/153.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.2., afgørelse ÅB/2013/92, Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.2., afgørelserne ÅB/2014/105, ÅB/2014/106 og ÅB/2014/107, Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.2., afgørelserne ERH/2015/193 og ÅB/2015/82, Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.2., afgørelsen ERH/2016/78, Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.14.2., afgørelsen ÅB/2017/72, og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.16.2., afgørelserne ERH/2018/3 og ERH/2018/7.

3.18. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, ophold efter EU-reglerne, ophold på baggrund af et gyldigt visum eller visumfrit ophold. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, mens en ansøgning om opholdstilladelse behandles, eller mens en klage over et afslag på opholdstilladelse er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Ved lov nr. 173 af 27. februar 2019 (Lov om ændring af udlændingeloven og lov om dansk indfødsret) blev ansvaret for behandlingen af EU-klagesager om ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen overført fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet. Loven trådte i kraft den 1. april 2019, men har ikke haft betydning for området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet siden sin oprettelse har været klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Det følger af udlændingelovens § 26 b, at udvisning af udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

En udvisningssag kan starte ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. En udvisningssag kan også starte ved, at Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration opdager, at en udlænding opholder sig ulovligt i Danmark. Træffer Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Internationalt Rekruttering og Integration afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.18.1. Kriminalitet

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen uden for de i udlændingelovens §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens § 119, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og nr. 2, og § 25 b, stk. 1, af en statsborger fra Libyen, der blev anholdt af politiet og siget for ulovligt opholdt og for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og knivloven. Klageren kunne ikke fremvise gyldigt pas eller visum, og klageren blev herudover ved anholdelsen fundet i besiddelse af 1,3 gram hash og en kniv. Klageren havde søgt om asyl i Tyskland i 2009, men havde fået endeligt afslag herpå, og havde siden 2012 været efterlyst af de tyske myndigheder med henblik på udsendelse. Klageren oplyste til det danske politi, at klageren havde opholdt sig i Danmark i to uger forinden anholdelsen.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, og § 25 b, stk. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren havde erkendt at være i besiddelse af 1,3 gram hash til eget brug, og for uden anerkendelsesværdigt formål at have været i besiddelse af en

låsbar foldekniv med en bladlængde på cirka 10 cm., og at klageren havde vedtaget en bøde på 6.500 kr. for blandt andet disse forhold. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at klageren ikke var i besiddelse af et gyldigt pas eller et gyldigt visum til Schengenområdet, og at klageren som statsborger i Libyen ikke kunne indrejse og opholde sig i Danmark uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation samt gyldigt visum eller opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren havde erkendt forholdet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var statsborger i Libyen, at klageren ikke havde nogen tilknytning til familie eller pårørende i Danmark, ligesom der ikke forelå oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kunne føre til, at en udvisning måtte antages at virke særligt belastende. ÅB/2019/153.

For yderligere eksempler vedrørende udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, henvises til afgørelserne FAM/2015/174 og ÅB/2015/85 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.1., afgørelsen ÅB/2016/57 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.1., afgørelserne FAM/2017/62, FAM/2017/148 og ÅB/2017/78 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.4. og ÅB/2018/122 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.1.

3.18.2. Ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

En udlænding kan således udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, trods manglende erkendelse, såfremt udlændingen enten indvortes eller direkte på sin person findes i besiddelse af euforiserede stoffer, eller såfremt udlændingen antræffes stærkt narkotikapåvirket og har friske stikmærker.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet i 2019 har taget stilling til administrativ udvisning af en udlænding for at have været i besiddelse af euforiserende stoffer, henvises til ÅB/2019/153 i afsnit 3.18.1.

For yderligere eksempler vedrørende udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, henvises til afgørelsen ÅB/2015/84 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.1. og afgørelsen ÅB/2017/75 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.1.

3.18.3. Ulovligt arbejde

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde.

Ulønnet frivilligt arbejde eller bibeskæftigelse kræver som udgangspunkt også arbejdstilladelse, medmindre udlændingen er fritaget eller undtaget herfra. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller ret til ophold som nævnt i udlændingelovens § 14, stk. 1, er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse. Ph.d.-studerende, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 2, kan udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 12, eller have en bibeskæftigelse, som har sammenhæng med deres Ph.d.-studie uden krav om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 2, 2. pkt. Ligeledes kan forskere med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, nr. 4, nr. 6 og nr. 11, litra b, have en bibeskæftigelse, som har sammenhæng med deres hovedbeskæftigelse uden yderligere arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 2., 1. pkt. Hertil kommer, at au pair personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 j, kan udføre ulønnet frivilligt arbejde uden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10. Endelig kan personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 q, stk. 1, udføre ulønnet frivilligt arbejde uden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 q, stk. 13.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnets flertal hjemviste i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, af en statsborger fra Irak med opholdstilladelse i Sverige, der blev antruffet af politiet i færd med at montere et skilt på en butiksfacade. Klageren oplyste i forbindelse med anholdelsen, at han var indrejst i Danmark få timer forinden, at hans formål med indrejsen var at udføre arbejde som skiltemontør, at han boede i Sverige, og at han var sendt til Danmark af sin arbejdsgiver for at montere nogle skilte i en forretning. I den konkrete sag opstod spørgsmålet om, hvorvidt klageren var fritaget for krav om arbejdstilladelse efter

udlændingelovens § 13 under henvisning til reglerne om den frie bevægelighed i EU som fastslået ved blandt andet EU-Domstolens dom C-43/93, Vander Elst. Spørgsmålet i sagen var således, om klageren med lovligt ophold i Sverige kunne anses for at være udstationeret af en svensk arbejdsgiver, således at retten til ophold og arbejde kunne afledes af arbejdsgivers ret til f.eks. at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat.

Udlændingenævnets flertal lagde vægt på, at der i sagen forelå oplysninger om, at klageren var ansat i et svensk firma, og at Udlændingestyrelsen herefter burde have foretaget en høring af den svenske arbejdsgiver om, hvorvidt arbejdet for det danske firma var udøvet efter forudgående aftale mellem det danske firma og det svenske firma. **Udlændingenævnets flertal tilbagesendte** på den baggrund sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til, om det udførte arbejde kunne anses at være foretaget i overensstemmelse med de gældende regler om tjenesteydelsernes fri bevægelighed, herunder principperne i Vander Elst-dommen (C-43/93). ÅB/2019/154.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, af en statsborger fra Serbien, der havde arbejdet i sin ægtefælles firma i Danmark. SKAT havde til sagen oplyst, at ægtefællens firma i maj 2018 havde udbetalt løn til klageren. Klageren oplyste til politiet i forbindelse med anholdelsen, at han var ansat af et polsk firma, der havde udlånt ham til ægtefællens firma i Danmark. Efterfølgende oplyste klageren til politiet, at han drev virksomhed i Serbien, at han for nyligt havde fået arbejdstilladelse i Polen, og at han havde hjulpet til i ægtefællens firma i Danmark, at han havde fået løn herfor, men at han ikke betragtede dette som arbejde, men som en hjælp til sin ægtefælle. Der var til sagen fremlagt en polsk arbejdstilladelse, der var gyldig fra primo juli 2018 til ultimo juni 2021. Arbejdstilladelsen gjaldt umiddelbart kun i Polen for det polske firma. Under sagens behandling kontaktede politiet arbejdstilsynet, der oplyste, at det polske firma ikke var registreret i Danmark, og at klageren derfor ikke var udstationeret til et dansk firma.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren til politiet havde oplyst, at han havde arbejdet i sin ægtefælles danske firma, og at SKAT havde oplyst, at han havde fået udbetalt løn for perioden fra medio maj 2018 til ultimo maj 2018, hvilket hans ægtefælle også havde bekræftet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde anført, at han var af den overbevisning, at han ikke havde arbejdet for sin ægtefælle, men at han blot havde hjulpet hende i firmaet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det anførte ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren til politiet havde oplyst, at han havde arbejdet i Danmark for et polsk firma, hvilket

imidlertid ikke passede med hans tilladelse, der først gjaldt fra primo juli 2018, ligesom hans ægtefælle havde oplyst til politiet, at hun ikke havde et samarbejde med et udenlandsk firma om arbejdskraft, og at klageren ligeledes ikke kunne redegøre for, hvorfor der var udbetalt løn, hvis ikke der var tale om et arbejde. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at klagerens ægtefælle var født og opvokset i Danmark, at parret havde to børn sammen, at udvisning af klageren ville få store konsekvenser for hans børn, som ville miste muligheden for at have kontakt til deres far i Danmark, hvor de begge var født og opvokset, og hvor de gik i skole, at ægtefællen drev erhvervsvirksomhed, at hun derfor ikke kunne følge med klageren til Serbien i tilfælde af udvisning, og at klageren talte, læste og skrev flydende dansk, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af sagens oplysninger fremgik, at klageren havde adresse hos sine svigerforældre i Danmark, og at hans ægtefælle havde oplyst, at han ikke boede sammen med hende og parrets to børn, når han var i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ægtefællen havde oplyst, at hun og klageren havde rejst sammen mellem Danmark og Serbien mange gange, hvorfor klageren kunne få besøg af sin familie i Serbien, og at klageren havde oplyst, at han havde et firma i Serbien, som han skulle hjem til. ÅB/2019/155.

For yderligere eksempler vedrørende udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, henvises til afgørelserne FAM/2015/22, ÅB/2015/86 og ÅB/2015/87 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.2., afgørelserne ÅB/2016/58 og ÅB/2016/59 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.2., afgørelsen ÅB/2017/76 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.2. og afgørelsen ÅB/2018/123 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.2.

3.18.4. Subsistensløs

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, for ikke at være i besiddelse af nødvendige midler til sit ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, og § 25 b, stk. 1, af en statsborger fra USA, der til politiet i forbindelse med anholdelsen oplyste ikke at være i besiddelse af et pas, og som ikke ønskede at oplyse, hvornår han var indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren i forbindelse med anholdelsen oplyste, at han ikke havde et pas eller i hvert fald ikke var klar over, hvor dette befandt sig, at han ikke var i besiddelse af anden gyldig rejselegitimation, og at han ikke ønskede at oplyse, hvornår han var indrejst i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at en amerikansk statsborger har ret til at opholde sig i Danmark i op til tre måneder fra datoen for indrejsen i Danmark, og at der i disse tre måneder fradrages den tid, hvori pågældende inden for seks måneder fra en sådan indrejse har opholdt sig i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om udlændingen opholder sig lovligt i landet, og at det følger af udlændingelovens § 39, at en udlænding ved indrejse og under ophold i Danmark skal være i besiddelse af pas eller andet dokument, der kan godkendes som rejselegitimation. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det måtte lægges til grund for afgørelsen, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse opholdt sig ulovligt i Danmark. Det forhold, at klageren til politiet oplyste, at hans pas og bagage befandt sig på et hotel i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke i de til nævnet fremsendte oplysninger var fremlagt dokumentation for, at klageren ikke havde været i Danmark i længere tid end den periode, hvor klageren lovligt kunne ophold sig her i landet på visumfrit ophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren ved politiets anholdelse ikke havde penge på sig, og at klageren til politiet havde oplyst, at han ikke havde mulighed for at skaffe penge til sit ophold i Danmark eller til en returbillet til USA, og at klageren ikke var i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en udlænding efter praksis skal være i besiddelse af cirka 500 kr. pr. dag, hvis udlændingen bor på hotel her i landet, og at man skal være i besiddelse af et mindre beløb, hvis udlændingen bor privat. Herudover skal udlændingen være i besiddelse af midler eller en billet til sin hjemrejse. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at klageren i forbindelse med anholdelsen oplyste, at han ikke havde et pas eller i hvert fald ikke var klar over, hvor dette befandt sig, at han ikke var i besiddelse af anden gyldig rejselegitimation, og at han ikke ønskede at oplyse, hvornår han var indrejst i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende, jf. ud-

lændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var amerikansk statsborger, at klageren ikke havde nogen tilknytning til Danmark eller til herboende personer, ligesom der ikke forelå oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning måtte antages at virke særligt belastende. Det forhold, at klageren efter det oplyste var filmproducent og havde behov for at kunne indrejse i Danmark og de øvrige Schengenlande, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren over for politiet ikke havde medvirket til at oplyse omstændighederne omkring sin indrejse og ophold i Danmark, og at klageren ikke havde tilstrækkelige midler til sit underhold eller hjemrejse. **Udlændingenævnet vejledte endvidere om**, at klageren – såfremt han havde behov for at indrejse i de øvrige Schengenlande ud over Danmark – kunne rette henvendelse til det specifikke lands myndigheder med henblik på at undersøge mulighederne for at få udstedt et nationalt begrænset visum. ÅB/2019/156.

For yderligere eksempler vedrørende udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, henvises til afgørelserne FAM/2014/140, FAM/2014/68 og ÅB/2014/113 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.11.3., og afgørelserne ÅB/2015/88 og FAM/2015/11 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.3.

3.18.5. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmed magter.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til den offentlige orden, idet udlændingen havde etableret og opholdt sig i såkaldte ”utryghedsskabende lejre”, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, og § 32, stk. 4, 5. pkt., af en statsborger fra Albanien for at have etableret og opholdt sig i en såkaldt ”utryghedsskabende lejr” på bagtrappen til en skole.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren havde vedtaget en bøde for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 1, jf. § 3, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at klageren var blevet antruffet sammen med fire andre personer, hvor der på stedet var indrettet sovepladser med soveposer, tæpper og papstykker, der blev brugt som underlag, og at fire af personerne lå og sov ved politiets ankomst til stedet, at der på stedet lå affald i form af papir, plastposer, cigaretskod og kapsler, og at der nederst på bagtrappen stod fem til seks dryppende poser indeholdende flasker og dåser, ligesom politiet konstaterede, at der lugtede af urin på stedet. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at tæt på stedet, hvor klageren blev antruffet, lå en offentlig tilgængelig plads, som blandt andet blev benyttet af skolen, og at der ved stedet passerede fodgængere og cyklister. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at forholdet blev begået i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af klagerens indrejse i Danmark og i forening med flere andre personer. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at betingelsen for at udvise klageren af hensyn til den offentlige orden, jf. § 25 a, stk. 2, nr. 3, var til stede, da klageren blev antruffet af politiet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren til sagen havde oplyst, at han ikke var bekendt med, at han ikke måtte overnatte i det fri, da det ikke ændrede på det forhold, at hensynet til den offentlige orden tilsagde, at klageren kunne udvises. Af samme årsag kunne det ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at klageren til sagen havde oplyst, at han havde et albansk pas, og at klageren kunne forsørge sig selv. **Udlændingenævnet henviste herved også til**, at klageren til sagen havde oplyst, at han var taget til Danmark for at samle flasker. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, der kunne bevirke, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde haft længerevarende ophold her i landet, at klageren ikke havde oplyst om særlige helbredsmæssige forhold, at klageren ikke havde nogen særlig tilknytning til herboende personer, og at klageren ikke havde oplyst om særligt belastende forhold ved en tilbagevenden til sit hjemland. ÅB/2019/157.

For et eksempel vedrørende udlændingelovens 25 a, stk. 2, nr. 3, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist under henvisning til hensynet til den offentlige orden samt sikkerhedsmæssige grunde, henvises til afgørelsen ÅB/2018/124 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.3.

3.18.6. Ulovligt ophold

Efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, kan en udlænding udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandsstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, af en statsborger fra Jordan, der blev nægtet indrejse til Sverige, hvortil klageren forsøgte at indrejse fra Danmark, idet han havde et indrejseforbud. Klageren blev herefter afvist til Danmark. Det fremgik af sagen, at klageren af Grækenland var indberettet som uønsket tredjelandsstatsborger, der skulle afvises ved indrejse eller ophold i Schengenområdet, og at indrejseforbuddet var gældende til primo marts 2020. Det fremgik også af sagen, at klageren i april 2018 af en fransk ambassade i et tredjeland var blevet meddelt et Schengenvisum gyldigt i 30 dage i perioden fra ultimo april 2018 til ultimo juli 2018, og at klageren var indrejst i Frankrig i maj 2018. Det fremgik af det udstedte visum, at det ikke var gældende til blandt andet Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren var blevet afvist af svensk politi ved forsøg på indrejse i Sverige, idet klageren af Grækenland var indberettet som uønsket i Schengenområdet frem til primo marts 2020, at klageren i sit pas havde et Schengenvisum, hvoraf det fremgik, at visummet ikke var gældende til indrejse i Danmark, og at klageren over for politiet havde erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren havde vedtaget et udenretligt bødeforelæg for at have opholdt sig i Danmark uden fornøden tilladelse, og at han var indberettet som uønsket i Schengenområdet frem til primo marts 2020. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering,** at det til sagen var oplyst, at klageren ikke var bekendt med indberetningen foretaget af Grækenland, at oplysningerne i forbindelse med klagerens udsendelse af Grækenland var mangelfulde, og at et indrejseforbud i perioden frem til primo marts 2020 forekom usædvanligt, men **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet **Udlændingenævnet alene forholdt sig til**, at klageren var indberettet som uønsket i Schengenområdet. **Udlændingenævnet henviste klageren til** at kontakte de græske myndigheder, hvis klageren fandt, at der forelå fejl eller mangler i forbindelse med den græske indberetning. **Det indgik ligeledes i Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at Grækenlands registrering var årsagen til klagerens anholdelse, varetægtsfængsling og udvisning, men disse forhold kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af klagerens pas med isat visumsticker, at det udstedte visum var begrænset, og således ikke var gældende i blandt andet Danmark, hvorfor klageren også på denne

baggrund opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det var klagerens eget ansvar at sætte sig ind i, hvilke rettigheder det udstedte visum gav ham, samt i hvilke lande det var gældende, og dette særligt under henvisning til, at det fremgik af det udstedte visum, at det ikke var gældende til indrejse i blandt andet Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var statsborger i Jordan, at han de sidste cirka 20 år havde opholdt sig i De Forenede Arabiske Emirater, at klageren ikke havde tilknytning til Danmark eller til herboende personer, og at der ikke forelå oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var grundlag for at fastsætte et indrejseforbud på fem år jf. § 32, stk. 4, 3. pkt., på trods af, at klageren var indrejst i Danmark, selvom han af Grækenland var indberettet som uønsket i Schengenlandene frem til primo marts 2020. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den franske ambassade havde udstedt et Schengenvisum til klageren, der var gældende til de fleste, men ikke alle Schengenlande, og at klageren derfor måtte anses for at have været i god tro i forbindelse med sin indrejse i Frankrig i maj 2018. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke var oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der talte herfor. ÅB/2019/158.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, af en statsborger fra Marokko, der ikke havde overholdt betingelserne for et meddelt Schengenvisum. Det fremgik af sagen, at klageren havde fået udstedt et dansk Schengenvisum med gyldighed for flere indrejser fra medio august 2017 til medio august 2018 med indrejse for 90 dage. Klageren var indrejst i Spanien medio august 2017, og havde ikke været udrejst af Schengenlandene siden. Klageren blev antruffet af politiet i medio december 2017.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af klagerens nationalitetspas, at hun indrejste medio august 2017 i Spanien, og at hun i perioden fra medio august 2017 til medio december 2017 havde opholdt sig i Schengenlandene i 118 dage. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at klageren havde opholdt sig i Schengenlandene i 118 dage i løbet af en 180-dages periode, og at hun alene måtte opholde sig i Schengenlandene i 90 dage i løbet af en 180-dages periode, hvorved perioden på de 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren havde vedtaget et

udenretligt bødeforlæg på 1.500 kr. for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren havde søgt om et visum med gyldighed i et år, idet formålet var at blive længere her i landet for at bo med sammen med klagerens ægtefælle, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da formålet med et visum var et korttidsophold, og at der som udgangspunkt skulle søges om familiesammenføring fra hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klagerens ægtefælle ikke havde været bekendt med reglerne herom, og at klageren troede, at hun havde ret til at opholde sig i Danmark i et helt år, som var gyldigheden på det udstedte visum, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det er en borgers eget ansvar at sætte sig ind i, hvilke betingelser der gælder for at kunne tage ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren to gange tidligere har haft visum til Schengenlandene, at det således måtte formodes, at klageren flere gange havde opholdt sig i Schengenlandene på et visum, og at hun således ikke var ubekendt med visumreglerne. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at klageren fik udleveret oplysningerne vedrørende visum på engelsk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det var klagerens eget ansvar at gøre sig bekendt med hvilke betingelser, der var knyttet til et visum, samt at sikre sig at gyldigheden af visummet ikke blev overskredet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var statsborger i Marokko, at hun havde familie i Marokko, og at der ikke forelå oplysninger om alvorlig sygdom eller lignende, der gjorde, at en udvisning måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der efter det oplyste ikke var noget til hinder for, at klageren og klagerens ægtefælle sammen tog ophold i Marokko. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at klagerens ægtefælle havde fået foretaget en øjenoperation, og at klagerens ægtefælle var i beskæftigelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at disse oplysninger ikke var tilstrækkelige til, at udvisningen af klageren måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 5, var grundlag for at meddele et indrejseforbud af kortere varighed under henvisning til familiemæssige eller sociale forhold. ÅB/2019/159.

Som eksempler på andre afgørelser, hvor nævnet i 2019 tillige har taget stilling til administrativ udvisning af en udlænding for at opholde sig ulovligt i Danmark, henvises til afgørelsen ÅB/2019/153 i afsnit 3.18.1. og afgørelsen ÅB/2019/156 i afsnit 3.18.4.

For yderligere eksempler herpå kan endvidere henvises til afgørelserne FAM/2015/118, FAM/2015/235 og FAM/2015/250 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.4., afgø-

relserne FAM/2016/66, FAM/2016/68, FAM/2016/120 og ÅB/2016/60 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.3., afgørelserne FAM/2017/2, FAM/2017/67, ERH/2017/82 og FAM2017/139 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.3. og afgørelserne ÅB/2018/125 og ÅB/2018/126 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.4.

Efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, skal en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 25 b, stk. 2, (lovforslag nr. L 107 fremsat den 12. januar 2011, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, ad nr. 2), at udrejsefristen fastsættes til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, og at den pågældende asylansøger skal udvises med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, medmindre særlige grunde taler herimod.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en asylansøger, der er meddelt afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, skal udvises, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og gives et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Albanien, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2. Klageren blev af Udlændingestyrelsen udvist med indrejseforbud i to år, selvom klageren var indrejst i Danmark i strid med et allerede eksisterende indrejseforbud meddelt af Belgien.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klagerens indrejseforbud som udgangspunkt skulle fastsættes til fem år, idet klageren var indrejst i Danmark i strid med et allerede eksisterende indrejseforbud meddelt af Belgien, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren primo marts 2018 havde fået forkyndt Udlændingestyrelsens afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og at Udlændingestyrelsen pålagde klageren at udrejse straks. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at udlændingen i denne situation skal udvises, medmindre særlige grunde taler derimod. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod at udvise klageren af landet, jf. udlændingelovens § 25 b, stk.

2. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at der til støtte for klagen var anført, at klageren havde ret til at indgive en ansøgning om asyl i Danmark, og at klageren var rejst til Danmark for at søge beskyttelse, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet klageren var pålagt at udrejse straks, og at klageren derfor skulle udvises, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, at klageren var statsborger i Albanien, hvor to af klagerens søstre boede, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til Danmark, herunder til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde oplyst, at han led af søvnløshed. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke herved var fremlagt oplysninger om alvorlige helbredsmæssige forhold, som klageren ikke ville kunne modtage behandling for i Albanien. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Udlændinge- og Integrationsministeriet i marts 2018 havde meddelt klageren afslag på humanitær opholdstilladelse i Danmark, og at udlændingelovens § 9 b må anses for en lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, som tidligere havde været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet fandt efter indholdet af Udlændingestyrelsens afgørelse**, at der efter omstændighederne var grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end fem år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt. ÅB/2019/160.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til afgørelserne FAM/2016/51 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.3, afgørelsen ÅB/2017/77 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.16.3. og afgørelserne ÅB/2018/127 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.4.

3.18.7. Indrejseforbuddets længde

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt.

Indrejseforbud efter udlændingelovens § 25 b, der meddeles udlændinge, der ikke er statsborgere i et af de lande, der er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1, (tredjelandsstatsborgere), og som er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en medlemsstat og opdateret i SIS II, gives for 5 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt.

Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. og 5. pkt., jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt.

Det følger af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 5 (lovforslag nr. L 131 fremsat den 5. februar 2014, pkt. 2.2.3.1), at det forventes, at bestemmelsen har undtagelsens karakter, idet der allerede i forbindelse med udvisningsafgørelsen er taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende på grund af bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold og konsekvenserne for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder familiens enhed, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer ikke har en sådan karakter, at det er til hinder for udvisning, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet i forbindelse med stillingtagen til administrativ udvisning af en udlænding også har truffet afgørelse om at fastsætte et kortere indrejseforbud under henvisning til udlændingelovens § 32, stk. 1, 1. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, af en statsborger fra Pakistan. Klageren blev i maj 2014 meddelt afslag på familiesammenføring, og klageren blev i den forbindelse pålagt at udrejse af Danmark i juni 2014. Klageren forblev imidlertid i Danmark efter den af Udlændingestyrelsen fastsatte udrejsedato.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og § 32, stk. 4, 5. pkt., jf. § 32, stk. 5, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren ikke udrejste af Danmark i overensstemmelse med den i Udlændingestyrelsens afgørelse af maj 2014 fastsatte frist. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod at udvise klageren af landet, jf. herved udlændingelovens § 25 b, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter Udlændingestyrelsens afgørelse af maj 2014, hvor der blev fastsat en udrejsefrist til juni 2014, havde fået afslag på opsættende virkning, anmodning om genoptagelse og ansøgning om humanitær opholdstilladelse, og at klageren således i perioden fra juni 2014 til Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning i januar 2018 havde opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at ud-

visningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var født og opvokset i Pakistan, hvor hun også var statsborger, og at hun var sund og rask. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren havde oplyst, at hun ikke længere havde tilknytning til Pakistan, at hun ikke længere havde familie, bekendte eller hus i Pakistan, at hun havde sin ægtefælle og sine børn i Danmark, og at hun, såfremt hun skulle udrejse til Pakistan, ville tage sine tre yngste børn med, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke ud over ægtefællen og parrets syv fællesbørn havde nogen tilknytning til Danmark, at Udlændingenævnet i august 2014 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse af maj 2014 om afslag på familiesammenføring, idet klageren og klagerens ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Pakistan, og at Udlændingenævnet samtidig vurderede, at der på trods af, at parrets på daværende tidspunkt fire fællesbørn i maj 2014 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark ikke forelå ganske særlige grunde til alligevel at meddele klageren opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at de tre yngste fællesbørn, som også var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, alle var født i Danmark under klagerens ulovlige ophold, og at klageren på den baggrund ikke havde haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet sammen med ægtefællen og de syv fællesbørn i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at klageren og klagerens ægtefælle samt parrets syv fællesbørn kunne udøve familielivet, som det tidligere var sket ved besøgsophold i Pakistan, og at udvisning med indrejseforbud derfor ikke var i strid med Danmarks Internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN´s Børnekonvention. **Udlændingenævnet fandt dog**, at Udlændingestyrelsen med rette fastsatte indrejseforbuddet for en kortere periode end de normale to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., jf. § 32, stk. 5, 1. pkt. **Udlændingenævnet vurderede således**, at der forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, som talte for at fastsætte et indrejseforbud for en kortere periode end to år. **Udlændingenævnet fandt**, at indrejseforbuddet med rette blev fastsat til et år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens hjemland var Pakistan, at klageren og klagerens ægtefælle havde syv mindreårige fællesbørn, og at klageren derfor ville have særlige udfordringer med at opretholde familielivet med ægtefællen og klagerens fællesbørn. ÅB/2019/161.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, af en statsborger fra Serbien, **men Udlændingenævnet fandt** – modsat Udlændingestyrelsen – grundlag for at fastsatte et kortere indrejseforbud. Klageren var blevet meddelt afslag på familiesammenføring, og Udlændingenævnet havde stadfæstet denne afgørelse i maj 2018, hvor Udlændingenævnet samtidig fastsatte en udrejsefrist, som klageren ikke havde overholdt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren skulle udvises med indrejseforbud i tre måneder efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og § 32, stk. 4, 5. pkt., jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen om at udvise klageren vægt på**, at klageren ikke var udrejst af Danmark i overensstemmelse med den i Udlændingenævnets afgørelse af maj 2018 fastsatte udrejsefrist. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at hensynet til den offentlige orden, herunder det forhold, at udlændinge ikke skal opholde sig i Danmark uden fornøden tilladelse, tilsagde, at klageren skulle udvises af Danmark, da klageren ikke havde overholdt den fastsatte udrejsefrist. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at det til sagen var oplyst, at klagerens ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i maj 2018 var gravid med parrets tredje barn, og at klageren ikke ønskede, at ægtefællen skulle være alene i Danmark med to børn på egen hånd, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da disse oplysninger ikke ændrede ved det forhold, at klageren havde opholdt sig ulovligt i Danmark**. Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det forhold, at klageren og klagerens ægtefælle havde tre børn sammen, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at hensynet til retshåndhævelsen, herunder at udlændinge ikke skulle kunne opholde sig ulovligt i Danmark efter en fastsat udrejsefrist, talte for at udvise klageren i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt dog**, at længden af indrejseforbuddet skulle nedsættes til tre måneder regnet fra udrejsedatoen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren og klagerens ægtefælles fællesbørn var anbragt uden for hjemmet, og at børnenes samvær med klageren ikke ville kunne gennemføres i Serbien. ÅB/2019/162.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet i 2019 har fundet grundlag for ikke at fastsætte et indrejseforbud på fem år jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., under henvisning til, at klageren var i god tro, henvises til ÅB/2019/158, der er gengivet i afsnit 3.18.6.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet i 2019 har fundet grundlag for ikke at fastsætte et indrejseforbud på fem år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., under henvisning til, at Udlændingestyrelsen havde fastsat indrejseforbuddet på to år, og at der herved forelå en positiv begunstigende forvaltningsakt, idet klageren rettelig skulle have været udvist med indrejseforbud i fem år, henvises til ÅB/2019/160, der er gengivet i afsnit 3.18.6.

3.18.8. Udvisning af EU-borgere

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det følger af Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 udarbejdet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration,[32] at det ved vurderingen af den kriminelle handling skal tillægges betydning, om forholdet har en professionel karakter, eller om der er tale om en spontan handling, herunder ved inddragelse af, om forholdet er begået i forening med andre personer, om forholdet er begået ved anvendelse af hjælpemidler, og om det kan lægges til grund, at formålet med indrejsen i Danmark var at begå kriminalitet. Det fremgår endvidere, at det skal inddrages i vurderingen, hvorvidt forholdet er af tilfældig karakter og har en begrænset skadevirkning. Endelig kan inddrages risiko for gentagelse samt relevante tidligere domme, idet det imidlertid skal iagttages, at sidstnævnte ikke alene kan begrunde udvisning, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en EU-statsborger skulle udvises administrativt for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

[32] Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 kan findes her: https://www.nyidanmark.dk/da/Lovstof/Praksisnotater

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, af en statsborger fra Rumænien, der havde begået butikstyveri for en samlet værdi af 7.602 kr.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren i et stormagasin blev anholdt og sigtet for butikstyveri af 16 forskellige varer til en samlet værdi af 7.602 kr., at klageren samme dag erkendte forholdet overfor politiet, og at klageren vedtog et bødeforelæg på 5.000 kr. **Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering**, at tyveriet ikke var af tilfældig karakter, og at klagerens adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at udvisningen ikke var uforenelig med EU-reglerne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var kommet til Sverige fem dage forud for sin anholdelse, at klageren i marts 2018 var kommet til Danmark, hvor klageren samme dag havde begået butikstyveri for et beløb på 7.602 kr., at klageren selv til politiet havde oplyst, at tyveriet blev begået med henblik på videresalg for at skaffe penge til at betale de personer, klageren havde kørt med fra Rumænien til Sverige, at klageren ved politiets visitation alene var i besiddelse af 20 svenske kroner, og at klageren således ikke sås at have medbragt midler til at kunne forsørge sig selv. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren til politiet havde oplyst, at klageren havde håbet på at finde arbejde i Danmark eller Sverige, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet klageren havde begået tyveriet i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af sin indrejse i Danmark, idet klageren ikke havde dokumenteret reelt at have søgt arbejde i Danmark eller Sverige, og idet klageren ikke sås at have medbragt midler til at kunne forsørge sig selv, selv i en kortere periode, indtil klageren eventuelt ville finde et arbejde. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen blandt andet, at klageren ikke havde tilknytning til Danmark i form af tidligere længerevarende ophold, eller tilknytning til herboende personer, og at der ikke foreligger særlige helbredsmæssige eller andre personlige forhold. ÅB/2019/163.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, af en statsborger fra Frankrig, der havde et begået butikstyveri af en enkelt genstand til en værdi af 4.200 kr. i et stormagasin.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke burde udvises af Danmark med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt. **Udlændingenævnet fandt**, at klagerens adfærd ikke udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte

en grundlæggende samfundsinteresse, hvorfor udvisningen af klageren ville være i strid med direktiv 2004/38/EF (opholdsdirektivet) artikel 27, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om et enkeltstående forhold, hvor det ikke kunne lægges til grund, at formålet med klagerens indrejse i Danmark var at begå kriminaliteten, idet der til klagen var fremlagt blandt andet kopi af en ansættelseskontrakt mellem klageren og en arbejdsgiver, hvorved klageren blev ansat som kok, hvilket understøttedes af det forhold, at klageren også havde fået udstedt EU-registreringsbevis, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** klagerens personlige forhold, herunder at klageren i øvrigt var ustraffet også under sit seneste ophold i Danmark i perioden fra medio juni 2019 til medio september 2019, samt at hun var i beskæftigelse. Udlændingenævnet fandt således henset til det anførte, hvor klageren blandt andet havde fået udstedt EU-registreringsbevis, og hvor det begåede forhold hverken havde haft et professionelt eller planlagt tilsnit, at der ikke var grundlag for at antage, at klageren i fremtiden ville begå ligeartet kriminalitet, og at klagerens adfærd dermed ikke udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, hvorfor der ikke var grundlag for at udvise klageren med indrejseforbud. ÅB/2019/164.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til administrativ udvisning af EU-statsborgere efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, hvor udlændingene var til gene for den offentlige orden, idet udlændingene boede i såkaldte "utryghedsskabende lejre", kan der henvises til afgørelserne FAM 2018/15 og ÅB 2018/128 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.5.

3.18.8.1. Chenchooliah-dommen

Den 10. september 2019 afsagde EU-Domstolen dom i sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland.

Sagen handler om en tredjelandsstatsborger, der ankom til Irland omkring 2005. I 2011 giftede tredjelandsstatsborgeren sig med en portugisisk statsborger, som på dette tidspunkt opholdt sig i Irland. Tredjelandsstatsborgeren søgte om opholdskort efter EU-retten som ægtefælle til den portugisiske statsborger. Da tredjelandsstatsborgeren ikke havde fremlagt tiltrækkelig dokumentation for, at ægtefællen udøvede økonomisk aktivitet i Irland, blev ansøgningen om opholdskort afslået af de irske myndigheder. Den portugisiske statsborger havde efter en straffedom været fængslet i Portugal, mens tredjelandsstatsborgeren blev i Irland. De irske myndigheder oplyste herefter tredjelandsstatsborgeren om, at det var blevet besluttet at indlede en udvisningsprocedure i henhold til irsk udlændingelovgivning. Sagen for EU-Domstolen rejste herefter spørgsmålet om værtsmedlemsstatens mulighed for at fastsætte et indrejseforbud i forbindelse med udvisning

for ulovligt ophold af en tredjelandsstatsborger, der havde haft en opholdsret efter opholdsdirektivet.

EU-Domstolen fastslog bl.a., at tredjelandsstatsborgeren som følge af sit ægteskab med den portugisiske statsborger på et tidspunkt, hvor den portugisiske statsborger gjorde brug af sin ret til fri bevægelighed, i en vis periode havde opholdt sig i Irland med den portugisiske statsborger i medfør af den afledte ret til ophold, som opholdsdirektivets artikel 6, stk. 2, indrømmer en unionsborgers familiemedlem.

EU-Domstolen fastslog endvidere, at tredjelandsstatsborgeren ikke længere havde status som berettiget person som omhandlet i opholdsdirektivets artikel 3, stk. 1, idet den portugisiske statsborger var vendt tilbage til Portugal.

Spørgsmålet var herefter, om det forhold, at tredjelandsstatsborgeren havde mistet sin status om berettiget person i henhold til opholdsdirektivets artikel 3, stk. 1, indebar, at en udsendelsesafgørelse truffet med den væsentligste begrundelse, at tredjelandsstatsborgeren havde fået afslag på opholdsret i henhold til opholdsdirektivets artikel 7, stk. 2, ikke henhørte under opholdsdirektivet, men i stedet henhørte under national ret.

EU-Domstolen fastslog herefter, at opholdsdirektivets artikel 15 bestemmer, at procedurerne i opholdsdirektivets artikel 30 og 31 finder tilsvarende anvendelse på alle afgørelser om begrænsning af bevægelsesfriheden for unionsborgere eller deres familiemedlemmer, som er begrundet i andre hensyn end den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og at det desuden fastsættes i opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, at værtsmedlemsstaten ikke må lade en sådan udsendelsesafgørelse ledsage af et indrejseforbud.

EU-Domstolen fastslog yderligere, at det følger af selve ordlyden af opholdsdirektivets artikel 15, at denne bestemmelses anvendelsesområde omfatter – hvis den ikke skal fratages en stor del af sit indhold og sin effektive virkning – en udsendelsesafgørelse, der som den i hovedsagen omhandlede, er begrundet i hensyn, som ikke har at gøre med nogen risiko for den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, men som er knyttet til den omstændighed, at en unionsborgers familiemedlem, som tidligere havde en midlertidig opholdsret i henhold til opholdsdirektivet, der var afledt af denne unionsborgers udøvelse af sin ret til fri bevægelighed, nu ikke længere har en sådan opholdsret, efter at unionsborgeren er udrejst fra værtsmedlemsstaten og er vendt tilbage til den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger.

EU-Domstolen fastslog desuden, at opholdsdirektivets artikel 15 fastsætter den ordning, som finder anvendelse, når en midlertidig opholdsret i henhold til dette direktiv ophører, navnlig når

en unionsborger eller dennes familiemedlem, som tidligere har haft en ret til ophold i indtil tre måneder eller i mere end tre måneder i medfør af henholdsvis opholdsdirektivets artikel 6 og artikel 7, ikke længere opfylder betingelserne for den pågældende opholdsret og derfor i princippet kan udsendes af værtsmedlemsstaten.

På den baggrund fastslog EU-Domstolen, at opholdsdirektivets artikel 15 skal fortolkes således, at den finder anvendelse på en afgørelse om udsendelse af en tredjelandsstatsborger, som er begrundet i, at denne ikke længere har ret til ophold i henhold til dette direktiv i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor denne tredjelandsstatsborger har giftet sig med en unionsborger på et tidspunkt, hvor denne gjorde brug af sin ret til fri bevægelighed ved at rejse til og tage ophold i værtsmedlemsstaten sammen med tredjelandsstatsborgeren, idet unionsborgeren herefter er vendt tilbage til den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, og at de relevante garantier i opholdsdirektivets artikel 30 og 31 skal anvendes i forbindelse med vedtagelsen af en sådan udsendelsesafgørelse, som under ingen omstændigheder må ledsages af et indrejseforbud.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har foretaget en juridisk vurdering af dommen.[33]

Det fremgår af notatet bl.a., at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets og Justitsministeriets vurdering, at EU-Domstolens dom ikke har betydning for adgangen til at udvise tredjelandsstatsborgere på grundlag af ulovligt ophold, herunder i tilfælde, hvor den pågældende har haft en opholdsret efter opholdsdirektivet, som efterfølgende er ophørt.

Det fremgår også af notat, at dommen i dansk sammenhæng alene indebærer, at der i sager om udvisning som følge af ulovligt ophold m.v. af tredjelandsstatsborgere, der har haft en afledt opholdsret efter opholdsdirektivet, ikke må fastsættes et indrejseforbud.

Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriet blev i forbindelse med arbejdet med fortolkningen af Chenchooliah dommen opmærksomme på, at udlændingemyndighederne hidtil havde haft en praksis, hvorefter der i strid med EU-retten også var meddelt indrejseforbud til unionsborgere i forbindelse med administrativ udvisning på grund af ulovligt ophold.

[33] Den juridiske vurdering af EU-Domstolens dom i den præjudicielle sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland (Chenchooliah-dommen), og orientering om ændring af praksis for meddelelse af indrejseforbud til unionsborgere, som udvises administrativt for ulovligt ophold kan findes her: https://www.ft.dk/samling/20191/almdel/UUI/bilag/16/2104181/index.htm

Udlændingenævnet har som følge heraf genoptaget fem sager ex officio, hvor Udlændingenævnet i strid med EU-retten havde stadfæstet en afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud for ulovligt ophold af en EU-statsborger.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet ex officio har genoptaget en afgørelse, hvor en EU-statsborger var blevet meddelt indrejseforbud i forbindelse med en administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 b, kan nævnes:

Udlændingenævnet besluttede ex officio i november 2019 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse om udvisning af en rumænsk statsborger. Udlændingenævnet havde i juli 2019 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ophæve det indrejseforbud, som unionsborgeren ved Udlændingenævnets afgørelse i juli 2019 om udvisning af Danmark var blevet meddelt for to år fra den 1. i den førstkommende måned efter, at han var udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at EU-Domstolen den 10. september 2019 havde afsagt dom i den præjudicielle sag C-94/18, Nalini Chenchooliah mod Irland (Chenchooliah-dommen), som nærmere vedrørte medlemsstaters mulighed for at fastsætte indrejseforbud. Dommen vedrørte en tredjelandsstatsborger, som tidligere havde været omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet). **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, at en værtsmedlemsstat ikke må lade en udsendelsesafgørelse ledsage af et indrejseforbud. Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriet blev i forbindelse med arbejdet med fortolkningen af Chenchooliah-dommen opmærksomme på, at udlændingemyndighederne – uden at det var en konsekvens af den nævnte dom – hidtil havde haft en praksis, hvorefter der i strid med EU-retten også var meddelt indrejseforbud til unionsborgere i forbindelse med administrativ udvisning på grund af ulovligt ophold. Det fremgår således af Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 12. november 2019 vedrørende Chenchooliah-dommen, at det er ministeriets vurdering, at unionsborgere også forud for dommen må anses for at have været omfattet af opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, idet unionsborgere har en umiddelbar ret til at indrejse og opholde sig i en anden medlemsstat end den, hvori de har statsborgerskab. Idet unionsborgeren i sagen var rumænsk statsborger og i april 2018 af Udlændingestyrelsen blev udvist af Danmark med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., idet Udlændingenævnet stadfæstede denne afgørelse i juli 2019, og idet udvisningen ikke var begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, **fandt Udlændingenævnet**, at unionsborgeren i sagen ikke burde have været meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisningsafgørelsen, og at indrejseforbuddet derfor

skulle ophæves. **Udlændingenævnet anmodede på denne baggrund** Udlændingestyrelsen om at slette indberetningen af unionsborgerens indrejseforbud i kriminalregistret. FAM/2019/16.

3.19. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11.[34]

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst otte år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række øvrige betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de øvrige betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Foruden vandelskrav, krav til størrelsen af offentlig gæld, krav om erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, selvforsørgelseskrav, danskprøvekrav og beskæftigelseskrav skal alle udlændinge opfylde yderligere to ud af fire supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

De fire supplerende betingelser rangerer lige, og det er derfor uden betydning, hvilke to betingelser ansøgeren opfylder.

Hvis de grundlæggende betingelser og alle fire supplerende integrationsrelevante betingelser er opfyldt, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter at have boet lovligt i Danmark i mindst 4 på hinanden følgende år.

De 4 supplerende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4, er:

1. Man skal have bestået en medborgerskabsprøve eller have udvist aktivt medborgerskab i Danmark.
2. Man skal have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder.

[34] Pr. 15. maj 2017 blev der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 436 af 9. maj 2017 (Skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse), med virkning for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 15. marts 2017.

3. Man skal have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. (2016-niveau)[35] eller derover de sidste 2 år.
4. Man skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

3.19.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som bor lovligt her i landet, og som i hele perioden med lovligt ophold har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af perioden med lovligt ophold. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have haft uafbrudt opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny periode med lovligt ophold, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab.

Som et eksempel på beregning af opholdsperioden, når ansøgeren har indgået nyt ægteskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en thailandsk statsborger.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra juli 2018 meddelte ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, idet ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke opfyldte kravet om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år og seks måneder inden for de seneste fire år. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af Udlændingeinformationsportalen, at ansøgeren første gang var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført i juni 2009, at ansøgerens opholdstilladelse blev nægtet forlænget i juni 2012, og at ansøgeren på ny blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført i september 2013. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til,** at en tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles, såfremt ansøger opfylder betingelserne i udlændingeloven, herunder kravet om otte års uafbrudt ophold i Danmark på tidspunktet for meddelel-

[35] Beløbet i 2019-niveau er 286.526,16 kr., jf. § 3, stk. 12, i bekendtgørelse nr. 1675 af 14. december 2018 om regulering af beløb i henhold til udlændingeloven.

se af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, eller fire års uafbrudt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt det således rettest**, at Udlændingestyrelsen i første instans vurderede, hvorvidt den grundlæggende betingelse om uafbrudt lovligt ophold var opfyldt, før der kunne tages stilling til, hvorvidt de øvrige betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, herunder udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var opfyldt. ÅB/2019/165.

Ophold i udlandet af et til to års varighed vil også kunne indgå i beregningen af periodekravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, dog højst med to år.

Beregningen af perioden, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27. Efter § 27, stk. 1, regnes de i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Efter § 27, stk. 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum, for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i § 27, stk. 1, nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse. Efter § 27, stk. 4, anses en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, ikke for lovligt ophold. Efter § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5. Ansøgeren blev i november 2001 meddelt opholdstilladelse som studerende, som senest blev forlænget til oktober 2010. I oktober 2012 blev ansøgeren meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse som studerende, hvilket blev stadfæstet af Udlændingenævnet i september 2013. I november 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde med virkning fra indgivelsestidspunktet i februar 2013. Udlændingestyrelsen meddelte i februar 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse skulle regnes fra februar 2013, hvor ansøgeren indgav sin ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at hvis ansøgningen om opholdstilladelse bliver indgivet her i landet, regnes tidsrummet fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i perioden fra oktober 2010, efter hans opholdstilladelse som studerende udløb, og til februar 2013, da ansøgeren indgav en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde, ikke havde haft en gyldig opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren i perioden fra oktober 2010 til februar 2013 periodevis opholdt sig i Danmark på baggrund af processuelt ophold i forbindelse med behandlingen af sin forlængelsesansøgning på baggrund af studier, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren i september 2013 blev meddelt endeligt afslag på forlængelsesansøgningen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde boet i Danmark i 16 år. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet beregningen af de i § 27, stk. 1, nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. § 27, stk. 1 og 3. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter fire års lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse inden for de seneste to år på 270.000 kr. (2016-niveau), jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3. **Udlændingenævnet bemærkede**, at indkomstkravet i 2019 var 286.526,16 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at han inden for de seneste to år ikke havde haft en gennemsnitlig årlig skattepligtig indkomst på 275.400 kr., og at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren inden for de seneste to år havde haft en gennemsnitlig årlig indkomst på 261.939,93 kr. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 3, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4. FAM/2019/6**.**

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsløs palæstinenser, der som 12-årig i oktober 2012 var meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. Ansøgeren var i december 2012 indrejst i Danmark. Udlændingestyrelsen inddrog i marts 2016 ansøgeren og ansøgerens forældres opholdstilladelse grundet svig. I september 2016 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I september 2016 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte den tidsmæssige betingelse for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgerens opholdstilladelse skulle regnes fra september 2016, som var det tidspunkt, hvor betingelserne for opholdstilladelsen i henhold til § 9 c, stk. 1, var opfyldt, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra marts 2016, hvor Udlændingestyrelsen inddrog hans opholdstilladelse på baggrund af svig, til september 2016, hvor ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og hvor betingelserne for opholdstilladelse var opfyldt, ikke havde haft gyldig opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren opfyldte således ikke den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5, idet ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse kun havde haft lovligt ophold i Danmark i cirka tre år. Det forhold, at ansøgeren i oktober 2012 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1, og efterfølgende indrejste og havde opholdt sig uafbrudt i Danmark siden december 2012, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne medføre en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Flygtningenævnet i september 2016 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse grundet svig, som i ansøgerens sag medførte, at tidligere lovligt ophold på baggrund af denne opholdstilladelse bortfaldt, og perioden således ikke kunne medregnes ved beregning af lovligt ophold ved for eksempel meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at han på grund af sin unge alder ikke havde haft noget at gøre med årsagen til, at ansøgeren og forældrenes opholdstilladelser blev ændret fra udlændingelovens § 7, stk. 1, til § 9 c, stk. 1, og at han nu selv var 18 år og selvstændig. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette forhold ikke kunne medføre en ændret vurdering, da Flygtningenævnet i sin afgørelse af september 2016 havde vurderet, at der ud fra en samlet vurdering af sagen ikke var noget til hinder for, at ansøgerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, blev inddraget. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at han håbede på retfærdighed, forståelse og en vurdering af sagen fra hans synsvinkel, at han var meget ung, da han kom til Danmark, at han fik venner og var vokset op i Danmark, at han hele tiden havde opholdt sig lovligt i Danmark, og at han havde dokumentation for sin skolegang i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til

en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte de tidsmæssige betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, da han kun havde haft lovligt ophold i Danmark i omkring tre år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke var omfattet af de lempeligere regler for unge mellem 18 og 19 år, da det var et grundlæggende krav, at opholdskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, var opfyldt. ÅB/2019/166.

3.19.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, at en udlænding over 18 år efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19 eller § 19 a, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, må udlændingen ikke være idømt ubetinget straf af mindst seks måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed. Efter § 11, stk. 3, nr. 3, må udlændingen heller ikke være idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller straffelovens §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 243 -246.

En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan endvidere ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a, jf. udlændingelovens § 11, stk. 9.

Det fremgår af udlændingelovens § 11 a, at betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 7 år og 6 måneder fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Det fremgår af udlændingelovens § 11 b, at straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, uanset bestemmelsen i § 11 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år. I gentagelsestilfælde udgør karensperioden 22 år og 6 måneder. Karensperioden regnes fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om tidligere straf for en lovovertrædelse i forhold til tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en afghansk statsborger, som i august 2009 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Udlændingestyrelsen meddelte i maj 2017 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren på tidspunktet endnu ikke var fyldt 18 år. I maj 2018 omgjorde Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet der på afgørelsestidspunktet var under tre måneder til, at ansøgeren fyldte 18 år og anmodede samtidig Udlændingestyrelsen om at tage stilling til, om ansøgeren opfyldte de øvrige betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2019 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 9, jf. § 11 a, stk. 1, nr. 2, under henvisning til, at ansøgeren i juni 2016 var blevet idømt 14 dages betinget fængsel med en prøvetid på to år fra endelig dom.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have begået kriminalitet, da ansøgeren ved dom fra juni 2016 endeligt var idømt en betinget frihedsstraf, og idet karensperioden for denne dom i forhold til meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse endnu ikke var udløbet. Ansøgeren var således omfattet af en karensperiode på seks år, som blev regnet fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom i juni 2016, jf. bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 9, jf. § 11 a, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det udtrykkeligt fremgår af ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 9, at en udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i udlændingelovens § 11 a, og det således ikke er muligt at dispensere herfra. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens mor i forbindelse med klagen havde vedhæftet en udateret støtteerklæring underskrevet af en familierådgiver, hvor det var anført, at sagen havde stor påvirkning og betydning for ansøgeren og ansøgerens familie, at ansøgeren udover sin mor ikke havde yderligere familienetværk i Danmark, og at ansøgeren ikke havde haft kontakt med sin far, siden ansøgeren var tre år. **Det indgik ligeledes i Udlændingenævnets vurdering**, at familierådgiveren endvidere havde anført, at ansøgeren følte sig dansk, talte dansk og var i gang med en uddannelse, at ansøgeren var født og opvokset i Danmark, at ansøgerens ønske var at blive dansk statsborger, da han følte sig hjemme i Danmark, og at der således var tale om en vellykket integration i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at ansøgerens tilknytning til Danmark ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren var omfattet af karensperioden angivet i udlændingelovens § 11 a, stk. 1, nr. 2. Det forhold, at familierådgiveren desuden havde anført, at det undrede hende, at en ganske normal episode i form af en sneboldkamp, der udviklede sig til håndgemæng med flere involverede, kunne medføre, at ansøgeren fik en yderligere straf i form af en karenspe-

riode, at ansøgerens advokat også var af den opfattelse, at der var tale om drengestreger og en uheldigt opstået konflikt og ikke grov vold, og at det var på grænsen af uretfærdighed og uden mening at tillægge ansøgeren en yderligere straf i form af en karensperiode, der tidsmæssigt lå udover den ved dom fastsatte prøvetid med udløb i juni 2018, **fandt Udlændingenævnet** ikke gav anledning til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det henhører under domstolenes kompetence at vurdere skyldsspørgsmålet samt tage stilling til strafudmåling. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at ansøgeren ifølge de foreliggende oplysninger ikke havde anket den idømte dom. **Udlændingenævnet lagde endeligt vægt på**, at det er lovgiver, der fastsætter betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse; herunder også fastsættelse af betingelsen om karensperiode i tilfælde af dom for kriminalitet. ÅB/2019/167.

3.19.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, at en udlænding ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, 4 år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den 4-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger, som i januar 2000 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren var i marts 2003 blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens tidsubegrænsede opholdstilladelse i Danmark bortfaldt imidlertid i forbindelse med ansøgerens udrejse til Irak, og Udlændingestyrelsen meddelte i juni 2011 på ny ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i de sidste fire år forud for

indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at hun i de sidste fire år forud for indgivelsen af ansøgningen havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, hvilket stemte overens med oplysningerne, der fremgik af eIndkomst. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde lammelser i kroppen efter polio, at ansøgeren led af kroniske fysiske smerter, at ansøgeren var psykisk påvirket af sine kroniske smerter, og at ansøgerens læge havde vurderet, at hendes arbejdsevne var kronisk nedsat. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger på ikke kunne anses for uproportionelt at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5 over for ansøgeren, idet det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren på et senere tidspunkt ville kunne opfylde kravet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens læge i januar 2018 og september 2018 vurderede, at der var forventning om forbedring for nogle af ansøgerens gener, ligesom ansøgerens arbejdsevne var kronisk nedsat, men ikke udtømt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** oplysningerne fra ansøgerens kommune fra september 2018, hvoraf det fremgik, at ansøgerens arbejdsevne endnu ikke var afklaret, og kommunen overvejede muligheden for ansættelse i fleksjob. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at ansøgeren i december 2010 bestod Prøve i Dansk 2. Det forhold, at ansøgeren havde vedlagt en undersøgelse af sin arbejdsevne og funktionsniveau fra 2006, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet disse oplysninger ikke angav ansøgerens aktuelle helbredstilstand. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgerens helbredstilstand og gener som følge heraf ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var af en sådan karakter og et sådant omfang, at kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp kunne fraviges som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention. ÅB/2019/168.

Udlændingenævnet **hjemviste i juni 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en pakistansk statsborger. Udlændingestyrelsen meddelte i juni 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren efter egne oplysninger senest i januar 2017 havde modtaget offentlig hjælp.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under klagesagens behandling havde vedhæftet

meddelelse om tilkendelse af førtidspension fra sin kommune fra februar 2019, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var tilkendt førtidspension fra marts 2019 under henvisning til, at ansøgerens arbejdsevne varigt var nedsat i betydeligt omfang på grund af posttraumatisk belastningsreaktion samt ikke organisk psykose, at ansøgeren på grund af sine helbredsmæssige forhold ikke havde mulighed for at forbedre sin arbejdsevne ved behandling, aktivering, revalidering eller andre foranstaltninger, og at ansøgeren ikke havde ressourcer til hverken hel eller delvis selvforsørgelse. **Udlændingenævnet vurderede**, at de lidelser, der havde dannet grundlag for bevillingen af førtidspension, burde indgå i Udlændingestyrelsens vurdering af, hvorvidt der var grundlag for at dispensere for kravet om selvforsørgelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at den hjælp, ansøgeren modtog efter lov om aktiv socialpolitik, blev modtaget på grund af uarbejdsdygtighed i forbindelse med de samme lidelser, som begrundede tilkendelsen af førtidspension fra februar 2019. ÅB/2019/169.

3.19.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgeren var i 2002 meddelt opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring. I august 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, under henvisning til at ansøgeren ikke havde forsøgt at aflægge Prøve i Dansk 2 eller anden godkendt prøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at hun havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om særlige konkrete forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som talte for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end

normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren ikke var i stand til lære dansk, at ansøgeren led af diabetes, depression og PTSD, at ansøgeren var præget af søvnproblemer, at ansøgeren led af koncentrationsproblemer og havde hukommelsesbesvær, der gjorde, at ansøgeren ofte glemte mange ting, og at ansøgeren siden sin fængsling i Irak havde haft det svært psykisk, at det, som ansøgeren oplevede i fængslet, gjorde, at ansøgeren og ansøgerens tidligere ægtefælle slet ikke kunne fungere og derfor blev skilt, at ansøgeren havde mistet en søn i en trafikulykke, og at ansøgerens tre yngste børn var mentalt retarderede. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren kunne anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber og derved på et senere tidspunkt have mulighed for at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Det af ansøgerens læge oplyste om, at det ud fra et lægefagligt synspunkt var helt usandsynligt, at ansøgeren nogensinde vil komme til at tale dansk eller gennemføre et danskkursus, **fandt Udlændingenævnet** ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren tidligere havde gået på danskuddannelse, hvor ansøgeren blev udmeldt på grund af for højt fravær, og fordi ansøgeren ikke havde forstået, hvilken indsats ansøgeren skulle lægge i forberedelse for at bestå prøven. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det således ikke var ansøgerens sygdomshistorik, som havde bevirket, at ansøgeren ikke havde været i stand til at kunne følge danskundervisning, hvorfor det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren ved at påbegynde et nyt danskforløb ville kunne tilegne sig danskkundskaber, som gjorde hende i stand til at bestå Prøve i Dansk 2 eller anden godkendt prøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren efter det oplyste heller ikke havde forsøgt at aflægge Prøve i Dansk 2 eller anden godkendt prøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt** på baggrund af ovenstående, at det ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og på daværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/170.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgeren var født i Danmark og blev i november 2000 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at danskprøvekravet i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, ikke var opfyldt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgerens samlede karaktergennemsnit i danskdisciplinerne i afgangsprøven for 9. klasse var på under 02, og at der krævedes et karaktergennemsnit på mindst 02 efter 7-trinskalaen for at kravet om, at have bestået prøven skulle anses for at være opfyldt. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde bestået en optagelsesprøve i dansk til erhvervsuddannelserne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da optagelsesprøven ikke kunne sidestilles med Prøve i Dansk 2. **Udlændingenævnet bemærkede**, at en bestået prøve var et formelt krav, som ikke kunne erstattes ved, at en ansøger i øvrigt måtte have deltaget i undervisningen i danskfag eller havde brugt dansk i forbindelse med sit arbejde og skolegang. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, såfremt Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren var født med dobbelt læbe-, gumme- og ganespalte, hvilket havde gjort det vanskeligt for ansøgeren både at læse, tale og skrive dansk, at ansøgeren havde gennemgået mange operationer, som havde medført, at ansøgeren havde været indlagt flere gange og dermed havde taget meget tid fra hans skolegang, og at ansøgeren havde et livslangt tilbud om behandling hos et Læbe-Ganespaltecenter. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren nu var optaget på en erhvervsuddannelse, i hvilken forbindelse ansøgeren havde bestået denne uddannelses optagelsesprøve i dansk, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren på et senere tidspunkt ville være i stand til at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af ovenstående**, at det ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ville være uproportionalt eller som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/171.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. I december 2000 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som

familiesammenført. I oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, under henvisning til, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at hun havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om særlige konkrete forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som talte for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren var psykomotorisk retarderet med sproglige vanskeligheder, at hun havde deltaget i specialundervisning på en specialskole for elever med indlæringsvanskeligheder, at hun var en somatisk rask pige, der ikke var psykisk og intelligensmæssigt alderssvarende, og at det var anført, at hun ikke kunne bestå en danskprøve på grund af hendes mentale retardering, men at hun talte flydende dansk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af en lægeerklæring fra oktober 2018, at de ikke kunne give en fyldestgørende dokumentation for ansøgerens begrænsninger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af en elevplan af juni 2018 fra specialskolen, at ansøgeren var i en rigtig god faglig udvikling, idet hun var ved at knække læsekoden. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det var planen, at ansøgeren skulle starte på en STU-uddannelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, da hun eksempelvis under sin videre uddannelse ville have mulighed for at tilegne sig yderligere sprogfærdigheder. Det af ansøgerens læge oplyste om, at ansøgeren ikke kunne bestå en danskprøve grundet mental retardering, **fandt Udlændingenævnet** ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet lægen supplerende havde oplyst, at ansøgeren talte flydende dansk. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at der ikke fandtes nogen helbredende behandling for psykomotorisk eller mental retardering, og at lidelsen var på Verdenssundhedsorganisationens (WHO) liste over psykiske sygdomme, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde forsøgt at aflægge Prøve i Dansk 2 eller anden godkendt prøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af ovenstående**, at det ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ville være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, her-

under FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/172.

3.19.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af blandt andet personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med to år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 2.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om tidsubegrænset opholdstilladelse til en algerisk statsborger, som i december 2007 var meddelt humanitær opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i april 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst to år og seks måneder inden for de sidste tre år forud for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst to år og seks måneder inden for de seneste tre år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9.

maj 2016. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på** de samlede oplysninger om ansøgerens helbredsmæssige forhold, herunder en udtalelse fra speciallæge i psykiatri fra juni 2018, som ikke var indgået i Udlændingestyrelsens vurdering af sagen, hvoraf det fremgik, at der ikke var udsigt til bedring, at prognosen var dårlig på grund af ansøgerens grundlidelse og de fejlslagne behandlinger, at alle behandlingsmuligheder var udtømt, at ansøgeren ikke kunne opfylde kravet om fuldtidsbeskæftigelse, idet sygdomsforløbet havde medført svære og varige handicaps, og at ansøgerens arbejdsevne var lig med nul. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af udtalelsen, at der var indtrådt en voldsom forværring af alle ansøgerens symptomer siden sidst, at ansøgeren havde fået at vide, at der intet kunne gøres for at behandle følgesygdomme, som behandlingen af ansøgerens cancer havde medført, at den forebyggende behandling med antihormoner var opgivet på grund af bivirkninger, at behandling i trykkammer for at mindske massive kroniske hævelser måtte opgives på grund af kraftig blødning fra næse og ører, at smertebehandling, fysioterapi, støtte fra Kræftens Bekæmpelse, motion og bandagist ikke havde hjulpet, og at ansøgeren havde store problemer med sukkersyge og forhøjet blodtryk, som ansøgeren havde været til cardiolog med, men som ikke havde hjulpet. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at det fremgik af udtalelsen, at ansøgeren fortsat havde mange og konstante smerter, at ansøgeren konstant var svimmel, at ansøgeren havde kramper i begge ben, at ansøgeren havde nedsat bevægelighed i armene og overkrop, at ansøgeren havde konstant hovedpine og led af træthed, at ansøgeren var overfølsom over for lyde og lys, at ansøgeren sov dårligt, og at der var indtrådt en forværring i hendes psykiske tilstand. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det fremgik af en udtalelse fra juni 2018 fra en overlæge på en Onkologisk og Palliativ Afdeling, at ansøgeren havde en del bivirkninger som følge af kræftbehandlingen, herunder smerter i venstre bryst, skulder og arm, at ansøgeren ikke ville kunne udføre arbejde, der belastede venstre arm, at der var forsøgt medicinsk behandling, fysioterapi, fysisk træning, trykkammerbehandling, som ikke kunne gennemføres, og at ansøgerens gener måtte betragtes som varige. **Udlændingenævnet fandt det på den baggrund** bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at ansøgeren ikke blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke opfyldte beskæftigelseskravet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. § 11, stk. 17. ÅB/2019/173.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en syrisk statsborger, som i februar 2003 var meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren havde siden marts 2016 arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende, hun havde tre mindreårige børn, og hun fik i 2017 konstateret brystkræft. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2017 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse med henvisning til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige fra juli 2015 – idet Udlændingenævnet henviste til, at hun alene havde dokumenteret, at hun inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde været i deltidsbeskæftigelse i perioden fra juli 2016 til marts 2018 og deltidsbeskæftigelse i perioden fra maj 2018 til juni 2019. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det kun er beskæftigelse inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt, og at der er tale om en løbende fireårig periode. Ansættelser forud for juli 2015 indgik således ikke i Udlændingenævnets beregning. Det anførte om, at ansøgeren havde tre herboende børn, der alle havde dansk statsborgerskab, at det var højst kritisabelt, såfremt ansøgeren ikke var i stand til at opnå et sikkert opholdsgrundlag på grund af beskæftigelseskravet, at barnets tarv måtte have indflydelse på sagsbehandlingen, da børnene havde brug for ansøgerens tilstedeværelse, og at hun var hårdtarbejdende og velintegreret, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at disse forhold i sig selv ikke kunne medføre, at der kunne dispenseres fra beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren fortsat havde opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring i Danmark, og at hun derfor fortsat havde mulighed for at opholde sig i landet som hidtil. Det forhold, at en revisor til klagesagen havde indsendt ansøgerens skatteoplysninger for 2016 til 2019, **fandt Udlændingenævnet** heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet ikke ud fra ansøgerens skatteoplysninger alene kunne vurdere, hvorvidt hun opfyldte beskæftigelseskravet, idet hendes månedlige timeantal ikke fremgik af skatteoplysningerne. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde været i behandling for brystkræft. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til, at der skulle dispenseres fra betingelsen om fuldtidsbeskæftigelse, henset til at det ikke kunne ses dokumenteret, at ansøgerens sygdom forhindrede hende i at opfylde beskæftigelseskravet, ligesom **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ifølge sin patientjournal havde afsluttet behandlingsforløbet februar 2019, hvorfor hun på et senere tidspunkt ville have mulighed for at opfylde betingelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens oplysninger i

ansøgningsskemaet om, at hun ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2019/174.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en iransk statsborger, som i december 2011 var blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ansættelse hos et pizzeria ikke kunne anses for at være på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, og dermed ikke kunne indgå i beregningen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i perioden fra december 2015 til maj 2016 havde en timeløn på mellem 71,14 kr. og 71,23 kr. og siden juni 2017 havde haft en timeløn på mellem 80,49 kr. og 80,66 kr. (undtagen i juni 2017, hvor ansøgeren havde en timeløn på 154,01 kr., og juni 2018, hvor ansøgeren havde en timeløn på 75,44 kr.). Ansøgeren havde således i den relevante periode haft en gennemsnitsløn på 80,79 kr. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at personer med sammenlignelige erhverv og erhvervserfaring aktuelt havde en timeløn på minimum 111,16 kr. ifølge Lontjek.dk. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgerens beskæftigelse, henset til den begrænsede, faktiske beløbsmæssige størrelse af ansøgerens timeløn i hele den relevante periode – uanset hvilke ansættelsesvilkår der i øvrigt var aftalt imellem ansøgeren og arbejdsgiveren – ikke var udført efter gældende overenskomst eller under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. Det forhold, at ansøgerens lønforhold måtte afspejle, at hun ikke arbejdede effektivt i den fulde arbejdstid, kunne på baggrund af ovenstående ikke føre til en ændret vurdering. Det kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, at medhjælpere efter den gældende overenskomst mellem Horesta og 3F pr. 1. marts 2017 havde en timeløn på 120 kr., idet ansøgeren i sin ansættelse som medhjælper i hele den relevante periode havde haft en timeløn, der var væsentligt lavere. Det forhold, at partsrepræsentanten havde henvist til to afgørelser fra Udlændingenævnets praksis, hvorved timelønninger på henholdsvis 49,21 kr. og 38,46 kr. ikke var vurderet til at være ordinære, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den konkrete timeløn i sagen ikke kunne anses for at udgøre sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**

ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. ÅB/2019/175.

3.19.6. Aktuel beskæftigelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Ud over kravene til 3 år og 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse inden for de seneste 4 år gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren er i beskæftigelse på tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, jf. lovforslag nr. L 87, de særlige bemærkninger til § 1, nr. 31, fremsat den 10. december 2015:

> ”Som konsekvens af den foreslåede ændring af § 11, stk. 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, hvorefter uddannelse ikke længere sidestilles med beskæftigelse og derved ikke kan føre til opfyldelse af beskæftigelseskravet, foreslås det, at uddannelse ligeledes udtages af betingelsen i § 11, stk. 3, nr. 9, således at det fremover er en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.
>
> …
>
> Det er ikke et krav, at udlændingens aktuelle beskæftigelse er en fuldtidsbeskæftigelse, så længe beskæftigelseskravet i øvrigt er opfyldt.”

Udlændingenævnet har i 2019 ikke haft anledning til at træffe afgørelse om kravet om aktuel beskæftigelse i forhold til ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For eksempler herpå henvises til afgørelserne ÅB/2018/101 og ÅB/2018/102 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.14.6.

3.19.7. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4

De supplerende integrationsrelevante betingelser, som en udlænding skal opfylde for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, blev indsat ved lov nr. 102 af 3. februar 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 87, fremsat den 10. december 2015:

> ”Derudover skal der gælde en undtagelse fra den tidsmæssige hovedregel om 6 års lovligt ophold, således at udlændinge, der har udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det

danske samfund, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. En udlænding må anses for at have udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, hvis udlændingen, udover at opfylde de grundlæggende betingelser, opfylder samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. afsnit 3.6.

Dette giver den enkelte udlænding et klart incitament til at arbejde for egen integration, ligesom det sikres, at udlændinge har en tilskyndelse til hurtigt at integrere sig i det danske samfund"

Såfremt en udlænding opfylder alle fire supplerende betingelser og betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-9, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. Der henvises til afsnit 3.19. for oplistning af bestemmelserne. For udlændinge, der har haft lovligt ophold i mindst 8 år, gælder det, at mindst to af fire supplerende betingelser skal være opfyldt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling, til om de supplerende betingelser er opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina, som i december 2005 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til sin ægtefælle. Udlændingestyrelsen meddelte i juni 2018 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse med henvisning til, at ansøgeren manglede at opfylde mindst to ud af fire supplerende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte kravet i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, om at have bestået en medborgerskabsprøve eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst et års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset om en tilsendt udtalelse vedrørende aktivt medborgerskab, der var udstedt af en kommunalt ansat psykolog, kunne lægges til grund, **fandt Udlændingenævnet ikke**, at ansøgeren havde udvist aktivt medborgerskab i udlændingelovens forstand, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens frivillige deltagelse i forældreråd og ansøgerens engagement i sine børns sportsaktiviteter, hvor hun havde bagt kage, hjulpet med træningen, hvis den faste træner havde været forhindret, at ansøgeren havde arrangeret skolefest og forskellige andre aktiviteter, at ansøgeren havde hjulpet til i sit nærområde, hvor hun havde drukket kaffe med ældre mennesker, og at hun var en omsorgsfuld forælder, ikke var omfattet af de aktiviteter, der efter bemærkningerne til bestemmelsen, var at forstå som aktivt medborgerskab. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde doku-

menteret, at hun havde haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst fire år inden for de sidste fire år og seks måneder, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde arbejdet fuld tid i et år og otte måneder inden for de sidste fire år og seks måneder. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse inden for de seneste to år på 270.000 kr. (2016-niveau), jf. udlændingelovens § 11, stk., 4, nr. 3. **Udlændingenævnet bemærkede**, at indkomstkravet i 2019 var 286.526,16 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne i eIndkomst, hvoraf det fremgik, at ansøgeren inden for de seneste to år havde haft en gennemsnitlig årlig indkomst på cirka 214.158 kr. Det forhold, at ansøgeren delte økonomi med sin ægtefælle, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at kravet om ordinær fuldtidsbeskæftigelse og kravet til den årlig skattepligtige indkomst alene kan vurderes på baggrund af udlændingens beskæftigelsesgrad og indkomst og ikke kan sammenlægges med ægtefællens beskæftigelsesgrad eller indkomst. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren dagligt passede sin ægtefælles handicappede bror, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hendes arbejde som personlig hjælper gav hende en indkomst eller et tilskud fra kommunen, ligesom ansøgeren heller ikke havde oplyst herom i sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om en bestået Prøve i Dansk 3, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, idet ansøgeren alene havde fremlagt dokumentation for en bestået Prøve i Dansk 2 og DU3 modul 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16 (nugældende udlændingelovs § 11, stk. 17), hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede hende i opfyldelse af en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2019/176.

3.19.8. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12

Unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen opfylder betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 17, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12. Der er således lempeligere krav til unge, idet der hverken stilles krav om, at unge skal opfyl-

de beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, eller kravet om at være tilknyttet arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, eller de supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingelovens § 11, stk. 4.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen har været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse siden afslutningen af folkeskolen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse frem til det fyldte 18. år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse siden folkeskolen og frem til ansøgeren blev 18 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i maj 2017 var blevet optaget på et nyt gymnasium, med skolestart i august 2017, og at ansøgeren havde fulgt undervisningen skoleåret ud på sit tidligere gymnasium med sidste skoledag i maj 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at årsagen til skoleskiftet var dårlig trivsel, og at det til klagen var oplyst, at ansøgeren allerede i april 2017 havde undersøgt muligheden for at skifte gymnasium. At ansøgeren havde valgt ikke at gå til eksamen på sit gamle gymnasium i 1. g, ændrede ikke ved Udlændingenævnets vurdering, da ansøgeren var optaget på det nye gymnasium ligeledes i 1. g. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren havde været i uafbrudt uddannelse siden afslutningen af folkeskolen og frem til det fyldte 18. år, da sommerferien måtte anses for en naturlig pause. ÅB/2019/177.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en iransk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 12, idet ansøgeren hverken havde været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne anses for at opfylde de lempeligere betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 12, vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til unge over 18 år, der indgav ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som havde været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra februar 2017, hvor ansøgeren afbrød uddannelsen på en handelsskole, til august 2017, hvor ansøgeren startede på et gymnasium, ikke havde været under uddannelse eller i ordinær fuldtids-

beskæftigelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det var oplyst, at ansøgeren havde brug for en kortere pause efter det afbrudte uddannelsesforløb, før ansøgeren kunne arbejde fuld tid, at der forud for studieafbrydelsen havde været en lang periode med ekstra hård belastning, og at ansøgeren ikke holdt sommerferie i syv uger i perioden fra juni til august 2017 som de øvrige studerende, men at ansøgeren hævede sine opsparede feriepenge svarende til 25 feriedage for at supplere den nedsatte arbejdsevne med ferie, inden hun arbejdede på fuld tid. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det er en betingelse for at få meddelt opholdstilladelse efter de lempeligere betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 12, at en udlænding har været under uafbrudt uddannelse eller i ordinært fuldtidsbeskæftigelse i hele perioden fra folkeskolens afslutning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juli 2016 havde afsluttet folkeskolen, og at ansøgeren efterfølgende havde studeret på en handelsskole i perioden fra august 2016 til februar 2017, hvor hun efter eget valg havde meldt sig ud af skolen. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren i februar 2017 havde afbrudt sit studieforløb, idet der ved skiftet fra handelsskolen ikke havde været tale om et forudgående tilrettelagt studieskift med en naturlig overgangsperiode, ligesom ansøgeren i den mellemliggende periode indtil august 2017 ikke havde påtaget sig ordinært fuldtidsbeskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst i ansøgningsskemaet, at hun siden juni 2015 havde arbejdet 15 timer om ugen på en restaurant, og at det fremgik af oplysningerne i eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra august 2015 til og med august 2019 havde arbejdet på deltid svarende til, at ansøgeren ikke havde haft en gennemsnitlig arbejdstid på mindst 30 timer om ugen pr. måned, med undtagelse af perioden fra juni 2017 til juli 2017, hvor hun havde arbejdet fuldtid med 121,92 timer. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i uafbrudt uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen og dermed undtaget for beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst tre år og seks måneder inden for de sidste fire år forud for Udlændingenævnets afgørelse, det vil sige fra september 2015. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra september 2015 til og med august 2019 havde arbejdet på deltid svarende til, at hun ikke havde haft en gennemsnitlig arbejdstid på mindst 30 timer om ugen pr. måned, med undtagelse af perioden fra juni 2017 til juli 2017, hvor ansøgeren havde arbejdet fuldtid med 121,92 timer. Det forhold, at ansøgeren havde været under uddannelse, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da uddannelse ikke kan medregnes som ordinær fuldtidsbeskæftigelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. ÅB/2019/178.

3.19.9. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra. Der kan endvidere dispenseres fra de supplerende betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en afgørelse, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17.

Som eksempler på afgørelser – ud over eksempler i de foregående afsnit – hvor Udlændingenævnet har vurderet udlændingelovens § 11, stk. 17, i forhold til de forskellige konkrete betingelser for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.9.7., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.8.7., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.9.8., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.7.8.

3.20. Ophold efter EU-reglerne

Reglerne om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område findes i udlændingeloven samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet)[36], der er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 318 af 27. marts 2019 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen)[37].

Danmarks EU-medlemskab og deltagelse i det europæiske samarbejde indebærer, at Danmark efter Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) er forpligtet til at administre-

[36] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=DA
[37] Bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen)
https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=208470

re i overensstemmelse med EU-retten. Der kan derfor forekomme tilfælde, hvor Danmark er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette udtrykkeligt fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen eller øvrige danske retskilder.

3.20.1. Persongrupper

3.20.1.1. Statsborgere fra EU, EØS-landene og Schweiz

En unionsborger er en statsborger i en stat, der er medlem af Den Europæiske Union (EU). Ved udgangen af 2019 var medlemsstaterne Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Kroatien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig[38].

EØS-aftalen, som har til formål at udvide EU's indre marked til at omfatte landene i Det Europæiske Frihandelsområde (Island, Liechtenstein og Norge), omfatter blandt andet det indre markeds friheder, herunder fri bevægelighed for personer. I henhold til EØS-aftalens anneks 5 og 8 er EØS-landene bundet af opholdsdirektivet, som tilpasset ved EØS-aftalen. Som følge heraf sidestilles EØS-borgere med unionsborgere i EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 2. Det samme gælder schweiziske statsborgere.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne anses for at være statsborger i et EU-land, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold som arbejdstager i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret at være statsborger i et EU-land.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde ret til ophold som arbejdstager i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at man som EU-statsborger har ret til at opholde sig her i landet ud over de tre måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1, og at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han var statsborger i et EU-land. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse havde indleveret et lettisk fremmedpas, hvorpå ansøgerens nationalitet ikke var anført, ligesom ansøgeren i sin ansøgning ikke havde anført en nationalitet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at være statsborger i Letland, hvorfor han ikke havde ret til at opholde sig i Danmark som arbejdstager efter EU-

[38] Den Europæiske Union
https://europa.eu/european-union/about-eu/countries_da

opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren på et senere tidspunkt ville fremmøde med et lettisk fremmedpas, og at det i forbindelse med klagen var oplyst, at der var opstået en fejl i forbindelse med udstedelsen af ansøgerens pas, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet han ikke havde dokumenteret, at han var statsborger i Letland. EU/2019/24.

3.20.1.2. Særligt om nordiske statsborgere

Det følger af udlændingelovens § 1, at statsborgere fra Finland, Island, Norge og Sverige uden tilladelse kan indrejse og opholde sig i Danmark. Statsborgere fra de nordiske lande kan dog også erhverve rettigheder efter EU-opholdsbekendtgørelsen, hvis de opfylder betingelserne herfor, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 17.

3.20.1.3. Særligt om tyske statsborgere

Tyske statsborgere, der er bosiddende i Sydslesvig, og som tilhører det danske mindretal, kan ud over opholdsret efter EU-reglerne få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvis de kan godtgøre et tilhørsforhold til Danmark.

3.20.1.4. Persongrupperne i EU-opholdsbekendtgørelsen

EU-opholdsbekendtgørelsen gælder for unionsborgere og deres berettigede familiemedlemmer. Der skelnes mellem hovedpersoner og familiemedlemmer. Hovedpersoner er unionsborgere, mens familiemedlemmer enten kan være unionsborgere eller tredjelandsstatsborgere, herunder statsborgere i lande uden for EU, EØS og Schweiz.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, er en hovedperson en unionsborger, der her i landet har en selvstændig opholdsret efter EU-reglerne.

De familiemedlemmer, der har ret til ophold efter EU-reglerne med en herboende unionsborger, er de familiemedlemmer, der er defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, og som opfylder de betingelser for indrejse og ophold, som er fastsat i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12.

Ved familiemedlem forstås følgende:

- En hovedpersons ægtefælle
- Direkte efterkommere under 21 år enten af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle,
- Direkte efterkommere over 21 år enten af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle, når de forsørges af hovedpersonen eller af ægtefællen,

- Personer, der er beslægtet i opstigende linje enten med en hovedperson eller med en hovedpersons ægtefælle, når de forsørges af hovedpersonen eller af ægtefællen,
- En hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand, eller
- En hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

Registrerede partnere er i EU-opholdsbekendtgørelsen sidestillet med ægtefæller, ligesom bekendtgørelsens bestemmelser om ægtefæller tilsvarende finder anvendelse i tilfælde, hvor en person over 18 år samlever på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en hovedperson over 18 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 2 og 3.

For så vidt angår ægtefæller er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, og at ægtefællerne skal kunne fremvise dokumentation for indgåelsen af ægteskabet f.eks. i form af en vielsesattest.

Der henvises i øvrigt til afsnittet retsgyldigt ægteskab, der er gengivet i afsnit 3.7.1.1.

3.20.2. Primær bevægelighed

Den primære bevægelighed omhandler de nærmere betingelser for ophold i Danmark for unionsborgere med selvstændig ret til ophold i Danmark.

Efter EU-retten har statsborgere fra andre EU-medlemsstater i vid udstrækning ret til ophold i Danmark, uanset om opholdet skyldes turisme, arbejde, studier eller noget andet.

Retten til at opholde sig i Danmark efter EU-reglerne kan enten være tidsbegrænset eller tidsubegrænset.

Retten til ophold i Danmark for unionsborgere, der har ret til frit at opholde sig i Danmark, kan opdeles i følgende kategorier:

- Uregistrerede unionsborgere, f.eks. turister, der har ret til frit at opholde sig i Danmark i op til 3 måneder, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1.
- Unionsborgere, der er rejst ind i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som arbejdssøgende i indtil 6 måneder fra indrejsen, og herefter har den pågældende ret til ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat

søger og har reelle muligheder for at blive ansat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 4.

- Unionsborgere, som har ret til at opholde sig i Danmark, så længe unionsborgeren er arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, udstationeret, studerende, selvforsørgende (personer med tiltrækkelige midler) eller pensionist m.v., jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 4-7.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har forholdt sig til, hvorvidt unionsborgere havde ret til ophold under henvisning til at følge en sygdomsbehandling i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afslag på ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-6 til statsborgere fra Tyskland.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler. **Udlændingenævnet havde ved vurderingen af ansøgerens ret til ophold lagt vægt på**, at ansøgeren som begrundelse for indgivelsen af sin ansøgning havde anført, at ansøgeren led af alvorlig sygdom, herunder brystkræft. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at hensyn til helbredsmæssige forhold ikke kunne falde ind under anvendelsesområdet for EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser om unionsborgeres opnåelse af ret til ophold. Det forhold, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde brystkræft og var i behandling herfor i Danmark, kunne således ikke føre til en ændret vurdering af sagen, ligesom det ej heller kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde gjort gældende, at udvisning og deportering ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, idet det ville krænke ansøgerens fysiske integritet. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det alene var ved afgørelser om ophør af ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, at helbredsmæssige forhold kunne tages i betragtning, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, stk. 1. På baggrund af Statsforvaltningens og Udlændingestyrelsens tidligere trufne afgørelser **lagde Udlændingenævnet i den forbindelse til grund**, at uanset om ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden juli 2013, havde ansøgeren ikke opfyldt betingelserne for ret til ophold efter senest medio december 2014, hvor Statsforvaltningen traf afgørelse om, at ansøgerens ret til ophold var ophørt, hvilket Udlændingestyrelsen stadfæstede i maj 2016. Der var således ikke på nuværende tidspunkt tale om afgørelse om ophør af ansøgerens EU-opholdsret. **Udlændingenævnet lagde desuden til grund**, at ansøgeren måtte antages at kunne modtage den nødvendige behandling for sin kræftsygdom i sit hjemland Tyskland. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettig-

hedskonventions artikel 6 eller sprogpagten, at sagsbehandlingen var foregået på dansk og ikke på ansøgerens modersmål tysk. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at **Udlændingenævnet havde taget ansøgerens klage på tysk under behandling**, at forvaltningssproget i Danmark er dansk, og uanset om ansøgeren udgjorde en del af det tyske mindretal i Danmark, ville det ikke kunne have medført en ret til en sagsbehandling på ansøgerens modersmål. **Udlændingenævnet henviste i øvrigt til**, at ansøgeren ved henvendelse til Udlændingenævnets sekretariat havde mulighed for at få en mundtlig oversættelse af afgørelsen til engelsk. Ansøgeren havde endvidere mulighed for at få hjælp til oversættelse til tysk hos Bund Deutscher Nordschleswiger i Danmark. **Udlændingenævnet havde ved vurderingen af ansøgerens ægtefælles ret til ophold som familiemedlem til ansøgeren lagt vægt på**, at det var en betingelse for at opnå ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger, at unionsborgeren opfyldte betingelserne for ret til ophold i EU-opholdsbekendtgørelsen. **Idet Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold, opfyldte ansøgerens ægtefælle heller ikke betingelserne for ret til ophold som medfølgende familiemedlem. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle havde gjort gældende, at ægtefællen var advokat og havde ret til at praktisere jura i ethvert EU-medlemsland. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset anerkendelsen af ansøgerens ægtefælles ret til i Danmark at praktisere sit hverv som advokat, var det en betingelse for ægtefællens lovlige ophold i Danmark som erhvervsaktiv efter EU-retten, at ægtefællen opfyldte betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3 som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Udlændingestyrelsen i maj 2016, september 2018 og december 2018 stadfæstede Statsforvaltningens afgørelser om, at ansøgerens ægtefælle ikke havde ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at det fremgik af Det Centrale Virksomhedsregister, at advokatfirmaet var ophørt pr. februar 2018. ÅB/2019/179**.**

3.20.2.1. Arbejdstagere

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, at en unionsborger, der er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, her i landet har ret til ophold her i landet ud over de tre måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 4, at en unionsborger, der er rejst ind i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som arbejdssøgende i indtil seks måneder fra indrejsen. Herefter har den pågældende ret til ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger arbejde og har reelle muligheder for at blive ansat.

EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter indeholder ikke en klar definition af, hvornår en person må anses for at være arbejdstager i EU-rettens forstand.

Arbejdstagerbegrebet er derimod fastslået i EU-Domstolens praksis vedrørende TEUF artikel 45. EU-Domstolen har bl.a. i sag C-14/09, Genc, udtalt, at enhver unionsborger, som udøver en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement, skal anses for at være arbejdstager[39].

Kendetegnet ved et arbejdsforhold er ifølge EU-Domstolen, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger. Efter EU-Domstolens retspraksis må arbejdstagerbegrebet ikke fortolkes indskrænkende.

Ved vurderingen af, om en person har arbejdstagerstatus, skal der altid foretages en konkret og individuel vurdering af unionsborgerens egne forhold samt den arbejdsaktivitet, som den pågældende udøver.

Der er ikke en udtømmende liste over de kriterier, det kan være relevant at inddrage ved vurderingen af, om en unionsborger er omfattet af arbejdstagerbegrebet. Nogle kriterier vil generelt tale for arbejdstagerstatus, mens andre generelt vil tale imod arbejdstagerstatus, og disse skal altid afvejes over for hinanden i en samlet vurdering.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har forholdt sig til, hvorvidt en unionsborger havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, til en italiensk statsborger.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise Statsforvaltningens afgørelse for så vidt angik vurderingen af, om ansøgeren havde ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var taget stilling til det forhold, at ansøgerens arbejdsmæssige aktiviteter var en del af et religiøst fællesskab. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det fremgik af EU-Domstolens sag C-196/87, Steymann, at det i sager, hvor personer påberåber sig at være arbejdstagere på baggrund af beskæftigelse hos et religiøst fællesskab, er relevant at foretage en vurdering af, om det pågældende arbejde er et væsentligt led i deltagelsen af det religiøse fællesskab, samt om – og på hvilken måde – det pågældende arbejde er med til at sikre det religiøse fællesskab økonomisk uafhængighed. **Udlændingenævnet fandt det på den baggrund** relevant at få belyst, hvilke

[39] Dom af 4. februar 2010, sag C-14/09, Genc, præmis 19

konkrete arbejdsopgaver ansøgerens ansættelse omfattede, om arbejdsopgaverne var et væsentligt led i deltagelsen af det religiøse fællesskab, samt om de pågældende arbejdsopgaver bidrog til det religiøse fællesskab som økonomisk virksomhed. EU/2019/33.

Ved den konkrete vurdering vil der bl.a. kunne lægges vægt på arbejdsforholdets varighed, således at jo længere tid et arbejdsforhold hos samme arbejdsgiver har bestået, jo mere vil tale for, at der er tale om reel og faktisk beskæftigelse. Der kan ud fra EU-Domstolens praksis ikke sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

EU-Domstolen har i sag C-413/01, Franca Nini-Orasche[40], udtalt, at en tidsbegrænset kontrakt, der var gældende i to en halv måned, var tilstrækkelig til, at den pågældende kunne opnå arbejdstagerstatus, såfremt beskæftigelsen ikke var af marginal og supplerende karakter.

Franca Ninni-Orasche-dommen har i dansk praksis dannet grundlag for et udgangspunkt om, at et ansættelsesforhold af en varighed under 10-12 uger alt andet lige vil tale for, at arbejdstagerstatus ikke er opnået.

Ved vurderingen vil det ligeledes være relevant at inddrage arbejdsforholdets omfang. Det er ikke muligt at fastsætte absolutte grænser for arbejdstiden i form af for eksempel et fast minimumskrav til et ugentligt timeantal. Jo lavere timetal, des større krav kan der dog stilles til opfyldelsen af de øvrige relevante kriterier.

Det fremgår bl.a. af EU-Domstolens retspraksis[41], at lønnet beskæftigelse, hvorved arbejdstiden normalt ikke overstiger 18, 12 eller endog 10 timer ugentligt, ikke udelukker, at den person, der udøver beskæftigelsen, kan anses for at være arbejdstager. Et ugentligt timeantal under 10-12 timer vil tale imod, at unionsborgeren har arbejdstagerstatus, idet timetallet dog altid vil skulle sammenholdes med de øvrige relevante kriterier.

Unionsborgeren skal kunne godtgøre at have lønnet beskæftigelse i et sådant omfang, at den pågældende kan anses for arbejdstager. Dette kan godtgøres ved, at arbejdsgiveren udfylder en arbejdsgivererklæring.

Vederlagets størrelse er endvidere et kriterium, som kan tillægges vægt ved den samlede vurdering. EU-Domstolen har ikke fastsat en minimumsgrænse for, hvor meget en unionsborger skal tjene for, at unionsborgeren har arbejdstagerstatus. Man vil ved vurderingen generelt kunne tage udgangspunkt i den laveste overenskomstmæssige takst for det givne fagområde.

[40] Dom af 6. november 2003, sag C-413/01, Franca Ninni-Orasche, præmis 22 og 32
[41] Dom af 14. december 1995, sag C-444/93, Megner og Scheffel, præmis 18

Som udgangspunkt vil et beskedent vederlag dog ikke i sig selv kunne udelukke arbejdstagerstatus, idet der skal foretages en samlet vurdering af arbejdsforholdet i sin helhed, herunder om beskæftigelsen er reel og faktisk. Vederlagets størrelse må vurderes i lyset af den oplyste arbejdsaktivitet. Det er endvidere ikke afgørende, om vederlaget har karakter af løn eller naturalieydelser, herunder for eksempel betalt ophold og forplejning.

Det bemærkes, at det derudover generelt er en betingelse for, at en lønindkomst kan tages i betragtning, at beskæftigelsen er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser herfor, jf. TEUF artikel 45, stk. 3, litra c, herunder at der behørigt betales skat m.v. af det oplyste vederlag.

Ved vurderingen af, om en person har arbejdstagerstatus, skal der desuden tages hensyn til andre relevante forhold, herunder for eksempel retten til betalt ferie, løn under sygdom, og om ansættelsen er omfattet af en overenskomst[42]. Øvrige forhold som barsels- og pensionsordning, arbejdsgiverforsikring, afstand til arbejdspladsen samt den pågældendes individuelle sprogkundskaber og faglige kvalifikationer vil endvidere kunne indgå i den samlede vurdering.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en EU-statsborger var arbejdstager, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold som arbejdstager i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en statsborger fra Letland.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse fra maj 2018 ikke havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse ikke kunne anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet han ikke havde sandsynliggjort, at hans beskæftigelse var af reel og faktisk karakter. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** det begrænsede omfang af ansøgerens beskæftigelse, herunder at han fra februar 2018 blev ansat hos en arbejdsgiver, og at han i februar 2018 havde 8,94 arbejdstimer, i marts 2018 havde 35,99 arbejdstimer og i april 2018 havde 51,28 arbejdstimer, hvilket svarede til, at han havde en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på cirka 8,11 timer i perioden fra februar 2018 til april 2018. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens beskæftigelse var af så ringe omfang, at det måtte anses for at være et rent marginalt supplement. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der ikke i øvrigt var holdepunkter for at anse den beskæftigelse, som ansøgeren udøvede på tidspunktet for Statsfor-

[42] Dom af 4. februar 2010, sag C-14/09, Genc, præmis 27

valtningens afgørelse, som reel og faktisk. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i april 2018 havde et øget antal arbejdstimer, som svarede til 11,97 timers ugentlig beskæftigelse samt en tilsvarende øget indtægt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en øget beskæftigelse i en enkelt måned ikke i sig selv kunne føre til, at ansøgeren var omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i juli 2018 havde fået udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet dette ikke i sig selv sandsynliggjorde, at ansøgeren opfyldte betingelserne som arbejdstager på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse i maj 2018. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren havde gjort gældende, at begrebet arbejdstager omfattede enhver, som udøvede reelt og effektivt arbejde og blev betalt under en anden persons ledelse, kunne på baggrund af ovennævnte vurdering af ansøgerens udøvede beskæftigelse, heller ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde gjort gældende, at ansøgeren faktisk levede af den pågældende indtægt, og at beskæftigelsen således ikke kunne betragtes som et rent marginalt supplement. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset om ansøgeren kunne leve af den pågældende indtægt, kunne det ud fra en samlet vurdering af beskæftigelsen ikke lægges til grund, at ansøgeren var omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb. EU/2019/30.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold i Danmark som arbejdstager til en polsk statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse ikke kunne anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet hun ikke havde sandsynliggjort, at beskæftigelsen var af reel og faktisk karakter. **Udlændingenævnet lagde vægt på** ansøgerens begrænsede omfang af sin beskæftigelse, herunder at hun blev ansat i juli 2018, og at hun i perioden fra juli 2018 til august 2018 havde 18,75 arbejdstimer og fra august 2018 til september 2018 havde 39,62 arbejdstimer, hvilket svarede til, at hun i perioden havde en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på 6,59 timer. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens beskæftigelse var af så begrænset omfang, at det måtte anses for at være et rent marginalt supplement. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren i oktober 2018 alene fik løn for 19,18 arbejdstimer hos virksomheden, og at hun herefter ikke havde haft indkomst fra virksomheden. **Udlændingenævnet fandt**, at dette forhold talte imod, at ansøgeren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse opfyldte det EU-retlige arbejdstagerbegreb, idet hun ikke var i færd med at øge sin beskæftigelse til et niveau, som kunne være omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb. **Udlændingenævnet havde endvidere lagt vægt på** varigheden af ansøgerens arbejdsforhold. **Udlændingenæv-**

net lagde til grund, at ansøgeren tidligst var i beskæftigelse fra juli 2018, idet første lønseddel omfattede denne dato, og at ansættelsen ophørte senest i oktober 2018, idet ansøgeren ikke havde fået udbetalt løn efter oktober 2018. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund**, at ansøgerens samlede ansættelse varede højst i tre måneder. **Udlændingenævnet fandt**, at den begrænsede samlede varighed af ansøgerens ansættelsesforhold og ansøgerens antal arbejdstimer på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse samlet set talte imod, at ansøgeren opfyldte det EU-retlige arbejdstagerbegreb. Endelig lagde **Udlændingenævnet vægt på**, at der på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens øvrige oplysninger vedrørende ansøgeren og ansøgerens ansættelsesforhold, herunder oplysningerne vedrørende størrelsen af ansøgerens vederlag, overenskomstdækning, pension, feriepenge og løn under sygdom, ikke i øvrigt var holdepunkter for at anse beskæftigelsen, som ansøgeren udøvede på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse, som reel og faktisk. Det forhold, at ansøgeren havde gjort gældende, at hun ikke kunne fremlægge en lønseddel med et tilstrækkeligt antal arbejdstimer, fordi ansøgeren havde modtaget sit "tax number" meget sent, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumenter, der understøttede, at ansøgeren ikke havde mulighed for at påbegynde sin ansættelse tidligere eller at oppebære et større antal arbejdstimer. EU/2019/31.

Der henvises endvidere til EU/2019/34, der er gengivet i afsnit 3.20.4.1.

3.20.2.2. Selvforsørgende (personer med tilstrækkelige midler)

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1, at en unionsborger, der råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 4, kan udstedelse af registreringsbevis til en unionsborger omfattet af bekendtgørelsens § 6, betinges af bl.a., at den pågældende fremlægger dokumentation for at råde over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Der kan sættes grænser for, hvilken dokumentation for tilstrækkelige midler, der kan fremlægges. Det kan om nødvendigt kontrolleres, at midlerne findes, at de er lovlige, hvor store de er, og at de er tilgængelige.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en EU-borger rådede over tilstrækkelige midler, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold som en statsborger fra Italien, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6. Statsforvaltningen

havde i januar 2019 truffet afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. Statsforvaltningen vurderede endvidere, at ansøgeren ikke havde ret til ophold som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6. Vedlagt ansøgningen til Statsforvaltningen var en arbejdsgivererklæring af december 2018, udfyldt af Church of Scientology Europe, hvoraf det fremgik bl.a., at ansøgeren pr. december 2018 blev ansat i en tidsubegrænset stilling som "staff member" hos Church of Scientology Europe, at ansøgerens løn udgjorde 4.500 kr. månedligt, og at den ugentlige arbejdstid udgjorde 37 timer. Vedlagt ansøgningen var endvidere en udtalelse af december 2018 til Statsforvaltningen fra Church of Scientology Europe, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var medarbejder ved Church of Scientology Europe, og at ansøgeren fra Church of Scientology Europe modtog kost og logi samt dækning af andre omkostninger i forbindelse med opholdet i Danmark. Church of Scientology of Europe oplyste endvidere i januar 2019 til Statsforvaltningen, at ansøgerens løn på minimum 4.500 kr. månedligt inkluderede kost, logi, etc. samt et ugentligt (og dermed et månedligt) beløb.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ud fra de foreliggende oplysninger ikke havde sandsynliggjort, at ansøgeren havde ret til ophold i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6. **Udlændingenævnet fandt således**, at det på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren rådede over sådanne midler til sit underhold i Danmark, at det kunne antages, at ansøgeren ikke ville faldet det offentlige til byrde. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke til sagen var fremlagt dokumenter, der understøttede, at ansøgeren rådede over tilstrækkelige midler til sit underhold i form af f.eks. en kontoudskrift eller anden dokumentation for, at ansøgeren i tilstrækkelig grad var sikret finansielle midler under sit ophold. Det forhold, at det fremgik af sagens oplysninger, at Church of Scientology Europe ville dække ansøgerens kost, logi og andre omkostninger under ansøgerens ophold i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke i sig selv kunne anses for dokumentation for, at ansøgeren rådede over tilstrækkelige midler. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde planlagt et længerevarende ophold her i landet sammenhold med beløbets meget begrænsede størrelse, som ikke kunne antages at dække et almindeligt underhold her i landet. EU/2019/33.

Ved bedømmelsen af, hvilke indtægter og midler der må anses som tilstrækkelige, skal der tages hensyn til unionsborgerens personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis unionsborgeren råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 22, stk. 2 (integrationsydelse), og § 34 (særlig støtte) i lov om aktiv socialpolitik, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 4.

Der er alene tale om et vejledende minimumsbeløb, og der kan således ikke stilles ubetinget krav om, at unionsborgeren skal råde over midler, der mindst svarer til de pågældende ydelser. Hvis unionsborgeren har et rådighedsbeløb, der ligger under det pågældende niveau, kan dette således ikke automatisk føre til afslag. Der skal være tale om en konkret vurdering, og der skal tages hensyn til den pågældendes personlige situation. Hvis personen f.eks. angiver kun at ville opholde sig i Danmark i en bestemt tidsperiode, skal der tages hensyn til dette.

3.20.2.3. Familiemedlemmer

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 8-12 har familiemedlemmer til en unionsborger, der har opholdsret efter EU-reglerne, ret til ophold her i landet ud over de tre måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende, der har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Betingelserne for familiemedlemmets ret til at tage ophold her i landet varierer i et vist omfang, alt efter hvilket opholdsgrundlag unionsborgeren har.

Familiemedlemmets ret til ophold er afledt af unionsborgerens opholdsret. Denne ret gælder, uanset om familiemedlemmet er tredjelandsstatsborger, eller om familiemedlemmet selv er unionsborger. Ved vurderingen af, om en person er omfattet af personkredsen som familiemedlem til en hovedperson i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, skal der foretages en samlet konkret og individuel vurdering af de foreliggende oplysninger.

På baggrund af EU-Domstolens retspraksis[43] kan der, for at direkte efterkommere over 21 år og familiemedlemmer i opstigende linje er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4, opstilles kriterier om, at:

- Familiemedlemmet henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke skal være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder,
- Familiemedlemmets materielle behov i hjemlandet skal dækkes af unionsborgeren eller dennes ægtefælle, og
- Familiemedlemmets materielle behov i familiemedlemmets hjemland eller i det land, hvorfra familiemedlemmet kom, skal foreligge på det tidspunkt, hvor vedkommende søger om at slutte sig til unionsborgeren eller dennes ægtefælle.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6, kan andre familiemedlemmer end ægtefæller, direkte efterkommere under 21 år, direkte efterkommere over 21 år og personer i opsti-

[43] Dom af 19. oktober 2004, sag C-200/02, Zhu og Chen, præmis 43, og dom af 9. januar 2007, sag C-1/05, Jia, præmis 35 og 37

gende linje anses som familiemedlemmer efter EU-reglerne, såfremt specifikke betingelser er opfyldt.

For familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse, at det kan anses for godtgjort, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, enten er optaget i hovedpersonens husstand eller forsørges af hovedpersonen.

For familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 6, er det en betingelse, at der fremlægges dokumentation til støtte for, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer familiemedlemmet, jf. opholdsdirektivets artikel 10, stk. 2, litra e.

Et familiemedlems afledte ret til ophold kan ikke medføre en ret til ophold for andre familiemedlemmer.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et familiemedlems afledte ret til ophold kunne medføre en ret til ophold for et andet familiemedlem, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold for en russisk statsborger som familiemedlem til en EU-borger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at ansøgerens registrerede partner, som var referencepersonen, var statsborger i Rusland og ikke var unionsborger, og at ansøgerens registrerede partner således ikke opfyldte betingelserne som hovedperson i EU-opholdsbekendtgørelsens § 1. Allerede af denne grund var ansøgeren ikke omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, jf. § 1. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens registrerede partner i september 2017 havde fået udstedt EU-opholdskort som familiemedlem til sin datter, som var en 15-årig britisk statsborger, og som i juli 2017 havde fået udstedt registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens registrerede partner havde afledt sin opholdsret fra sin datter, og at ansøgerens registrerede partners afledte opholdsret ikke kunne medføre en ret til ophold for andre familiemedlemmer. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde gjort gældende, at hun og hendes registrerede partner ikke kunne udøve et familieliv i ansøge-

rens hjemland, idet det i Rusland var imod loven at leve sammen med en person af samme køn. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om et asylretligt forhold, som ikke kunne tages i betragtning ved vurderingen af, om betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2 var opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold som familiemedlem til hendes registrerede partners datter, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 4-6. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke var omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 4, allerede fordi hun ikke var beslægtet i ret opstigende linje med den registrerede partners datter. Det forhold, at ansøgeren havde gjort gældende, at hun var i familie med hendes registrerede partners datter, uanset at hun ikke var blodsbeslægtet med hende, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering, idet betingelsen om at være beslægtet i ret opstigende linje efter **Udlændingenævnets opfattelse** skulle være opfyldt enten i form af slægtskab eller som følge af juridiske forpligtelser som f.eks. adoption. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation, der understøttede, at hun i Rusland var blevet forsørget af hendes registrerede partners datter eller havde været optaget i hendes husstand, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5, og at ansøgeren ligeledes ikke havde fremlagt dokumentation, der understøttede, at alvorlige helbredsmæssige grunde gjorde det absolut nødvendigt, at den registrerede partners datter personligt plejede ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 6. **Udlændingenævnet bemærkede afslutningsvis**, at det fremgik af CPR, at den registrerede partners datter var udrejst af Danmark i august 2018. **Udlændingenævnet fandt således på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninge**r, at ansøgeren ikke havde ret til ophold i Danmark som familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsen. EU/2019/19.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, at udstedelse af opholdskort kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, at afgørelser truffet efter udlændingeloven eller denne bekendtgørelse i forhold til unionsborgere eller deres familiemedlemmer, jf. § 2, af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd. Der må ikke lægges økonomiske betragtninger til grund. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde en sådan afgørelse. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om hensynet til den offentlige orden og sikkerhed var til hinder for meddelelse af opholdsret, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold som familiemedlem til en pakistansk statsborger, som af Statsforvaltningen var blevet meddelt afslag under henvisning til hensynet til den offentlige orden og sikkerhed, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, jf. §§ 8-12.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse fra juni 2018. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på ret til ophold som familiemedlem til en EU-borger, jf. herved en analogi af EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, som følge af, at han i oktober 2015 udøvede vold mod sin tidligere ægtefælle, og at ansøgeren ved dom af september 2018 blev fundet skyldig i forholdet, jf. straffelovens § 244, stk. 1, for hvilket ansøgeren blev straffet med 50 dages betinget fængsel samt betinget udvisning, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at der ved det begåede forhold var tale om en enkeltstående voldsepisode af tilfældighedspræget karakter. **Udlændingenævnet lagde ligeledes vægt på**, at ansøgeren i øvrigt var ustraffet samt hans personlige forhold, hvor han var gift med en EU-borger med opholdsret i Danmark i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, med hvem han havde et fællesbarn, og hvor han under sit sidste lovlige ophold i Danmark sås at have været i beskæftigelse både i form af ansættelsesforhold og som selvstændig erhvervsdrivende. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af ovenstående**, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren i fremtiden ville begå ligeartet kriminalitet, og at ansøgerens adfærd dermed ikke udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, jf. herved analogi af EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, og § 35. EU/2019/17.

3.20.3. Sekundær bevægelighed

EU-rettens regler om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at familiemedlemmer til danske statsborgere bosiddende i Danmark som udgangspunkt ikke kan opnå ret til ophold i Danmark i medfør af EU-rettens regler.

Det følger dog af EU-Domstolens praksis, at en EU-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed[44].

[44] Dom af 7. juli 1992, sag C-370/90, Singh, dom af 11. december 2007, sag C-291/05, Eind, dom af 11. juli 2002, sag C-60/00, Carpenter, og dom af 12. marts 2014, sag C-457/12, S m.fl., præmis 40 og 46

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, at i det omfang det følger af EU-retten, har familiemedlemmer til en dansk statsborger ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, som følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2.

3.20.3.1. Reelt og faktisk ophold

Det er en betingelse for at opnå ret til ophold i Danmark med en dansk statsborger efter EU-retten, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land og der har opholdt sig som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, pensioneret arbejdstager, pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller pensioneret tjenesteyder, udstationeret, studerende eller person med tilstrækkelige midler. Det gælder dog ikke, hvis den danske statsborger har opnået tidsubegrænset opholdsret i det andet EU-land.

Betingelsen om reelt og faktisk ophold betyder, at der skal være tale om en reel og faktisk flytning til det andet EU-land, således at den danske statsborger har indrettet sig på en måde, som viser, at den danske statsborger har en tilværelse i det pågældende land, og at den danske statsborger har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land. Der skal ved vurderingen heraf altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af samtlige omstændigheder i sagen.

Til brug for den samlede vurdering kan der lægges vægt på, om der er fremlagt dokumentation for f.eks. leje eller køb af bolig i det andet EU-land.

Endvidere vil den danske statsborgers oprettelse af bankkonto eller tegning af forsikringer i det andet EU-land tale for, at der er etableret et reelt og faktisk ophold. Ved vurderingen kan der desuden lægges vægt på, om familiens samlede forhold indikerer, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold. Der vil således kunne lægges vægt på bl.a. varigheden af den danske statsborgers planlagte ophold, varigheden af ægteskabet mellem den danske statsborger og den udenlandske ægtefælle, karakteren af den danske statsborgers bopæl m.v., ligesom oplysninger om børns skolegang, optagelse i daginstitution m.v. vil kunne indgå i vurderingen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold til en statsborger fra Brasilien som familiemedlem til en dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland i perioden fra september 2016 til april 2017. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at der ikke i tilstrækkelig grad var fremlagt dokumentation, der understøttede, at han havde haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som ville kunne antages at være normalt, såfremt han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland i den pågældende periode. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at udskriften fra ansøgerens ægtefælles danske bankkonto talte imod, at han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Således fremgik det af kontoudskriften, at der fra september 2016 frem til slutningen af oktober 2016 var foretaget færre end ti indkøb samt færre end fem kontanthævninger i Tyskland, og at der i samme periode var foretaget et større antal indkøb i Danmark, ligesom der var foretaget danske indbetalinger til bl.a. et fitnesscenter, en tandlæge, et teleselskab, et fjernvarmeselskab og DR licens. Der fremgik ikke efter oktober 2016 udgifter til almindeligt forbrug i Tyskland. Derudover indikerede transaktionerne på kontoudskriften, at ansøgerens ægtefælle fra slutningen af oktober 2016 opholdt sig i Spanien, og at han fra begyndelsen af november 2016 opholdt sig i Brasilien. Desuden vedrørte kontoudskriften alene perioden til og med december 2016, og den omfattede således ikke perioden frem til hans oplyste indrejse i Danmark i april 2017. **Udlændingenævnet havde ved vurderingen af**, om ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland, ydermere lagt vægt på, at der ikke var fremlagt dokumentation til støtte for, at han havde haft udgifter til transport mellem Tyskland og Danmark i forbindelse med arbejdet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at der var fremlagt dokumentation for, at ansøgerens ægtefælle fra september 2016 lejede en bolig i Tyskland, og at han havde afholdt udgifter til depositum og husleje i den pågældende periode frem til april 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det, sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, ikke kunne lægges til grund, at han faktisk havde boet i boligen i den pågældende periode. Endvidere kunne det forhold, at ansøgerens ægtefælle i Det Centrale Personregister (CPR) havde været registreret som udrejst til Tyskland i perioden fra november 2016 til april 2017, og at han i Tyskland var blevet registreret som tilflyttet fra september 2016, ikke i sig selv føre til en antagelse om, han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der alene var tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterede, at han faktisk var flyttet til Tyskland. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at udrejsedatoen i CPR i november 2016 ikke stemte overens med ansøgerens ægtefælles egne oplysninger i ansøgningsskemaet og med registreringen i Tyskland fra september 2016. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at det ej heller kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle fra november 2016 udlejede boligen i Danmark, idet udlejningen af boligen ikke i sig selv godtgjorde, at han var flyttet til Tyskland. Som anført ovenfor indikerede den fremlagte kontoudskrift desuden, at han fra slutningen af oktober 2016 havde opholdt sig i Spanien og fra begyndelsen af november

2016 havde opholdt sig i Brasilien. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det forhold, at der var fremlagt betalingsbekræftelser fra en dansk bank vedrørende ansøgerens ægtefælles betalinger til en tysk konto heller ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at det fremgik af sagens oplysninger i øvrigt, at der var tale om en tysk sundhedsforsikring, som vedrørte ansøgeren og således ikke ansøgerens ægtefælle. Ligeledes kunne de fremlagte oplysninger om ansøgerens forhold i Tyskland, herunder hendes registrering i Tyskland, hendes tyske sundhedskort og EU-opholdskort og diverse tyske breve adresseret til hende, ikke føre til en ændret vurdering. Uanset, om ansøgeren opholdt sig i Tyskland i den pågældende periode, godtgjorde dette ikke i sig selv, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at de øvrige oplysninger i sagen ej heller i sig selv kunne føre til, at det kunne lægges til grund, at han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. EU/2019/21.

Forhold, der i den samlede vurdering som udgangspunkt vil tale imod etableringen af et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land, vil være et kortvarigt ophold på et hotelværelse, fremleje af et værelse eller tilflytning på en c/o-adresse hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode, eller at den danske statsborger har bibeholdt sin adresse i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en dansk statsborger havde bibeholdt sin adresse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold til en statsborger fra Panama som familiemedlem til en dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøgeren kunne opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at der ikke i tilstrækkelig grad var fremlagt dokumentation, der understøttede, at ansøgerens ægtefælle havde haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som vil kunne antages at være normalt, såfremt han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af kontoudskriften fra ægtefællens danske bankkonto, at langt størstedelen af transaktionerne i perioden fra november 2017 til april 2018, hvor han efter det oplyste vendte tilbage til Danmark, vedrørte køb foretaget i Danmark, og at der fremgik et meget lille forbrug i Tyskland. Således fremgik der cirka 150 køb i Danmark, mens der alene fremgik cirka 25 køb i Tyskland samt otte kontanthævninger i Tyskland på sammenlagt 1.500 euro til blandt andet husleje. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af bankkontoudskriften, at der i perioden fra januar 2018 til marts

2018 alene var foretaget 14 hævninger, som kunne henføres til almindeligt forbrug i Tyskland. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det fremgik af sagens oplysninger, at der var tale om ansøgeren og ægtefællens tyske fælleskonto, og at det fremgik af udskriften fra bankkontoen, at ægtefællen ved overførsel af penge til den tyske konto havde angivet ansøgeren som modtager. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der var fremlagt kopi af cirka 100 kvitteringer for indkøb foretaget i Tyskland i den pågældende periode, hvoraf cirka 25 kunne henføres til ægtefællens danske konto eller til parrets tyske fælleskonto, mens de resterende kvitteringer vedrørte køb foretaget med kontanter, som således ikke kunne henføres til ansøgerens ægtefælle. Uanset, at ansøgerens ægtefælle havde anført, at man mange steder i Tyskland alene kunne betale med kontanter, **fandt Udlændingenævnet**, at de fremlagte kvitteringer, sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, ikke i sig selv kunne føre til, at **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens ægtefælle havde haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som understøttede etableringen af et reelt og faktisk ophold. **Udlændingenævnet havde yderligere tillagt det vægt**, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle havde bibeholdt boligen i Danmark, og at hans ældste søn, som på daværende tidspunkt var 17 år, blev boende i denne bolig, hvor ansøgerens ægtefælle i øvrigt havde sin daglige arbejdsgang i forbindelse med et dansk firma, talte imod, at han faktisk var flyttet fra Danmark og havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Hertil kom, at det fremgik af kontoudskriften fra den danske sparekasse, at størstedelen af de indkøb, der var foretaget i Danmark i den pågældende periode, var foretaget i butikker i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation, der understøttede, at ansøgerens ægtefælle havde haft udgifter til transport mellem Tyskland og Danmark, herunder kvitteringer for køb af benzin, idet han måtte antages at have haft et øget forbrug af benzin, såfremt han dagligt pendlede cirka 70 kilometer hver vej mellem de relevante byer i Danmark og Tyskland. Den fremlagte lejekontrakt og de medfølgende kvitteringer for betalt husleje kunne ikke i sig selv føre til, at det kunne lægges til grund, at han faktisk havde boet i boligen i Tyskland. Endvidere kunne det forhold, at han havde været registreret i CPR som udrejst til Tyskland i perioden fra november 2017 til april 2018, og at han i Tyskland var blevet registreret som bosiddende i november 2017, heller ikke i sig selv føre til en antagelse om, at han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland**. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der alene var tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterede, at han faktisk var flyttet fra Danmark til Tyskland. Det forhold, at ansøgeren og ægtefællens yngste søn var blevet registreret som bosiddende i Tyskland, at ansøgeren havde fået udstedt et tysk opholdskort som familiemedlem til en EU-borger, og at der var fremlagt en udfyldt blanket vedrørende ansøgerens ægtefælles søns indmeldelse i en dansk skole i Tyskland, kunne heller ikke i sig selv føre til en ændret vurdering, idet det ikke i sig selv i tilstrækkelig grad sandsynliggjorde, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Ydermere kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at parret havde været gift siden 1998 og havde to fællesbørn, som var danske statsborgere, og at ansøgeren tidligere havde opnået permanent opholdstilladelse, talte dansk

og havde eventuelle jobtilbud i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var tale om forhold, som kunne tages i betragtning ved vurderingen af, om betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 var opfyldt. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at de øvrige oplysninger i sagen ej heller i sig selv kunne føre til, at det kunne lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. EU/2019/22.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold til en statsborger fra Tyrkiet som familiemedlem til en dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige i perioden fra september 2016 til februar 2018, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøgeren kunne opnå ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at der ikke i tilstrækkelig grad var fremlagt dokumentation, der understøttede, at ansøgerens ægtefælle havde haft udgifter til et almindeligt forbrug i Sverige, som vil kunne antages at være normalt, såfremt ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige i den pågældende periode. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der af udskriften fra ansøgerens ægtefælles bank for perioden fra oktober 2016 til februar 2018 fremgik meget få udgifter til almindeligt dagligdags forbrug i Sverige, herunder særligt i perioden fra august 2017 og frem, idet der – med undtagelse af december 2017, hvor der var foretaget syv køb i Sverige – alene var foretaget mellem ét og tre køb i Sverige om måneden. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at udskriften fra ansøgerens ægtefælles konto hos banken i Danmark for perioden fra april 2017 til og med februar 2018 talte imod, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige. Det fremgik således af kontoudskriften, at der næsten dagligt i hele perioden var foretaget køb i Danmark hos diverse supermarkeder eller tankstationer samt flere indkøb hos flere tøjbutikker og et apotek. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle foretog indkøb i Danmark, når ægtefællen var på vej hjem til Sverige, og at ægtefællen hævede penge i Danmark til brug for indkøb i Sverige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at omfanget af forbruget i Danmark og det forhold, at mange af indkøbene var foretaget i og omkring en bestemt by i Danmark sammenholdt med, at ægtefællen før og efter udrejsen til Sverige havde sin adresse i den pågældende by, og at ægtefællens bror fortsat boede på den danske adresse i perioden, i høj grad talte for, at ægtefællen havde haft sit daglige liv i og omkring den pågældende by i Danmark i perioden og ikke i Sverige. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at der ikke i øvrigt var fremlagt dokumentation til støtte for, at ægtefællen havde haft en dagligdag i Sverige i form af f.eks. dokumentation for telefonforbrug i Sverige, svenske forsikringer, diverse svenske medlemskaber eller andre forhold i Sverige, som vil kunne antages at være normalt, så-

fremt ægtefællen havde haft etableret et reelt og faktisk ophold. Den fremlagte dokumentation for, at ægtefællen havde fået udstedt svensk id-kort i december 2016, at det fremgik af ansøgerens svenske lægejournal, at ægtefællen i juni 2017 var med ansøgeren til lægen i Sverige, og at der var fremlagt et mikrobiologisk svar af juni 2017 vedrørende ægtefællen, kunne henset til sagens øvrige oplysninger ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Det kunne heller ikke føre til en ændret vurdering af sagen, at der var fremlagt svenske lejekontrakter, hvoraf det fremgik, at ægtefællen pr. oktober 2016 og pr. december 2017 lejede boliger på to adresser i Sverige, at der var fremlagt håndskrevne kvitteringer for, at ægtefællen havde betalt husleje, og at der hver måned var hævet kontanter i Danmark, som kunne svare til dækning af huslejen på 2.200 kr. for den ene bolig i Sverige. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset om ægtefællen havde betalt for at råde over en bolig i Sverige i den pågældende periode, kunne det sammenholdt med sagens øvrige oplysninger ikke lægges til grund, at ægtefællen faktisk havde boet i boligerne i den pågældende periode. Det kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at det fremgik af kontoudskriften fra banken, at der hver måned i perioden fra oktober 2016 til januar 2018 var foretaget et køb på 2.830 svenske kroner til brug for optankning af et transportkort. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det sammenholdt med sagens øvrige oplysninger ikke kunne lægges til grund, at ægtefællen faktisk dagligt havde transporteret sig frem og tilbage mellem Sverige og Danmark i den pågældende periode. Desuden kunne det forhold, at ægtefællen i Det Centrale Personregister var registreret som udrejst til Sverige i perioden fra september 2016 til februar 2018, og at ægtefællen i Sverige var folkebogført pr. september 2016, ikke i sig selv føre til en antagelse om, at ægtefællen havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, idet der alene var tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterede, at ægtefællen faktisk var flyttet til Sverige. Endvidere kunne de fremlagte oplysninger om ansøgerens forhold i Sverige, herunder ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Sverige og dokumenterne vedrørende ansøgerens lægebesøg m.v. i Sverige ikke føre til en ændret vurdering. Uanset, om ansøgeren opholdt sig i Sverige i den pågældende periode, godtgjorde dette således ikke i sig selv, at ægtefællen havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at de øvrige oplysninger i sagen ej heller kunne føre til, at det kunne lægges til grund, at ansøgerens ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige. ÅB/2019/180.

Det vil endvidere tale imod reelt og faktisk ophold, at familiemedlemmet hovedsageligt har opholdt sig i et andet land end det EU-land, som den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i, eller at familiemedlemmets ophold i det EU-land, hvor den danske statsborger har opholdt sig, har været kortvarigt.

Det ovenfor anførte udgør ikke en udtømmende opregning af forhold, som kan indgå i vurderingen af, om der er etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land.

3.20.3.2. Naturlig forlængelse

Ifølge dansk administrativ praksis er det ikke et krav, at det udenlandske familiemedlem indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat[45].

Hvis familiemedlemmet til en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, først søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt end tidspunktet for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der imidlertid foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Ved vurderingen af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds-, uddannelses- eller helbredsmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, som kan indgå i vurderingen af, om ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, ligesom der ikke kan opstilles en fast grænse for den tidsmæssige forskel. Der foretages i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af omstændighederne i sagen.

I tilfælde, hvor familiemedlemmet er indrejst i Danmark samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, men først senere indgiver en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne, stilles der ikke krav om, at ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden, hvis den pågældende i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger.

3.20.3.2.1. Altiner-dommen

EU-Domstolen har ved præjudiciel afgørelse af 27. juni 2018 i sag C-230/17, Deha Altiner og Ravn (Altiner-dommen), forholdt sig til dansk administrativ praksis for familiesammenføring

[45] Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 28. juni 2010 om tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om ophold som familiemedlem til den danske statsborger efter EUretten: https://nyidanmark.dk//media/Files/US/Lovstof/Praksisnotater/Notat_tidsmaessig_udstraekning_af_ansoegningens_indgivelse.pdf?la=da&hash=5CF95E9FBA3CF5A3EA7FA4302F36BE8E6FD877E2

efter EU-retten. Sagen vedrørte den situation, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, og hvor et familiemedlem, som påberåber sig en afledt opholdsret, først senere indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret.

EU-Domstolen udtalte, at artikel 21, stk. 1, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmøde (TEUF) ikke er til hinder for, at der meddeles afslag på en afledt opholdsret til et familiemedlem, hvis denne ikke er indrejst eller har indgivet ansøgning om opholdsret i "naturlig forlængelse" af unionsborgerens tilbagevenden til medlemsstaten, hvor den pågældende er statsborger. I den forbindelse skal der inden for rammerne af en samlet vurdering ligeledes tages hensyn til andre relevante forhold herunder navnlig de forhold, som kan godtgøre, at det til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til den nævnte medlemsstat, og det tidspunkt, hvor et medlem af dennes familie, som er tredjelandsstatsborger, er indrejst i samme medlemsstat, forholder sig således, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv ikke er ophørt.[46]

EU-Domstolens afgørelse indebærer en præcisering af praksis i sager, hvor der foreligger en tidsmæssig forskydning mellem unionsborgerens tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning, hvorefter der skal foretages en trinvis gennemgang af en række betingelser.

Der skal som følge af dommen foretages en konkret vurdering af, om unionsborgeren har haft et reelt og faktisk ophold i værtsmedlemsstaten, om unionsborgeren og familiemedlemmet har opbygget eller konsolideret et familieliv i værtsmedlemsstaten, og om familielivet er ophørt eller afbrudt i tidsrummet fra unionsborgerens tilbagevenden til Danmark til familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning om opholdsret.[47]

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet vurderede, om der forelå naturlig forlængelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til ophold i Danmark efter reglerne om sekundær bevægelighed, hvor en statsborger fra Danmark vendte hjem efter at have udøvet den fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

[46] Dom af 27. juni 2018, C-230/17, Altiner-dommen, præmis 35
[47] Udlændinge- og Integrationsministeriets fortolkningsnotat af 12. april 2019 vedrørende EU-Domstolens dom i Altiner-sagen

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at EU-Domstolen i juni 2018 afsagde dom i den præjudicielle sag C-230/17, Deha Altiner og Ravn (Altiner-dommen) om dansk administrativ praksis for familiesammenføring efter EU-retten i situationer, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat (såkaldt sekundær bevægelighed), og et familiemedlem, som påberåber sig en afledt opholdsret, først senere indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der som følge af dommen blev foretaget en præcisering af praksis i sager, hvor der forelå en tidsmæssig forskydning mellem unionsborgerens tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning, hvorefter der skulle foretages en trinvis gennemgang af en række betingelser. Disse betingelser sås ikke at være vurderet i ansøgerens sag. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det ikke fremgik udtrykkeligt af Statsforvaltningens afgørelse fra juni 2018, hvorvidt der var foretaget en konkret vurdering af, om ansøgerens ægtefælle havde haft et reelt og faktisk ophold i Grækenland, om ansøgeren og dennes ægtefælle havde opbygget eller konsolideret et familieliv i Grækenland, og om familielivet var ophørt eller afbrudt i tidsrummet fra ansøgerens ægtefælles tilbagevenden til Danmark til ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdsret. **Udlændingenævnet henviste** generelt til Udlændinge- og Integrationsministeriet fortolkningsnotat af 12. april 2019 vedrørende EU-Domstolens dom i Altiner-sagen. EU/2019/35.

3.20.4. Ophør af opholdsret

Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for sit ophold, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, 1. pkt., når det tidsbegrænsede ophold er givet efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 3-6, §§ 8-11, § 14, stk. 2 og 4, og § 15, stk. 2, jf. stk. 3.

Modtagelse af offentlig forsørgelse medfører ikke automatisk, at tidsbegrænset opholdsret efter § 30, stk. 1, 1. pkt. ophører, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, 2. pkt.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, finder således anvendelse i de situationer, hvor en person ikke længere opfylder de betingelser, som er en forudsætning for den pågældendes opholdsret. Det kan f.eks. være en unionsborger, der er meddelt registreringsbevis som arbejdstager, men nu har mistet sit arbejde, jf. dog reglerne for bevarelse af arbejdstagerstatus i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2. Et andet eksempel er, at et barns opholdsret ophører med henvisning til, at den herboende forælder ikke længere har opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Hvis en unionsborgers opholdsret ophører efter §§ 30-31, træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende bibeholder sit opholdsgrundlag, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Ved vurderingen heraf finder EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse.

Ved afgørelse om ophør af opholdsret skal der tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situations samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder helbrev, tilknytning til herboende personer m.v.

3.20.4.1. Arbejdstagere

EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1-5, opregner følgende fem situationer, hvor en unionsborger, der hidtil har haft ret til ophold som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, men ikke længere er erhvervsaktiv, kan bevare sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis:

1. unionsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke,
2. unionsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse eller været selvstændig erhvervsdrivende i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende,
3. unionsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende,
4. unionsborgeren i løbet af de første 12 måneder uforskyldt har mistet sit arbejde eller uforskyldt ikke længere er selvstændig erhvervsdrivende, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende, eller
5. hvis unionsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervsmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Det følger blandt andet af EU-Domstolens praksis,[48] at opregningen ikke er udtømmende. Ved vurderingen af, om en unionsborger har bevaret sin status som arbejdstager eller selvstændig

[48] Dom af 19. juni 2014, sag C-507/12, Saint Prix, præmis 38

erhvervsdrivende, skal der altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af unionsborgerens egne forhold og de øvrige oplysninger i sagen.

En unionsborger kan således bevare sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis vedkommende er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 1. Det er en betingelse, at den pågældendes sygdom eller ulykke er årsagen til arbejdsophøret, og at der ikke er tale om vedvarende uarbejdsdygtighed.

En unionsborger bevarer sin arbejdstagerstatus, hvis vedkommende er uforskyldt arbejdsløs og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. En unionsborger vil være at betragte som uforskyldt arbejdsløs, hvis unionsborgeren ikke kan bebrejdes, at vedkommende ikke længere er erhvervsaktiv, hvilket forudsætter, at det er omstændigheder uden for vedkommendes kontrol, som har ført til arbejdsophøret. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis opsigelsen skyldes afskedigelse som følge af nedgangstider, konkurs eller økonomisk afmatning.[49]

Omvendt vil forhold som arbejdstagerens manglende efterlevelse af arbejdsgiverens anvisninger eller manglende opfyldelse af forventningerne tale for, at vedkommende er selvforskyldt arbejdsløs. I alle tilfælde skal der foretages en konkret og samlet vurdering af de foreliggende oplysninger.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om EU-borgeren var uforskyldt arbejdsløs, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af ret til ophold som arbejdstager til en statsborger fra Litauen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse i maj 2018. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren i september 2017 var blevet opsagt fra en stilling som marketing consultant, og at det fremgik af eIndkomst, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse fra maj 2018 ikke havde haft lønindtægt efter september 2017. **Udlændingenævnet fandt** derfor på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at klageren opfyldte betingelserne for bevarelse af hans arbejdstagerstatus efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **Udlæn-**

[49] Dom af 20. december 2017, sag C-442/16, Gusa, præmis 31

dingenævnet lagde herved vægt på, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han ved sin opsigelse i september 2017 var uforskyldt arbejdsløs, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **Ved vurderingen heraf lagde Udlændingenævnet vægt på** oplysningerne i klagerens opsigelsesbrev af september 2017 fra arbejdsgiveren, hvoraf det fremgik, at klageren var blevet opsagt i september 2017 i løbet af en prøveperiode som følge af manglende salgskompetencer. **Udlændingenævnet fandt**, at en afskedigelse som følge af manglende kompetencer til at varetage stillingen som marketing consultant, ikke var en omstændighed, som lå uden for klagerens kontrol, og at klagerens arbejdsløshed derfor ikke kunne anses for at være uforskyldt. **Udlændingenævnet havde ved vurderingen lagt vægt på**, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han tilmeldte sig jobcentret inden for rimelig tid efter ophøret af ansættelsen i september 2017, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at det fremgik af oplysningerne fra kommunen, at klageren ikke havde tilmeldt sig som ledig på Jobnet. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at klageren ikke efter ophøret af beskæftigelsen i september 2017, havde bevaret sin arbejdstagerstatus. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger, der talte for, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse opfyldte betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for ham, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren indrejste første gang i Danmark i 2011 i en alder af cirka 18 år, og at han havde været udrejst af Danmark fra 2012 til 2015. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse havde arbejdet i Danmark i cirka to år, at han havde bestået modul 1 i Prøve i Dansk 3, at hans tante og onkel var bosiddende i Danmark og at han havde en samlever. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark, herunder opholdets relativt korte varighed, hans danskkundskaber eller beskæftigelse, kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af hans opholdsret kunne anses for at virke særligt belastende. Det forhold, at klageren efter det oplyste havde en samlever, kunne heller ikke føre til, at det måtte anses for særligt belastende for ham, at hans opholdsret ophørte, idet han ikke havde oplyst yderligere om perioden for samlivet eller om karakteren af forholdet. EU/2019/27.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, til en rumænsk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt ved afslutningen af hans beskæftigelse hos en restaurant i august 2018. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren selv havde opsagt sin stilling som

køkkenassistent hos restauranten, og at det fremgik af eIndkomst, at han senest havde haft lønindkomst i august 2018. **Udlændingenævnet fandt** på baggrund af en samlet og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at klageren opfyldte betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus. Det forhold, at klageren efter egne oplysninger var uforskyldt arbejdsløs, da arbejdsgiveren efter gentagne opfordringer ikke havde udbetalt den fulde løn i tre måneder, at der var uoverensstemmelser, idet arbejdsgiveren ville have haft klageren til at arbejde 60 til 66 timer ugentligt og med kun en søndag fri, i stedet for de 20 timer, der var aftalt i ansættelseskontrakten, at arbejdsgiveren havde taget fat i klagerens arm og fortalt ham, at han var færdig her i Danmark, hvis han ikke arbejdede de timer, som arbejdsgiveren ville have ham til at arbejde, og at klageren derfor havde valgt at forlade arbejdet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at årsagen til ophøret af beskæftigelsen hos virksomheden var uoverensstemmelser, at dette forhold ikke kunne betragtes som dokumentation for uforskyldt ledighed, og at klageren ikke havde fremlagt dokumentation for eller godtgjort, at der var en verserende sag mod klagerens arbejdsgiver. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han ved sin opsigelse i august 2018 var uforskyldt arbejdsløs, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **Udlændingenævnet havde desuden ved vurderingen af**, om klageren havde bevaret sin arbejdstagerstatus efter beskæftigelsesophøret lagt vægt på, at klageren ikke havde dokumenteret at have tilmeldt sig jobcentret inden for rimelig tid efter ophøret af hans ansættelse i august 2018, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at klageren ikke efter august 2018, hvor hans beskæftigelse hos arbejdsgiveren var ophørt, havde bevaret sin arbejdstagerstatus. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger, der talte for, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse opfyldte betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for ham, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren første gang indrejste i Danmark i juli 2017 i en alder af 30 år, at klageren således sås at have opholdt sig i Danmark i cirka et år på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse, og at klageren under sit ophold i Danmark alene havde haft lønindkomst i sammenlagt ni måneder, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at klagerens tilknytning til arbejdsmarkedet havde været af løsere karakter. Det forhold, at klageren havde ret til at opholde sig her i landet i yderligere tre måneder, idet han var arbejdssøgende, og at klageren ikke forstod, hvorfor Statsforvaltningen tog stilling til, at han skulle forlade landet i oktober 2018, når klageren kunne bevise at han var arbejdssøgende, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, at en EU-borger, der er arbejdstager, har ret til ophold i Danmark ud over de tre måneder, såfremt EU-borgeren fortsat har bevaret sin arbejdstagerstatus. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at klage-

ren ikke til sagen havde fremlagt oplysninger om personlige forhold, herunder om nogen familiemæssig tilknytning til Danmark eller helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at det måtte antages at virke særligt belastende for ham, at hans opholdsret var ophørt. EU/2019/32.

EU-Domstolen har særligt i sag C-507/12, Saint Prix, om gravide udtalt, at en unionsborger, som ophører med at arbejde eller med at søge arbejde som følge af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier og eftervirkningerne af en fødsel, bevarer sin status som arbejdstager, forudsat at hun genoptager sit arbejde eller finder et andet arbejde inden for rimelig tid efter barnets fødsel.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ophør som følge af graviditet og fødsel, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2019 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en statsborger fra Bulgarien.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt i februar 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens udbetaling af barselsdagpenge var ophørt i februar 2017, at der herefter ikke var registreret indkomst frem til tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse i maj 2018, og at klageren først i november 2017 havde tilmeldt sig jobcentret som ledig. **Udlændingenævnet fandt** derfor på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at klageren opfyldte betingelserne for bevarelse af hendes arbejdstagerstatus efter EU-retten. **Udlændingenævnet fandt således**, at uanset, at klageren ved ophøret af sin ansættelse med sidste lønudbetaling i marts 2016, var at anse som uforskyldt arbejdsløs, idet hun umiddelbart derefter, i april 2016, fødte sit ældste barn og påbegyndte en periode med barselsdagpenge, havde hun ikke efter barselsorlovens ophør bevaret sin status som arbejdstager, idet hun ikke inden for rimeligt tid havde tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at en unionsborger, som ophører med at arbejde eller med at søge arbejde som følge af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier og eftervirkningerne af en fødsel, bevarer sin status som arbejdstager, forudsat at hun genoptager sit arbejde eller finder et andet arbejde inden for rimelig tid efter barnets fødsel. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uanset, om klageren efter de nationale regler måtte have haft ret til afholdelse af barsel i en periode efter ophør af udbetaling af barselsdagpenge, havde klageren ikke inden rimelig tid tilmeldt sig jobcentret, idet der var forløbet ni måneder fra udbetalingernes ophør til klagerens tilmelding. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren havde oplyst, at hun ikke søgte nyt job efter barselsorlovens ophør, idet hun blev gravid med sit yngste barn, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet hun ikke på tidspunktet for ophøret af barselsdagpenge i februar

2017 kunne anses for at have befundet sig i graviditetens sene stadier, idet hun havde termin med sit yngste barn i november 2017, og idet barnet blev født i november 2017. For så vidt angik det af klageren anførte om, at hun ikke kunne finde pasning til det ældste barn, som hun derfor passede i hjemmet, **henviste Udlændingenævnet til**, at der ikke herved var tale om forhold, som kunne føre til, at hun ikke burde have tilmeldt sig jobcentret. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det navnligt vil være eftervirkningerne af en fødsel, der kan føre til, at en unionsborger, der står uden for arbejdsmarkedet, bevarer sin status som arbejdstager. **På denne baggrund fandt Udlændingenævnet**, at klageren ikke efter ophøret af udbetaling af barselsdagpenge i februar 2017, bevarede sin arbejdstagerstatus. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger, der talte for, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse opfyldte betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren indrejste første gang i Danmark i februar 2015 i en alder af 23 år, og at hun havde opholdt sig i Danmark i knap fem år. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren under sit ophold sammenlagt havde været i lønnet beskæftigelse i cirka halvandet år samt havde født to børn, hvilket medførte, at hun i perioder ikke havde stået til rådighed for arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren ikke på baggrund af sit ophold, herunder hendes beskæftigelse og barselsperioder, kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af opholdsretten kunne anses for at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at klageren, hendes ægtefælle og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i hjemlandet, for dér at udøve familielivet. **Det indgik i Udlændingenævnets afgørelse**, at parret havde to fællesbørn, født i henholdsvis april 2016 og november 2017. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet fællesbørn efter praksis først efter seks til syv års fast, lovligt ophold i Danmark i hvilken forbindelse barnet har gået i dansk institution og/eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at klagerens opholdsret ikke skulle anses for ophørt under henvisning hertil. EU/2019/20.

Det er endvidere efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4, en betingelse for bevarelse af arbejdstagerstatus, at unionsborgeren har tilmeldt sig jobcentret som reelt og aktivt arbejdssøgende umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør, og at vedkommende herefter i øvrigt opfylder jobcentrets normale krav til arbejdssøgning m.v.

Efter dansk praksis antages det, at tilmeldingen til jobcentret vil være sket umiddelbart efter arbejdsophøret, hvis den er sket inden for cirka 14 dage. Hvis der er forløbet længere tid, skal der foretages en konkret og samlet vurdering af årsagen hertil.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om tilmelding til jobcentret var sket i umiddelbar forlængelse af arbejdsophøret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2019 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende ophør af ret til ophold som arbejdstager til en statsborger fra Italien efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt ved ophøret af klagerens beskæftigelse i november 2017. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at klageren senest havde haft lønindkomst i november 2017, og at han havde fået udbetalt kontanthjælp siden januar 2018. **Udlændingenævnet fandt** på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at klageren opfyldte betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde fremlagt dokumenter eller oplysninger om årsagen til beskæftigelsesophøret i november 2017, herunder til støtte for, at klageren var uforskyldt arbejdsløs, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at klageren ikke havde fremlagt dokumenter eller oplysninger til støtte for, at han havde tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende inden for rimelig tid efter ophøret af sit arbejde, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. Det forhold, at der til sagen var fremlagt kopi af et brev fra maj 2018 til klageren fra jobcentret, hvoraf det fremgik, at klageren var indkaldt til samtale i maj 2018 med henblik på at finde beskæftigelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at brevet fra jobcentret var dateret mere end fem måneder efter klagerens beskæftigelsesophør i november 2017 og således ikke i sig selv kunne anses som dokumentation for, at han havde tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende umiddelbart efter ophør af klagerens beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger, der talte for, at klageren på andet grundlag opfyldte betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en afgørelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var indrejst første gang i Danmark i maj 2010 i en alder af 40 år, og at klageren i Det Centrale Personregister (CPR) var registreret som udrejst af Danmark fra juli 2013 til marts 2015, og at han efter det oplyste talte og læste meget dårligt dansk. Uanset om det var blevet lagt til grund, at klageren var genindrejst

i Danmark allerede i august 2014, hvor han senest fik udstedt EU-registreringsbevis, sås han alene at have opholdt sig i Danmark i sammenlagt cirka syv år på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse havde fået udbetalt kontanthjælp i sammenlagt cirka et år og ti måneder, og at klageren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde fået udbetalt kontanthjælp i yderligere et år. Desuden fremgik det, at klageren under sit ophold i Danmark alene havde haft lønindkomst i sammenlagt cirka fire år og fire måneder, og at klagerens lønindkomst var udbetalt fra seks forskellige arbejdsgivere, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at klagerens tilknytning til arbejdsmarkedet havde været af løsere karakter. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at klageren ikke til sagen havde fremlagt oplysninger om personlige forhold, herunder om nogen familiemæssig tilknytning til Danmark eller helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at det måtte antages at virke særligt belastende for ham, at hans opholdsret var ophørt. EU/2019/28.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2019 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en statsborger fra Storbritannien.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt i august 2015. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren blev opsagt fra sin ansættelse med sidste arbejdsdag i december 2015, og at der ikke var registreret indkomst i perioden fra januar 2016 til og med april 2016. **Yderligere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at klageren ikke havde sendt dokumentation for, at hun efter sit beskæftigelsesophør i december 2015 havde tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at uanset om det blev lagt til grund, at klageren var omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb som følge af sine to ansættelser, bevarede hun ikke en eventuel arbejdstagerstatus efter beskæftigelsesophør i december 2015. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren i perioden fra maj 2016 til og med juni 2016 var ansat hos en virksomhed, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger ikke kunne lægges til grund, at klageren under sin ansættelse havde opnået status som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet den beskæftigelse, klageren udøvede, ikke kunne anses for at være af reel og faktisk karakter. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at klageren blev ansat hos virksomheden i maj 2016, og at klageren i juni 2016 blev opsagt med sidste arbejdsdag i juni 2016, og at hun således alene var i beskæftigelse i cirka syv uger. **Udlændingenævnet fandt**, at den meget begrænsede varighed af klagerens ansættelsesforhold i høj grad talte imod, at hun opfyldte det EU-retlige arbejdstagerbegreb. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på** det begrænsede omfang af klagerens beskæftigelse, hvor hun sammenlagt havde 72,5 arbejdstimer, hvilket svarede til, at hun i løbet af sine cirka syv ugers ansættelse havde

en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på cirka 10,4 timer. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det begrænsede antal arbejdstimer talte for, at klagerens beskæftigelse var af så begrænset omfang, at det måtte anses for at være et rent marginalt supplement. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at omfanget af klagerens ugentlige beskæftigelse sammenholdt med den begrænsede længde af sit ansættelsesforhold, samlet set talte imod, at hun opfyldte det EU-retlige arbejdstagerbegreb under sin ansættelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens øvrige oplysninger vedrørende klageren og hendes ansættelsesforhold, ikke i øvrigt er holdepunkter for at anse hendes beskæftigelse som reel og faktisk. **Idet Udlændingenævnet således fandt**, at klageren på tidspunktet for ansættelsesophøret i juni 2016 ikke havde opnået status som arbejdstager, opfyldte klageren ikke betingelserne for bevarelse af arbejdstagerstatus i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 4, uanset at hun var uforskyldt arbejdsløs og tilmeldte sig jobcentret som arbejdssøgende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger, der talte for, at klageren havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at hun havde fået udbetalt kontanthjælp i perioden fra juni 2016 til maj 2018, og at hun ikke herefter havde haft indkomst. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren havde undervist i en periode, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der var tale om ulønnet praktik, hvilket ikke er omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren indrejste første gang i Danmark i juni 2015, at hun havde opholdt sig i Danmark i cirka fire år, og at hun under sit ophold sammenlagt havde været i lønnet beskæftigelse i cirka syv måneder. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren havde bestået prøve i Dansk 1, at hun havde været i praktik som underviser, og at hun var samlevende med en dansk statsborger. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at hun ikke på baggrund af sit ophold og aktiviteter i Danmark kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af hendes opholdsret kunne anses for at virke særligt belastende. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at det forhold, at klageren fremlagde dokumenter vedrørende udredning af sin sygdom, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det måtte antages, at klageren havde mulighed for at fortsætte udredningen og modtage eventuel behandling herfor i sit hjemland, Storbritannien. EU/2019/34.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2019 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om ophør af en opholdsret som arbejdstager til en statsborger fra Rumænien, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i maj 2019, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at klagerens midlertidige ansættelseskontrakt udløb i december 2018. **Udlændingenævnet fandt**, at klageren ikke havde tilmeldt sig jobcenteret inden for rimelig tid efter ophøret af beskæftigelsen, hvilket er en betingelse for bevarelse af arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at klagerens tidsbegrænsede ansættelseskontrakt udløb i december 2018, hvilket også blev understøttet af oplysningerne fra eIndkomst, hvoraf det fremgik, at klageren ikke havde haft lønindkomst i perioden fra januar 2019 til marts 2019. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at klageren først tilmeldte sig jobcenteret i marts 2019, hvor der således var forløbet næsten tre måneder fra klagerens ansættelse udløb. **Udlændingenævnet fandt** på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at klageren ikke efter december 2018, hvor klageren ophørte sin beskæftigelse hos arbejdsgiveren, bevarede sin arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2. **Desuden fandt Udlændingenævnet**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for ham jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren fik udstedt sit registreringsbevis i september 2018, at han ifølge oplysningerne i CPR først var registeret indrejst i Danmark i september 2018, at han på tidpunktet for Styrelsen for International Rekrutterings afgørelse således alene havde været registeret indrejst i Danmark i mindre end ét år, og at han derfor ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det måtte antages at virke særligt belastende for ham, at opholdsretten ophørte. **Udlændingenævnet lagde også vægt på**, at der til sagen ikke var oplyst om, at klageren havde nær familie i Danmark. Det indgik i grundlaget, at klageren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde været i beskæftigelse i cirka seks måneder, **men Udlændingenævnet fandt ikke**, at klageren herved havde opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af hans opholdsret kunne anses for at virke særligt belastende. EU/2019/18.

3.20.4.2. Selvforsørgende

En tidsbegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 ophører, hvis EU-borgeren ikke længere opfylder betingelserne, der er nævnt i bestemmelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Ved vurderingen af, om en EU-borger, som har haft ret til ophold som person med tilstrækkelige midler, har mistet sin opholdsret som følge af modtagelse af offentlig forsørgelse, skal det vurderes, om vedkommende er blevet en urimelig byrde for medlemsstaten. Det følger af betragtning 16 i opholdsdirektivet, at det ved vurderingen af, om en person kan anses for at være en urimelig

byrde for det sociale system, skal vurderes, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, ligesom der kan lægges vægt på opholdets varighed, unionsborgerens personlige forhold og størrelsen af den ydede støtte.

Hvis en EU-borgers opholdsret ophører efter §§ 30-31, træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende bibeholder sit opholdsgrundlag, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Ved vurderingen heraf finder EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse.

Ved afgørelse om ophør af opholdsret skal der tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en EU-borger udgjorde en urimelig byrde for det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af ret til ophold som selvforsørgende efter EU-opholdsbekendtgørelsen til en statsborger fra Storbritannien, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens ret til ophold i Danmark efter EU-retten var ophørt, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1. **Udlændingenævnet vurderede** i den forbindelse, at klageren på baggrund af de offentlige ydelser, hun havde modtaget siden juli 2010, udgjorde en urimelig byrde for det offentlige. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at klageren i december 2008 fik udstedt registreringsbevis som selvforsørgende, og at hun siden juli 2010 – og således i mere end ni ud af de cirka 11 år, hun havde opholdt sig i Danmark – havde modtaget kontanthjælp, som i alt udgjorde 1.360.160 kr. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at klageren havde opholdt sig i Danmark siden december 2008, at hun havde været selvforsørgende frem til juli 2010, at hun led af endometriose og fibromyalgi og derfor havde modtaget kontanthjælp, at klageren og hendes søn havde boet sammen med klagerens danske samlever, siden klageren indrejste i Danmark, og at det fremgik af sagens oplysninger, at hun muligvis i fremtiden ville kunne komme i fleksjob, og at der således kunne være tale om midlertidige vanskeligheder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt**

på, at det ved en samlet konkret og individuel vurdering af de pågældende forhold, sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, hvor varigheden og summen af de udbetalte offentlige ydelser vejede med betydelig vægt, måtte lægges til grund, at klageren udgjorde en urimelig byrde for det offentlige. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at klageren indrejste i Danmark i december 2008 i en alder af 36 år, og hun havde en meget begrænset tilknytning til det danske arbejdsmarked, idet hun alene havde haft lønindkomst i to måneder i 2009. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde opholdt sig i Danmark i næsten 11 år, at hun havde bestået prøve i Dansk 3, at hendes søn havde tidsubegrænset opholdsret i Danmark, og at hun havde været samlevende med en dansk statsborger siden indrejsen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke på baggrund af disse forhold kunne lægges til grund, at ophør af klagerens opholdsret kunne anses for at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ophør af klagerens opholdsret ikke var i strid med retten til familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8, idet klageren og den danske statsborger måtte antages at kunne udøve familielivet i et andet land, herunder i klagerens hjemland, Storbritannien. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at klagerens søn, som havde fået udstedt bevis for ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-retten, var 19 år og således voksen, og at der ikke var oplysninger i sagen, der talte imod, at han kunne tage vare på sig selv ved klagerens udrejse af Danmark. Det forhold, at klageren var blevet diagnosticeret med endometriose og fibromyalgi, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering, **idet Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klageren måtte antages at kunne få den nødvendige behandling i hjemlandet, Storbritannien. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at det ikke kunne ikke føre til en ændret vurdering, at klageren havde oplyst, at hun ikke havde været opmærksom på, at modtagelse af offentlige ydelser kunne have indflydelse på hendes opholdsret. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgik af Statsforvaltningens afgørelse fra december 2008, at hun var blevet vejledt om betingelserne for hendes opholdsret, herunder at hendes opholdsret kunne ophøre, såfremt forudsætningerne ikke længere var opfyldt. EU/2019/36.

3.20.5. Tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af EU-reglerne

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, har en EU-borger, der har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, ret til tidsubegrænset ophold. Opholdet skal være i overensstemmelse med de betingelser for ophold, der fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen.

Betingelserne for opholdsretten efter EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 (om personer med selvstændig opholdsret som f.eks. arbejdstager, person med tilstrækkelige midler m.v.) og kapitel

3 (familiemedlemmers ret til ophold) skal være opfyldt indtil det tidspunkt, hvor EU-borgeren efter fem års uafbrudt ophold opnår retten til tidsubegrænset ophold.

Retten til tidsubegrænset ophold opnås automatisk, når betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, om 5 års lovligt ophold i træk er opfyldt. Det følger heraf, at udstedelse af bevis for opnåelse af tidsubegrænset opholdsret ikke kan betinges af, at EU-borgeren på tidspunktet for ansøgningen opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 og 3, hvis vedkommende allerede forinden har opholdt sig lovligt her i landet i 5 år i træk.

Et registreringsbevis, der er udstedt 5 år forud for anmodningen om bevis for ret til tidsubegrænset ophold, betyder ikke nødvendigvis, at EU-borgeren reelt har opfyldt betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 og 3 i hele 5-årsperioden. Det skal således godtgøres, at ansøgeren i hele 5-årsperioden har opfyldt betingelserne, herunder ved dokumentation for eksempelvis arbejdsforhold, studieophold eller indkomst. Det er ikke en forudsætning for retten til tidsubegrænset ophold, at ansøgeren har haft registreringsbevis i perioden. Det afgørende er, om ansøgeren har opfyldt betingelserne for ophold i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsen i en hel 5-årsperiode.

Som eksempel på, at Udlændingenævnet har vurderet, om en EU-borger havde opnået ret til tidsubegrænset ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2019 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til tidsubegrænset ophold efter EU-retten til en statsborger fra Storbritannien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, idet ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at ansøgeren havde haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i fem år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i december 2008 havde fået udstedt registreringsbevis som selvforsørgende efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, og at det var en betingelse for ansøgerens opholdsret, at ansøgeren rådede over tilstrækkelige midler, således at den pågældende ikke kunne antages at ville falde det offentlige til byrde. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i juli 2010 havde modtaget kontanthjælp, og at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation, der understøttede, at ansøgeren herefter på andet grundlag opfyldte betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler. EU/2019/37.

Som et yderligere eksempel henvises til EU/2019/36, som er gengivet i afsnit 3.20.4.2.

3.21. Motivationsfremmende foranstaltninger

Hvis en udlænding ikke medvirker til sin asylsags oplysning eller ikke medvirker til sin udrejse, kan der træffes beslutning om at iværksætte motivationsfremmende foranstaltninger overfor udlændingen.

Dette gælder, såfremt udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. udlændingelovens § 40, stk. 6, 1. pkt., og det gælder, medmindre særlige grunde taler derimod.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 14,[50] skal Udlændingestyrelsen i sådanne tilfælde bestemme, at en udlænding, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse, ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Alternativt skal Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 78 fremsat den 23. februar 2005), at Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering kan undlade at undlade at inddrage/nedsætte udlændingens kontante ydelser, hvis det henset til udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen, f.eks. hvis udlændingen er alvorligt svækket som følge af en livstruende sygdom, hvis der er tale om en uledsaget mindreårig asylansøger, eller hvis andre særlige grunde taler herimod.

Ordningen anvendes i praksis oftest, når en udlænding har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i Danmark, har overskredet sin udrejsefrist og ikke har medvirket til at udrejse af Danmark.

Hvis der på indkvarteringsstedet er et cafeteria (vederlagsfri bespisningsordning), indebærer dette, at udlændingen hverken får udbetalt grundydelse, tillægsydelse eller forsørgertillæg.

Hvis der på indkvarteringsstedet ikke er et cafeteria, indebærer dette, at udlændingen får udbetalt grundydelse og forsørgertillæg, men ikke nogen tillægsydelse.

[50] Ved lov nr. 446 af 13. april 2019 om ændring af udlændingeloven blev udlændingelovens § 42 a, stk. 12, ændret til § 42 a, stk. 14. Bestemmelsen er ikke blevet indholdsmæssigt ændret.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en udlændings kontante ydelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om fratagelse af kontante ydelser for et iransk ægtepar med to mindreårige børn. I oktober 2018 havde Udlændingestyrelsen meddelt klagerne, at de skulle tage ophold på et udrejsecenter, da klagerne ikke havde medvirket til udrejse. Samtidig havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klagerne skulle fratages deres kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette i oktober 2018 fratog klagerne de kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at Udlændingestyrelsen i oktober 2018 havde meddelt klagerne og deres børn opholdspligt på et udrejsecenter, idet klagerne ikke havde medvirket til udrejsen efter Flygtningenævnets afgørelser i august 2018. **Udlændingenævnet bemærkede,** at Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdspligt på et udrejsecenter, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 8, ikke kunne påklages. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at politiet drog omsorg for klagernes udrejse, og at klagerne over for politiet havde oplyst, at klagerne ikke ønskede at medvirke hertil. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke var særlige grunde, der talte imod fratagelsen af klagernes kontante ydelser. Det forhold, at klagerne havde anført, at deres børn ikke ville spise den mad, der blev serveret i kantinen, at de ikke kunne koncentrere sig om måltidet, og at klagerne ønskede selv at kunne købe mad til deres børn, kunne ikke føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at klagerne i august 2018 af Flygtningenævnet var blevet meddelt endeligt afslag på asyl, og at klagerne havde afvist at medvirke til udsendelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2, at Udlændingestyrelsen i denne situation skal beslutte, at en udlænding, der er indkvarteret på et indkvarteringssted som et udrejsecenter, ikke længere får udbetalt kontante ydelser, med mindre særlige grunde taler derimod. **Udlændingenævnet henviste** endvidere til Folketingets Ombudsmands redegørelse, FOB 2018-39, om uanmeldte tilsynsbesøg i Udrejsecenter Sjælsmark – forholdene for børn, hvoraf det fremgår, at Udrejsecenter Sjælsmark er forpligtet til at bespise beboerne tre gange dagligt, at beboerne om morgenen kan tage brød med til hele dagen, at måltiderne er tilpasset beboernes kulturelle, religiøse og aldersmæssige sammensætning, og at de indeholder en blanding af danske og udenlandske retter. Det fremgår desuden, at små børn ud over den samme mad som de øvrige beboere også tilbydes grød og vælling m.v. samt blandt andet ekstra kogte grøntsager til frokost og aftensmad, at større børn også tilbydes mulighed for i løbet af dagen at få tre mellemmåltider, som blandt andet består af frugt, brød og mælkeprodukter, og at disse børn ligeledes har muligheden for at få madpakker, når de er i skole, ude af udrejsecentret eller til en fritidsaktivitet. ÅB/2019/181.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om frataglelse af kontante ydelser for en irakisk statsborger. I maj 2018 havde Udlændingestyrelsen meddelt klageren, at denne skulle tage ophold på et udrejsecenter, da klageren ikke havde medvirket til udrejse. Samtidig havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om, at klageren skulle fratages sine kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde frataget klageren dennes kontante ydelser, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at Udlændingestyrelsen ved en afgørelse i maj 2018 havde meddelt klageren opholdspligt på et udrejsecenter, som er et indkvarteringscenter med bespisningsordning. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at klageren havde fået en frist for at udrejse af landet i april 2018, at klageren over for politiet havde oplyst, at klageren ikke ønskede at medvirke til sin udrejse, og at politiet på den baggrund drog omsorg for klagerens udrejse. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke var særlige grunde, der talte imod fratagelsen af klagerens kontante ydelser. Det forhold, at klageren havde anført, at klageren havde diabetes, og at klageren ikke kunne tåle fed mad, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at Udlændingestyrelsen havde udtalt, at måltiderne i cafeteriet så vidt muligt var tilpasset beboernes kulturelle, religiøse og aldersmæssige sammensætning, at maden derfor var varieret, og at det således var muligt at sammensætte en kost, der imødegik forskellige hensyn, ligesom udrejsecenteret havde egen sundhedsklink med sundhedsfagligt personale tilknyttet. **Udlændingenævnet henviste endeligt til,** at klageren i august 2017 af Flygtningenævnet blev meddelt endeligt afslag på asyl, at klageren havde afvist at medvirke til udsendelse, og at klageren således ikke havde lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til,** at det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 12, nr. 2, at Udlændingestyrelsen i denne situation skal beslutte, at en udlænding, der er indkvarteret på et indkvarteringssted som et udrejsecenter, ikke længere får udbetalt kontante ydelser, medmindre særlige grunde taler derimod. ÅB/2019/182.

Der henvises endvidere til FAM/2018/24, FAM/2018/47 og FAM/2018/85, der er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2018 i afsnit 3.22.

3.22. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

3.22.1. Fremmedpas

Det følger af udlændingelovens § 39, stk. 10, 1. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for sådant et dokument.

Bemyndigelsen er udmøntet i udlændingebekendtgørelsen, hvoraf det følger af § 7, stk. 3, at der efter ansøgning udstedes fremmedpas til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation, såfremt udlændingen er meddelt:

1) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. §§ 9-9 f, §§ 9 i-9 n, 9 p, eller § 9 q, stk. 2 eller 3,
2) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 q, stk. 8, jf. § 9 q, stk. 1,
3) tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens §§ 9-9 f eller 9 q,
4) tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,
5) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
6) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,
7) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, eller
8) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, nr. 1-8, oplister de opholdsgrundlag, som kan danne grundlag for udstedelse af fremmedpas. Bestemmelsen er udtømmende.

Som eksempel på en afgørelse, som illustrerer, at udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, nr. 1-8, er udtømmende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3 og 4, til en statsborger fra Afghanistan, som var meddelt ret til ophold i Danmark som familiesammenført i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne få udstedt et fremmedpas, da ansøgeren ikke havde en opholdstilladelse meddelt efter udlændingeloven, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1-3, og da der ikke forelå særlige grunde for at udstede fremmedpas, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var indrejst i Danmark i juni 2018, hvor han var blevet meddelt ret til ophold som familiesammenført til en unionsborger i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 13. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til, at fremmedpas udstedes efter udlændingebekendtgørelsen til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation, og som er meddelt opholdstilladelse efter de i udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, nr. 1 – 8, oplistede bestemmelser i ud-

lændingeloven. **Udlændingenævnet bemærkede,** at udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1-3, er udtømmende, hvorfor udlændinge meddelt opholdstilladelse i medfør af andre bestemmelser ikke er omfattet, og dermed som udgangspunkt ikke vil kunne få udstedt fremmedpas. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere,** at udlændinge, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1 – 3, efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, kan få udstedt fremmedpas efter ansøgning, når særlige grunde taler herfor. Såfremt fremmedpas skal udstedes efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, må den ansøgende udlænding som minimum opfylde de samme betingelser, som udlændinge, der ansøger om fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3. Dette indebærer, at udlændingen skulle dokumentere, at udlændingen ikke ville kunne få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne særlige grunde til, at ansøgeren kunne få udstedt et fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, og fandt derudover, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt pas eller anden rejselegitimation. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren var omfattet af EU-reglerne og at han var familiesammenført efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, ikke i sig selv kunne udgøre en sådan særlig grund, at ansøgeren kunne få udstedt fremmedpas i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. Det forhold, at ansøgeren til sin ansøgning havde vedlagt et afslag på nationalitetspas fra august 2018 fra den afghanske ambassade i Oslo, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering,** da det fremgik af afslaget fra ambassaden, at ansøgeren var meddelt afslag, idet han ikke kunne fremvise et gyldigt Tazkera.[51] **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren under sagens behandling ikke havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt et gyldigt Tazkera fra sit hjemlands myndigheder, hvorfor ansøgeren ikke havde udtømt sine muligheder for at få udstedt et afghansk nationalitetspas. **Udlændingenævnet fandt afslutningsvis,** at det forhold, at ansøgeren havde anført, at han var bekendt med andre personer, som var familiesammenført i medfør af EU-reglerne, som havde fået udstedt et fremmedpas, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet foretog en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag og idet ansøgeren ikke havde fremsendt oplysninger om konkrete sagsnumre samt fuldmagter fra de pågældende, som ville gøre det muligt for Udlændingenævnet at gennemgå eventuelt sammenlignelige sager. ÅB/2019/183.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

[51] Tazkera er et afghansk ID-dokument.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på blandt andet:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på seks måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningsskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udstedelse af fremmedpas, og hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Burundi, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3 og 4.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne få udstedt et fremmedpas, da ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt et pas eller anden rejsedokumentation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at den burundiske ambassade i Oslo, Norge, til ansøgeren havde oplyst, at Burundi den 2. marts 2011 havde indført biometriske pas, at de gamle pas ikke længere kunne fornyes, at ansøgere, for at kunne få det nye pas, skulle møde fysisk op hos PAFE (Police de l'Air, Des Frontiéres et des Etrangers) i Bujumbura, Burundi, for at få taget fingeraftryk, og at ansøgere ikke længere kunne få pas ved stedfortræder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt et nationalitetspas. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det er op til den enkelte stat at fastsætte de nærmere betingelser for udstedelse af nationalitetspas. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren ikke kunne rejse til Burundi på grund af sikkerhedsrisikoen, og at der til klagen var fremsendt flere artikler for at dokumentere dette, ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var anerkendt som flygtning i Danmark, idet ansøgeren var meddelt opholdstilladelse som familiesammenført og at der her var tale om forhold, der kunne være af asylretlig karakter. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå særlige grunde til at udstede fremmedpas, jf. udlændingebekendtgørelsen § 7, stk. 4. ÅB/2019/184.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger, som selv angav at være fra Indien, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles fremmedpas, da det ikke var dokumenteret, at ansøgeren havde forsøgt at fremskaffe identitetspapirer fra Indien, således at Den Indiske Ambassade i København kunne udstede et pas eller anden rejselegitimation til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der under sagens behandling ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde forsøgt at fremskaffe eller generhverve de dokumenter, som han havde oplyst at have mistet på sin vej til Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af en e-mail fra april 2018 fra visa@indian-embassy.dk, at det var ansøgerens ansvar at fremskaffe dokumenter, som beviste hans nationalitet, hvilket han

ikke havde gjort alle disse år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det til klagesagen var oplyst, at ansøgeren fortsat havde sine forældre, hvorfor det ikke kunne udelukkes, at det ville fremgå af ansøgerens forældres dokumenter, at de havde en indisk søn. Det forhold, at partsrepræsentanten havde oplyst, at ansøgeren ikke kunne rejse til Indien på grund af sin sikkerhed, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren havde fået afslag på asyl i Danmark, og idet han var i Danmark på baggrund af familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt det endvidere muligt**, at ansøgerens forældre kunne sende dokumentation til Danmark for ansøgerens identitet, eller at han kunne søge om laissez passer til at rejse til Indien for at få udstedt sine dokumenter. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale nr. 279, s. 2, andet afsnit, at afviste asylansøgere, som vender tilbage til Indien med midlertidige rejsedokumenter, kan indrejse uden større problemer som sådan. Det forhold, at partsrepræsentanten mente, at det var en menneskeret at have et pas, og at ansøgeren ikke kunne passe sit arbejde uden et pas, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne medføre, at de danske udlændingemyndigheder skulle udstede et fremmedpas, da det på baggrund af ovenstående ikke kunne udelukkes, at ansøgeren ville kunne få udstedt et nationalitetspas. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde, at der kunne udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. FAM/2019/29.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser om tildeling af fremmedpas, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Vietnam. Udenrigsministeriet havde udarbejdet et notat af 19. april 2011 om muligheden for udstedelsen af vietnamesiske pas. Ansøgeren havde fået fremmedpas i 2012 og det var blevet forlænget i 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke burde meddeles afslag på sin ansøgning om fremmedpas under henvisning til, at hun under sagens behandling ikke havde dokumenteret, at det ikke var muligt for hende at få udstedt et nationalitetspas. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i 2012 havde fået udstedt et fremmedpas, der blev forlænget i 2014, at ansøgerens forhold ikke havde ændret sig siden de to afgørelser og at Udlændingestyrelsen ikke i 2012 eller 2014 havde anmodet ansøgeren om dokumentation for, at hun ikke kunne få udstedt nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at fremmedspasudstedelsen i 2012 og forlængelsen i 2014 var begunstigende forvaltningsakter, egnet til at give ansøgeren en berettiget forventning om, at hun også fremover ville kunne få udstedt fremmedpas, forudsat at hendes forhold ikke ændrede sig. På den baggrund **fandt Udlændingenævnet** ud fra en konkret vurde-

ring af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren havde haft en berettiget forventning om på ny at kunne få udstedt fremmedpas, da hun indgav ansøgningen. **Udlændingenævnet gjorde opmærksom på**, at ansøgeren ved Udlændingenævnets afgørelse nu var blevet gjort bekendt med praksisændringen efter Udenrigsministeriets notat af 19. april 2011 om udstedelsen af vietnamesiske pas, hvorefter en ansøger skal dokumentere, at ansøgeren ikke har kunnet få udstedt nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra de vietnamesiske myndigheder, og at dette ville kunne få betydning for en fremtidig ansøgning om fremmedpas. ÅB/2019/185.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en udlænding, der var registreret som serbisk statsborger hos de danske udlændingemyndigheder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på fremmedpas under henvisning til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at det ikke var muligt for ham at få udstedt et nationalitetspas. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde haft ophold i Danmark siden 1994, at ansøgeren i 2008 fik udstedt fremmedpas, og at de serbiske myndigheder i april 2018 havde oplyst, at ansøgeren ikke var anført som serbisk statsborger eller tidligere serbisk statsborger. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde en berettiget forventning om, at han kunne få udstedt fremmedpas, forudsat at hans forhold ikke havde ændret sig. ÅB/2019/186.

Det følger af udlændingelovens § 39, stk. 5, at udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke selv kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, kan, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, nægtes, hvis ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation, i anledning af at rejselegitimationen er bortkommet, eller hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige orden eller statens omdømme. Såfremt udstedelsen af særlig rejselegitimation nægtes efter § 39, stk. 5, med henvisning til, at ansøgeren flere gange inden for de seneste år har fået udstedt ny rejselegitimation i anledning af, at rejselegitimationen er bortkommet, vil ansøgeren i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt ny rejselegitimation, medmindre der foreligger ganske særlige omstændigheder, jf. § 39, stk. 7. Bestemmelsen er udmøntet i udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 5. Udstedelse et fremmedpas kan derfor nægtes, hvis det er i tilfælde af misbrug. Indikationer på misbrug kan være, at udlændingen har fået udstedt flere pas inden for en kort årrække, at der indgives ansøgning om erstatningspas kort tid efter en pasudstedelse, at der i sagen er oplysninger om, at udlændingen har solgt eller på anden måde misbrugt fremmedpasset, eller at udlændingens forklaring vedrørende et eller flere tidligere bortkomne pas forekommer utroværdig.

Som eksempler på øvrige afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udstedelse af fremmedpas, kan der henvises til afgørelserne ÅB/2014/115, ÅB/2014/116, ÅB/2014/117, FAM/2014/159 og ÅB/2014/118 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.12., afgørelserne FAM/2015/225, FAM/2015/232 og FAM/2015/222 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.14., afgørelse FAM/2016/59 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.12., afgørelserne ÅB/2017/83, ÅB/2017/84 og ÅB/2017/85 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.17.1 og afgørelserne ÅB/2018/134 og ÅB/2018/135 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.20.1.

3.22.2. Tilbagerejsetilladelse

Efter udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10, kan Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark.

At opholde sig lovligt i Danmark betyder, at udlændingen har opholdstilladelse, ophold efter udlændingelovens §§ 1 eller 2, gyldigt visum eller visumfrit ophold, er meddelt forlængelse af visum eller det visumfrie ophold eller har processuelt ophold eller opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen i forbindelse med behandling af en ansøgning eller en klage.

Har udlændingen en førstegangsansøgning om opholdstilladelse under behandling, meddeles der efter praksis en tilbagerejsetilladelse, medmindre der er særlige forhold, der taler imod, eller der er tale om misbrug af reglerne om processuelt ophold. Tilladelsen gælder for den periode, der svarer til den konkrete rejse, som giver anledning til, at det er nødvendigt med en tilbagerejsetilladelse. Der kan kun ansøges om tilbagerejsetilladelse, hvis ansøgeren har et gyldigt pas. Dette gælder også, hvis ansøgeren er et barn.

Vurderes det, at ansøgningen om opholdstilladelse må forventes at være blevet afgjort, inden udlændingen ifølge sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse kan forventes at være tilbage i Danmark, vil der kun blive givet tilbagerejsetilladelse, hvis helt særlige grunde taler for det. Helt særlige grunde kan f.eks. være pludseligt opstået sygdom hos nær familie i hjemlandet.

Har udlændingen en forlængelsesansøgning under behandling, meddeles der som udgangspunkt tilbagerejsetilladelse, såfremt der ikke er særlige forhold, der taler imod. Der bliver dog ikke meddelt tilbagerejsetilladelse, hvis der er oplysninger i sagen, der klart indikerer, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges, eller hvis ansøgeren kan forvente at modtage sit opholdskort på baggrund af forlænget opholdstilladelse inden rejsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles tilbagerejsetilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019 om afslag på tilbagerejsetilladelse til en statsborger fra Thailand. Udlændingestyrelsen havde inddraget ansøgerens opholdstilladelse i april 2018. Ansøgeren påklagede afgørelsen om inddragelse i april 2018. Udlændingenævnet tillagde klagen opsættende virkning. I august 2018 indgav ansøgeren til Udlændingestyrelsen en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. I april 2019 indgav ansøgeren til Den Danske Ambassade i Bangkok, Thailand, en ansøgning om tilbagerejsetilladelse, og vedlagt ansøgningen var blandt andet en kopi af ansøgerens nationalitetspas, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var udrejst af Danmark i oktober 2018.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse i april 2018 var blevet inddraget, at Udlændingenævnet i maj 2018 tillagde klagen af april 2018 opsættende virkning, således at ansøgeren havde ret til at forblive i Danmark, og at Udlændingenævnet ikke hermed havde givet ansøgeren ret til at indrejse i Danmark igen efter en eventuel udrejse. ÅB/2019/187.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tilbagerejsetilladelse til statsborger fra Filippinerne. Udlændingestyrelsen havde inddraget ansøgerens opholdstilladelse i juni 2018. Ansøgeren påklagede afgørelsen om inddragelse i juni 2018 og Udlændingenævnet tillagde klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I august 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en dansk statsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsen. I marts 2019 indgav ansøgeren en ansøgning om tilbagerejsetilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tilbagerejsetilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet i ultimo juni 2018 tillagde ansøgerens klage af juni 2018 opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, at ansøgeren i august 2018 indgav ansøgning om ret til ophold i Danmark på baggrund af EU-opholdsbekendtgørelsen til Statsforvaltningen, samt at ansøgeren i marts 2019 søgte om forlængelse af sin opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren allerede som følge af sin klage til Udlændingenævnet havde ret til at opholde sig i Danmark på tidspunktet for indgivelsen af ansøgning om tilbagerejsetilladelse i marts 2019. ÅB/2019/188.

Der kan i øvrigt til afgørelse ERH/2018/2 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.20.2.

3.22.3. Laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, der har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

Der kan efter praksis udstedes laissez-passer, såfremt der foreligger ganske særlige grunde.

Efter praksis foreligger der ganske særlige grunde, såfremt en ansøger ikke er i besiddelse af et nationalitetspas og skal rejse til hjemlandet eller et europæisk land for at ansøge om et nationalitetspas. Efter praksis udstedes laissez-passer da udelukkende med henblik på at rejse til hjemlandet eller et europæisk land, hvor det pågældende land er repræsenteret, for at ansøge om et nationalitetspas. Det er et krav, at det pågældende land ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

Der udstedes som udgangspunkt ikke et laissez-passer, hvis udlændingen allerede er i besiddelse af et nationalitetspas. Dette gælder også, selvom passet er udløbet, idet udlændingen i de fleste tilfælde kan rejse til sit hjemland på et udløbet pas.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt, at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling, om der kunne meddeles laissez-passer, henvises til afgørelse ÅB/2018/136 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.20.3.

3.23. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingeområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da

dette emne behandles særskilt i afsnit 3.20. EU-reglerne og EU-Domstolen har dog også haft indflydelse på udformningen og fortolkningen af udlændingeloven, hvilket ses blandt andet ved A-dommen, som beskrevet i afsnit 3.4.1.10., Zambrano- og Chavez-Vilchez-dommene, som beskrevet i afsnit 3.4.3.1.2. og Chenchoolia-dommen, som beskrevet i afsnit 3.18.8.1.

3.23.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) [52] blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, herunder i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling (artikel 3), retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

3.23.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Efter EMRK artikel 3 må ingen mennesker underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til ikke at blive udsendt eller udvist til et land, hvor udlændingen risikerer at blive udsat for behandling i modstrid med bestemmelsen.

På baggrund af EMD's praksis kan det udledes, at forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling blandt andet kan have betydning i sager, hvor en alvorligt syg udlænding opholder sig på medlemsstatens territorium, og hvor den pågældende enten skal udsendes eller udvises herfra. Hvis udlændingen således som følge af meget alvorlige helbredsforhold, der må antages at være behandlingskrævende, ved en tilbagevenden til sit hjemland reelt risikerer enten at dø eller opleve en alvorlig, hurtig og irreversibel nedgang i sit helbred, kan medlemsstaten i visse situationer være forpligtet til ikke at udsende den pågældende til hjemlandet, jf. EMD's dom af 13. december 2016 i sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10).

Udlændingenævnet har i 2019 ikke haft anledning til at tage eksplicit stilling til anvendelsen af EMRK artikel 3.

[52] Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462

3.23.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter EMD's praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end de, der følger af EMRK artikel 8.

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, hvor formelle krav for meddelelse af opholdstilladelse ikke har været opfyldt, henvises der til afgørelse ÅB/2019/39 i afsnit 3.4.

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringssager kan der blandt andet henvises til afgørelse ÅB/2019/47 i afsnit 3.4.1.1.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til afgørelserne ÅB/2019/77 i afsnit 3.7.2.1.2 og ÅB/2019/80 i afsnit 3.7.2.2, afgørelserne FAM/2018/14 i afsnit 3.3.2.1.3. og FAM/2018/20 i afsnit 3.3.2.2. samt FAM/2018/11 i afsnit 3.3.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning for 2018.

I sager om familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn kan der henvises til blandt andet afgørelsen ÅB/2019/84 i afsnit 3.7.3.1.1., mens der i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, hvor det herboende mindreårige barn har opholdstilladelse efter ud-

lændingelovens § 7, stk. 3, kan henvises til afgørelse ÅB/2019/95 i afsnit 3.7.4., og for så vidt angår familiesammenføring med forældre til voksne børn, henvises der blandt andet til afgørelsen. ÅB/2019/89 i afsnit 3.7.3.1.4.

Derudover kan der, for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen ÅB/2019/102 i afsnit 3.8.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, der vedrører afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i sager vedrørende ægtefæller og børn, kan der henvises til blandt andet afgørelse ÅB/2019/108 m.fl. i afsnit 3.9., mens der, for så vidt angår afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af erhvervsområdet og EMRK artikel 8, kan henvises til afgørelse ÅB/2019/37 i afsnit 3.3.2.

For så vidt angår sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2019/134 i afsnit 3.16.1.1.

Der kan endvidere, for så vidt angå bortfald af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen ÅB/2019/152 i afsnit 3.17.1.

For så vidt angår udvisningssager og Udlændingenævnets anvendelse EMRK artikel 8 i disse, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2019/159 i afsnit 3.18.6.

For så vidt angår EU-sager og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen EU/2019/36 i afsnit 3.20.4.2.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.1.1. og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 5.25.1.

3.23.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikkesaglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.1.2. og Udlændingenævnets årsberetning 2018 afsnit 3.25.1.3.

3.23.2. FN konventioner

3.23.2.1. FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder

FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) trådte i kraft i Danmark den 23. marts 1976.[53]

Konventionen forpligter medlemsstaterne til at respektere individers borgerlige og politiske rettigheder, herunder retten til liv (artikel 6), retten til retfærdig rettergang (artikel 14), retten til privatliv og familieliv (artikel 17) og religionsfrihed (artikel 18).

Efter CCPR artikel 17 må ingen udsættes for vilkårlig eller ulovlig indblanding i sit privatliv eller familieliv, sit hjem eller sin brevveksling, eller for ulovlige angreb på sin ære og sit omdømme.

I henhold til CCPR General Comment No. 16: Article 17 (Right to Privacy) af 8. april 1988 beskytter bestemmelsen mod arbitrær eller ulovlig indblanden i individers familieliv og privatliv.

[53] https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=60860

Familieliv skal i denne sammenhæng forstås bredt, omfattende alle de familieformer, som er anerkendt i medlemsstaten.

CCPR artikel 23 beskytter retten til at indgå ægteskab og stifte familie. Det fremgår således af bestemmelsen blandt andet, at familien er samfundets naturlige og grundlæggende gruppeenhed og har ret til samfundets og statens beskyttelse, at giftefærdige mænds og kvinders ret til at indgå ægteskab og stifte familie skal anerkendes, og at intet ægteskab må indgås uden de vordende ægtefællers frie og uforbeholdne samtykke.

I henhold til CCPR General Comment No. 19: Article 23 (The Family) af 27. juli 1990 er det ikke muligt at give en entydig definition af begrebet "familie", da det vil variere fra medlemsstat til medlemsstat, og i nogle tilfælde fra region til region i de enkelte medlemsstater. Hvis en gruppe af personer imidlertid anses som en familie i medlemsstatens lovgivning og praksis, kan denne familieenhed påberåbe sig beskyttelsen i bestemmelsen, der ligeledes må ses i sammenhæng med CCPR artikel 17 om retten til familieliv og CCPR artikel 24 om børns rettigheder.

På det udlændingeretlige område har konventionens artikel 17 og 23 betydning for blandt andet behandlingen af sager om familiesammenføring, herunder børnesammenføring og ægtefællesammenføring.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnets afgørelse har været indbragt for FN's Menneskerettighedskomité, kan nævnes:

Den 25. juli 2019 havde FN's Menneskerettighedskomité færdigbehandlet en sag vedrørende en afgørelse fra Udlændingenævnet. Klagesagen N.M. Aden og L. M. Hassan v. Denmark (sag 2531/2015) vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt et afslag på ægtefællesammenføring til en somalisk statsborger, der var gift med en herboende dansk, tidligere somalisk, statsborger, var i strid med FN´s Konvention om borgerlige og politiske rettigheder artikel 17 og 23. Udlændingenævnet stadfæstede i november 2013 på et mundtligt nævn Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2013 om afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at der var en formodning for, at ansøgerens ægteskab med den herboende danske statsborger ikke var indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 8, 2. pkt. (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.).

Udlændingenævnet genoptog i november 2019 Udlændingenævnets afgørelse fra november 2013 om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2013 om afslag på ægtefællesammenføring til en somalisk statsborger, idet det måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parternes ønske. Udlændingenævnet hjemviste herefter Udlændingesty-

relsens afgørelse. Ansøgeren var blevet meddelt afslag på ægtefællesammenføring, idet hun og den herboende ægtefælle var fætter og kusine og dermed nært beslægtede i udlændingelovens forstand. Parret havde endvidere alene haft telefonisk kontakt, inden parret i juni 2012 besluttede at indgå ægteskab, hvorefter parret indgik ægteskab tre dage efter deres første personlige møde. Efter Udlændingenævnets afgørelse i 2013 var sagen blevet indbragt for FN's Menneskerettighedskomité, der i juli 2019 havde udtalt kritik af Udlændingenævnets afgørelse. På baggrund af udtalelsen fra FN's Menneskerettighedskomité havde Udlændingenævnet besluttet at genoptage sagen.

Udlændingenævnet fandt ved hjemvisningen af sagen, at der med FN's Menneskerettighedskomités udtalelse fra juli 2019 var fremkommet nye oplysninger, som ikke var indgået i Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag. På den baggrund sendte Udlændingenævnet sagen tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen. FAM/2020/1.[54]

3.23.2.2. FN's Børnekonvention

FN's Børnekonvention[55] blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information), børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge

[54] Hele FN's Menneskerettighedskomités udtalelse kan læses her: https://udln.dk/-/media/raw_udln/Udtalelse-fra-CCPR.pdf?la=da&hash=9D678CDBD749903891AD3C5561B5A4EAABCC5EB6
[55] FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837

eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager, hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Danmark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forælderens beslutning, og ikke "årsager iværksat af staten".

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringssager skal "behandles på en positiv, human og hurtig måde", jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til blandt andet afgørelserne ÅB/2019/58 i afsnit 3.7.1.5.4., ÅB/2019/59 i afsnit 3.7.1.5.5., ÅB/2019/76 i afsnit 3.7.2.1.1., ÅB/2019/77 i afsnit 3.7.2.1.2., ÅB/2019/93 i afsnit 3.7.3.2. og ÅB/2019/102 i afsnit 3.8.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.3., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.3., Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20. og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.25.2.

3.23.2.3. FN's Handicapkonvention

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.[56]

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbuddet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab og ægtefællesammenføring samt ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde

[56] FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181

en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap (handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Selv om den herboende reference måtte have et handicap, skal parret fortsat opfylde de grundlæggende betingelser for at kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Som eksempel kan nævnes sag ÅB/2018/30 i afsnit 3.3.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, der omhandlede en ægtefællesammenføringssag, hvor den herboende reference var højresidet fodamputeret og derfor brugte kørestol.

Om sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der endvidere henvises til afgørelserne ÅB/2019/61 og ÅB/2019/66 i afsnit 3.7.1.6., ÅB/2019/90 i afsnit 3.7.3.1.4., ÅB/2019/168 og ÅB/2019/169 i afsnit 3.19.3. og ÅB/2019/172 og ÅB/2019/170 i afsnit 3.19.4.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.4., Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.4., Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.20.3. og Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.25.3.

3.23.2.4. Øvrige FN-konventioner

Ud over de FN-konventioner, der er nævnt ovenfor, inddrager Udlændingenævnet også i relevant omfang andre konventioner, herunder FN's Konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW).

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til CEDAW, kan henvises til afgørelsen ÅB/2019/60 i afsnit 3.7.1.6.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Konvention om vandrende arbejdstageres rettigheder, henvises til afgørelsen ERH/2019/26 i afsnit 3.12.1.

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8.

Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63. Indbringelse i forhold til alle typer af Udlændingenævnets afgørelser og uanset tidspunktet for afgørelsen.

I 2019 ses der i alt at have været indbragt syv nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2019 ses der at være 15 retssager, jf. udlændingelovens dagældende 52[57] eller grundlovens § 63, der har været anlagt mod en af Udlændingenævnet truffet afgørelse efter den 1. januar 2013, og som er blevet endeligt afsluttet. De afsluttede retssager i 2019 vedrører afgørelser truffet af Udlændingenævnet i perioden fra 2015 til 2018. Der er tale om 14 retssager afsluttet ved enten byret, landsret eller Højesteret, mens en sag blev hævet af sagsøgeren inden domsafsigelse. De 14 sager, som er blevet afsluttet ved dom i 2019, herunder eventuelt efter anke, har 13 opretholdt Udlændingenævnets afgørelser, og en har hjemvist Udlændingenævnets afgørelse. Syv af disse sager er blevet afgjort af byretten, fire er afgjort af landsretten, og tre er afgjort af Højesteret.

Der henvises til afsnit 4.1., som indeholder en gennemgang af fire af de 14 domme.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser. Der henvises til afsnit 4.2.

[57] Efter den tidligere gældende udlændingelovs § 52 gjaldt en særlig adgang til domstolsprøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder blandt andet afgørelser vedrørende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til mindreårige børn under 15 år eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af sådanne opholdstilladelser. Denne adgang til indbringelse blev den 1. marts 2018 ophævet ved lov nr. 124 af 26. februar 2018 om ændring af udlændingeloven.

4.1. Udvalgte domme fra 2019 vedrørende afgørelser truffet af Udlændinge-nævnet

De fire af de 14 sager, som i 2019 er afsluttet ved domstolene, var følgende:

Domstolssag nr. 1

Byretten i Kolding opretholdt Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2018. Sagen omhandlede den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8 (formodningen for tvangsægteskab), nu udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Tyrkiet, havde søgt om familiesammenføring til sin herboende ægtefælle, som også var tyrkisk statsborger. Parret var fætter og kusine. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren mødte referencen i december 2015 på en ferie i Tyrkiet, at parret i foråret 2016 besluttede sig for at indgå ægteskab, og at de selv planlagde brylluppet. Parret blev gift i Tyrkiet i december 2016. I december 2017 fødte den herboende reference parrets fællesbarn.

Byretten fandt, at afgørelsen efter praksis beroede på en bevisbedømmelse, som var undergivet sædvanlig domstolsprøvelse, og der kunne tages hensyn til nye oplysninger om forhold, som først var indtruffet efter Udlændingenævnets afgørelse. Byretten fandt imidlertid, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Udlændingenævnets vurdering, idet det måtte anses for tvivlsomt, at ægteskabet var indgået efter begge parters eget ønske, jf. dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8, 2. pkt. ÅB/2019/189.

Domstolssag nr. 2

Københavns Byret opretholdt ved dom i maj 2019 Udlændingenævnets afgørelse fra august 2017 om afvisning af indgivelse af ansøgning om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21 (nu udlændingelovens § 9, stk. 25). Sagen var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Iran, indrejste i Danmark i april 2011. Ansøgeren blev efterfølgende meddelt endeligt afslag på asyl i Flygtningenævnet, afslag på humanitær opholdstilladelse og afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindret. Ansøgeren indgav i marts 2014 en ansøgning om familiesammenføring til Udlændingestyrelsen under henvisning til sin herboende samlever, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2014 afslag på ansøgningen om familiesammenføring, idet parret ikke var gift, parret ikke havde haft et længerevarende samliv på fælles bopæl, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde. Udlændingestyrelsen fastsatte i den forbindelse en udrejsefrist i ultimo oktober 2014. I

maj 2015 genoptog Flygtningenævnet ansøgerens sag, hvorefter Flygtningenævnet i august 2015 meddelte ansøgeren endeligt afslag på asyl og i den forbindelse fastsatte en udrejsefrist. I oktober 2015 fødte ansøgeren hendes og hendes herboende samlevers fællesbarn. I december 2015 indgik ansøgeren ægteskab med samleveren, og på denne baggrund indgav ansøgeren i marts 2016 en ny ansøgning om familiesammenføring under henvisning til ægteskabet med den herboende ægtefælle. I september 2016 afviste Udlændingestyrelsen at behandle den nye ansøgning om familiesammenføring under henvisning til, at ansøgningen var indgivet på ulovligt ophold, og Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2016 om afvisning af indgivelse af ansøgning om ægtefællesammenføring.

Byretten fandt på baggrund af oplysningerne i sagen, at der ikke forelå sådanne helt særlige omstændigheder, at Udlændingenævnets afgørelse fra august 2017 var i strid med Danmarks internationale forpligtelser i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Retten fandt herefter, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Udlændingenævnets vurdering af, at ansøgerens ansøgning om familiesammenføring skulle afvises. ÅB/2019/190.

Domstolssag nr. 3[58]

Højesteret opretholdt ved dom i maj 2019 Vestre Landsrets dom fra maj 2018, hvorved Udlændingenævnets afgørelser fra januar 2017 og marts 2017 om afslag på opholdstilladelse til ansøgerne i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, blev stadfæstet. Sagen var anlagt som et gruppesøgsmål for Vestre Landsret efter grundlovens § 63.

I sagerne var ansøgerne ægtefæller og børn til herboende syriske statsborgere, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelse på grund af generelle forhold i hjemlandet. Ingen af referencerne havde haft opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end tre år, sådan som det er et krav for familiesammenføring i såvel udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, og sagerne omhandlede derfor, hvorvidt der forelå sådanne ganske særlige grunde, at der alligevel kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, selv om den tidsmæssige betingelse på tre år ikke var opfyldt. Højesteret lagde i dommen vægt på, at børnene opholdt sig sammen med deres mødre, som i hvert fald siden 2015 havde været børnenes primære omsorgspersoner, at børnene havde levet hele deres liv i Syrien og ikke havde nogen tilknytning til Danmark, og at hverken børnene eller deres mødre led af sådanne alvorlige sygdomme eller handicap, der gjorde adskillelsen mellem ansøgerne og referencerne særligt indgribende.

[58] Dommen er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsnet som U2019.2828 H.

Højesteret fandt, at afslagene på familiesammenføring til ansøgerne under henvisning til, at de herboende referencer ikke have haft opholdstilladelse i Danmark i tre år, lå inden for den skønsmargin, som tilkom staten ved afvejningen af hensynet til parternes familieliv og børnenes bedste over for hensynet til de samfundsmæssige interesser, som kan varetages efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8. ÅB/2019/191.

Domstolssag nr. 4

Københavns Byret opretholdt ved dom i juli 2019 Udlændingenævnets afgørelse fra november 2016 om bortfald af ansøgerens opholdstilladelse og afslag på ny opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17. Sagen var anlagt efter udlændingelovens § 52.

Ansøgeren, der var statsborger i Somalia, havde søgt om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. Ansøgeren var udrejst til Kenya i perioden maj 2010 til september 2011. Udlændingestyrelsen traf i august 2011 afgørelse om dispensation fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, under henvisning til, at hans pas efter det oplyste var blevet stjålet to gange i udlandet og henset til hans familiemæssige tilknytning til Danmark. I august 2012 udrejste ansøgeren på ny af Danmark som 16-årig. Ansøgeren opholdt sig herefter i Kenya, Uganda og Somalia sammen med sin familie indtil september 2014, hvor han efter det oplyste indrejste alene. I november 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, at der ikke kunne dispenseres fra bortfald af opholdstilladelse, og at han ikke kunne meddeles en ny opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2016. Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald af opholdstilladelsen, idet ansøgeren var udrejst sammen med sin familie, at han i forbindelse med sin tidligere udrejse af Danmark var blevet vejledt om bortfaldsreglerne, ligesom der blev lagt vægt på hans manglende tilknytning til Danmark og hans tilknytning til Somalia, Kenya og Uganda. Ligeledes var der af samme årsag ikke grundlag for at meddele en ny opholdstilladelse.

Byretten fandt, at domstolsprøvelsen i sagen efter udlændingelovens § 52 måtte ske på grundlag af forholdene på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i sagen, hvorefter byretten opretholdt Udlændingenævnets afgørelse med samme begrundelse, som anført i Udlændingenævnets afgørelse. ÅB/2019/192.

4.2. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand

Det fremgår af Folketingets Ombudsmands Beretning 2019, "Året i tal" (http://www.ombudsmanden.dk/findviden/fob/fob2019/), at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2019 har behandlet 30 sager, og at fem af disse sager er afsluttet "uden kritik, henstilling, anbefaling m.v.". En sag er blevet afsluttet med en henstilling, 22 andre sager er blevet afsluttet med "anden form for behandling og hjælp til borgerne", mens to sager er blevet afvist af formelle grunde.

Om den sag, der blev afsluttet med en henstilling til Udlændingenævnet[59], kan oplyses følgende:

I en redegørelse fra september 2019 henstillede Folketingets Ombudsmand til, at Udlændingenævnet genoptog Udlændingenævnets afgørelse fra november 2018. Sagen vedrørte afslag på aktindsigt i Udlændingenævnets korrespondance med henholdsvis Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriet i forbindelse med forberedelsen af en konkret klagesag ved FN's Menneskerettighedskomité.

Ansøgerens advokat anmodede i juli 2017 om aktindsigt i Udlændingenævnets korrespondance med Udlændinge- og Integrationsministeriet og eventuelt Justitsministeriet i forbindelse med behandlingen af en konkret klagesag ved FN's Menneskerettighedskomité. Korrespondancen omfattede udtalelser fra Udlændingenævnet, udkast med kommentarer til regeringens (repræsenteret af Justitsministeriet) procesdokumenter, følgebreve, regeringens endelige procesdokumenter, klagen til komitéen og klagernes kommentarer til regeringens procesdokumenter. Ansøgeren var ikke selv part i sagen ved FN's Menneskerettighedskomité. Udlændingenævnet meddelte afslag på aktindsigt i henholdsvis november 2017 og februar 2018 under henvisning til offentlighedslovens § 32, stk. 2, og § 27, nr. 4, om henholdsvis udenrigspolitiske interesser og brevveksling med sagkyndige til brug for retssager. I en udtalelse fra oktober 2018 konkluderede Justitsministeriet, at sager ved FN's Menneskerettighedskomité falder uden for anvendelsesområdet for offentlighedslovens § 27, nr. 4. På baggrund af Justitsministeriets udtalelse genoptog Udlændingenævnet i november 2018 sagen og meddelte herefter på ny afslag på aktindsigt under henvisning til offentlighedslovens § 32, stk. 2, og § 33, stk. 5, om henholdsvis udenrigspolitiske interesser og væsentlige hensyn til private og offentlige interesser, samt under henvisning til offentlighedslovens § 14, stk. 1, om meroffentlighed. I december 2018 gik Folketingets Ombudsmand ind i sagen efter at have modtage en henvendelse herom fra ansøgerens advokat, og i sin endelige redegørelse fra september 2019 henstillede ombudsmanden til, at Udlændingenævnet genoptog sagen. Det fremgik af Folketingets Ombudsmands redegørelse blandt andet, at:

[59] Folketingets Ombudsmands årsberetning kan læses her: http://www.ombudsmanden.dk/findviden/fob/fob2019/
Den sag, som blev afsluttet med en henstilling, er beskrevet kort på s. 47 som sag 2019-24.

"… Efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 27, nr. 4, omfatter retten til aktindsigt ikke brevveksling med sagkyndige til brug i retssager eller ved overvejelse af, om retssag bør føres. Bestemmelsen i § 27, nr. 4, har til formål at sikre, at det offentlige på samme måde som en modpart har ret til – som grundlag for sine overvejelser – at søge fornøden sagkyndig vejledning, uden at andre gennem offentlighedsloven skal have adgang til at gøre sig bekendt med denne vejledning. Som anført ovenfor (…) kan [ombudsmanden] tilslutte [sig] Justitsministeriets retsopfattelse, hvorefter sager ved FN's Menneskerettighedskomité falder uden for anvendelsesområdet for bestemmelsen.

…

Udlændingenævnet har tillige henvist til offentlighedslovens § 33, nr. 5. Efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 32, stk. 2, kan retten til aktindsigt begrænses, i det omfang det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til rigets udenrigspolitiske interesser mv., herunder forholdet til andre lande eller internationale organisationer. Det er en betingelse, at der er en nærliggende fare for, at rigets udenrigspolitiske interesser mv. vil lide skade. Ud fra bestemmelsens ordlyd og forarbejder synes der at være tilsigtet en beskyttelse af interesser af egentlig udenrigspolitisk karakter. På den baggrund finder [Ombudsmanden] ikke, at bestemmelsen i § 32, stk. 2, kan anvendes til at varetage hensyn til beskyttelse af en interesse i en judiciel proces – uanset om interessen eventuelt som i den foreliggende sag er knyttet til en proces ved et internationalt klageorgan. [Ombudsmanden] finder således ikke, at Udlændingenævnet på det foreliggende grundlag kunne afslå [advokatens] anmodning om aktindsigt under henvisning til bestemmelsen i offentlighedslovens § 32, stk. 2. Hvis bestemmelsen i § 32, stk. 2, skulle kunne begrunde afslag på aktindsigt, ville det – som følge af det anførte – efter [Ombudsmandens] opfattelse kræve andre argumenter end de anførte processuelle hensyn. [Ombudsmanden] har imidlertid samtidig forståelse for, at der kan være behov for at varetage processuelle interesser i en situation som den foreliggende. Det er i den forbindelse relevant, at Udlændingenævnet tillige har henvist til offentlighedslovens § 33, nr. 5, i begrundelsen for afslaget på aktindsigt. Efter denne bestemmelse kan retten til aktindsigt begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til bl.a. offentlige interesser, hvor hemmeligholdelse efter forholdets særlige karakter er klart påkrævet. Som nævnt (…) ovenfor er det i forarbejderne til bestemmelsen anført, at den i første række skal tilgodese beskyttelsesinteresser, der som sådan er anerkendt i lovens øvrige undtagelsesbestemmelser, men hvor de udtrykkelige bestemmelser har vist sig at være utilstrækkelige. Udlændingenævnets og Justitsministeriets interesse i at hemmeligholde de dele af materialet, som omfatter f.eks. myndighedernes udkast til processkrifter og vurderinger i forbindelse med sagens forelse for komitéen, må efter [Ombudsmandens] opfattelse som udgangspunkt anses for saglig. [Ombudsmanden] henviser i den forbindelse til, at en lignende interesse i hemmeligholdelse i forbindelse med forberedelse af retssager er anerkendt i offentlighedslovens § 27, nr. 4 (…). Efter [ombudsmandens] opfattelse kan meget således tale for, at der i tilfælde som det foreliggende ved en vurdering af det offentliges beskyttelsesinteresse efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 33, nr. 5, vil kunne tages et vist afsæt i de hensyn, der ligger bag bestemmelsen i lovens § 27, nr. 4. En begrænsning af retten til aktindsigt efter offentlighedslovens § 33, nr. 5, kan imidlertid alene ske, hvis hemmeligholdelse af oplysninger efter en konkret vurdering er klart påkrævet. En sådan konkret vurdering ses Udlændingenævnet (eller Justitsministeriet) ikke at have foretaget i sagen. Nævnets henvisning til offentlighedslovens § 33, nr. 5, omfatter således alene mere generelle betragtninger om undtagelse af materialet som helhed. Nævnet ses i den forbindelse f.eks. ikke at have forholdt sig til, at sagen bl.a. indeholder selve klagen til komitéen, endelige procesdokumenter og dokumenter, som er dateret forud for klagen, hvor der ikke umiddelbart synes at være særlige hensyn til myndighedernes processuelle overvejelser mv."

På baggrund af Folketingets Ombudsmands henstilling og redegørelse i sagen genoptog Udlændingenævnet i oktober 2019 Udlændingenævnets afgørelse fra november 2018. Udlændingenævnet fandt efter en fornyet gennemgang af sagen, at advokaten efter omstændighederne, herunder navnlig henset til at FN's Menneskerettighedskomité i juli 2019 fremkom med sin udtalelse i den konkrete klagesag, og sagen således ikke længere verserede ved komitéen, kunne meddeles aktindsigt i den korrespondance, der havde været mellem Udlændingenævnet, Udlændinge- og Integrationsministeriet og Justitsministeriet i forbindelse med forberedelsen af klagesagen ved FN´s Menneskerettighedskomité. ÅB/2019/193.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2019

Udlændingenævnet har i 2019 afholdt 109 nævnsmøder (heraf 18 såkaldte "kombi-nævn", som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i alt 2.798 sager (heraf 1.842 familiesammenføringssager, 351 erhvervssager, 242 visumsager, 71 øvrige sager (hovedsagelig fremmedpas-sager), 198 genoptagelsessager og 94 EU-sager). Der beram-mes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1-6 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2019.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2019
Administrativ ud- og afvisning	**135**
Associeringsaftalen	**14**
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	**775**
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	**342**
Familiesammenføring m.v., bortfald	**47**
Religiøse forkyndere, 1. gang	**9**
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	**7**
Tidsubegrænset opholdstilladelse	**142**
Øvrige familiesammenføringssager	**371**
Betaling af gebyr	**3**
Identitetsfastlæggelse	**5**
Motivationsfremmende foranstaltninger	**7**
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	**56**
Afgjorte sager i alt	**1.913**

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2019
Au pair, 1. gang	42
Au pair, forlængelse/inddragelse	4
Au pair, karens	7
Erhvervssager, 1. gang	101
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse /bortfald	37
Greencard, forlængelse/inddragelse/bortfald	30
Studie m.v., 1. gang	89
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	31
Særlige individuelle kvalifikationer	10
Afgjorte sager i alt	351

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (visum)

	2019
Visumsager	242
Afgjorte sager i alt	242

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (EU)

	2019
EU-bekendtgørelsen, klage over afgørelse	66
EU-bekendtgørelsen, Familiesammenføring med dansk statsborger	28
Afgjorte sager i alt	94

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesanmodning)

	2019
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	198
Afgjorte sager i alt	198

5.2. Sagernes behandlingsform i 2019

Tabel 6-10 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2019 fordelt på behandlingsform.

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	99	15	15	6	135
Associeringsaftalen	1	3	-	10	-	14
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	33	402	22	292	26	775
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	-	160	32	147	3	342
Familiesammenføring m.v., bortfald	1	40	1	4	1	47
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	6	-	3	-	9
Religiøse forkyndere, Forlængelse/inddragelse	-	6	-	1	-	7
Tidsubegrænset opholdstilladelse	-	55	13	65	9	142
Øvrige familiesammenføringssager	-	269	24	62	16	371
Betaling af gebyr	-	-	1	2	-	3
Identitetsfastlæggelse	-	-	-	4	1	5
Motivationsfremmende foranstaltninger	-	7	-	-	-	7
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	-	15	13	25	3	56
I alt	35	1062	121	630	65	1913

Tabel 7. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	22	-	18	2	42
Au pair, forlængelse/ inddragelse	-	1	-	3	-	4
Au pair, karens	-	6	-	-	1	7
Erhvervssager, 1. gang	-	53	7	37	3	89
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	26	1	10	-	37
Greencard, forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	24	1	4	1	30
Studie m.v., 1. gang	1	29	8	48	3	89
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	20	4	5	2	31
Særlige individuelle kvalifikationer	-	6	-	3	1	10
I alt	1	187	22	129	13	351

Tabel 8. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (visum)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	I alt
Visumsager	1	150	19	72	242
I alt	1	150	19	72	242

Tabel 9. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (EU)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
EU-bekendtgørelsen, klage over afgørelse	-	47	1	18	-	66
EU-bekendtgørelsen, Familiesammenføring med dansk statsborger	-	8	-	20	-	28
I alt	-	55	1	38	-	94

Tabel 10. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesanmodning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-kompetence	I alt
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	-	79	10	109	198
I alt	-	79	10	109	198

Som det fremgår af tabel 6, blev hovedparten (56 %) af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 33 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 6 % blev afgjort på formandskompetence, og 2 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende 3 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (f.eks. afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 7, at hovedparten (53 %) af erhvervssagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 36 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, og 6 % af erhvervssagerne blev afgjort på formandskompetence, og 1 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende af erhvervssagerne (4 %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Det fremgår endvidere af tabel 8, at hovedparten (62 %) af visumsagerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, mens 30 % blev afgjort på sekretariatskompetence, og 8 % blev afgjort på formandskompetence.

Desuden fremgår det af tabel 9, at 59 % af EU-sagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, mens 40 % af EU-sagerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, og de resterende 1 % af EU-sagerne blev afgjort på formandskompetence.

Endelig fremgår det af tabel 10, at 42 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, mens 55 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, og de resterende 3 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på formandskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2019

Der indkom i 2019 i alt 3.105 nye klagesager til Udlændingenævnet. Tabel 11-15 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 11. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	**267**	**135**
Associeringsaftalen, 1. gang/forlængelse/inddragelse	**25**	**14**
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	**758**	**775**
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	**180**	**342**
Familiesammenføring m.v., bortfald	**40**	**47**
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	**14**	**16**
Tidsubegrænset opholdstilladelse	**169**	**142**
Øvrige familiesammenføringssager	**179**	**371**
Betaling af gebyr	**2**	**3**
Identitetsfastlæggelse	**8**	**5**
Motivationsfremmende foranstaltninger	**7**	**7**
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	**95**	**56**
Sager i alt	**1.744**	**1.913**

Tabel 12. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	40	42
Au pair, forlængelse/inddragelse	9	4
Au pair, karens	2	7
Erhvervssager, 1. gang	96	101
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	35	37
Greencard, forlængelse/inddragelse/bortfald	26	30
Studie m.v., 1. gang	107	89
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	33	31
Særlige individuelle kvalifikationer	19	10
Sager i alt	367	351

Tabel 13. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (visum)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Visumsager	344	242
Sager i alt	344	242

Tabel 14. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (EU)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
EU-bekendtgørelsen, klage over afgørelse	304	66
EU-bekendtgørelsen, familiesammenføring med dansk statsborger	131	28
Sager i alt	435	94

Ved lov nr. 173 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven og lov om dansk indfødsret (Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, præcisering af reglerne vedrørende politiets visitation af udlændinge ved udsendelse, kompetenceændringer som følge af nedlæggelse af Statsforvaltningen m.v.) blev Statsforvaltningen nedlagt pr. 1. april 2019. Det havde den konsekvens, at sager vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, fra den 1. april 2019 er blevet behandlet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans. Ligeledes betød det, at klager over afgørelser vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet

af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, som var indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fortsat var verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet. Anmodninger om genoptagelse af en klagesag, der tidligere er afgjort af Udlændingestyrelsen, skal fremover også behandles af Udlændingenævnet.

Statistikken for 2019 er derfor ikke retvisende for så vidt angår tilgangs-tal for EU-klagesagerne, og det er ikke muligt at beregne den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ud fra de opgørelsesprincipper, der er anvendt for de øvrige oplyste kategorier, hvor sagsbehandlingstid beregnes som tiden fra datoen for klagens indgivelse til datoen for afgørelsen, idet Udlændingenævnet overtog alle de verserende sager på EU-området fra Udlændingestyrelsen den 1. april 2019. Sagsbehandlingstiden, hvor sagerne var verserende hos Udlændingestyrelsen, førend Udlændingenævnet overtog sagerne, er dermed ikke medregnet i nærværende årsberetning.

Tabel 15. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesanmodning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	**215**	**198**
Sager i alt	**215**	**198**

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Hovedtotal	**3.105**	**2.798**

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2019 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 286 dage (lidt over ni måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår. Sagsbehandlingstiden er blandt andet en konsekvens af, at Udlændingenævnet i 2018 modtog langt flere klagesager end prognosticeret. Det er Udlændingenævnets forventning, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid vil blive nedbragt i takt med, at antallet af verserende sager reduceres.

5.4. Sagernes udfald i 2019

Tabel 16-20 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2019.

Tabel 16. Afgørelsernes udfald i 2019 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	2	105	9	11	8	135
Associeringsaftalen	-	10	-	-	4	14
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	26	374	214	69	91	775
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	6	175	140	8	13	342
Familiesammenføring m.v., bortfald	2	36	5	1	3	47
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	5	2	-	2	9
Religiøse forkyndere, Forlængelse/inddragelse	-	6	-	-	1	7
Tidsubegrænset opholdstilladelse	4	60	34	39	5	142
Øvrige familiesammenføringssager	7	269	35	30	30	371
Betaling af gebyr	-	1	-	-	2	3
Identitetsfastlæggelse	-	-	4	1	-	5
Motivationsfremmende foranstaltninger	-	7	-	-	-	7
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	2	26	10	4	14	56
I alt	49	1.075	453	163	179	1.913

Tabel 17. Afgørelsernes udfald i 2019 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	1	21	2	14	4	42
Au pair, forlængelse/ inddragelse	-	1	-	1	2	4
Au pair, karens	-	6	-	1	-	7
Erhvervssager, 1. gang	1	57	8	21	14	89
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse /bortfald	2	25	1	1	8	37
Greencard, forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	25	-	-	5	30
Studie m.v., 1. gang	3	35	8	14	29	89
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/ bortfald	-	23	2	2	4	31
Særlige individuelle kvalifikationer	-	6	1	2	1	10
I alt	7	199	22	56	67	351

Tabel 18. Afgørelsernes udfald i 2019 (visum)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Visumsager	5	158	21	8	50	242
I alt	5	158	21	8	50	242

Tabel 19. Afgørelsernes udfald i 2019 (EU)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
EU-bekendtgørelsen, klage over afgørelse	1	32	26	-	7	66
EU-bekendtgørelsen, Familiesammenføring med dansk statsborger	-	5	17	-	6	28
I alt	1	37	43	-	13	94

Tabel 20. Afgørelsernes udfald i 2019 (genoptagelsesanmodning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	16	75	107	198
I alt	16	75	107	198

Det fremgår af tabel 16, at 56 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 24 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 3 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Udlændingenævnet bemærker, at et afslag på opholdstilladelse materielt godt kan have været korrekt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i første instans, men at efterfølgende faktiske omstændigheder (nova) kan føre til, at Udlændingenævnet omgør Udlændingestyrelsens afgørelse, da betingelsen, som Udlændingestyrelsen meddelte afslag under henvisning til, nu er opfyldt. Et eksempel herpå kan være udlændingelovens § 9, stk. 5, hvor afgørelsestidspunktet og ikke ansøgningstidspunktet er afgørende. Herudover blev 9 % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 8 % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 17, at 57 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 6 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og 2 % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev 19 % af erhvervssagerne

afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 16 % af erhvervssagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 18, at 65 % af visumsagerne blev stadfæstet, mens 9 % af visumsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 2 % af visumsagerne blev omgjort. Herudover blev 21 % af visumsagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 3 % af visumsagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 19, at 39 % af EU-sagerne blev stadfæstet, mens 46 % af EU-sagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 1 % af EU-sagerne blev omgjort. Herudover blev 14 % af EU-sagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant).

Endelig fremgår det af tabel 20, at 38 % af genoptagelsesanmodningerne blev imødekommet, mens 54 % af genoptagelsesanmodningerne blev afslået, og 8 % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesanmodningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt). Det bemærkes, at selv om der bliver givet tilladelse til genoptagelse, er det ikke det samme som, at den oprindelige ansøgning imødekommes.

5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2019

Udlændingenævnet har i 2019 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 114 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2019 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 99 forskellige nationaliteter, hvoraf de 94 nationaliteter udgjorde ”Andre lande”. Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Syrien og Somalia.

Figur 1.

5 største nationaliteter - Familiesammenføring, ud- og afvisning, tidsubegrænset opholdstilladelse m.m.

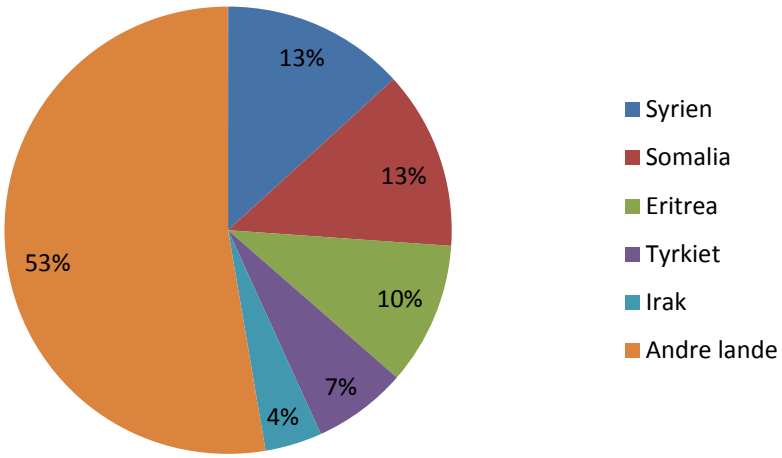

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2019 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Syrien.

Figur 2.

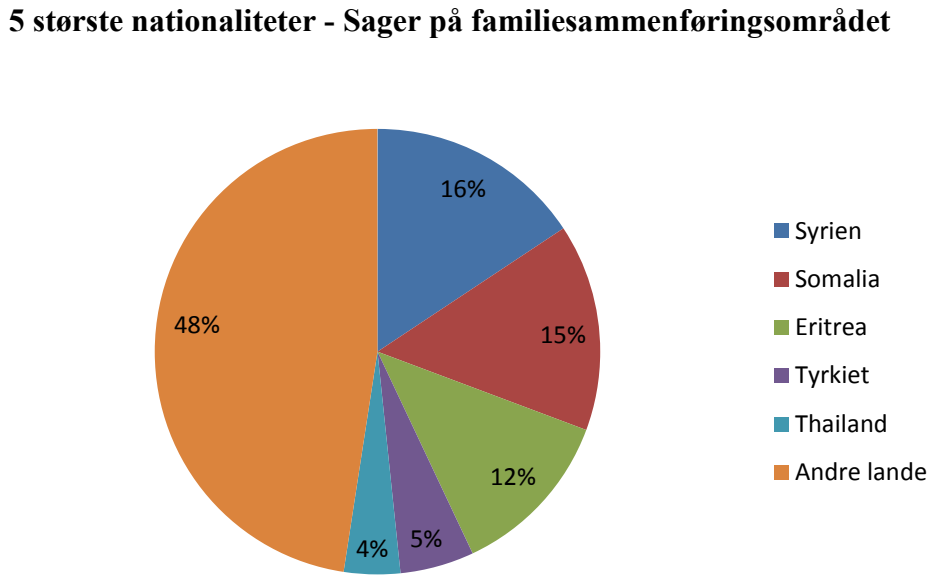

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2019 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Tyrkiet og Irak.

Figur 3.

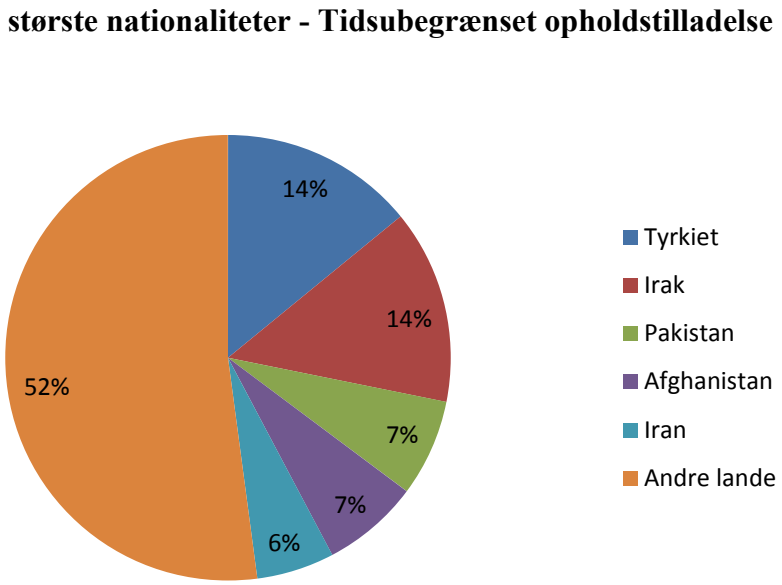

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændinge-nævnet i 2019 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 59 forskellige nationaliteter, hvoraf de 54 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Filippinerne.

Figur 4.

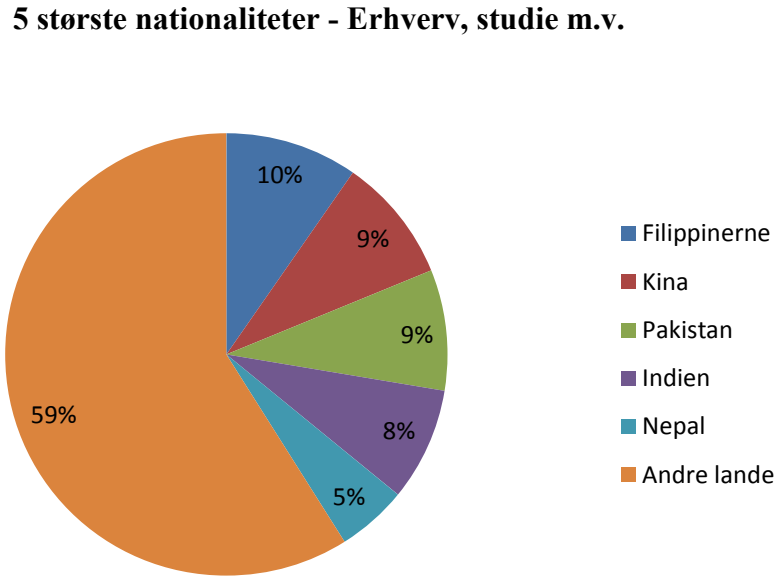

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2019 i sager vedrørende studieophold for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Japan.

Figur 5.

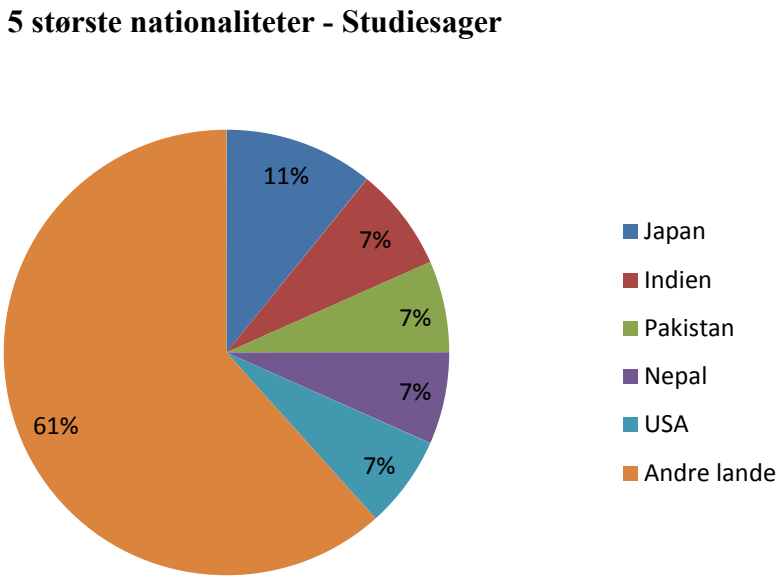

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2019 i sager på hele visumområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 43 forskellige nationaliteter, hvoraf de 38 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Thailand.

Figur 6.

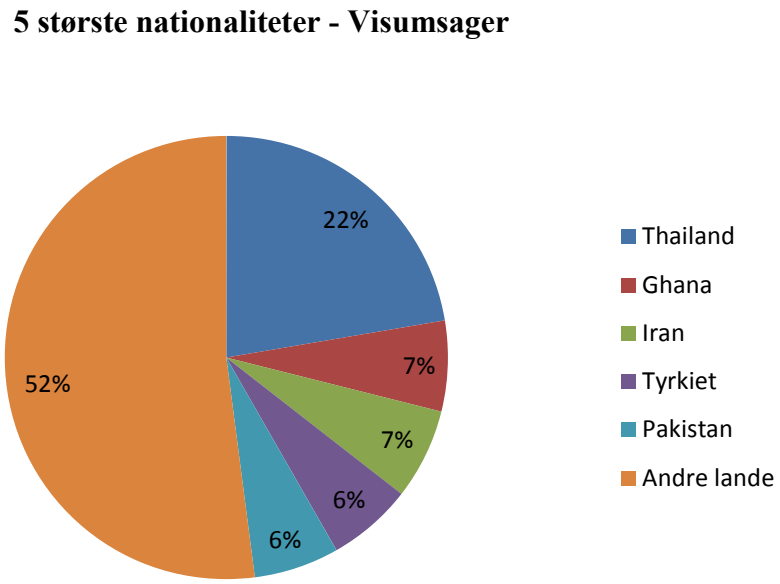

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændinge-nævnet i 2019 i sager vedrørende primær bevægelighed efter EU-opholdsbekendtgørelsen for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 28 forskellige nationaliteter, hvoraf de 23 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Italien.

Figur 7.

5 største nationaliteter – EU-sager vedrørende primær bevægelighed

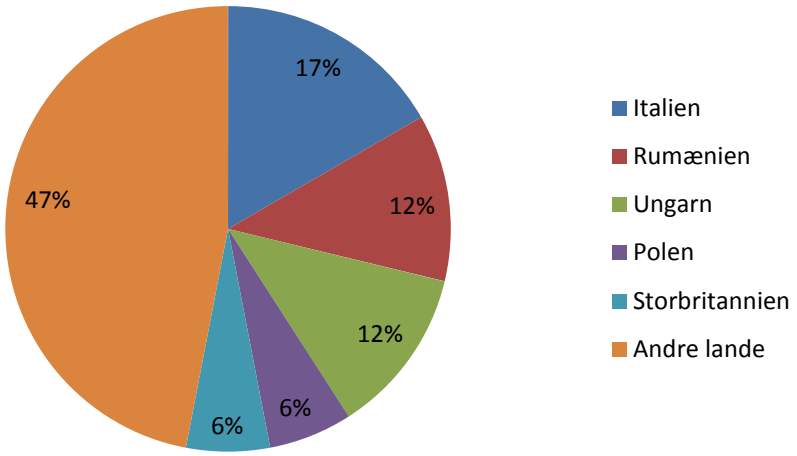

Figur 8 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for ansøgere vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2019 i sager vedrørende sekundær bevægelighed efter EU-opholdsbekendtgørelsen (danske statsborgeres hjemvenden til Danmark efter ophold i andet EU-medlemsstat) for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 18 forskellige nationaliteter, hvoraf de 13 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 8.

5 største nationaliteter – EU-sager vedrørende sekundær bevægelighed

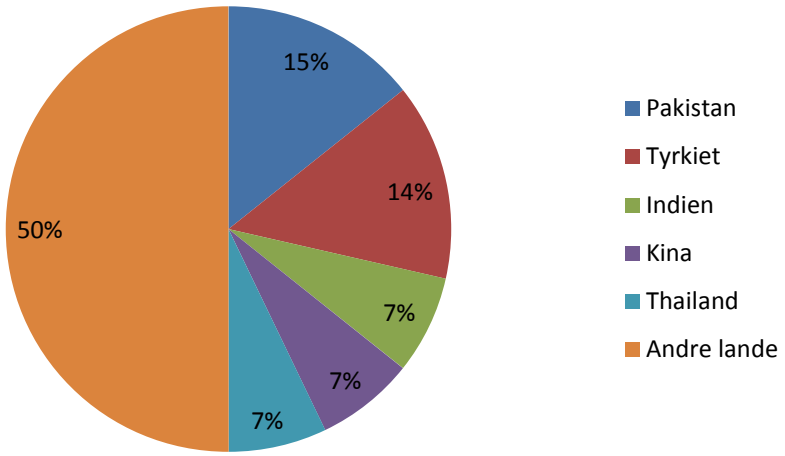

5.6. Sagsbehandlingstider i 2019

Tabel 21 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2019.

Tabel 21. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2019

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring og øvrige familiesammenføringssager	311 dage
Erhverv m.v.	270 dage
Visum	225 dage
EU	126 dage
Genoptagelsesanmodning	149 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2019	213 dage

Der henvises til det anførte under tabel 14 i afsnit 5.3. om, at statistikken for den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på EU-området i 2019 ikke er retvisende.